

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΔΗΜΟΚΡΙΤΙΚΩΝ
ΜΕΝΕΤΣΩΝ
ΕΤΑΙΡΙΑ
ΡΟΥΤΑΝ
ΑΓΕΙ

Ο ΓΑΙΟΣΚΩΛΗΞ, έναν πολύτιμος συνεργάτη μας

Παράγων ευημερίας και προόδου.

Ο γαιοσκώληξ συγκαταλέγεται μεταξύ των πιο παραγνωρισμένων όντων της δημιουργίας. Μιλούμε με περιφρόνησι γι' αυτόν και τον πατούμε αδιάστακτα με το πόδι μας, όταν συμβή να βρεθί μπροστά μας. Κι' ωστόσο οι υπηρεσίες που μας προσφέρει είναι ανεκτίμητες.

Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των ειδικών, σε 4.000 περίπου τετραγωνικά μέτρα μετρίως γονιμού εδάφους, βρίσκονται όχι λιγώτερα από ένα εκατομμύριο σκουλήκια, που καταβροχθίζουν και αποβάλλουν κατόπιν μετασχηματισμένους, περί τους δέκα πέντε τόνους χρώματος κάθε χρόνο. Έτσι, το έδαφος αυτό αναζωογονείται συνεχώς και πλουτίζεται με θρεπτικά στοιχεία που αφομοιώνονται εύκολα από τα φυτά.

Τα σκουλήκια, έξ' άλλου, με τους δαιδάλους των όπών που ανοίγουν στο έδαφος, διευκολύνουν το πέραςμα του αέρα και του νερού και ταυτόχρονα επιτρέπει στην θερμότητα να προχωρήσει σε βάθος. Συντελούν, τέλος, στην ανάμιξι της οργανικής ύλης με την όρυκτι κι' έτσι γονιμοποιούν πάλλαι και κάνουν πιο εύφορο το έδαφος.

Αλλά τι είναι ο γαιοσκώληξ; Όλοι τον γνωρίζουμε, κι' ωστόσο, ξέρομε λίγα πράγματα γι' αυτόν.

Το σώμα αυτού του σκουλήκιου, που μας φαίνεται τόσο απλό, αποτελείται από 100—200 δακτυλίους και περιλαμβάνει γεννητικά όργανα και των δύο φύλων. Γιατί ο γαιοσκώληξ ανήκει στην κατηγορία των ερμαφροδιτών. Αλλά δεν αυτογονιμοποιείται. Για την αναπαραγωγή, είναι απαραίτητη η συνεργασία δύο ζώων, που καθένα απ' αυτά μπορεί να παίζει το ρόλο είτε του αρσενικού, είτε του θηλυκού.

Εκτός από τους δακτυλίους, το σώμα του γαιοσκώληκος περιλαμβάνει και όχτω σειρές κοντών και ακληρών τριχών, που του χρησιμεύουν για να στηρίζεται πάνω σ' αυτές και να προχωρή.

Το καταπληκτικό στο γαιοσκώληκα είναι ότι έχει μια δύναμη «επανοκληρώσεως». Αν τον κόψουμε στα δύο, καθένα από τα δύο τμήματα θα ξεδιλιχθεί σε ξεχωριστό σκουλήκι. Το ένα π.χ. θ' αποχτήσει το κεφάλι που του λείπει και το άλλο την ουρά.

Οι γαιοσκώληκες είναι ζώα νυκτόβια. Την ημέρα κρυπνίζονται κάτω από το έδαφος και μόνον όταν νυχτώσει βγαίνουν στην επιφάνεια. Τρέφονται από φύλλα δένδρων, από ρίζες κι' από διάφορα φυτικά υπολείμματα. Αλλά δεν πεiráζουν τα «ζωντανά» φυτά. Τα περιττώματα που αποβάλλουν κατά τις νυχτερινές περιπλανήσεις τους είναι, έξ' άλλου, πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία και αναζωογονούν το έδαφος.

Κι' ωστόσο, τα μόνα αίσθηματά που μας έμπνέουν αυτά τα μικρά όντα της δημιουργίας, είναι η αποστροφή κι' η αηδία. Αλλ' αν θελήσουμε να τα προσεξώμε λίγο, θα αισθανθούμε γι' αυτά αληθινό θαυμασμό και θα καταλάβουμε πως είναι οι καλύτεροι φίλοι και συνεργάτες μας.

Η ασφαλέστερη ένδειξις της γονιμότητας ενός εδάφους είναι η ύπαρξις σ' αυτό γαιοσκώληκων σε μεγάλο αριθμό. Ο μεγάλος Ντάρβιν έγραψε άλλοτε ότι οι γαιοσκώληκες είναι οι «καλύτεροι συντελεστές γονιμότητος κι' οι άφανεis εργάται της μεταβολής ενός αγόνου εδάφους σε γόνιμο».

Ο Άμερικανός βοτανολόγος Τόμας Μπάρετ, έγραψε, έξ' άλλου, τα εξής:

«Ένα εκατομμύριο γαιοσκώληκων ζυγίζουν όσο περίπου κι' ένα καλό αλόγο. Αλλ' η δύναμις που μπορούν ν' αναπτύξουν όλα αυτά τα σκουλήκια, ισοδυναμεί με εκατό και πλέον αλόγα. Ένας μόνον γαιοσκώληξ, που περιφέρεται πάνω στην επιφάνεια της γης κατά τη νύχτα και που ανοίγει τρύπες στο έδαφος κατά την ημέρα, μετατοπίζει κι' αναμοχλεύει μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες, χύμα ίσου ύψους με το σώμα του. Το έδαφος που «καλλιεργείται» από σκώληκες, περιέχει πενταπλάσιο άζωτο, έπτοπλάσιο φωσφορικό οξύ και ένδεκαπλάσιο κάλιο από ό,τι ένα άλλο έδαφος, που είναι φτωχό σε σκουλήκια».

«Ας μην καταφρονούμε, λοιπόν, αυτούς τους ταπεινούς συνεργάτες μας και, πρό παντός, ας μην τους θεωρούμε σαν παράσιτα και απορρίμματα της δημιουργίας. Είναι τούναντιόν οι πολυτιμότεροι και πιστότεροι σύμμαχοι και συμπαραστάτες μας στον αγώνα για την κατάκτησι της ευημερίας και της προόδου.

Καινούρια αγάπη

Πρωτότυπο διήγημα

Ο γιατρός Μορλαί, αφού έπλυνε τα χέρια του κι' έβαλε το σπινθοσκόπιο στην τσάντα του, μου είπε:

—Πρέπει να πάω σε μία πελάτισσα. Αν μπορέis κίτταξε νόρθησ και σύ, 'Ιωάννα.

—Μάλιστα, γιατρέ μου.

—Πρόκειται για μία γριά κυρία που έπαθε καρδιακή κρίσι και πρέπει να την προσέξουμε. Θα είσαι δίχως άλλο κουρασμένη, μα τι να κάνουμε...

Δέκα ώρες δουλειάς στο νοσοκομείο — ήμουν βοηθός νοσοκόμος του γιατρού — δεν ήταν λίγο για μένα. Μά έπρεπε να μην αφήσω μόνο το δόκτορα Μορλαί. «Επειτα σ' αυτές τις ώρες είχα πάντα τον καιρό να σκέπτομαι το Σέργιο και το κάπως αδέσιο μέλλον μας. Τελειάια, ωστόσο, ο γιατρός, εκ φύσεως νευρικός και κάπως απότομος, δείχνονταν απέναντί μου εξαιρετικά ευγενικός, σά να μην έβλεπε σε μένα τη νοσοκόμα, αλλά τη γυναίκα...

Το αυτόκινητο σταμάτησε μπρός σ' ένα παλιό μεγάλο. Και η έκπληξί μου ήταν μεγάλη όταν κατάλαβα πως το σπίτι αυτό ήταν του Σέργιου και καί πως η γριά κυρία ήταν η μητέρα του. Έτοίμαξα τη σύριγγα για την ένεσι κι' έδωπα την άρρωστη με το χλωμό κι' αδυνατισμένο προσώπο πάνω στο κρεβάτι.

—Γιατρέ, ρώτησε κάποια στιγμή η άρρωστη με αδύνατη φωνή, πρέπει να είδοψησούμε το γιοι μου: Ταξιδεύει μακριά και θάβει να δρίσκειται εδώ, αν...

—Δεν χρειάζεται, κυρία, να είδοψησούμε κανένα. Κυττάξε ν' αναπαυήτε κι' αύριο θα είστε καλά. Για τη νύχτα θα μείνι μαζί σας η 'Ιωάννα. Είναι η έμπιστή μου νοσοκόμας.

★

Τώρα είμαστε μόνες, η μητέρα του Σέργιου κι' εγώ. «Ήμουνα η κοπέλλα που αγαπούσε ο Σέργιος και ήξερα τι σκεφτόταν ίσως για μένα η μητέρα του:

Πώς ήμουνα μία τυχοδιώκτρια που έπαιζε το παιχνίδι της για να τυλίξη στα δίχτυα της το νέο αυτό απ' την πλούσια οικογένεια. Κι' όμως αγαπούσα το Σέργιο ελκρινά, δίχως κανένα υπολογισμό, κι' απελτίζομαστέ κι' οι δυο, γιατί έπρεπε να μένι πάντα στη σκιά.

Μία μέρα, όταν με δρῆκε ο Σέργιος να τον περιμένω με αγωνία, μου είπε:

—Ποτέ μου δεν είδα τη μητέρα μου τόσο σκληρή, τόσο ανένδοτη μαζί μου. Κατάφερε για να μ' απομακρύνι από σένα να μου βρῆ δουλειά, μακριά, στα βόρεια της Όλλανδίας, μά, έλπίζω να κερδίσω πολλά χρήματα, καί στο γυρισμό μου όλα θ' αλλάξουν.

Τίποτα δεν θ' άλλαζε για μέε. ήμουνα σίγουρη γι' αυτό. Ο Σέργιος είχε αδύνατο χαρακτήρα και ήταν σκλάβος της μητέρας του που τον έξουσιάζε.

Καθώς τα σκεφτόμουνα δλ' αυτά, η άρρωστη μουδισε μία μεγάλη φωτογραφία πάνω σ' ένα έπιπλο.

—Δός μου τη, ψιθύρισε.

«Ήταν μία ωραία φωτογραφία του Σέργιου.

—Είνε ο γιοίς μου! είπε. Ο Σέργιος μου. Έρωτεύθηκε τρελλά μία κοπέλλα, μία καμένη, που δεν ξέρε καν τίνοε είναι κόρη. Δεν καταλαβαίνει πως η πιό μορφή, η πιό πλούσια κόρη θάταν περήφανη ν' αγαπήθι απ' το γιοι μου. Εύτυχώς που κατάφερα να τον στείλω μακριά...

—Μη μιλάτε, κυρία, είπα ψύχραιμα, πρέπει ν' αναπαυήτε.

—Έχεις δίκιο, 'Ιωάννα, δεν πρέπει να κουράζομαι, πρέπει να δυναμώνω.

Τά λόγια της με είχαν πληγώσει, δίχως να το ξέρη. Ήταν μία έχθρά μου αυτή η αρρώστη. Κίτταξα στο μικρό τραπέζι τα φάρμακα: νάτο το καινούριο φάρμακο. Έφανε μία δόσι λίγο μεγαλύτερη καί... δεν θ' αφήνε κανένα ίχνος. Η καρδιά της άρρωστης ήταν τόσο αδύνατη, που το τέλος της θ' αποδιδόταν στο μοιραίο. Έπρεπε να ενεργήσω γρήγορα.

Με σταθερό χέρι έπιασα τη σύριγγα, γεμάτη με το φάρμακο κι' έσυρνα πάνω της... Μά κείνη τη στιγμή κάτι έπεσε χάμω. Θέε μου! ήταν το πορτραίτο του Σέργιου... Μου φάνηκε πως ο Σέργιος με κυττάζε παραξένα, σά να μουλεγε:

«Είνε η μητέρα μου!».

Αφησα μία κραυγή κι' η σύριγγα ξέφυγε απ' τα χέρια μου. Τώρα η γριά κυρία είχε αποκοιμηθῆ κι' άναπνεε δύσκολα. Αισθάνθηκα το μίσος μου γι' αυτή να σβύνι σιγά-σιγά μέσα μου... Κι' αγρύπνησα όλη νύχτα πάνω απ' το προσκέφαλό της.

Το πρωί γύρισε ο γιατρός Μορλαί. Πήγαινε να ήσυχασθε, 'Ιωάννα.

Τώρα η κυρία είναι καλύτερα. Όσο γι' αυτό, θα δούμε, μου είπε.

Μου μιλούσε με μία τρυφερότητα ασυνήθιστη και μου χείδεψε μάλλιστα τα μαλλιά. «Ήμουνα έτοιμη να κλάψω...

★

Είχαν περάσει αρκετές μέρες από τότε. Κι' ένα απόγεμα, ο γιατρός Μορλαί με φώναξε στο γραφείο του.

—Έχω δυο προτάσεις να σου κάνω, 'Ιωάννα, μου είπε. Αρχίξω από την πρώτη: Η κυρία που περιποιήθηκε, έμεινε τόσο ευχαριστημένη από σένα, που θα ήθελε να σε προσλάβη σπιτί της, ως εντάμ ντέ κομπανί.

Θάταν μία θέσι καλύτερη για σένα, παρά να κουράζεσαι στο νοσοκομείο. Δέχεσαι, 'Ιωάννα; «Θέε μου, σκέφτηκα, να ζω στο σπιτί του Σέργιου, να είμαι εκεί όταν θα γυρίζε!».

Ίσως αυτό να διευκόλυνε τα πράγματα τώρα που η μητέρα του με συμπαθούσε. Θάπρεπε όμως να παλέω, καί όμολογώ πως δεν είχα πιά αυτή τη δύναμη.

—Θα μείνω μαζί σας, γιατρέ, απάντησα σταθερά.

—'Ιωάννα!

Μουχε πιάσει τα χέρια, και με κίτταξε με βλέμμα παράξενο.

—'Ιωάννα, δεν θα μείνω πιά εδώ, μου ξήτησε. Δέχτηκε να διευθύνω μία υγειονομική αποστολή στην Κεντρική Αμερική. Θά πάω μαζί μου δυο συναδέλφους μου και μία νοσοκόμα. Δέχεσαι αυτή τη θέσι, 'Ιωάννα; Σκέφου και μου απαντάς αύριο. Ίσως να σου είναι δύσκολο να φύγης από δω και να εγκαταλείψης ίσως κάποιον πού...

—Δεν υπάρχει κανείς, γιατρέ, και σάς λέω από τώρα πως δέχομαι τη θέσι, απάντησα.

Ξαφνικά μ' έσφιξε πάνω του, και μου είπε:

—Δεν ξέρω να λέω ωραία λόγια, αγάπη μου, καί φοβόμουνα να σου αποκαλώω τα αίσθηματά μου. Θέλεις να παντρευθώμε πρίν να φύγουμε, 'Ιωάννα; Σ' αγαπάω!...

Γεννήθηκε μέσα μου ένα καινούριο αίσθημα. Κι' όταν σήκωσα το βλέμμα μου και κίτταξα στα μάτια τον άντρα που με κρατούσε αγκαλιασμένη, καί του είπα το «ναί», πώς ήταν καλύτερα να παντρευθώμε πρίν να φύγουμε, ένοιωσα στην καρδιά μου μία μεγάλη ανακούφιση.

ΖΑΚ ΠΕΡΡΕ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΧΕΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ: 27-135—29-967 • ΓΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η άπροικη

Είνε λόγος, κύριε, έπειδη πλούσιος έσύ πήρες άπροικη τη φτωχή σου σύντροφο, να της το βγάλης από τη μύτη; Αν είναι αλήθεια ό σου καταμαρτυρεί, μία έκτέλεσι δεν είναι αρκετή για ν' αποπλύνι τη χυδαίότητά σου. Ότι ήταν θεόφωχη δεν το άρνείται η κοπέλλα.

Αν ήταν πλούσια, τί δουλειά είχε στην υπηρεσία σου; Την πήρες δικτυολογάφο σου. Όχι υποθέτω ά πο φιλανθρωπία. Την προτίμησες άπό άπέρριπτες πολλές που δεν ήταν λιγώτερα ικανές, ή περισσότερο πλούσιες άπ' αυτήν. Μερικές μάλλιστα ήταν καί πιό φτωχές καί πιό ικανές. Προσέλαβες όμως αυτήν γιατί ήταν ή πιό νέα καί ή πιό ωραία. Με τα δεκαοχτώ χρονάκια της ήρθε, Λουλουδι άνέγγιχτο. Ροδάκινο με το χνούδι στα μάγουλα. Οι προθέσεις σου αγαθές δεν ήταν. Τις έδειξες άπό τις πρώτες μέρες. Πού να σκεφθής ότι θα προσέκρουες στην αντίστασή της; Αντίστασι έπιμονη. Καμμία παραχώρησι. Κάποτε μάλλιστα την έφερες στην άναγκη να παραδλήψη το συμφέρον της καί να σου πῆ:

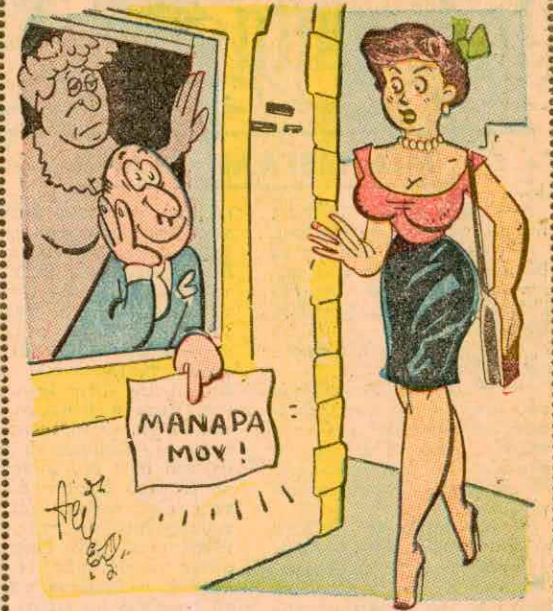
—Αν έξακολουθήσετε δεν θα ξανάβω.

Θα την άπέλυες όταν είδες ότι άγων ήταν ή προσπάθειά σου. Την κράτησες όμως. Όχι γιατί τη λυπήθηκες. Αλλά γιατί σε είχε περιζώσε το πάθος. Την ποθούσε. Ό πόθος ξεπέρασε την λογική καί την ψυχρή κρίσι σου. Έπαψαν αυτά να λειτουργούν κανονικά, καί για μία στιγμή που σου έλειψε η δύναμη της αυτοκυριαρχίας, ληρμόνησε το ύλικο συμφέρον, τίς προίκες που σου προσέφεραν καί πήρες τη μεγάλη άπόφασι:

—Σε παντρεύομαι!

Δεν την παντρεύτηκες για να την κάνης πλούσια ή φτωχή. Την παντρεύτηκες για να ίκανοποιήσης την έπιθυμία σου, που δεν μπορούσες διαφορετικά να ίκανοποιήσης. Τώρα όμως που κορέστηκες κι' άρχισε να μαραινείται το έρωτικό ενδιαφέρον για τη σύντροφο της ζωής σου, μετανοημένος για την πράξι σου της ψήνεις το ψάρι στα χείλη. Της φέρεσαι σκαίσι, προστυχά, χυδαία. Έτσι δεν φέρεσαι ούτε στα πρόσωπα που σε υπηρετούν. Γιατί ξέρεις ότι τέτοια συμπεριφορά θα είχε ως άποτέλεσμα να σ' αφήσουν καί να φύγουν. Πας όμως να κάνη το ίδιο κι' αυτή μ' ένα παιδι στην άγκαλιά κι' ένα άλλο στα σπλάχνα; Δεν είναι διατεθειμένη να συμβιβασθῆ. Μαύρισε το μάτι της, λαχάρησε χυδι ή ψυχή της, κάποια στοργή αναζητεί. Θέλει τον κάποιον που θα την νοιώσει, θα τη ξεπλύνι με τη στοργή του, θα την δι' ίση κι' όμοια μ' αυτόν. Υπάρχει δε ή ζητησι. Δεν έχει παρά να το άποφασίση. Καί αν κρίνω από την έπιστολή, δεν άπακλείεται να πάρη την άπόφασι. Ό θεός να προστατεύη κι' αυτήν καί την τιμή του συζυγου της!...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο μουρντάρης... (Του 'Αστέλου)

Ερωτικές στροφές

FINALE...

«Άσε με ακόμα μία φορά να σου κρατήσω τρυφερά τα δυο μικρά χεράκια σου, τα τόσο αγαπημένα καί να σου πώ με μία φωνή σου ένας λυγμός θα τη δονή ότι μαζί σου θα χαθῆ κάθε χαρά για μένα.

★

Το ξέρω σε στενοχωρώ. Μά τι να κάνω; Δεν μπορώ να κρύψω την άπόγνωση καί τον βαθύ μου πόνο. Κοντά μου έπληξες πολύ καί θα πετάξης σαν πουλι μακριά, πέρ' άπ' τα σύννεφα καί θα μ' αφή- (της μόνο

★

Δεν θέλω να συγκινηθής, ούτε καί να με λυπηθής, μ' αν κάποτε μ' αγαπήσες κι' αν πόνεσες για (μένα άσε με μέσ' στη σιγαλιά ν' αναπολήσω τα παλιά, κρατώντας τα χεράκια σου τα τόσο αγαπημένα.

★

Αυτά τα χέρια τα μικρά που τα όνειρά μου τα νεκρά μ' ένα τους χάδι κάποτε τα είχαν ζωντανέψει καί μέσ' στο βράδυ το θάλο μ' αυτό το χάδι τ' άπαλά κάναν να φτερουγίσουνε καρδιά, καί νους, καί (σκέψι.

★

Καί τότε... Μά τι όφελει πικρά κανείς ν' αναπολή κάποιες στιγμές που χάθηκαν καί δεν θα ξα (ναρθούν; Σε λίγο φεύγεις, καί, θαρρώ, πώς το «άντις» το σκληρό δεν θα μπορέσουνε ποτέ τα χείλη μου να πούνε.

★

Γι' αυτό, για μία στερνή φορά άσε να σφίξω τρυφερά τα δυο μικρά χεράκια σου, τα τόσο αγαπημένα καί να σου πώ με μία φωνή που ένας λυγμός θα τη δονή ότι μαζί σου θα χαθῆ κάθε χαρά για μένα...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

—Εσείς είστε; ρώτησε η Ρενέ με φωνή διστακτική. Ή άλλη, σπληνώνοντας το βλέμμα της πάνω στο παλιότελο γουναρικό της, ένα βλέμμα γεμάτο μελαγχολία, απάντησε:

—Μάλιστα, εγώ, η Φρανσουάζ Μαρινέ.

Η Ρενέ την ακολούθησε στο σαλόνι με κάποια αμηχανία. Πάνω σ' ένα τραπέζι, μέσα σε μία ώραία κορνίζα, το πρόσωπο του Μαρσέλ την κύταζε χαμογελώντας.

—Δεν μπορείτε βέβαια ν' αρνηθείτε... είπε η Ρενέ.

—Ούτε το σκέφτηκα. Άγαπούσα με πάθος το Μαρσέλ, του έδωσα με χαρά τη ζωή μου, λησμονώντας τον εαυτό μου, κι' ως ήταν άντρας δικός σας. Με κυττάτετε παράξενα. Δεν έχω την εμφάνιση μιάς έρωμένης, δεν είμαι ούτε πολύ νέα, ούτε πολύ ώρεια, ενώ σεις, είστε ένα πλάσμα αίθριο.

—Άκου κι' ο Μαρσέλ ήταν σκλάβος της γοητείας σας. Σας αγαπούσε μ' έναν έρωτα πάντα τόν-ιδιο, ακόμα κι' όταν δεν ήσαστε σε θέσι μίτη με τον καταλάθετε, μήτε να τον βοηθήσετε.

—Θάπρεπε εγώ, μάλλον να σας μεμαθώ παρά σεις που υπήρχατε η έρωμένη του άντρας μου, είπε με κάποια τραχύτητα η Ρενέ.

—Ποτέ μου δεν υπήρξα έρωμένη του, απάντησε περήφανα η Φρανσουάζ. Μ' όλη μου την ψυχή ήμουνα δι-

κή του. Θάφτανε ένας λόγος, μία χειρονομία, για να πείσω στην αγκαλιά του, μα εκείνος δεν έκανε ποτέ αυτή τη χειρονομία, δεν είπε ποτέ αυτό το λόγο, γιατί αγαπούσε μονάχα σας, ναί, μονάχα σας... Μα όταν ένωθε το ήθικόν του να πείσθη, όταν ήταν κουρασμένος, όταν η ανήσυχη ψυχή του, σαν καλλιτέχνης που ήταν δεν εύρισκε τη γαλήνη, και σεις δεν μπορούσατε να του δώσετε θάρρος, τότε είχε ανάγκη απ' την τρυφερότητά μου, την κατανοήσή μου. Έγώ ζούσα γι' αυτές τις στιγμές... όχι δεν ήμουνα η έρωμένη του και το ξαναλέω με λύπη, με όδυν και ύποφέρω γι' αυτό!

—Έτσι λένε όλες...

—Μα δεν καταλάβατε λοιπόν τίποτα; Ο Μαρσέλ κι' εγώ μεγαλώσαμε μαζί, στην ίδια έπαρχία. Είχαμε τα ίδια παιχνίδια, τα ίδια όνειρα. Κάποιο βράδυ, θυμάμαι, με φίλησε. Ήμουνα τότε δέκα έφτα χρόνων. Αν δεν σας είχε συναντήσει στην πρωτεύουσα, αν δεν είχε τη φιλοδοξία να γίνει κάποτε, ένας ποιητής, ένας δραματικός συγγραφέας, παίδας έζέρι, ίσως... Όταν έφυγε από κοντά μου για κοινή ανάμνηση δεν είχαμε παρά την τρυφερότητα, ένα φιλή και μία φευγαροδραυιά.

—Τα χρόνια πέρασαν στο μεταξύ, ήρθα κι' εγώ να εγκατασταθώ εδώ για να δουλέψω, ζώντας με τις ανα-

μνήσεις και παρακολουθώντας από μακριά τις επιτυχίες του Μαρσέλ. Μία μέρα, συναντηθήκαμε τυχαία στη γωνιά ενός δρόμου.

—Φρανσουάζ, μου φώναξε χαρούμενος, Φρανσουάζ... είσαι σαν να συναντώ τα νιάτα μου!

—Τον κύταζα τρέμοντας. Με ρώτησε πώς τα περνούσα και μου ζήτησε τη διεύθυνση του σπιτιού μου για ναρθή να με βρει. Μα δεν ήρθε...

—Όταν πρωτοπαίχτηκε το έργο του «Η Όργη» ήμουνα στο θέατρο, ενώ σεις απουσιάζατε.

—Σαν τελείωσε η παράσταση, τον περίμενα στην έξοδο του θεάτρου. Το έργο του δεν είχε άρσει αυτή τη φορά. Βγήκε μόνος, με το βλέμμα χαμένο, απελπισμένος. Όταν με είδε, έτρεξε κοντά μου. Τον έφερα εδώ, σ' αυτό το σπίτι, και γονάτισα μπρός του, χαϊδεύοντας τα μαλλιά του και παρηγορώντας τον. Σιγά-σιγά ο ένθουςιασμός μου, η πίστι μου σ' αυτόν ήταν ένα δάσκαμο για την πονεμένη του ψυχή.

—Πιστεύεις αλήθεια, Φρανσουάζ, πως το έργο μου αξίζει, πως η Ρενέ θα εινε περήφανη για μένα;

—Σκεφτόταν εσάς που βρισκόσαστε μακριά. Σας λάτρευε και δεν ήθελε να υπολογίσει πως δεν τον καταλάβαινε. Πάντα εσείς! εσείς!

—Και όταν γεννήθηκε το κοριτσάκι σας πόσο χαίρόταν γιατί σας έμοιαζε! Την τελευταία φορά που τον είδα πριν να φύγει, μου διηγήθηκε την υπόθεση της τελευταίας κομωδίας του, σφίγοντάς μου τα χέρια.

—Αυτό το ταξίδι δίχως τη Ρενέ εινε θλιβερό, δίχως εκείνη δεν υπήρχε χαρά για μένα! μου είπε.

—Έπειτα, σε λίγο, το ραδιόφωνο ανήγγειλε την πτώση του αεροπλάνου και πώς ανάμεσα στα θύματα ήταν κι' ο θεατρικός συγγραφέας Μαρσέλ Βεοριέ. Δεν ξέρω τί σας έπταν, δεν ξέρω πως ήρθατε εδώ, μα αυτή εινε η αλήθεια.

Η Ρενέ σάπαινε. Καταλάβαινε πως η ζωή της διπλά στο Μαρσέλ ήταν, ένα σφάλμα, γιατί πραγματικά δεν τον είχε καταλάβει. Έκλαιγε σιγά.

—Μην κλαίτε, της είπε η Φρανσουάζ. Τώρα θα τον καταλάβετε πιο καλά. Θα σας δώσω όλα του τα ένθυμα, που εινε ο μόνος μου θησαυρός. Να έρχεστε συχνά να με βλέπετε. Θα σας δείξω τις φωτογραφίες του όταν ήταν μικρός, θα σας διαβάσω τα πρώτα του ποιήματα, θα σας τα διηγηθώ όλα όσα έγραψα. Και θα τα πείτε στο κοριτσάκι σας, στην αγαπημένη σας Γκράτσια, σά να τα ζήσατε σεις η ίδια όλ' αυτά. Έτσι η Γκράτσια θα μάθη ποιός ήταν ο πατέρας της...

Η Ρενέ έκλαιγε, γιατί μπρός στην αξιοπρέπεια και τον άδολο, τον άγγλό έρωτα της Φρανσουάζ ένοιωσε τον εαυτό, της τόσο μικρό, τόσο μικρό...

ΖΑΝ ΜΠΑΜΠΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

Όραιο πρωτοτυπίας παρουσιάζει έφετος το θέατρο «Βέμπο».

Από τις εξυπνότερες εινε το «άλογο που... χορεύει» με τα πόδια της Άλκης Βέμπο και τον Χριστιανό, ο δημαρχος Κοτζιάς που παίρνει... αναστήμα επάνω στη σκηνή, το «μπαλέτο των γατών», με κοστούμια που θυμίζουν τα μπαλέτα των παρισινών μιούζικ-χάλ, κλπ.

Η θιασαρχίνα της οδοου Καρόλου, μετά την περυσινή «ταμπακερά» λανσάρει έφετος ένα διαφορετικού τύπου λαϊκό τραγούδι με τον τίτλο «Χαραμί», που εινε ένα είδος κατακραυγής για τα κακά κείμενα.

Το «Ακροπόλ», που θα άρχισή αυτήν την εβδομάδα, τελευταίο από όλα τα μουσικά θεατρα θα παρουσιάσει και μία «εντελώς δική του» πρωτοτυπία: Πριν αρχίσουν τα νουμερα της επίθεωρήσεως «Ιαλανός Ουρανός» θα βραίνη στη σκηνή ο Κώστας Μανιατάκης και θα εξιστορή το γνωστό αυτοκινητιστικό ατύχημα της Λεωφόρου Συγγρού, εξηγώντας πως τους βοήθησε αυτόν και τη μπλερίνα η Τύχη να ξαναεμφανισθούν στο θεατρόφιλο κοινό, αντι να πάνε... στον άλλο κόσμο!

Η κ. Κυβέλη, που δέχτηκε τελικά ν' αποτελέσει μέλος του καλλιτεχνικού συγκροτήματος του Βασιλικού Θεάτρου, εξασφάλισε τον μεγαλύτερο μισθό που έχει δοθεί ως σήμερα σε ήθοιο πρόζας, του κρατικού θεάτρου, δηλαδή 5 εκατομμύρια δραχμών. Ός τώρα τον μεγαλύτερο μισθό τον είχε πάρει η Βάσος Μανωλίδου, όταν έπαιζε στην «Αγία Ιωάννα».

Αυτά, φυσικά, προκειμένου γι' τακτική συνεργασία. Για έκτακτη, η Κ. Παζίνου και ο Αλ. Μινωτής έπλησαν πολύ περισσότερα.

Η Λυρική Σκηνή ετοιμάζει για την έρχομενη εβδομάδα στο θερινό της θέατρο τα «Παραπλήγματα» του Σακελλαρίδη. Η τόσο έμπορική αυτή ελληνική όπερέττα, πρωτοπαίχθηκε το 1914 στο θέατρο «Πανελληνιον», το σημερινό «Μοντιάλ», με τον Χρυσόμαλλη, επανελήφθηκε δε πολλές φορές κατόπιν με τον Δράμαλη. Έφετος, τον κύριο κομικό ρόλο θα υποδυθώ ο κωμικός Ευθυμίου, που... δανείστηκε η Λυρική Σκηνή από το Βασιλικό θέατρο.

Στα «Παραπλήγματα» θα εμφανισθώ επίσης για πρώτη φορά και ένα μεγάλο παιδικό μπαλέτο που προπονείται τακτικά από την Τατιάνα Βαρούτη.

Ο γνωστός από την γυναικεία όρχήστρα του μάστρος Αιμίνα ετοιμάζει, και θα επιδείξη συντομα, μία νέα «έφευρεση», που θα αναστατώσει το μουσικό κόσμο και για την οποία πήρε και διπλώμα εύρεσιτεχνίας. Εινε ένα μικρό πιάνο με 5 μόνο όκταδες, που έχει τελεία απόδοσι και στοιχίζει μόνο 3 εκατομμύρια, ενώ τα κανονικά πιάνα πωλούνται περισσότερο από 10 εκατομμύρια!

Η ψυχή του αλησμόνητου καραγκιοζοπαίκτη Μόλλα Β' αγαλλιά και θα ευφραίνεται από ευχαρίστησι. Μέσα στο «θέατρό» του, το σημερινό «Ρεντάρ», ο γνωστός τραγουδιστής Βάσος Σειτανίδης υποδύεται τον «Σιόρ Διονύση» και τραγουδάει μία μοντέρνα... σάμπα!

Στο ίδιο βαριετέ της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, η Μαίρη Λαίδου συνθιασαρχίνα με τον Μανέλλη, εμφανίζεται, με πολλή επιτυχία, ως... Βέμπο!

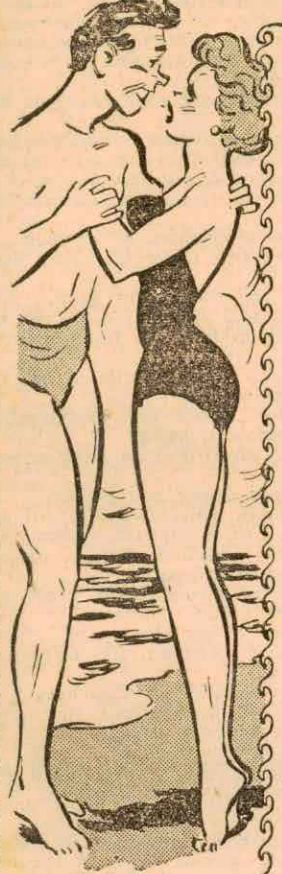
Η Μόλλυ έχει το πιο πλούσιο ρεπερτόριο, από όλες τις έν ενεργεία τραγουδίστριες: 200 διάφορα τραγούδια, με ένορχηστρώσεις.

Στο «Πάλλας» του Πειραιώς, που θα λειτουργήση έφετος ως βαριετέ, θα κάνει την έρχομενη εβδομάδα την πρώτη της εμφάνισι, έπειτα από την γνωστή αποπειρά της ν' αυτοκτονή στην Καβάλα η γνωστή ντιζέξ Λάουρα.

Η Ελληνίδα στάρ Νινή Ζαχά, που στερεώνει τώρα νέες επιτυχίες στο νέο Όσλο της Νορβηγίας, θα έλθ όριστικά στις Αθήνας τον Αυγουστο, για λίγες μέρες. Η Ζαχά έγραψε στο εξωτερικό πολλά καινούργια τραγούδια, που λανσάρει η ίδια. Μεταξύ αυτών εινε κι' ένα πολύ μοντέρνο, με τον τίτλο «Η νευρική σάμπα».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εμωρέξ για τη θάλασσα!

Εμωρέξ, παιδιά! Ο Έρωτας σαλπίζει προσκλητήριο και σ' άκρογιάλια πάνδημη συγκέντρωσι καλεί. Έμωρέξ! Ειν' άπωσήποτε φτηνό το εισιτήριο, γι' αυτό, γλυκές μου φίλες μου και φίλοι μου καλοί, το μπούσι το κατάλληλο να σπεύσετε να πάρετε και ξεκινήστε γρήγορα για όποια πλάζ γουσταρέτε.

Ακούσατε! Ανατύτερα ο Έρωτας σαλπίζει και εύθυμη συγκέντρωσι στις άμμουδιές όρίζει. Γλυφάδα, Βούλα, Φάληρο, Καβούρι, Βουλιαγμένη γά τοποί συγκεντρώσεως περίφημοι, παιδιά. Όσοι πιστοί του Έρωτος προσέλθετ' ένωμένοι, αφήσατε τα προσχήματα κοντά στην άμμουδιά και λίγες ώρες σπάνιες χαρήτ' ελευθερίας, τ' όν σ' όμωσ φυσικά μη... σκύση μύτη ξαφνικά κανέναν καρχαρίας!

Νά η αλήθεια, φίλοι μου, η μόνη κι' η μεγάλη: Έκεί κοντά στη θάλασσα κοντά στο περιγιάλι ο Έρωτος, αναντίρρητα, μία χάρι έχει άλλη κι' ίσως η μάλλον ασφαλώς τ' όφλετ τό... «παρά θιν' άλλος» πολλά πλεονεκτήματα μοιραίως συγκεντρώνει και γίνεται θανασμό, ύπεροχο, θεοπέσιο, «ταμπλώ-εξιδύ» άσυνκριτο, γιατί τό παισιώνε το γαλανό τού όρίζοντα και βελουδένιο πλαίσιο (κατάλληλο για Έρωτα κι' όχι για συνοικέσιο!)

Κάθε ζευγάρι τρυφερό στην άμμουδιά πυργους σωρό θνώνει και σιγά-σιγά η άμμουδιά γεμίζει και μοιάζει μεγαλόπολις η φλογισμένη αμμος από τούς πυργους τούς λαμπρους που ο Έρωτας τούς χιτίζει και τούς σωριάζει άργότερα σ' έρεμία ο γάμος.

Κι' άκούγοντ' έρωτόλογα και τρυφερές κουβέντες που σεγκοντάρει άκούραστα ο δροσερός πουνέντες: —Θά μ' αγαπάς; —Θά σ' αγαπώ!

—Τ' όρκίζεσαι; —Στό φώς μου!

Ενθ θα είσαι πάντοτε ο μόνος σύντροφός μου! —Κι' ενθ 'σαι η άγάπη μου η πρώτη και η μόνη. Και τότε ο παμπονηρος πουνέντες συμψηλώνει με κάποιο άγγό του φύσημα που άρκυρα ευωδιάζει: «Πέστε και λίγα ψέμματα! Πέστε τα, δεν πειράζει! Άλλωστε λέν πως ο σκοπός τα μέσα εξαγιάζει. Κι' όπως βαστά το μάντεψα, ειν' ο σκοπός ο λόγος σας τις λύπες να πηδήσετε, σαν εύκολο εμπόδιο, στα κύματα να πνίξετε τον μουσικό τον πόνο σας και στες καρδιάς σας τις πληγές να βάλετε... ιώδιο! Πέστε λοιπόν και ψέμματα. Πέστε και δεν θα χάσετε. Μ' ένα καινούργιο έρωτα τον πρώτο θα ξεχάσετε!

Τη συμβουλή του πρόσεξε, μην ξαναμπλέξετε πάλι κι' άντι να κλείσης μια πληγή, πληγή ανοίξης (κι' άλλη!...

Επιστολές και Στοιχάκια Τ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η δρόσος

«Ω! παίδες πλέω εις χαράν, παραληρώ τουτέστιν, καθ' όσον ήδη Δόν-Ζονάν αναφανδόν κατέστην επιτυχών κατάκτησιν ζωνοχηρός λανρωδους, λαβών και δείγμα έρωτος δεινού και παταγώδους. Τουτέστιν την λεγόμενην έρωτευθείς άγρίως κι' επιθυμιών κατάκτησιν ολοσχερή κυρίως ένήργουν κρούσεις προς αυτήν έντέχνους και συχνάς κι' έποϊουν κορδελλάκια ο γέρο-ταονανς!... Την ήκολούθουν, τοιγαρούν, καθ' όλας τας ήμέρας κι' έποϊουν ο παμπόνηρος επιτυχής φλερτάκιον κι' επί δυο μήνας συναπτους προΰαν και έσπέρας έπαιρνον φόραν συνεχώς και δόστου χαβαδάκιον. Και μίαν νύκτα έμπνευσθείς έν της λαμβράς σελήνης και διαθέτων, ως εικός, άπόθεμα σαγήνης έξωθι της οικίας της δικής τερατής γκράν-κάσας ήρξάμην έν ασμάτων να άδω, ο μβαγάσας:

—Ω! Δροσερά μου ύπαρξις και (μυροδόλος αύρα) ίνα σβεσθή του πόθου μου η φλογε- (ρωδή) λαύρα μέτρα λαβε ταχύτατα και πρόνοιαν έ- (πίσης) και φρόντισον τον δύστηνον εγκάιρως (να δροσίσης)

Και—ώ! Θεοί!... «Ω! Απολλόν!...

—Ω! Με ήγάπα τόσο!

έφ' ώ ένθ παρέμενον εκεί γλυκίως (άδων) εκείνη μοι προσέφερε την αιτηθείσαν (δρόσον) υπό μορφήν καταιγισμού τοιών... γε- (ροκουβάδων!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Βάλια καταβήκε στον Πειραιά, συνεννοείται με μια «θεία» της, την κυρά - 'Ακριδή, και της έμπιστευται την κορούλα της. Στο Λουκά λέει πιά το κοριτσάκι τους χάθηκε. 'Εκείνος εύχαριστείται και ποθεί πιά ν' αποκτήσει γρήγορα ένα παιδί «δικό του»!

8ον —Όταν έμειναν μόνοι, ο Λουκάς άκούμπησε τὸ μέτωπό του στὰ χέρια του.

—'Ο Θεός με καταράστηκε!

Γύρισε τὰ μάτια της έπιτιμητικά άπάνω του.

—'Επειδή έδιωξες από την καρδιά σου τὸ πρώτο σου παιδί! τὸ φώναζε.

Τὰ λόγια της τὸν χτύπησαν σάν καμτσικιά. Κι' άδιαφορώντας γιά τὴν κατάστασί της, τῆς έπιασε τὸ χέρι καὶ τῆς τσούφιξε.

—'Οχι! πρόφερε σκληρά. Δέν θά με φοβίστηκε μὲ τίς προλήψεις σου. 'Η Λένα δέν εἶνε δικό μου παιδί. Πρέπει νὰ ἦμουν ἡλίθιος γιά νὰ μὴν καταλάβω τὴν καταπληκτικὴ ομοιότητά της μὲ τὸ Θέμο. Κι' εἰς ἄλλου τὸ παραδέχτηκες αὐτό.

—Τὸν συλλογιζόμουν καὶ ἴσως γι' αὐτὸ τοῦμοιαζε.

—Κουταμάρες! Αὐτὰ εἶνε λόγια τοῦ ἄερα. 'Η Λένα ἦταν ἡ δυστυχία τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὴ εἶνε τώρα άφορμὴ νὰ χάσω τὸ παιδί μου, τὸ ἀληθινό μου παιδί.

—Δέν τὸ θέλει ὁ Θεός νὰ γίνης καὶ πατέρας, δέν εἶσαι άξιος!

Τῆς έσφιξε τὸ χέρι σκληρά.

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θά γίνω! ξεφώνισε. Μόλις συνέρθης, θά κάνουμε παιδί, τ'άκου; Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ θά σέ προσέχω ἐγὼ. Ἐγὼ τὴν άξιώσι ν' αποκτήσουμε παιδί. Νὰ μοῦ κάνης ἕνα δικό μου παιδί.

—'Εκλείσει τὰ μάτια της άνατριχιάζοντας. Κι' ἡ σκέψι πὼς θά τὴν έσφιγγε πάλι στὴν άγκαλιά του, μπορούσε νὰ τὴ θανατώσει.

—Κι' ἄκου ἐδῶ, συνέχισε ὁ Λουκάς. Γιά τὴ Λένα πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. Πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ στίτι... 'Αλλά ἄσε πρώτα νὰ έρθῃ.

—'Εσφιξε τίς γροθιές της ἡ Βάλια. Θά θελε νὰ ξεφωνήσει, νὰ άναστατώσῃ τὴν πλάσι μὲ τὸ κλάμα της. Δέν εἶνε ὅμως τὴ δύναμι οὔτε νὰ κλάψῃ καλὰ-καλὰ. Μονάχα βουδά, άργά έτρεχαν τὰ δάκρυα στὰ μάγουλά της.

—'Εκανε δεκαπέντε μέρες νὰ συνέρθῃ. Κι' ὅταν σηκώθηκε ἦταν πολὺ χλωμὴ κι' άδύνατη. Στὰ μάτια της ὅμως έλαμπε ἡ άποφασιστικότητα.

Εἶδε καὶ στὰ μάτια τοῦ άντρός της τὴν ἴδια άποφασιστικότητα καὶ κατάλαβε. 'Ο Λουκάς ἦταν άποφασισμένος νὰ μὴ χάσῃ καὶρο. Τοῦ κόστικε άφάνταστα ἡ έρημιά τοῦ σπιτιοῦ του. Τὸ ἤξερε αὐτὸ ἡ Βάλια καὶ φοβόταν. Γιατὶ κι' αὐτὴ ἦταν άποφασισμένη νὰ πραγματοποιήσει κάποιο σχέδιο.

Καρναβάλια

Βυθισμένη καιρὸ πολὺ στὸν πόνο της ἡ Βάλια εἶχε χάσει τὴν αἴσθησι τοῦ περιβάλλοντος. Κι' έξαφνα πῆρε εἴδησι πὼς ἦταν ἡ τελευταία βδομάδα τῆς 'Αποκριάς. Καθῶς στεκόταν κοντὰ στὸ τζάμι, εἶδε ἀπ' ἐξῶ μίαν τρελλὴ παρὰ μεταφισμένων νὰ περνᾷ. Κάποιος νεαρός σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν εἶδε καὶ τὸ πείραγμα ἤρθε αὐθόρμητο στὰ χεῖλιν του:

—Γιατὶ κλεισμένη μέσα, δεσποινίς;

Τὰ κοῦτὰ αὐτὰ λόγια τῆς θύμισαν τὴν άπόφασί της. 'Επρεπε νὰ βγῇ ἐξῶ νὰ ξεσκάσῃ, σὲ πείσμα τοῦ άνδρός της. 'Αλλά πὼς; Πὼς ἦταν δυνατόν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπίβλησι τοῦ Λουκά καὶ μάλιστα νύχτα; Σκέφθηκε ὅμως πὼς ὑπάρχουν κι' άπογευματινοὶ χοροί. Τίς ὥρες πού ὁ Λουκάς βρισκόταν στὸ μαγαζί του.

Πῆρε τὴν έφημερίδα. Λές κι' ἡ τύχη ἤθελε νὰ τὴ βοηθήσῃ, τὸ βλέμμα της έπεσε σὲ μίαν ρεκλάμα:

«Γαλάτσι! Χορὸς ἀπὸ τίς 4 μ.μ. τὴν Πέμπτη ὡς τὰ μεσάνυχτα».

Χορὸς στὸ Γαλάτσι. 'Ο,τι χρειαζόταν. 'Ενα συγκροτο πέρασε στὴ ραχοκοκκαλιά της. 'Ηταν Τετάρτη. Αὔριο κι' ὅλας!

Μὲ τὸ Λουκά δέν εἶχε στὸ μεταξύ καμμιὰ έρωτικὴ σχέση. Τὸν άποφύευε.

Τὸ κοῦο ἦταν τσουχτερό, έπεφτε χιονό-νερο. 'Οστόσο άποφάσισε νὰ βγῇ. 'Η πρώτη της δουλειὰ ἦταν νὰ πᾶν νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ θεία της. Φοβόταν νὰ τηλεφωνήσῃ ἀπὸ τὸ στίτι της. Περίμενε πολλὴ ὥρα ὥσπου νὰ πᾶν στὸ τηλέφωνο ἡ θεία 'Ακριδὴ. 'Η φωνὴ της άκούστηκε χαρούμενη:

—Μὴν άνησυχεῖς καθόλου, καθόλου, τ'άκου; Βάλια... Πάει μίαν χαρὰ ἡ Λένα μας. 'Εσὺ ὅμως, τί' έγινες τόσες μέρες; 'Ανησυχοῦσα. Πὼς δέν τηλεφώνησες; Πὼς σοῦ βάσταξε ἡ καρδιά;

Τῆς εξήγησε ἡ δυστυχὴ γυναίκα τί της εἶχε συμβῇ.

—'Αχ! άναστéναξε ἡ θεία 'Ακριδὴ. Βλέπεις; 'Ο Θεός δέν άνέχεται τὸ αἰδικο. Τώρα κι' ἡ Λένα δέν εἶνε δικό μου παιδί. 'Εμεινε τὸ στίτι σας άδικο. 'Εμένα ὅμως μούφερε εὐτυχία τὸ μικρό, Βάλια. Καὶ σ' εὐγνωμονῶ πὼς μὴ συλλογιόσκηες. Δέν φαντάζεσαι πόσο τ' αγαπάω.

Τὰ μάτια της δυστυχὴς μανούλας βούρκωναν. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς καθὼς έτρεχαν τὰ δάκρυα στὰ μάγουλά της, εἶσι στάλαζε καὶ τὸ αἷμα στὴν καρδιά της. 'Ο-.....

Νόμισε...

Μεσημέρι.

'Ο κυρίος καὶ ἡ κυρία Σορόπη καθόν-ται στὸ τραπέζι νὰ φάνε.

—Εἶνε πετυχημένη ἡ σούπα, γυναίκα; ρωτάει ὁ κ. Σορόπη.

—Περίφημη!... ἀπαντᾷ ἡ κ. Σορόπη. Θά μείνης πολὺ εύχαριστημένος.

'Ο κ. Σορόπη σκύβει μὲ βουλιμία στὸ πιάτο του. Τρώει τὴν πρώτη κουταλιά καὶ παίρνει ὕψος έμβριθές... Τρώει τὴ δεύτερη καὶ κατασοφιάζει... Τρώει τὴν τρίτη, γουρλώνει άγρια τὰ μάτια του τιναζεται ὀρθιος καὶ πετάει τὸ πιάτο ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν αὐλή.

—'Η σούπα ἦταν «λύσσα» ἀπ' τὸ πολὺ ἀλάτι!...

—'Η κ. Σορόπη δέν άνησυχεῖ, δέν ταρασσεται.

Τινάζεται κι' αὐτὴ ἐπάνω, πιάνει τὸ τραπέζι μόνον ἀπὸ τίς τέσσερις άκρες του, τὸ σηκώνει μὲ ὅλα τὰ πιάτα, τὰ ποτήρια καὶ τὰ μαχαίροπῆρουνα καὶ τὸ πετάει στὴν αὐλή.

—Εὐαθρία, γιατί τὸ έκανε αὐτό; φωνάζει κατάπληκτος ὁ κ. Σορόπη.

Καὶ ἡ ἐκδικητικὴ κυρία Εὐαθρία τοῦ ἀπαντᾷ ἡσυχα-ἡσυχα καὶ μελιστά-λακτα:

—'Αγάπη μου νόμισα πὼς ἤθελες νὰ γευματίσουμε στὴν αὐλὴ ποῦλεῖ δροσιά!...

Κόκκαλο ὁ κ. Σορόπη.

Ο ΦΑΚΟΣ

πρωδηποτε αἰσθάνθηκε κάποια άνακούφι-ση ὅταν εκλείσει τὸ τηλέφωνο. 'Η Λένα ἦ-ταν καλὰ καὶ συνήθισε στὸ καινούργιο πε-ριβάλλον.

—Θά με ξεχάσῃ; συλλογιόσκηε, κι' έν-νοιωσε πάλι ἕνα δυνατό πόνο στὴν καρδιά.

Τὰ μάτια της άστραφταν τώρα γεμά-τα πείσμα. Πῆγε στὰ μαγαζιά ὅπου νοί-κιαζαν κοστούμια γιά τίς άποκριές. Διά-λεξε ἕνα ντόμινο. 'Ενα ὠραίο, λουσάτο γα-λαζιο ντόμινο. Τὸ τῦλιξε καλὰ, τὸ έκωσε στὴ μεγάλη της τὴν τσάντα, καὶ γύρισε άμέσως στίτι της. 'Εκεῖ τὸ έκρυψε βαθειά, στὴ ντουλάπα της, ἀνάμεσα στὰ ρούχα της καὶ κλείδωσε.

Τὸ βράδυ πλάγιασε νωρὶς λέγοντας πὼς κουραστίκηε.

Τὴν κύτταξε ὁ Λουκάς παραξενεμένος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν έλύπησε, τὰ μά-τια της εἶχαν μίαν άγρια λάμψι.

—'Ε, πὼς εἶσαι; ρώτησε. Σάν νὰ ζω-τάνεσαι!

—Ναί, δέν αἰσθάνομαι κι' άσχημα.

—Σὲ κάνα δυὸ μέρες θά εἶσαι περί-φημη!

—'Ισως! τοῦ άποκρίθηκε ξερά.

Πέρασε τὸ χέρι του στὴ μέση της καὶ θέλησε νὰ τὴ φιλήσῃ, νὰ τὴν παρأسύρῃ στὸ κρεβάτι.

Τὸν κύτταξε τότε καὶ τὰ μάτια της άστραφταν άγρια.

—'Οχι, ὀχι, άψήσε με! άναστéναξε.

—Δέν αἰσθάνεσαι καλὰ;

—'Οχι γι' αὐτό! Γιά τὴ Λένα πρόκει-ται... 'Αγωνιά.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ἐκεῖνος.

—'Ε, πῆγαινε στὴν άστυνομία καὶ ρώ-τα, τῆς εἶπε. Γιά νὰ μὴν εἰδοποιήσουν θά πῇ ὅτι χούπηε δριστικά. Μπορεῖ νὰ τῆς συνέβῃ κανένα δυστύχημα.

Τοῦ έρριξε μίαν ματιά γεμάτη μίσος, τό-σο μίσος πὼς αὐτὸς τρόμαξε.

—Μὲ μισεῖς; τῆς εἶπε πικρά.

—Ναί, τοῦ άποκρίθηκε. Δέν μπορῶ νὰ σὸν συγχωρῶ.

Γέλασε καὶ τὴν τράβηξε πάλι πάνω του.

—Θά μοῦ τὸ συγχωρήσῃς, τῆς εἶπε.

'Εγὼ σοῦ συγχώρησα χειρότερα. Καὶ θά κάνουμε ἕνα δικό μας παιδί!...

Τραβήχτηκε ἀπὸ κοντὰ του, βουδῇ. Μὰ κι' αὐτὸς δέν έπέμεινε περισσότερο.

*

Τὸ μεσημέρι τοῦ εἶπε πὼς τ' άπόγευμα θά πῆγαινε σὲ κάποια γνωστή της στὸ Φάληρο, γιά νὰ πᾶρῃ κι' αέρα. 'Ηταν μὴν ἐπίσκεψις πού τὴν έκανε συχνά. Κι' ὁ Λου-κάς δέν έδωσε σημασία.

—Νὰ πᾶς! τῆς εἶπε, θά σοῦ κάνῃ καλὰ.

Τώρα πού εἶχε πεθάνει ὁ Θεός, τώρα πού εἶπετε κι' ἡ Λένα, ἦταν σίγουρος ὅ-τι ἡ Βάλια ξανάγινε δική του, Δέν ζήλευε ὅπως πρώτα.

Έφυγε μετὰ τὸ μεσημέρι γιά τὴ δου-λειά του, ξεγνοιαστός ὅπως πάντα.

—'Αμέσως μετὰ έφυγε κι' ἡ ὑπρέτεια πού εἶχε έξοδο. Τότε ἡ Βάλια μὲ κινή-σεις γεμάτες πυρετό, άρχισε νὰ ντύνε-ται. 'Απάνω ἀπὸ ἕνα άπλό φουστάνι πέ-ρασε τὸ γαλαζιο ντόμινο. 'Απὸ πάνω, έρ-ριξε τὸ έπανωφόρι της γιά νὰ μὴ φαίνε-ται μασκαρεμένη. Πῆρε τὴ μάσκα στὸ χέ-ρι καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα. 'Η καρδιά της χτυποῦσε σά νάθελε νὰ σπᾷσῃ. Χώθηκε στὸ πρώτο ταξί πού δρέθηκε μπροστὰ της, καὶ φώναζε στὸ σῶφέρι:

—Στὸ Γαλάτσι!

—'Επειτα εκλείσει τὰ μάτια της, κι' έσφι-ξε τὰ χέρια της πάνω στὸ στήθος της, γιάτὶ φοβόταν μὴν ξεκολλήσῃ ἡ καρδιά της ἀπὸ τὸ τρελλὸ της χτύπημα.

Σὲ μίαν στιγμή έχωσε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της.

—Τί ντροπή! Τί φοβία! Θεέ μου Με-γαλοδύναμε, θά μοῦ τὸ συγχωρήσῃς ποτέ; Μὰ τὸ θέλω, τὸ θέλω, τὸ ποθῶ!... Δέν μπορῶ νὰ ζῇω ἂν δέν τὸν εκδικηθῶ!...

—'Εσφιξε τίς γροθιές της κι' ἡ φυσιογνω-μία της πῆρε μίαν τρομερὴ σκληρότητα.

—Κι' ἂν ἤξερα πὼς θά πέσῃ κραυγὸς νὰ με κάψῃ θά τόκωνα! Κι' ἂν ἤξερα πὼς θά με περιέμενε κατόπιν μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι πάλι θά τὸ έκανα. Καλύτερα αὐτὴ ἡ εκδίκησι παρὰ νὰ τὸν σκοτώσω. Γιατὶ τὸν μισῶ, τὸν μισῶ πολὺ!...

—'Εξαφνα άκουσε τὴ φωνὴ τοῦ σῶφέρι:

—Γαλάτσι! Πού θέλετε νὰ σᾶς πάω, κυρία;

—'Αφίσε με ἐδῶ, άποκρίθηκε. Τὸν πληρώσει ὕστερα καὶ κατέβηκε.

Μία τρελλὴ βραδυά

Μόλις βρέθηκε μόνη στὸ δρόμο, φόρε-σε τὴ μάσκα της. 'Επειτα κύτταξε γύρω της. Τὰ χέρια της ἦσαν παγωμένα, τὰ γό-νατά της τρέμανε. Εἶδε φῶτα άντίκρυ. Ρώ-τησε καὶ τὴν πληροφορήσαν πὼς ἦταν τὸ κέντρο πού δινόταν ὁ μεγάλος χορός.

Νικώντας τὸ τρεμουλιασμό τὼν ποδιῶν της, προχώρησε πρὸς τὰ φῶτα καὶ μπή-κε στὸ κέντρο. Μία μεγάλη αἰθουσα γύ-ρω-γύρω τραπεζάκια καὶ στὴ μέση τὰ ζευ-γάρια πού εἶχαν άρχίσει κιόλας τὸ χορό.

Μία φωνὴ τζάζ, έπαιξε μοντέρνους σκο-πούς. Κύτταξε γύρω της σάν χαμένη ἡ Βάλια. Παντοῦ στὰ τραπεζάκια καθόνταν παρέες. Οὔτε μίαν γυναίκα μόνη της. Παρέ-ες μεγάλες καὶ ζευγάρια έρωτευμένων. Τί έπρεπε νὰ κάνῃ αὐτὴ;

Προχώρησε άποφασιστικά σ' ἕνα τρα-πεζάκι άδειο καὶ καθίσε. Κατάλαβε πὼς τὴν κύτταζαν κάπως παραξενεμένοι οἱ γύ-ρω της. 'Εκανε ἐντύπωσι πού ἦταν μόνη. Παράγγειλε κάτι καὶ περίμενε.

'Ο μοιραῖος συντροφος δέν άργησε νὰ παρουσιαστῇ. 'Ηταν ἕνας νέος, καμμιὰ εἰ-κοσιπενταριά χρόνων. 'Ενα παιδί σχεδὸν κοντὸ μάλλον, καστανό, συμπαθητικό, μὲ γέλιπ χεῖρα, μὲ μάτια καστανά γελαστά, τσαχπίνικα.

—Κυρία... Γαλαζιο ντόμινο... Δεσποι-νίς... Πὼς θέλετε νὰ σᾶς προσφωνοῦν; ρώ-τησε.

—Γαλαζιο ντόμινο! άποκρίθηκε ἡ Βά-λια, μὲ φωνὴ τρεμάμενη.

—Γαλάτσι ντόμινο! 'Ωραία! Περιμένετε συντροφία!

—'Εξαρτάται!... άποκρίθηκε αὐτὴ, καὶ τὸν κύτταξε έρευνητικά μέσα ἀπὸ τὴ μά-σκα.

'Ηταν ἕνας έντελὸς κοινὸς άντρας. Τί δουλειὰ νάκανε άρα γε; ἴσως έμπορος, ἴσως σπουδαστής, εργατικός πού εἶχε φο-ρέσει τὰ γιορτινά του, κατὶ τέτοιο τέλος πάντων. 'Ενας άγνωστος νεὸς ὁπωσδή-ποτε.

—'Εκείνος τὴν κύτταξε μὲ τὰ τσαχπίνικα μάτια του.

—Σὰς ένοχλεῖ ἡ συντροφία μου;

—Κάθε άλλο, τοῦ ἀπάντησε φιλάρεσκα, 'Ακούμπησε τότε τὸ χέρι του στὸ δικό της.

—Λοιπὸν μοῦ έπιτρέπετε νὰ γίνω ὁ σύν-τροφός σας αὐτῆς τῆς βραδυάς;

Σήκωσε τοὺς ὤμους της.

—Δέν θά εἶχα αντίρρηση.

'Ο νέος χαμονέλασε εύχαριστημένος.

—Εἶμαι τυχερός! εἶπε. Εἶχα ἕνα καλὸ προαίσθημα ὅτι ετάνοντας ἐδῶ θάδρισκα εύχάριστη παρέα.

—Ποῦ τὸ έζέρετε πὼς θά εἶνε εύχάρι-στη ἡ συντροφία μου; τὸν ρώτησε από-τομα.

—'Ω! Τὸ ξέρω... Κι' ὅταν βγάλετε τὴ μάσκα...

—Δέν πρόκειται νὰ τὴ βγάλω, άπο-κρίθηκε άγρια ἡ Βάλια. Μονάχα εἶσι θά κάνουμε παρέα. 'Αν δεχέστε ὑπὸ τὸν ὄρο ὅτι ἡ μάσκα δέν θά βγῇ έχει καλὰς. Δια-φορετικά φύγετε.

Γέλασε αὐτός.

—'Εστω! εἶπε. 'Η περιπέτεια καταντά-ει μυστηριώδης εἶσι.

Σὲ λίγο τὴ σήκωσε γιά νὰ χορεύουν.

'Ηταν καλὸς χορευτής, καὶ τῆς διηγείτο καθὼς χόρευαν εύχάριστα πράγματα. 'Η-ταν ακόμα πολὺ ταξιδεμένος καὶ τῆς έλε-γε γιά τὰ καρναβάλια τῆς Βενετίας καὶ τῆς Νίκαιας.

—Τί δουλειὰ κάνετε; τὸν ρώτησε σὲ μίαν στιγμή ἡ Βάλια.

—Αὐτὸ παραδαίνει τὴ συμφωνία μας, τῆς ἀπάντησε. Δέν εἶπαμε ὅτι θά τηρή-σουμε τὸ ἱκόνγνιτό μας;

—Μὰ εἶσις δέν φορεῖτε μάσκα.

—'Εστω, θά σᾶς πῶ τί δουλειὰ κάνω. Εἶμαι παραγγελιοδόχος. 'Εργάζομαι πολὺ μὲ τὸ έξωτερικό. Φέρνω πράγματα, άγο-ράζω πράγματα. 'Ενα εἶδος Περιπλανω-μένου 'Ιουδαίου. 'Εσεῖς; 'Εργάζεσαστε:

—'Οχι.

—Δεσποινίς ἡ κυρία;

—Δίστες ἡ Βάλια μίαν στιγμή. 'Υστε-ρα άποκρίθηκε βραχνά:

—...Χήρα!

—Αὐτὸ εἶνε περίφημο! φώναξε ὁ νέος χτυπώντας τὰ χέρια του πρόσχαρα. Δέν ὑπάρχει πιὸ έλκυστικό πλάσμα ἀπὸ μίαν χήρα.

—Πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὴν άγνή παρθένα;

—Αὐτὸ εἶνε ἕνα προϊστορικό ζῶον πού εξέλιπε, γέλασε αὐτός.

Χόρεψαν πολλὴ ὥρα. 'Ὅσο πῆγαινε ὁ νεαρός ξεθάρρενε. Οἱ χειρонуίτες του γί-νονταν πιὸ τολημρές. 'Η Βάλια έννοιωσε τὸ θάνατο στὴν καρδιά της. Καὶ κάθε στι-γμὴ συλλογιζόταν ξάστερα, νηφάλια:

—'Ηρθα γιά νὰ εκδικηθῶ! Φοικτὴ, βρωμερὴ εκδίκησι! 'Αλλὰ εκδίκησι!...

Περνοῦσε ἡ ὥρα. 'Επρεπε νὰ μὴν άρ-γήσῃ πολὺ. 'Ο άντρας της, βέβαια, εἶχε ὑπ' ὄψιν πὼς ὅταν πῆγαινε στὸ Φάληρο πάντα άργούσε. 'Αλλὰ ὑπῆρχε κάποιο ὀ-ριο στίς άργοπορίες της.

Διάβαζε τὸν πόθο της μᾶτια τοῦ νέ-ου. 'Αλλὰ καὶ κάποιο δισταγμό. Συχαίνο-ταν τὸν εαυτό της, μὰ προσπαθοῦσε νὰ κἀνῃ κουράγιο.

Τί Γολγοθὰς!...

—'Επὶ τέλους σὲ μίαν στιγμή, έσκυψε ὁ νέος καὶ τῆς φιθύρισε στὸ αὐτί:

—Τί θά λέγατε ἂν τελειώναμε κάπως πιὸ εύχάριστα τὴ βραδυά μας;

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια πῶρινα μέσα ἀπὸ τὴ μάσκα.

—Τί ἰδέα θά παίρνατε γιά μένα; ρώ-τησε.

—Πὼς εἶσατε μίαν χαριτωμένη γυναί-κα, καὶ πρὸ πάντων έξυπνη.

Σήκωσε αδιάφορα τοὺς ὤμους της.

Κι' άφέθηκε στην άγκαλιά του άνυπε-
ράσπιστη, σαν μια άψυχη κούκλα...

Και πάλι μητέρα

«Όταν γύρισε σπίτι η Βάλια δεν βρήκε
εκεί τον άντρα της. Είχε άρνησει κι' αυ-
τός. Έφαγαν αμίλητοι.

«Ο Λουκάς ποθούσε να τη σφίξει στην
άγκαλιά του. Τον έξοργιζε αυτή η άποχή.
Μετά μια βδομάδα η Βάλια ξανάγινε δι-
κή του. Και μετά δυο μήνες ήταν σίγουρη
πώς θα ξαναγινόταν μητέρα.

—Έτσι μ' άρέσεις! Είσαι σαν μια
δομωρή τίγρις! της έλεγε ο Λουκάς.

Μα αυτή ήξερε πως το παιδί που θα
έρχόταν στον κόσμο δεν θα ήταν δικό του.
Αυτό την ικανοποιούσε και την άδιαζε.

—Σε μισώ!... τούλεγε πολλές φορές.
—Τό μισός σε κάνει όμορφη, έλκυστι-
κή! της απαντούσε.

—Σε μισώ! Δεν τό καταλαβαίνεις;

Της έκλεισε τό στόμα με φιλά.

—Βάλια, ποτέ δε σ' άγάπησα όσο τώ-
ρα! της φώναζε.

«Ήθελε να πνίξη τις τύψεις του με τό
μεθύσι τού πάθους. Ήθελε να της ναρ-
κώση τόν πόνο με την ήδονή. Δεν τού ά-
ρεσε να σκέπτεται. Μία μάνα πούχασε τό
παιδί της, έξ αίτίας του, εύρισκε άρα γε
εύχारीστη στο άγκάλιασμά του; Τόν
τρόμαζε αυτή η σκέψη. Μέσα τού πίστευε
πώς η Βάλια φοβόταν τη φτώχεια, την
ταπείνωση, την έρση. Και πώς γι' αυτό
φάνηκε ύποτακτική.

«Όταν μετά λίγον καιρό τού άνήγγει-
λε πως είχε έγκυος, ο Λουκάς πήγε να
τρέλλαθώ από τη χαρά του.

—Τώρα καταλαβαίνω πως μ' άγαπάει
ο Θεός! φώναζε. «Ε, αυτό τό παιδί που
θα γεννηθώ θα είναι τό παιδί της καρδιάς
μου!

Την πρόσεχε πλέον σαν να ήταν κάτι
πολύτιμο. Με δυσκολία της επέτρεπε να
βγαίνει μόνη της τό πρωί για κανένα πε-
ρίπατο. Κι' η Βάλια έπωφελετό για να
τηλεφωνή στην Άκριδη. Της έστειλε τα-
κτικά χρήματα και μάθαινε για τη Λένα.

Τό κοριτσάκι όσο περνούσε ο καιρός τό-
σο την άποζητούσε. Μ' όλα αυτά, σαν
παιδί, έξεχνούσε τόν καύμό του. Πήγαινε
τακτικά σχολείο, μάθαινε γλώσσες και πι-
άνο. Η Βάλια είχε παραλάβει τό πιάνο
του Θέμου και τό είχε στείλει στον Πει-
ραιά. «Έτσι η μικρή Λένα, αν και μακριά
από τό σπίτι της, δεν θα ύστερούσε σε
μόρφωση. Η σκέψη αυτή ήταν η μόνη πα-
ρηγοριά της δύστυχης μάνας.

Κόντευαν Χριστούγεννα όταν γεννήθηκε
τό παιδάκι. Ήταν κορίτσι!

«Απογοητεύθηκε ο Λουκάς. Πίστευε πως
όπωςδήποτε, αυτή τη φορά, θα ήταν άγό-
ρι. Και τό εύχόταν, για να μη τού θυ-
μίζει τη Λένα. Κι' η Βάλια μέσα της πα-
ρακαλούσε να γεννηθώ άγόρι. Και σ' όλο
τό διάστημα της έγκυμοσύνης της προσ-
παθούσε να τό μισήσει.

Η πρώτη φωνούλα τού παιδιού μπήκε
σαν μαχαίριά στην καρδιά της.

Θυμόταν την πρώτη φωνούλα της Λέ-
νας. Είχε κλάψει τόσο τότε, από συγκί-
νησι, που την κορδίδευαν στην κλινική. Τώ-
ρα δεν αισθανόταν καμμία διάθεση να
κλάψη.

Τότε ήταν εύτυχισμένη ενώ τώρα τή δά-
κρυά της στέρεψαν από τόν πόνο. «Όταν
της έφεραν τό μωρουδάκι, έκλεισε μία στι-
γμούλα τα μάτια της. Φοβόταν να τό κυ-
τάξω. Άκούω γύρω της τις φωνές τών
νοσοκόμων:

—Τί όμορφο κοριτσάκι, καστανό και
στρουμπουλό!

Κι' έπειτα, τη φωνή τού Λουκά σοβαρή:
—Βέρα Ρεκοπούλα αυτή! Μελαχροινή,
σαν έμένα!...

«Άνοιξε τα μάτια της η Βάλια κι' αντί-
κρουσε για πρώτη φορά τό παιδί, τό νόθο
παιδί.

Ήταν άπαράλλαχτο με τό νέο της Ά-
ποκοπής.

«Ανατίχαισε σύγκορη! Στό ρουθούνι
τό μωρό είχε ένα σημάδι. Ένα καφέ ση-
μαδάκι σαν έλίτσα. Όμοιο με τού νέου
έκείνου.

«Έκλεισε τα μάτια της η Βάλια και τό
δάκρυα κύλησαν από τό μάτι της ποτάμι.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

—Λοιπόν πατριωτάκι, έγω που με βλέπεις,
έχω μία καλή περιουσία στη Νέα Υόρκη...

Οι άξιοδαύμαστοι ΑΠΟΔΗΜΟΙ ΜΑΣ...

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις τού
συργάτη μου Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Στά γώλ τών ξενοδοχείων, στά έστια-
τόρια, στά κέντρα, κυριαρχούν αυτό τόν
καιρό οι απόδημοι Έλληνες.

Τά ίχνη της άγωνιάδους πάλης τους
τά διακρίνει κανείς στα τραχύτατα χαρ-
ακτηριστικά τών περισσότερων, στις βαθύ-
τατες ρυτίδες τού προσώπου. Μερικοί γή-
ρασσαν πριν της ώρας. Παρ' όλα ταύτα μέ-
νουν στην ψυχή και στην καρδιά παιδιά.

«Όταν τό 1946 επέστρεφα από τη Νέα
Υόρκη με τό άμερικανικό υπερωκεάνειο
«Μαριν Κάσπ» συνταξίδευα με 160 περί-
που Έλληνες της Άμερικής. Τά εικοσι-
τετράωρα τού ταξιδιού περνούσαν με τις
χαρούμενες φωνές τους, με τά γέλια τους,
με τά παλιά νοσταλγικά τραγουδάκια
τους. Περισσότερο απ' όλους ζωηρός, χα-
ρούμενος και κεράτος ήταν ο μπάρμπα-
Σπύρος ο Κύπριος. Τά μαλλιά του ήταν
κάστανα. Τό πρόσωπό του όργωμένο ά-
πό τις ρυτίδες. Τά χέρια του γεμάτα ρό-
ζους. Όταν τόν πρωτογνώρισα στην τρα-
πέζα τού πλοίου — ο μισός μ' έβαλε
δίπλα του — ύψεσα πώς αν δεν τά
είχε περάσει θα πήλωνα τά 70. Πιά-
σαμε κουβέντα. Ο όμοιότατος όλο και
με άποκαλούσε «πατριωτάκι».

—Λοιπόν, πατριωτάκι, έγω που με βλέ-
πεις έχω μία καλή περιουσία στη Νέα Υ-
όρκη. Από τά 25 χρόνια που είμαι στην
ξενιτιά, τά 20 ήμουν εργάτης. Δούλευα
σκληρά για λίγα τάλλαρα (δολάρια) την
έβδομάδα. Υστερα άνοιξα ένα μικρό μα-
γείρικο. Τώρα έχω τρία μαγαζιά, ένα ιδι-
οκτητο σπίτι που νοικιάζω τά δωμάτιά του
σε εργένηδες, καταθέσεις στην Τράπεζα.
«Έτσι που λες, πατριωτάκι.

Είχε την έντύπωσι πως έγω ήμουν πο-
λύ μικρότερός του. Πατριωτάκι απ' έδω,
πατριωτάκι απ' εκεί. Μία μέρα τόν παρα-
κάλεσα να μου πη την ηλικία του.

—Σαραντά δύο χρονών!...

Τού έδειξα τά χάρτια μου για να βε-
βαιωθεί πως ήμουν μεγαλύτερός του. Δεν
τό πίστευε.

—Νά τό πιστέψης... πατριωτάκι, τού
είπα. Τά άστρα μαλλιά σου, οι βαθιές
ρυτίδες σου, είναι ίχνη της μακροχρόνιας
άγωνιάδους πάλης σου για να δημιουρ-
γήσης κάτι καλό. Μπράβο σου!

Κάθε απόδημος, από τις χιλιάδες που
θά μάς έπισκεφθούν έφετος. Έχει στην ι-
στορία της ζωής του κι' ένα δράμα. Τά
99 τοις εκατό ξεκίνησαν από ταπεινοί ερ-
γάτες κι' έθασαν να κατακτήσουν σημαί-
νους θέσεις στην κοινωνική και οίκο-
νομική ζωή της Άμερικής.

Στις άμνησεις τού «Ηλία Τζανεττί,
ένος από τούς εξαιρετικούς Έλληνοαμερι-
κανούς, που πέθανε πρόωρα τό 1946, πε-
ριέχονται χαρακτηριστικά δείγματα τών
περιπετειών που γνώρισαν οι παλαιότεροι
μετανάστες όσοι έφθασαν στην Άμερική
χωρίς συγγενείς και φίλους, χωρίς δολλά-
ρια και χωρίς να ξέρουν λέξι άγγλική.

«Ήταν η εποχή της μεγάλης οικονομικής
κρίσεως τού 1907 — άφηγείται ο Τζα-
νεττίς — όταν πιάσαμε δουλειά, έξήντα
περίπου Έλληνες, σ' ένα βαμβακόμυλο.

«Ήμεθα φρεσκοφερμένοι και κανένας μας
δεν ήξερε γι' «Εγγλέζικα. Οι Ίρλανδοί,
οι Φαντσελοί και οι Πολωνέζοι μάς έλευ-
αζαν και μάς περιφρονούσαν. Δουλεύαμε
από τις 6 τό πρωί ως τις 6 τό βράδυ
συνέχεια για 3 δολάρια την έβδομάδα ο
καθένας μας! Ο καθένας με τη σειρά
του έκανε επί μία βδομάδα τις δουλειές
του σπιτιού: μαγειρεύε, έπλενε τά πιάτα,
σκουπίζε και ύπηρετούσε τούς άλλους. Τό
μενού της έβδομάδας είχε συνθεσάτα ως
έξης: Δευτέρα, ρύζι με λουκάνικα. Τρί-
τη, πατάτες με λουκάνικα. Τετάρτη, αυγά
με λουκάνικα. Πέμπτη, φακές με λουκά-
νικα. Παρασκευή, λάχανο με λουκάνικα.
Σάββατο, φασόλια με βαμβακόλαδο. Κυ-
ριακή, κρέας, σουπιά και υπύρα...»

—Γιατί όμως λουκάνικα; ρώτησα μία
μέρα τόν Τζανεττί, άφού μου διάδασε με-
ρικά κομμάτια από τις άναμνήσεις του.

—Για τόν απλούστατο λόγο ότι δεν
είχαν... κόκκαλα κι' έπιαναν τόπο. Τό κρέ-
ας δεν στοίχιζε άκριβότερα, αλλά είχε
κόκκαλα. Τά ψάρια επίσης. Τά λουκά-
νικα ήταν είδος εξευτελισμένο μεν αλλά
χορταστικό. Με τά τρία δολάρια την έ-
βδομάδα έπρεπε να εξοικονομήσω τό νοί-
κι μας (8—10 άνθρωποι σ' ένα δωμά-
τιο), τό φαγητό μας, τά πλυτικά μας, τά
ρούχα μας και παράλληλα να... άποτα-
μιεύω και κάτι για τούς δικούς μας.

Πραγματικά. Μεγάλη λαχτάρα τών με-
ταναστών ήταν να στείλουν στο σπίτι τους
τά πρώτα δολάρια. Πολλοί έκοβαν κι' ά-
πό τό ψωμί τους γι' αυτό.

Οι περισσότεροι δούλευαν κατά την
περίοδο 1900—1910 ως εργάτες στις си-
δηροδρομικές γραμμές. Η άμοιβή τους δι-
αφέρεισε από 4—5 δολάρια την έβδο-
μάδα, αλλά και από αυτά τά μισά τά
έπαιρναν οι εργολάβοι που τούς έδασαν
στη δουλειά και τούς εξευτελλούσαν.

Ο φίλος μου Άποστ. Σιδεράς από τη
Χίο, ένας από τούς λαμπράς ένκατεστημέ-
νους στην Ν. Υόρκη Έλληνας μου άφη-
γείτο μία μέρα με κέφι την περιπέτειά
του. Μόλις έφτασε στην Άμερική (τό
1907) έπιασε δουλειά στις σιδηροδρομι-
κές γραμμές. Λίγο άργότερα έκανε την ά-
προνοησία να πάρη ένα δάνειο 30 δολλα-
ρίων από τόν εργολάβο του, άφού ύπό-
γραψε ένα χαρτί που δεν ήξερε τό περιε-
χόμενό του. Επί δύο μήνες πλήρωσε στον
εργολάβο τά τέσσερα πέμπτα τών άπο-
λαυών του. Κι' όταν κάποτε τόν ρώτησε
πόσο είχε, τό υπόλοιπο που μένει να πλη-
ρώσει για να εξοφλήσει τό δάνειο, ο δα-
νειστής τού άπήνησε άπαθέστατα:

—Σαραντά δολάρια!
«Έτσι ήταν... κατά τούς νόμους τού
δανειστή. Τόκοι άσυλήπτον ύψους, έπι-
τόκια, προσαυξήσεις κτλ. Ο Σιδεράς έ-
μεινε κόκκαλο.

—Για μία στιγμή σκέφθηκα, μου είπε,
να σηκώσω τη «βαρεία» και να τού κομμα-
τίσω τό κεφάλι. Ήμουν βέβαιος πως τό
δικαστήριο θα με άθώωνε. Συγκρατήθηκα
όμως και πήρα την άπόφασι να τά παρα-
τήσω όλα και να φύγω άμέσως... με τά
πόδια για τό Νητρούι, όπου είχα έναν
μακρινό συγγενή μου. Η περιουσία μου
ήταν 60 σέντες. Έφυγα. Κρύφθηκα σ' ένα
καρβουνόβγανο κι' έφτασα ύστερα από
ένα περιπετειώδες ταξίδι στο Νη-
τρούι. Ήμουν άσος... νέγρος! Τά παιδιά
με πήραν για τρελό και με πετροβολού-
σαν. Έτσι ξεκίνησα στη μεγάλη προσ-
πάθεια, η οποία κατέληξε στη σημερινή
μου κατάσταση...

Αυτοί είναι οι φιλοξενούμενοι μας από-
δημοι. Τους άξίζει ο θαυμασμός μας...

Κ. Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΑΙ

Με τό φακό τού ματιού

Η ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ άθηνάικη «σαι-
ζόν» βρίσκεται στα μεγαλεία
της. Ο αριθμός τών υπαίθριων θε-
αμάτων παρουσιάζει αύξησι 15%
περίπου από πέρσι. Τά μεγαφω-
να τών κέντρων δεν παραλείπουν
τό... καθήκον τους κατά τις έπι-
τρέπόμενες ώρες. Οι γκαζόλες ά-
νοίγονται στα διαλείμματα τών θε-
αμάτων με... υπερφάνεια συμπα-
νίας ενώ οι φυσικάδες και στρα-
γαλάδες διαλαλούν τό «ζεστό-ζε-
στό» εμπόρευσμά τους. Μόνο τό νερό
σερβίρεται έφέτος με μεγάλη περί-
σκεψη. Πάντως μπορεί να λεχθή ά-
φόβως ότι τό καλοκαίρι βρίσκεται
ήδη «έν άπολύτω πληρότητι...»

ΔΙΑΦΟΡΑ άπορίσματα που τά
μαζεύουν οι ρακοσυλλέκτες μέ-
σα από βουνά σκουπιδιών, συγκεν-
τρώνονται σε υπαίθριες άποθήκες
στον Κορυδαλλό και συγκεκριμένα
στην όδω Σηπλιδιώτη. Πρόκειται για
μόνιμες έστιές κινδύνων εις βάρος
της δημόσιας υγείας, οι όποιες
πρέπει να εξουδετερωθούν τό τα-
χύτερον. Παρακαλούν σχετικά τις
αρμόδιες άρχες οι περιοίκοι, τών
όποιων η ζωή κατέστη κυριολεκτι-
κά άφόρητη...

ΟΙ ΠΑΙΔΙΚΕΣ κατασκηνώσεις
του Άγίου Άνδρέα δεν θα λει-
τούργησουν έφέτος, διότι βγήκε εις
βάρος τους — και έφαρμόστηκε ή-
δη — άπόφασις εξώσεως. Την ά-
ποφασι έπέδωξε και έπέτυχε ο
Όργανισμός Διαχειρίσεως Έκκλη-
σιαστικής Περιουσίας (ΟΔΕΠ).
Φαντάζεται κανείς πόσο θα... τονω-
θώ τό θρησκευτικό αίσθημα τών
παιδιών που καταδικάστηκαν από
μία εκκλησιαστική ύπηρεσία στην
ιδιωκασία της όποιας ανήκει η έ-
κτασις, να χάσουν τόν καθαρόν ά-
έρα...

ΤΩΡΑ που καταργήθηκαν τά
κλάξον τών αυτοκινήτων, θα έ-
πρεπε να ληφθούν ειδικά μέτρα για
τις περιοχές που γειτονεύουν με
τά σχολεία. Τις ώρες κυρίως που
τελειώνουν τά μαθήματα και ξεχύ-
νονται τά παιδιά στους δρόμους
χρειάζεται έντατική προσοχή για
την άποτροπή δυστυχημάτων. Οι
σώφες είναι βέβαια άξιοθαύμαστοι
που τά καταφέρνουν μία χαρά πα-
ρά την κατάρνησι τών ήχητικών όρ-
γάνων. Δεν θα έβλαπτε όμως αν
αντίθετο σε όργανα της τροχαίας
να έπιβλέπουν έξω από τά σχολεία
τις ώρες της εξόδου τών μαθητών,
όπως γίνεται άλλωστε εις όλες τις
άλλες χώρες.

Η ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ Παλαιού Φα-
λήρου είναι άνεπαρκεστάτη, ιδί-
ως τά Σαββατοκύριακα. Έλειψαν
τά τραμ, έλειψαν και τά κίτρινα
λεωφορεία της Πάουερ και την κυ-
κλοφορία εξυπηρετούν μόνον τά ιδι-
ωτικά λεωφορεία, που είναι φυσικόν
να μην έπαρκουν με τόν σχετικά πε-
ριωρισμένο αριθμό όχημάτων που
κινούνται. Όσοι κάτοικοι και πα-
ραθεριστάι δεν μένουν στην περι-
οχή της άφειτηρίας, καταδικάζονται
σε όρθοστασία, και πολλές φορές
βλέπουν να περνούν τό ένα πίσω
από τό άλλο υπερπλήρη τό όχη-
ματα, χωρίς να τούς παίρνουν.
«Αν δεν ύπάρχη τρόπος, να ύποχρε-
ωθεί η Πάουερ να έπαναφέρει τά κί-
τρινα στη γραμμή άς προστεθούν
και άλλα ιδιωτικά λεωφορεία. Κά-
τι πρέπει να γίνη πάντως...

Η ΕΝΤΥΠΗ διαταγή που ύπενθυ-
μίζει στους έπιβάτες τών λεω-
φορείων και τών τράμ ότι «άπαγο-
ρεύεται τό κάπνισμα» κατήντησε να
έχη μόνον διακοσμική σημασία.
Οι καπνιστάι δεν την λαμβάνουν
ύπ' όφιν, αλλά δεν λαμβάνουν ύπ'
όφιν και τά... ρούχα τών συνεπιβα-
τών τους. Πρό έβδομάδας μέσα στο
λεωφορείο Βοτανικού, άσφυκτικώτα-
τα γεμάτων, ένας υπερερακλής κα-
πνιστής έβαλε φωτιά στην όλοκαί-
νουρη σαντακρούτα τού πρό αυτού
έπιβάτου. Και ή μόν... πυρκαϊά κα-
τεσθέσθη χωρίς στην ιδιάζουσα μυ-
ρωδιά που έγινε αντίληπτη από τό
πλήθος. Ο δραστής όμως τό έσκα-
σε και ο ιδιοκτήτης της σαντακρου-
τας κλαίει τη μοίρα του. Λοιπόν,
τό κάπνισμα θα εξακολουθήσει να
άπαγορεύεται μόνον... έντύπως ή
και πραγματικά;

ΤΑ ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ καχεγτικά
δενδράκια τών λεωφόρων Βασι-
λίσσης Σοφίας, Έλ. Βενιζέλου,
Πατησίων κ. ά. διανύουν τό στάδι-
ον του πλέον επικινδύνου μαρα-
σμού. Η Ξηρασία τά καταδίκασε
εις τόν εκ δίψης θάνατον. «Αν εκ
συμπέσεως άποφύγουν τό μοιραι-
ον ως τόν έρχόμενο χειμώνα, ση-
μαίνει ότι παρά την εμφάνισι τους
κρύβουν έναν ισχυρότατο όργανι-
σμό. «Αν ζήσουν λοιπόν έφετος, δεν
θα πεθάνουν εις αιώνα τόν άπαντα.

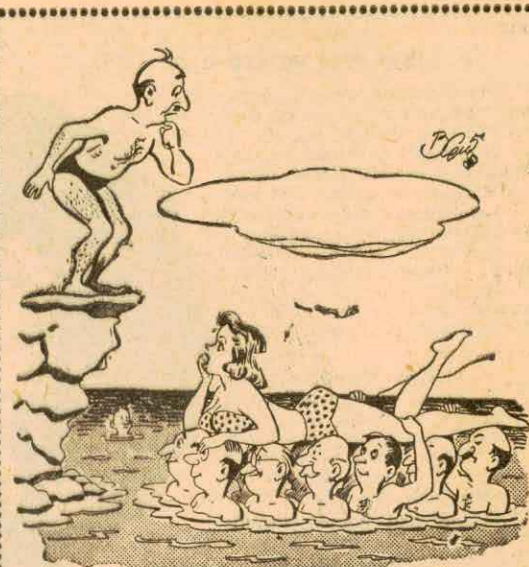
ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ύποφέρει τό
καλοκαίρι, αλλά τό μαρτύριο
τών ταχυδρομικών διανομών υπερ-
βαίνει κάθε όριο. Για να εξυπηρε-
τήσουν τό κοινόν πεζοπορούν από
τό πρωί ως τό βράδυ, φορτωμένοι
όγκους έπιστολών και έντύπων,
βουτηγμένοι στον ιδρώτα, ύποχρε-
ωμένοι να μη αναπαύονται ούτε
στιγμή. Πουθενά άλλου οι διανο-
μείς δεν ταλαιπωρούνται όσο οι δι-
κοί μας. Στις μεγάλες πόλεις της
Ευρώπης και της Άμερικής κυκλο-
φορούν με ειδικά ποδήλατα με με-
γάλες θήκες για τις έπιστολές και
τά έντυπα. Δεν καταπονούνται και
άμείδωτοι ικανοποιητικά. Έδώ τό
κράτος δεν τούς προσφέρει όχι πα-
δήλατο, αλλά ούτε ένα ζευγάρι πα-
πούτσια τό χρόνο. Και μόνον οι
ίδιοι ξέρουν πόσα ζευγάρια χρειά-
ζονται...

ΤΟ ΨΥΧΙΚΟ είναι ένα από τά προ-
νομιά προάστεια που έχουν
νερό όλο τό είκοσιτετράωρο. Με τη
διαφορά ότι πληρώνουν καθε κυβικό
στην Έταιρεία που τό διαχειρίζεται
όσο θα πληρώναν και ένα κυβικό...
ούίσκυ. Για τό κανονικό ποτίσμα
ένος κήπου πρέπει να πληρωθή ο
ιδιοκτήτης περί τό 1/2 έκτομμύριο
τό μήνα!

Η γειτονική Φιχρή ύδρευεται
έπίσης όλο τό είκοσιτετράωρο, αλ-
λά οι κάτοικοι της δεν πληρώνουν
κεφαλικό φόρο. Γιατί τόσο διαφορά;
προκειμένου για ένα άερο τού Θεού
που έπρεπε να προσφέρεται, αν όχι
δωρεάν, πάντως όχι σε τιμή που
να τό καθιστά είδος πολυτελείας;

ΜΕΣΑ στη δικαιολογημένη άπο-
γνωσι τους, μερικοί κάτοικοι
τών μακρινών συνοικιών της πρω-
τεύουσας ξαναβρίσκουν τά από 25ετι-
ας άχρηστευθέντα πηγάδια. Τό ύ-
πουργείον Υγείνης άς κινητοποιή-
ση έπείγοντως τά ειδικά συνερ-
γεία του για την εξέταση τών σχε-
τικών περιπτώσεων. Οι κίνδυνοι για
την δημόσια υγεία είναι μεγάλοι.
Και στην άπόγνωση που βρίσκονται
πιθανόν να μη τούς ύποψιάζονται
οι άμέσως ένδιαφερόμενοι...

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Κουράστηκα, άγάπη μου, και οι κύριοι
προσέφερόσαν να μου φτιάξουν μία σχεδιά, εκ τού
προχείρου!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

«Ο εισπράκτωρ: Κι' εσείς δεν έχετε... ψιλά;...»
(Τού Άρχέλαου)

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΓΚΑΡΖΟΝ!

—Τά ρέστα σας, κύριε!...

Το δράμα ενός πατέρα-στάρ

ΠΟΛΛΑ εκατομμύρια πιστών φίλων της οθόνης σ' όλο τον κόσμο θαυμάζουν και λατρεύουν τη κομψή και σβέλτη κορμωστασιά του Έρρολ Φλύν. Ελάχιστοι, όμως, απ' αυτούς ξέρουν ότι, ενώ στις ταινίες του είναι πάντα ο προστάτης του δικαίου και ο τιμωρός του αδικού, στην ιδιωτική του ζωή είναι ένας απ' τους πιο άτυχους συζύγους και πατέρες του Χόλυγουντ.

—Είμαι γεννημένος για να κάνω περιπετειώδη και γεμάτη κινδύνους ζωή, όμως συχνά με ελκικρίνει ο Έρρολ. Ίσως γι' αυτό να μην ευτύχησα στους δύο προηγούμενους γάμους μου.

Παρ' όλο, λοιπόν, που ήξερε ότι δεν ήταν φτιαγμένος για οικογενειάρχης και πατέρας, στα τέλη του 1934, καθώς ταξίδευε για την Αμερική, γνώρισε πάνω στο πλοίο μια πολύ όμορφη Γαλλίδα, την Λιλί Νταμιτά, για την οποία απ' τη πρώτη στιγμή ένοιωσε τη καρδιά του να χτυπά με συγκίνηση.

Ήταν τότε νέος 25 ετών. Ένα χρόνο αργότερα την παντρεύτηκε στη Ν. Υόρκη και τον Μάιο του 1941 ήρθε στο κόσμο ο γιός, ο Σήν. Αλλά έπειτα από λίγους μήνες τον Όκτωβριο του ίδιου έτους το ζευγάρι χώρισε από υπαιτιότητα του συζύγου!

Έπειτα, το 1943, νοσταλγός ο Φλύν για δεύτερη φορά της οικογενειακής ζωής, ξαναπαντρεύεται με την όμορφη Νόρα Έντινγκτον και τον Ιανουάριο του 1945 γεννήθηκε η πρώτη κόρη του, η Νητρου. Κατόπιν δε το Μάρτιο του 1947, η δεύτερη, η Ρόρυ. Μετά από το δεύτερο αυτό παιδί έφυγε πάλι στον Έρρολ ο πόθος της τυχοδιωκτικής ζωής. Αυτή τη φορά βοηθούσε και η πολυτελής θαλαμηγός «Ζάκας». Ιδιοκτησία του από το 1946, με την οποία συχνά ξεκινούσε για μακρινά ταξίδια με γοπητικές συντροφίες αλλά κατά κανόνα χωρίς τη γυναίκα του Νόρα. Στην αρχή η δεύτερη κυρία Φλύν υπέμενε καστερικά τις εκκεντρικότητες του συζύγου της, αλλά στο τέλος έχασε την ελπίδα ότι θα μπορούσε να τον ξαναφέρει κοντά της. Και το 1948 ζήτησε ξαφνικά και πέτυχε διαζύγιο εις βάρος του Έρρολ και με μεγάλη διατροφή. Μία εβδομάδα όμως μετά την έκδοσή του διαζυγίου της, η Νόρα έφευγε μαζί με τον γνωστό τραγουδιστή και στάρ της οθόνης Ντικ Χέιμς, που κι αυτός για χατίρι της Νόρας, μόλις είχε πάρει διαζύγιο από τη γυναίκα του!

Το πάθημα του Έρρολ-Λέσλι-Τούσον Φλύν — αυτό είναι το πλήρες όνομά του — έδωσε αφορμή σε πιόκολλα σχόλια εις βάρος του. Τον ίδιο όμως δεν τον πείραζε καθόλου αυτή η ιστορία. Και συνέχισε με περισσότερο μαγία τα ταξίδια του και την περιπετειώδη ζωή του. Ίσως και για να ξεχάσει...

Οι δύο άτυχοι γάμοι του δεν θα είχαν άλλες συνέπειες γι' αυτόν αν δεν υπήρχαν τα τρία νόμιμα παιδιά του. Για τα παιδιά αυτά και για τον

Ο Έρρολ Φλύν με το γιό του Σήν.

μην επιτρέψει στον τώως σύζυγό της να πλησιάσει το παιδί του! Του υπέδειξε με τρόπο ότι παρ' όλο που ο μικρός ήταν άρρωστος δεν μπορούσε να τον δει, γιατί δεν ήταν ακόμη η εβδομάδα που... ώριζε το διαζυγίο τους! Αλλά το παιδί κινδύνευε να πεθάνει και

Τα παιδιά του Έρρολ Φλύν

αναγκάστηκαν να το μεταφέρουν στο νοσοκομείο. Εκεί οι γιατροί επέτρεψαν στον τραγικό πατέρα—κρυφά απ' τη Νταμιτά, φυσικά — να επισκεφθεί το παιδί του. Βρέθηκε έτσι κοντά του κι άλλες τρεις φορές. Κατά την τελευταία που ο Σήν ήταν σε ανάρρωση, τον φίλησε πολλές φορές με δάκρυα στα μάτια και τον έσφιξε επανειλημμένως στα πλατιά στήθη του με στοργή. Περιττό να προσθέσουμε ότι πλήρωσε όλα τα έξοδα της θεραπείας και επί πλέον έστειλε στην τώως γυναίκα του και μητέρα του μοναδικού αγοριού του μια έκτακτη οικονομική ενίσχυση από 500 δολάρια για να μπορέσει το παιδί να αναρρώσει τελείως στην εξοχή...

Αυτό είναι το δράμα του Έρρολ Φλύν ως συζύγου και πατέρα. Δεν μπορεί να δει τα παιδιά του όποτε θέλει αυτός και όπως θέλει άλλος πατέρας. Τις δύο προηγούμενες γυναίκες του μπορούσε να πούμε ότι μάλλον δεν τις αγαπούσε. Τα παιδιά του, όμως κυριολεκτικά τα λατρεύει, τα πονάει όσο λίγοι πατέρες στο κόσμο. Κι όμως δεν του επιτρέπεται να τα σφίξει στην αγκαλιά του όσο θέλει αυτός!... Πρέπει να νάνε κανένας πατέρας και να λατρεύει τα παιδιά του, για να καταλάβει πόσο συγκλονιστικό είναι το δράμα, που ζει ο Έρρολ Φλύν, ενώ στις ταινίες του παρουσιάζει τον τύπο του κεφάτου και ξεγνοιασιάτου ανθρώπου.

Πέρσι ο Έρρολ παντρεύτηκε για τρίτη φορά με την νεαρή και όμορφη χορεύτρια και στάλετ Πατρίσια Γουάιμορ. Θα σταθεί τουλάχιστον ευτυχισμένος ο γάμος αυτός; Ή θα έχει την τύχη των δύο άλλων; Και το παιδί ή τα παιδιά που θα γεννηθούν εν τω μεταξύ δεν θ' αψήσουν το δράμα ζωής του Έρρολ Φλύν;

Ο. ΠΕΝΝΥ

Η τρίτη σύζυγος του Έρρολ Φλύν, η όμορφη χορεύτρια Πατρίσια Γουάιμορ.

Το παλιό μοντέλο

—Όλη η κοσμική και καλλιτεχνική 'Αθήνα είχε συγκεντρωθεί εκείνο το πρωί στις σάλες του μεγάλου αριστοκρατικού ξενοδοχείου, για να παραρευθεί στα εγκαίνια της έκθεσής των έργων του διάσημου ζωγράφου Στέφανου Χαρή. Και το ενδιαφέρον το μεγάλο το προκαλούσε κυρίως το ότι ο πασίγνωστος αυτός καλλιτέχνης που χρόνια τώρα γινόταν συζητησι για το έργο του στις εφημερίδες και στα καλλιτεχνικά περιοδικά, δεν είχε εμφανίσει εργασία του παρά έντελως σποραδικά έρσιτεχνικά θα μπορούσε κανείς να πη. Η ζωή του ολοκληρή είχε κυλήσει ως τώρα χωρίς επίσημη καλλιτεχνική έκδλωση. Η σημερινή του έκθεση ήταν η πρώτη της ζωής του!... Κι' ως ήτανε πια ο Στέφανος Χαρή, ένας άσπρομαλλης κύριος, με τα έξιντα του χρόνια πού βαρύναν ασήκωτα στη ράχη του... Μια ολοκληρή ζωή, γεμάτη σε μία μόνον έκθεση! Πώς να μη συγκεντρώση, λοιπόν, η έκθεση αυτή το ενδιαφέρον του κόσμου;...

Θαυμάζονταν οι διάφοροι σταθμοί του μεγάλου ζωγράφου: "Έβλεπε κανείς τα νεύρα του, με το ταλάντο του σφριγηλό κι' άκράτητο, να παρασώζει τα πάντα στο πέρασμά του, σαν όρμητικὸς καταρράκτης... Πάρα κάτω, η ώριμότης του καλλιτέχνη πρόσβαλε γεμάτη αμφιβολίες και φθινοπωρινές φωτοσκιάσεις... Τέλος, ο χειμώνας του ταλέντου του απλωνόταν στους πίνακες με τη γερνική κοτήφεια...

Πιο πολύ απ' όλα τα έργα, θαυμάζονταν μια σειρά από νεανικά άριστουργήματα γεμάτα φως και χρώματα. Σ' όλα αυτά μεσουρανούσε η ίδια ομορφιά: Ήτανε μια γυναίκα με μαρμαρίνες γραμμές κορμιού με φωτεινό χαμόγελο και ονειροπόλα μάτια. Τη θαύμαζε ο κόσμος σά Μηρηίδα να ξεπετάγεται από της θαλάσσης την ύψη άγκαλιά, σαν Άμαδρυάδα να κυνηγιέται με τους τραγοπόδαρους Πάνες του βάσσου, σαν Αφροδίτη να παραδέρνει στα ροζιασμένα μπράτσα του Ηφαίστου, σαν Ήχώ να έγκασται στην άβρη άγκαλιά του Ναρκίσσου, σαν Ψυχή να παραδίνεται έκλυτη στα τρυφερά χόδια του Έρωτος... Πάντα η ίδια γυναίκα σ' όλους αυτούς τους πίνακες της νεότητος. Η ίδια κρυστάλλινη ομορφιά με το φεγγερό κορμί, που διαγράφονταν απάνω στα μουσικά μ' όλες του τις λεπτομέρειες, σ' όλη του τη δόξα...

Στην είσοδο της έκθεσής, ο πορτιέρης είχε στήσει καυγά με μια κατάλευκη γρηούλα, που τὰ μισοκουρελιασμένα της ρούχα δεν της δίνανε το δικαίωμα να σταθί δίπλα στις ώριμες κυρίες του καλού κόσμου με τις τόσο κομψές εμφανίσεις...

—Μά γιατί;... διαμαρτυρόταν η φιλότεχνη γρηούλα. Μήπως δεν είναι η είσοδος ελευθέρα;...

—Είνε... απαντούσε ο πορτιέρης. Μά... —Ξέρω... 'Η εμφάνισή μου δεν είναι ανάλογη με τις άλλες κομψές εμφανίσεις των κυριών που πλημμυρίζουν την έκθεση... —Ακριβώς... απάντησε ο πορτιέρης. —Κι' όμως, εγώ έχω δικαίωμα να μπώ πιο πολύ από τις κυρίες του καλού κόσμου... —Γιατί; —'Ετσι... Είμαι στενή συγγενής του Στέφανου Χαρή... 'Αν μάθω ότι δεν μ' αφήσατε να μπώ, σας βεβαιώνω ότι θα δυσχεραστήθω πολύ...

Είδε την επίμονή της ο πορτιέρης — δεν είχε, άλλωστε, και καμιά συγκεκριμένη εντολή να μην αφήνι φτωχοντυμένο κόσμο... — και την άφισε να μπή. Γεμάτη συγκίνηση, η γρηούλα άρχισε να κυτάζει ένα-ένα τ' άριστουργήματα του μεγάλου καλλιτέχνη, και ιδιαίτερα τὰ νεανικά του... Σταμάτησε κι' αυτή, όπως κι' όλος ο άλλος κόσμος, μπροστά στους πίνακες με την ίδια γυναικεία ομορφιά που ξεπεταγόταν σ' όλες τις στάσεις και σ' όλες τις εκδηλώσεις απάνω στο μουσικά. Βλέποντας την γυναίκα αυτή, η άγνωστη φτωχοντυμένη γρηούλα δάκρυσε... Ποιος θα μπορούσε να πιστέψη ότι αυτό το υπέροχο γυναικείο πλάσμα, που μπροστά του σταματούσανε γοητευμένοι άντρες και γυναίκες, ήταν αυτή η ίδια! Ποιος θα μπορούσε να φανταστή ότι αυτό το ζωηρό, γεμάτο κορμί είχε κάποτε ξεπεταχτεί, εδώ και χρόνια, γεμάτο ομορφιά κι' έπαρσι μπροστά στα βλέμματα του μεγάλου ζωγράφου, για να γεμίση φως τα μάτια του, έρωτα την καρδιά του, και να μεταφερθή ύστερα από την ένδοξη ασημένια του εμπνευσί απάνω στο μουσικά, κι' από κει στην 'Αθηνά;...

Ο κόσμος συσσιζότανε γύρω από τη γρηούλα και την έσπρωνε. Δεν την ένοιωσε όμως εκείνη: η ικανοποίησή της ήτανε μεγάλη γιατί άκουγε δίπλα της εκφράσεις άσυγκράτητου θαυμασμού για την ομορφιά της:

—Τι γυναίκα!... —Μά, υπάρχουν, άρα γε, τέτοιες γυναίκες;

—'Η μήπως ξεπετάγονται μονάχα μέσ' από τη φαντασία των καλλιτεχνών; Άκουγε και μεθούσε η γρηούλα... Σε μια στιγμή, βρέθηκε χωρίς να το καταλάβη δίπλα στο Στέφανο Χαρή. Τον κυτάζεε δακρυμένη. Πόσο είχε αλλάξει κι' αυτός! Το όλοισιο κορμί του είχε τσακίσει, στα μαύρα του μαλλιά είχε στρωθή το αδυσώπητο χιόνι, και τα γαλαζία μάτια του φυλακίζονταν πίσω από τα γυαλιά της πρεσβυπίας...

Πώς ξεβρωιάζει ο χρόνος τους ανθρώπους!... Πώς μαραινούνται τα όμορφα νεύρα!... Πώς αργοπεθαίνει η ομορφιά!... Η γρηούλα τα συλλογίζεται όλα αυτά ενώ κυτάζει πίσω από το διάφανο πέπλο των δακρύων της το ζωγράφο, τον παλιό της αγαπημένο...

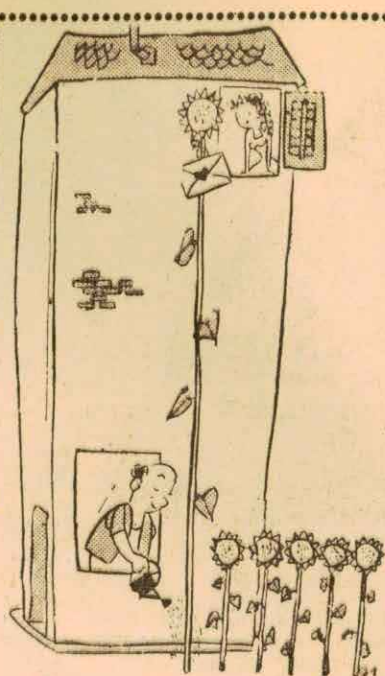
Τι παράξενο πράμα!... Έχει δίκιο το τραγούδι το λαϊκό που λέει πως φυλλορροούν οι αγάπες, πως συναπαντώνται αδιόφοροι οι αγαπημένοι, σαν ξένοι, σαν διαβάτες!...

Καταρρέονα γερατιά!... Έκανε λίγο πίσω η γρηούλα. 'Από φόβο μήπως την αναγνωρίση — αν ήτανε ποτέ δυνατόν!... — ο παλιός της αγαπημένος, που τού είχε χαρίσει την καρδιά της, κι' αυτός σ' αντάλλαγμα της είχε χαρίσει την αιώνια Δόξα της αγέραστης ομορφιάς! Καί, με τ' αυτή της γεμάτα έπαίνοις για το ωραίο μοντέλο, γλύστρησε ικανοποιημένη έξω από την έκθεση...

Τώρα πια μπορούσε να πεθάνη. Δεν είχε κανένα σκοπό στη ζωή. Δεν φοβόταν το χάρο. Μπορούσε να χτυπήση την πόρτα του φτωχικού της, μπορούσε να την άγγιξη με τα παγωμένα του φτερά. Θάκλεινε τα μάτια της για πάντα με το χαμόγελο στα άχρωμα, στεγνά της χείλη, ένα χαμόγελο τραγικής γαλήνης και ικανοποίησης...

Και χάθηκε άργα-άργα η σκεδρωμένη γρηούλα ανάμεσα στο χαρούμενο πλήθος, μέσα στην τρικυμία της πρωϊνής κινήσεως της 'Αθήνας

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

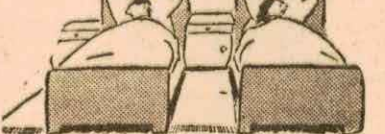
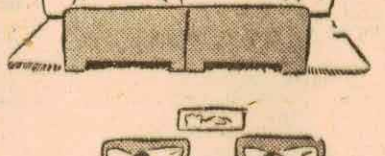
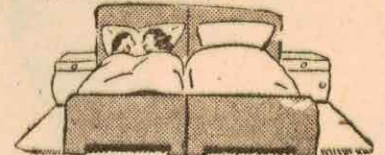

Ο έρωτευμένος άνθοκόμος...

ΗΕΥΧΙΑ

Και τώρα στο μικρόφωνο η ειδική επι των ζητημάτων καλλονής συνεργάτις μας!...

Οι σύζυγοι και το πέρασμα του χρόνου

Ο Τζεφ Τσάντλερ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των άστέρων

Σύντομες ειδησούλες

★ Κατά το γύρισμα των εξωτερικών σκηνών του νέου της φιλμ, η άσρια κοκκινομαλλούσα Μωρήν Ο' Χάρα δαγκώθηκε από ένα σκορπιό στο χέρι. Το δαγκώμα της προκάλεσε μια επικίνδυνη φλεγμονή, που την υποχρέωσε να μείνι για μερικές μέρες στο κρεβάτι. Το σκορπιό τον σκοτώσε ο παρτεναίρ της Μωρήν, Τζέφ Τσάντλερ, που άκούοντας τις φωνές της έσπευσε πρώτος κοντά της.

★ Η 'Φόξ' έθεσε σε διαθεσιμότητα το καλύτερο άστέρι της, την Μπέττυ Γκρέιμ, έπειθι κουρασμένη όπως ήταν από την συνεχή και έντατική εργασία της, άρνήθηκε να παίξει σ' ένα νέο φιλμ, θέλοντας να ξεκουραστή για μερικές εβδομάδες. Συγχρόνως δόθηκε εντολή στα ταμεία της εταιρείας να μη της καταβάλουν το εβδομαδιαίκο της: 8.000 δολάρια!

★ Η Ένωσις των 'Αμερικανών φωτογράφων έβγαλε κι' έθετος, όπως κάθε χρόνο, τις απόφασεις της, σχετικά με τις πιο ωριμές γυναίκες της 'Αμερικής: Η Λίντα Νταρνέλ, λοιπόν, έχει τα πιο τέλεια πόδια, η Κάθυ Νόρρις τα ωριμότερα μάτια και η Άννα Ρόζεμπεργκ τα πιο κομψά... αυτάκια.

★ Στο Τόκιο προβάλλεται το φιλμ 'Η Κάμερα Ξαναγυρίζει'. Είναι το πρώτο έγχρωμο ιαπωνικό φιλμ γυρισμένο με τη μέθοδο 'Φουτζίκολор'. Πάντως δεν έχει καμιά σχέση με το γνωστό έργο του Προσπερ Μεριέ.

★ Αυξάνουν διαρκώς οι φήμες ότι το ζευγάρι Ρόμπερτ Ταίλντορ-Βαρβάρα Στάινγουοϊκ, που χώρισε πριν από λίγους μήνες, πρόκειται να ξαναπαντρευθί.

★ Ο τέτατος γάμος του Κλάρκ Γκρέιμ πλ με την λαϊκή Σούζια Άσλεφ φαίνεται ότι απέτυχε οκτώως. 'Υστερα από συμβίωση 18 μηνών το ζεύγος άποφάσισε να χωρίση.

★ Ήνα ύποπτο κέντρο του Χόλλυγουντ συνελήφθησαν έξη νεαρές στήλες και πέντε νεαροί πλουσιών οικογενειών, επί προσβολή των δημοσίων ήθων. 'Η αστυνομία κρατάει μυστικά όλα τα ονόματα.

★ Η Νικόλ Κουσελ τραυματίστηκε σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, ένώ μετέβαινε στις Βουξέλλες. 'Επρόκειτο να εμφανισθί σ' ένα θέατρο της Βελγικής πρωτεύουσας, και να έρμηνεύση ένα έργο του πατέρα της Ζ. Ζ. Αντριέ.

★ Στο 'Αυδούργο, η Μαρίκα Ρέκ γυρίζει υπό τη διεύθυνση του συζύγου της Γκέοργκ Για-

κομπι το έγχρωμο φιλμ 'Ευτυχία και παιγνίδια'. Οι κάτοικοι του Τορόντο, του Καναδά, άποφάσισαν να στήσουν σε μια κεντρική πλατεία της πόλεως των ένα μεγάλο άγαλμα της Μαίρης Πίκφορντ που έχει γεννηθί ως γνωστόν, έκει. Το άγαλμα αυτό θα στοιχίση 3.000 δολάρια.

★ Ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και η Κάθριν Χέμπορν έφτασαν στο Κέουα μαζί με τον παραγωγό και τον σκηνοθέτη του φιλμ 'Βασίλισσα της 'Αφρικής', που έπρόκειται να γυρισθί εκεί. Δυστυχώς όμως δεν έκαναν καλά τους υπολογισμούς τους κι' έπεσαν πάνω στην ένορξί της εποχής των βροχών. 'Ετσι θ' αναγκασθούν ν' αναβάλουν το γύρισμα της ταινίας τους.

★ Μία από τις πιο σημαντικές εταιρείες παραγωγής ταινιών του Χόλλυγουντ, η 'Γουόρνερ Μπρόξ' βρίσκεται από εβδομάδων σε μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες. Έχει μειώσει την παραγωγή της στο ήμισυ και ο πρόεδρος της, Χάρρυ Γουόρνερ, καθώς και οι δυο αδελφοί του έδηλωσαν ότι είναι πρόθυμοι να παραχωρήσουν τις μετοχές τους.

★ Γενικώς, στο Χόλλυγουντ, η ανεργία τεχνιτών και ήθοποιών άρχίζει να παίρνι επικίνδυνες διαστάσεις.

★ Ένώ στη Γαλλία ο Κριστιάν Ζάκ δεν τελείωσε ακόμα το φιλμ 'Κυανοπώγων', που θα γυρισθί σε δυο εκδόσεις, γαλλική και γερμανική, η 'Αμερική' έτοιμάζει ένα δικό της 'Κυανοπώγων' με πρωταγωνιστή τον Γκρέγκορ Πέκ.

★ Στην Νταβίλ, ο σκηνοθέτης 'Ανατόλ Λίτβακ έχασε νασποκίζοντας, μέσα σ' ένα βράδυ, ένα εκατομμύριο γαλλικά φράγκα.

★ Ο Τζών Γουάιτν και ο Ρόμπερτ Μίτσομ πρόκειται να μεταδούν στην 'Αφρική' για να γυρίσουν εκεί το νέο τους φιλμ 'Ο κομμουνισμός στην 'Αφρική'.

★ Ο Λώρενς Όλιβιέ έξεπεμψε στο Λονδίνο το σήμα κινήσεως του αγγλικού κινηματογράφου. Το ήμισυ του τεχνικού προσωπικού και των ήθοποιών έχουν να εργασθούν από το 1949. Ταία σταντίνο, μεταξύ των οποίων και το σταντίνο 'εκαθίστατο'ρου, μετετράπησαν σε ένοστα και άποθήκες. Και όλα αυτά γιατί η αγγλική κυβέρνηση υιεύωσε από 45% σε 30% την υπονομιτική για κάθε κινηματογράφο ταλαιών προβολής αγγλικών ταινιών.

★ Για πρώτη φορά ο Σάρολ Μπουάγιέ έπαραιστίσθι σ' ένα θέατρο του Παρισιού μιλώντας αγγλικά. Πρόκειται, μαζί με τους συναδέλφους του, Άνιέκ Μορέγιεν, Σάβιτρί Τσάοντ, Λάτον, να ανέβασουν το έργο του Μπένουα, 'Ο Δόν Ζουάν στην κόλαση'.

★ Επί 41 ταινιών που πρόσβλήθησαν στην Αυστραλία κατά την τελευταία κινηματογραφική περίοδο, μόνον 149 χαρακτηρίστηκαν 'ακατάλληλες' για νέους κάτω των 16 χρόνων, και από 112 ταινίες η λογοκρισία έκοψε ώρισμένες σκηνές, που θεωρήθηκαν 'ακατάλληλες' και για μεγάλους!

★ Άγνωστοι μέχρι σήμερα, η Λάκυ Τρενέ και ο Κλάιντ Τρενέ, αδελφία του γνωστού μας Σαρλ Τρενέ κάνουν συγχρόνως το ντεμπούτο τους στο Παρίσι. 'Η πρώτη σταν κινηματογράφου και ο δεύτερος στο θέατρο. 'Η Λάκυ, που είναι 19 χρόνων, επιδίδεται μέχρι σήμερα στη ζωγραφική. 'Ενας Γάλλος σκηνοθέτης όμως άποφάσισε να την κάνει την Μπέττυ Χαττον της Γαλλίας. 'Όσο για τον Κλάιντ, έχει συνθέσει μέχρι σήμερα 142 τραγούδια, τα οποία κρατάει ζηλότυπα κρυμμένα στο σπίτι του. Το θέατρο 'Μπομπινώ' πρόκειται όμως τώρα ν' ανεβάση την πρώτη του όπερέτα 'Ο πύργος διασκεδάσε'.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Συνεννόησις μηδέν

"Όποιος πη ότι καταλαβαίνει τις γυναίκες, άς έρθη να καταλάβη και τη Ρένα. Γιατί εγώ, δεν ντρέπομαι να όμολογήσω, πως, έξη μήνες που είχα αισθηματικές δυσκολίες μαζί της, δεν κατάρρωσα να μπω στο νόημά της.

Ήταν πρώτης τάξεως κοπέλλα, αυτό πρέπει να το πώ εύθως έξ άρχης. 'Απο καλό στίτι, μορφωμένη, με τρόπους και όμορφη. Βγάζοντας την παραξενιά της, ήταν ακριβώς αυτο που λένε 'λεπτός κι' εύγενικός τύπος'. Γνωρίσθηκαμε κατά λάθος, όπως γνωρίζονται όλα, σχεδόν, τα ζευγάρια στον κόσμο.

Ήμουν έντελως ήσυχος κι' άνύποπτος στο γραφείο μου, όταν χτύπησε η πόρτα. Μία θαρραλέα ύπαρξί έμπηκε. 'Ο κύριος Βροντολυγερός ο δικηγόρος; ρώτησε. 'Εμένα δεν με λένε Βροντολυγερό και της το δήλωσα εύθως έξ άρχης.

—Μά δεν είν' εδώ το γραφείο του; —'Οχι, δεσποινίς. —Και όμως μου είπαν πως σ' αυτό το μέγαρο είναι το γραφείο του.

—Μπορεί. 'Αλλά αυτό το μέγαρο έχει έξη ορόφους και κάθε όροφος είκοσι πέντε γραφεία. Πώς να ξέρω σε ποίο από τα έκατον κενητα γραφεία είναι εγκατεστημένος ο κ Βροντολυγερός;

—Έπρεπε να το ξέρετε! 'Εφ' όσον είναι συνάδελφός σας! —Από πού κι' ως πού συνάδελφός μου; Αυτός είναι δικηγόρος κι' εγώ άσκώ άλλο έπάγγελμα!

—Τι σημασία έχει; 'Αφού έχετε γραφείο στο ίδιο μέγαρο, συνάδελφο είστε! —Μου άρεσε αυτή η παράλογη λογική της και, περισσότερο, το χαριτωμένο προσωπάκι της.

—Πήρε το τηλέφωνο: —Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Κι' έσεις, βλέπω, δεν πάτε πίσω. 'Όταν θέλω να βρώ το κομμάτιό μου, το βρίσκω πάντα στο 'Κάπα'. 'Όταν θέλω να ζητήσω να μου στείλουν κάποιο γλυκό στο σπίτι, τα ζαχαροπλαστεία τα βρίσκω στο 'Ζήτα'. Και όχι στο όνομα του ζαχαροπλάστου. Γιατί, δηλαδή, δεν πρέπει να γίνεται το ίδιο και με τους δικηγόρους; 'Αλλά, άντρες φτάνουν τον κατάλογο, τι περιμένεις;

—Πήρε το τηλέφωνο: —Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

νέναν τηλεφωνικό κατάλογο; —'Ορίστε! Να σας το βρώ εγώ;

—Ξέρω γράμματα! Πήρε τον κατάλογο, έψαξε και δεν βρήκε τ' όνομα που ζητούσε.

—Και όμως ξέρω καλά πως έχει τηλέφωνο! είπε. Πώς δεν τον γράφει ο κατάλογος;

—Για δόστε μου κι' έμένα να ιδώ. Μά πού ψάχνετε, δεσποινίς; 'Ο άνθρωπος λέγεται Βροντολυγερός κι' έσεις κυττάτε στο 'κδέλτα';

—Φυσικά! Αφού είναι δικηγόρος;

—Μά όχι, δεσποινίς. Είτε δικηγόρος είναι, είτε ότιδήποτε άλλο, στο αρχικό του όνόματος του θα κυττάζετε. Βροντολυγερός λέγεται, στο 'Βήτα' θα ψάξουμε. 'Ορίστε! Να το! «Βροντολυγερός, 987-686».

—Αί, λοιπόν, αυτοί που φτάνουν τον τηλεφωνικό κατάλογο, είναι ανισόρροποι!

—Γιατί; —Γιατί δεν ξερουπνί τους γίνεται! 'Όπως θέλουν γράφουν τα όνοματά. Χωρίς σύστημα!

—Μά τι λέτε τώρα, δεσποινίς; Το σύστημά τους είναι πρώτης τάξεως!

—Κι' έσεις, βλέπω, δεν πάτε πίσω. 'Όταν θέλω να βρώ το κομμάτιό μου, το βρίσκω πάντα στο 'Κάπα'. 'Όταν θέλω να ζητήσω να μου στείλουν κάποιο γλυκό στο σπίτι, τα ζαχαροπλαστεία τα βρίσκω στο 'Ζήτα'. Και όχι στο όνομα του ζαχαροπλάστου. Γιατί, δηλαδή, δεν πρέπει να γίνεται το ίδιο και με τους δικηγόρους; 'Αλλά, άντρες φτάνουν τον κατάλογο, τι περιμένεις;

—Πήρε το τηλέφωνο: —Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

—Έχετε, τουλάχιστον, κα...

—Αντί!... Μας έκαψες, κύριε σκιτσογράφε!... «France - Dimanche»

—Τον κύριο Βροντολυγερό, παρακαλώ. Πώς; Λέπει; Τι θα...

πῃ ἔχει δικαστήριο; *Οφείλει νὰ εἶνε στὸ γραφεῖο του! Κα-
λά! Ἐγὼ νὰ τοῦ δώσω καὶ
χαρτί γιὰ τὴν ὑπόθεσί μου—
Ρένα Σταυροῦλη ἐδῶ, Σὲ ποῖο
δρόμο εἶνε τὸ γραφεῖο; Στὸν
ἐκτὸ; Δὲν μπορῶ ν' ἀνέβω ἐκεῖ
πάνω. Θὰ τὰ στεῖλω! *Ἡ θ'
ἀλλάξω δικηγόρο! Θὰ βρῶ κα-
νένα ἰσόγερο!

Τόκλεισε.
— Ὅριστε ἄνθρωπε, εἶπε
ἀγανακτισμένη. Δικηγόρος καὶ
παῖ νὰ στήνῃ τὸ γραφεῖο του
στὸν ἐκτὸ δρόμο! Πάλι καλά
ποὺ δὲν τὸ στήνῃ στὸν Λυκα-
δίτη!

— Ἐκεῖ βρῆκε ὁ ἄνθρωπος!
— Τὴν θὰ πῇ ἐκεῖ βρῆκε; Νὰ
βρῇ πῶς κατὰ Δὲν εἶνε ὑποχρε-
ωμένος ὁ καθένας ν' ἀνεβαίνει
ἐξ ὁρόφου γιὰ νὰ πετύχῃ τὸν
κ. Βροντολυγερό!

— Μπορεῖτε νὰ πάτε μὲ τὸ
ἀσσαντέρ.

— Τὸ ἀντιπαθῶ! Δὲν μπορῶ
νὰ ἀισθανοῦμαι ὅτι βρισκομαι
κλεισμένη μέσα σ' ἓνα κλουβί.
Φυλακισμένη εἰμαι!

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πάω
ἐγὼ τὸ ναρτὶ στὸ γραφεῖο
τοῦ κ. Βροντολυγεροῦ;

— Ὁ! Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε!
Καὶ νὰ τὸν πῇ ν' ἀλλάξῃ γρα-
φεῖο!

Ἐξετέλεσα τὸ πρῶτο μέρος
τῆς παραγγελίας. Τὸ δεύτερο,
τ' ἀφήσα νὰ τὴν πῇ ἡ ἴδια. Ἐ-
πέστρεψε σὲ εἰκοσι λεπτά τῆς
ῥας.

— Μὰ δὲν μοῦ λέτε τί κάνα-
τε τόσο ὥρα;

— Δεσποινὶς Ρένα, λυπάμαι
πολύ, ἀλλὰ σταμάτησε τὸ ἀσ-
σαντέρ ἀνάμεσα στὸ τρίτο καὶ
στὸ τέταρτο!

— Βλέπετε, λοιπόν; Ἐφώνι-
σε χαρούμενη. Εἶχα δίκιο!
Πάντα ἔχω δίκιο σὲ ὅ,τι λέω.

— Δεσποινὶς Ρένα, παρ' ὅ-
λη τὴν ἰδιοτροπία σας, εἰσάστε
μιά γοητευτικὴ κοπέλλα.

— Σὰς παρακαλῶ! Μὴν ἀρ-
χίσετε τίς σάχλες ὅτι σὰς ἀ-
ρέω καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ
πρὸ παντὸς ν' ἀλλάξετε γρα-
βάτα!

Ἀντιπαθῶ φοβερά τὰ
ζωηρά χρώματα. Θὰ σὰς προ-
τιμοῦσα μὲ μιά γραβάτα πιο
«σεμπλ» καὶ πιο σοβαρή!

— Θὰ μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ
νὰ πάμε μαζί νὰ διαλέξουμε
μιά τοῦ γούστου σας;

— Ἀπορῶ πῶς δὲ διεφώνησε.
Κι' ἔτσι βγήκαμε μαζί. Καί...
ἔξαναβήκαμε. Σὲ λίγες μέρες,
βρήκαμε πῶς οἱ ἀντίθετοι χα-
ρακτήρες μας θὰ μπορούσαν νὰ
φτιάξουν ἓνα ἐνδιαφέρον ντου-
έτο. Καὶ τόφτιαξαν.

Καὶ τώρα μερικὲς σκηνὲς ἀ-
πὸ τὴν αἰσθηματικὴν ζωὴν μας,
γιὰ νὰ πάρετε μιά ἰδέα πῶς
καταφέρναμε νὰ μὴ συνεννοού-
μεθα!

Εἶνε ἀπόγεμα καλοκαιρινό,
τὴν περιμένα καὶ μπαίνει στὸ
γραφεῖο μου νεύριασμένη.
— Πολὺ ζέστη σήμερα!
— Νὰ πῇ μιά λεμονάδα,
νὰ δροσιστῇ.

— Δὲν θέλω!
— Ἐναν καφέ τότε; Ἐνα
γλυκό;

— Δὲν θέλω τίποτα!
— Βρὲ παιδί μου, δὲν θὰ σὲ
βλάψῃ μιά παγωμένη λεμονά-
δα!

— Οὐφ! Μὰ τί ἄνθρωπος εἶ-
σαι σύ; Ἀφοῦ σοῦ λέω πῶς
δὲν θέλω; Μπα, σὲ καλὸ σου!

— Ἐγὼ θὰ τὴν παραγγεῖλω.
Κι' ὅν ὃν τὴν πῇς ἐσύ, τὴν
πῖνω ἐγὼ!

*Ἦρθε ἡ λεμονάδα.
— Λοιπόν, θὰ τὴν πῇς; τῆς
εἶπα γιὰ τελευταία φορά.
— Ὁχι!

— Τότε στὴν ὑγεία σου!
Τὴν ἤπια.

— Μωρὲ μπράβο γαϊδουριά!
Μιά λεμονάδα παραγγεῖλε καὶ
τὴν πῖνε μόνος του!

— Μὰ, πούλακι μου, δὲν σοῦ
εἶπα νὰ τὴν πῇς ἐσύ καὶ εἶ-
πες πῶς δὲν θέλεις;

— Ἐγὼ μπορεῖ νὰ τὸ εἶπα...
Ἐτσι! Γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ κά-
νῃς! Ἀλλὰ δὲν τὸ περίμενα
ποτέ πῶς θάκανες τὴν προστυ-
χία νὰ τὴν ρουφήξῃς ἐσύ. Ἀλ-
λὰ τέτοιος εἶσαι. Ἐγώ τιτῃς!

Πῖνε τὴν λεμονάδα καὶ δὲν ρω-
τᾷς ἂν διψᾷ ὁ ἄλλος.

— Νὰ σοῦ παραγγεῖλω μιά!
— Ὁχι δὲν θέλω!

— Φαίνεται ὅτι διψᾷς! Ἐ-
γὼ λοιπόν, θὰ σοῦ παραγγεῖλω
μιά λεμονάδα.

Διαμαρτυρήθηκε, ἀλλὰ ἐγὼ
τὴν διατάξα. Καὶ μόλις ἔφυγε
τὸ γκαρσόνι, πῆρε τὸ ποτήρι
καὶ τόχυσε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἐτσι πληρώνονται οἱ ἀ-
γένειες! εἶπε. Ἐγὼ ἤθελα τὴν
λεμονάδα ποὺ ἤρθε τὴν πρώτη
φορά. Κι' ἐφ' ὅσον δὲν ἔπια ἐ-
γὼ, νὰ μὴν πῇς οὔτε σύ!

— Μὰ ἐγὼ δίψαγα, Ρένα
μου.

— Αὐτὰ εἶνε δικαιολογίες!..
Μὲ λίγα λόγια περάσαμε ἄ-
σχημο ἀπόγεμα!

* Ἀλλή ἐπίσκεψι: Εἶνε ἀνή-
συχη, νευρική, στὶς κακὲς τῆς.
— Τί ἔχεις;

— Εἰμαι ἄρρωστη! Εἶνε ἐ-
κείνος ὁ πόνος ποὺ ἔχω στὴν
πλάτη καὶ τώρα τελευταία μ'
ἐνοχλεῖ πολύ. Φοβοῦμαι πῶς εἶ-
νε κάτι σοβαρό! Ἀλλὰ ἐσύ,
οὔτε δίνεις σημασία!

— Στὸ εἶπα καὶ τὴν ἄλλη
φορά, Ρένα. Νὰ πάμε σ' ἓνα
γιατρό!

— Καὶ τί θὰ μοῦ κάνῃ ὁ γι-
ατρός;

— Τί κάνουν οἱ γιατροί;
— Τὸν κακὸ τους τὸν καιρὸ,
κάνουν!

— Μὴν τὰ λές ἐτσι. Ρένα.
Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἄρρω-
σταίνῃ, στὸν γιατρό ἔχει πάει.
Δὲν θὰ πᾶν στὸν κύριο Βροντο-
λυγερό, τὸ δικηγόρο.

— Σὲ παρακαλῶ, νὰ λείπουν
οἱ εἰρωνεῖες! Σ' ἐδῶ σου τὴν κα-
τάστασί μου! Ἐγὼ πονᾷ καὶ
ἐσύ κάνεις πνεῦμα!

— Σέβομαι τὴν κατάστασί
σου καὶ δὲν σὲ παρεξηγῶ. Ἀλ-
λὰ ἔλα νὰ μιλήσουμε λογικά.
Ἐχεις ἓναν πόνον στὴν πλάτη.
Ἐτσι;

— Μάλιστα! Τὸν ἔχω. Ἀπὸ
καιρὸ μάλιστα! Καὶ αὐτὸς ὁ
πόνος πρέπει νὰ εἶνε κάτι σο-
βαρό. Ἀλλὰ ἐσύ δὲν δίνεις
σημασία! Βλέπεις, δὲν τὸν ἔ-
χει ἐσύ. Γιὰ νὰ τὸν εἶχες καὶ
θὰ βλέπαμε τί θάκανες!

— Θὰ πῆγαίνα στὸν γιατρό!
— Πάλι ὁ γιατρός! φώνα-
ξε θυμωμένη. Ἐγὼ τοῦ λέω πᾶς
ἔχω τὸν πόνον στὴν πλάτη καὶ
αὐτὸς μοῦ κοπαναίνει διαρκῶς τὸ
γιατρός! Μὰ δὲν μοῦ λές παι-
δί μου. Σ' ἔχει δάσει ὁ ἱατρί-
κος σύλλογος νὰ τοῦ πῇ τὴν
πελατεία; Ἐγὼ εἰμαι ἄρρωστη.

Τὸ καταλαβαίνεις; Ἀρρω-
στη! Καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ
ὄρεξι ν' ἀκούω ἀνοησίες.

— Σύμφωνα! Τί θέλεις, λοι-
πόν, ἀπὸ μένα;

— Νὰ δείξῃς κάποιο ἐνδια-
φέρον.

— Μὰ ἀπὸ ἐνδιαφέρον σοῦ
λέω νὰ πάμε στὸν γιατρό.

* Ὅριστε! Πάλι ὁ γιατρός
στὴ μέση! Μωρὲ, ἐδῶ δὲν ξέ-
ρω τί ἔχω ἐγὼ, ποὺ πονᾷ, θὰ
ξερῇ ὁ γιατρός, ἓνας ξένος ἄν-
θρώπος;

Εἶχα φλωμώσει. Τὸ αἷμα
μοῦ εἶχε ἀνέβει στὸ κεφάλι.
Ὡς ἐδῶ εἶχα ἔρθει νὰ τῆς πῶ
ποὺ νὰ πῇ καὶ νὰ μ' ἀρρί-
ψῃ, ἀλλὰ πάλι, μετάνοιωσα.

Γιὰ τὴν ἀγαπούσα. Παρ' ὅ-
λες αὐτὲς τὶς παράλογες ἰδιο-
τροπίες τῆς, ἦταν ἓνα λεπτὸ
πλάσμα—ὅπως σὰς εἶπα σ' τὴν
ἀρχή— μούφερνε λουλούδια
ἀπὸ τὸν κήπο τῆς, καί, τὶς λί-
γες ὥρες ποὺ ἦταν νηφάλια,
ἦταν ἀληθινὰ ὑπέροχο πλάσμα.

Ἀλλὰ τώρα ἦταν στὶς λόξεις
τῆς.

Ξαφνικὰ ἔβαλε τὰ κλάμματα.

— Εἰμαι δυστυχισμένη! ἔλε-
γε μὲ λυγμούς. Δὲν μὲ νοιῶ-
θεις!... Ἐγὼ εἰμαι ἄρρωστη

... Ἡ πλάτη μου! Τὸ κεφάλι
μου πᾶει νὰ σπάσῃ... Κι' ἐσύ
δὲν δειχνεῖς κανένα ἐνδιαφέ-
ρον... Κανένα! Ὅλο τὸ ἐνδια-
φέρον εἶνε γιὰ τοὺς γιατροὺς!

Ἐνας Θεὸς ξερεῖ πῶς τε-
λείωσε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα.

* Ἐπὶ τέλους, μιά νύκτα, ἦρθε
χαρούμενη κι' εὐδιάθετη:

— Ὁ πόνος μοῦ πέρασε, εἶ-
πε. Ἀλλὰ ἀποφάσισα νὰ σοῦ
κάνω τὸ χατήρι. Νὰ πάμε στὸ
γιατρό!

— Δόξα σοι ὁ Θεός!
Δὲν ξέρω πῶς τῆς ἦρθε ἔτσι
ἀπρόσπτα ἡ ἰδέα νὰ μοῦ κάνῃ
τὸ χατήρι. Ἐπήγαμε.

Ὁ γιατρός τὴν ἐξέτασε προσεκτικά
κι' ἔδωκε τὴν ἀπάντησή του:

— Ὁ πόνος τῆς εἶνε συμπτω-
ματικός, εἶπε. Ἀλλὰ ἔχει με-
γάλη ἀνάμειξη. Πρέπει ἀπαραί-
τητα νὰ κάνῃ αὐτὲς τὶς ἐνέ-
σεις— κι' ἔγραψε τὴ συνταγή.

Ἀγόρασε τὶς ἐνέσεις καί,
τὴν ἄλλη μέρα, τῆς ἔδωκε τὸ
κούτι.

— Οἱ ἐνέσεις! εἶπα.
— Δὲν θὰ τίς κάνω! δῆλωσε.

— Βρὲ πούλακι μου, βρὲ
Ρενάκι μου, δὲν εἶνε κρίμα νὰ
πᾶνε οἱ ἐνέσεις χαμένες;

— Κάντες ἐσύ, νὰ μὴν πᾶνε!
— Πρέπει νὰ τίς κάνῃς, Ρέ-
να, γιὰ τὴν ὑγεία σου!

— Ἄν ἐνδιαφερόσουν γιὰ
τὴν ὑγεία μου, δὲν θὰ μὲ
νεύριαζες μὲ τὶς ἰδιοτροπίες
σου. Λοιπόν, ἐπιμένεις;

— Ναι!

— Αἶ, νὰ λοιπόν κι' ἐγὼ τί
τίς κάνω τίς ἐνέσεις.

Γιὰ ἀρπάξῃ καὶ τίς πέταξε
ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐπειτα
ἔβαλε τὰ κλάμματα, τὴν ἔ-
πιασε μιά νευρική κρίσι κι' ἔ-
τσι ἔληξε τὸ γοητευτικὸ ἐκεῖ-
νο ἀπόγευμα.

* Ἄλλο γοητευτικὸ ἀπόγευμα:
— Ἀποφῇ θάθελα νὰ πάμε
κάπου! Αἰσθάνομαι τὴν ἀνά-
γκη ν' ἀναπνεύσω!

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἔμπνευσι.
Πάμε ὅπου θέλεις ἐσύ.

— Πάμε στὴν Κηφισσιά;

— Ἐχει ὑγρασία καὶ θὰ
μὲ πειράξῃ στὴν πλάτη.

— Δὲν τὸ σκέφτηκα! Τότε
τί θάλεγε γιὰ κανένα Φάληρο;

— Τόχω βαρεθῇ! Ὅλο Φά-
ληρο. Δὲν ἔχεις καμμιὰ ἄλλη
ἰδέα;

— Ἐχω. Ἐνας περίπατος
ὡς τὴ Βουλιαγμένη, δὲν θὰ ἦ-
ταν ἀσχημος.

— Πιὸ μακριὰ δὲν βρῆκες
καύμενη;

— Πάμε σὲ κανένα ὑπαίθριο
σινεμά;

— Κάνει ἀκόμα ψυχρίτσα.
Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι γιὰ
πούντα!

Τῆς εἶπα δέκα μέρη, τ' ἀ-
πέρριψε καὶ τὰ δέκα. Καὶ στα-
μάτησα πᾶς.

— Λοιπόν; ρώτησε. Ὡς ἐδῶ
ἦταν;

— Ἐγὼ σοῦ εἶπα, Ρένα μου,
ἓνα σωρὸ μέρη νὰ πάμε. Δὲν
σοῦ ἀρέσει κανένα. Πές μου ἐσύ
ποὺ θέλεις νὰ πάμε;

— Ὁραία θυγατέρις ἀπ' τὴν
εὐθύνη! Ἐσύ εἶσαι ὁ ἄντρας
κι' ἐσύ πρέπει νάχῃς τὴν πρω-
τοβουλία. Βρές κάτι καύμενο!

... Τὶ ἀποχαυνώθηκες; Μιά φο-
ρὰ ποὺ εἶπα κι' ἐγὼ νὰ πάμε
κάπου νὰ πάρω λίγο ἀέρα καὶ
στάθηκε ἀδύνατον! Λές καὶ
ζήτησα τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἀ-
στρά!...

Φάγαμε μιά ὥρα μ' αὐτὴ τὴν
κουβέντα. Στὸ τέλος καταλή-
ξαμε σ' ἓνα κλειστὸ κινηματο-
γράφου, ὅπου βγάλαμε τὴ μπέ-
μπλη ἀπὸ τὴν ζέστη. Ἡ ἰδέα
ἦταν δική της. Ἀλλὰ τὴν εὐθύ-
νη τὴν ἔρριξε σὲ μένα.

— Ἐσκασα! μοῦ εἶπε.

— Ἐσύ ἤθελες νάρθουμε ἐδῶ!

— Κι' ἐσύ ἔπρεπε νὰ μὲ φέ-
ρης; Ἀλλὰ τέτοιος εἶσαι πάν-
τα! Εἶνε ἀδύνατον νὰ συνεννο-
ηθῇ κανεὶς μαζί σου! Ἡ καρ-
διά μου ἀποφῇ τραβοῦσε Φά-
ληρο!

— Μὰ μοῦ εἶπες πῶς τό-
χεις βαρεθῇ!

— Μπορεῖ νὰ στόπα. Ἐσύ
ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃς. Ἐν
ἀνάγκη νὰ μὲ πᾶς καὶ διὰ
τῆς δίαις! Ὁχι ποῦ μ' ἐκλει-
σες σ' ἓνα χειμωνιάτικο σινε-
μά, καλοκαιριάτικα! Ζωῶδες
κατάστασις! κατέληξε ἐπι-
γραμματικά...

* Ἐτσι περάσαμε τὶς περισ-
σότερες ὥρες μας Μιά ἀδιά-
κοπη διαμάχη μὲ νύερα, μὲ θυ-
μούς καὶ ψυχικὲς ταραχές. Ἀπὸ
μέρους τῆς, δηλαδή. Γιατί
ἐγὼ εἶχα μπεῖ πᾶς στὸ νοῦμα
καὶ ἤσωνα πολὺ κάλ'.

Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἀπολάμβανα
αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ δια-
τηροῦσα πάντα τὴν ψυχραιμία
μου. Ὡς ποῦ μοῦ τὸ εἶπε μιά
μέρα:

— Ἐνα πράγμα μοῦ κάνει
ἐντύπωσι σὲ σένα! Ὅτι μὲ
φέρνεις διαρκῶς σὲ μιά νευρι-
κή κατάστασι μὲ τὸν ἰδιότρο-
πο χαρακτήρα σου καὶ οὔτε
ἓνας μὴς τοῦ προσώπου σου δὲν
κουνιέται! Ἐγὼ φωνάζω, χτυ-
πιέμαι κι' ἐσένα δὲν σοῦ καί-
γεται καρφί.

— Μὰ ἂν ἐξαφθῶ κι' ἐγὼ,
Ρένα μου, θὰ γίνῃ ἀνάστα ὁ
Κυριός! Ὅλα τὰ σὰν φαντασμοί!

— Νὰ τσακωθῶμε ἐκατὸ
φορὲς. Σὲ θέλω νὰ νύερα!

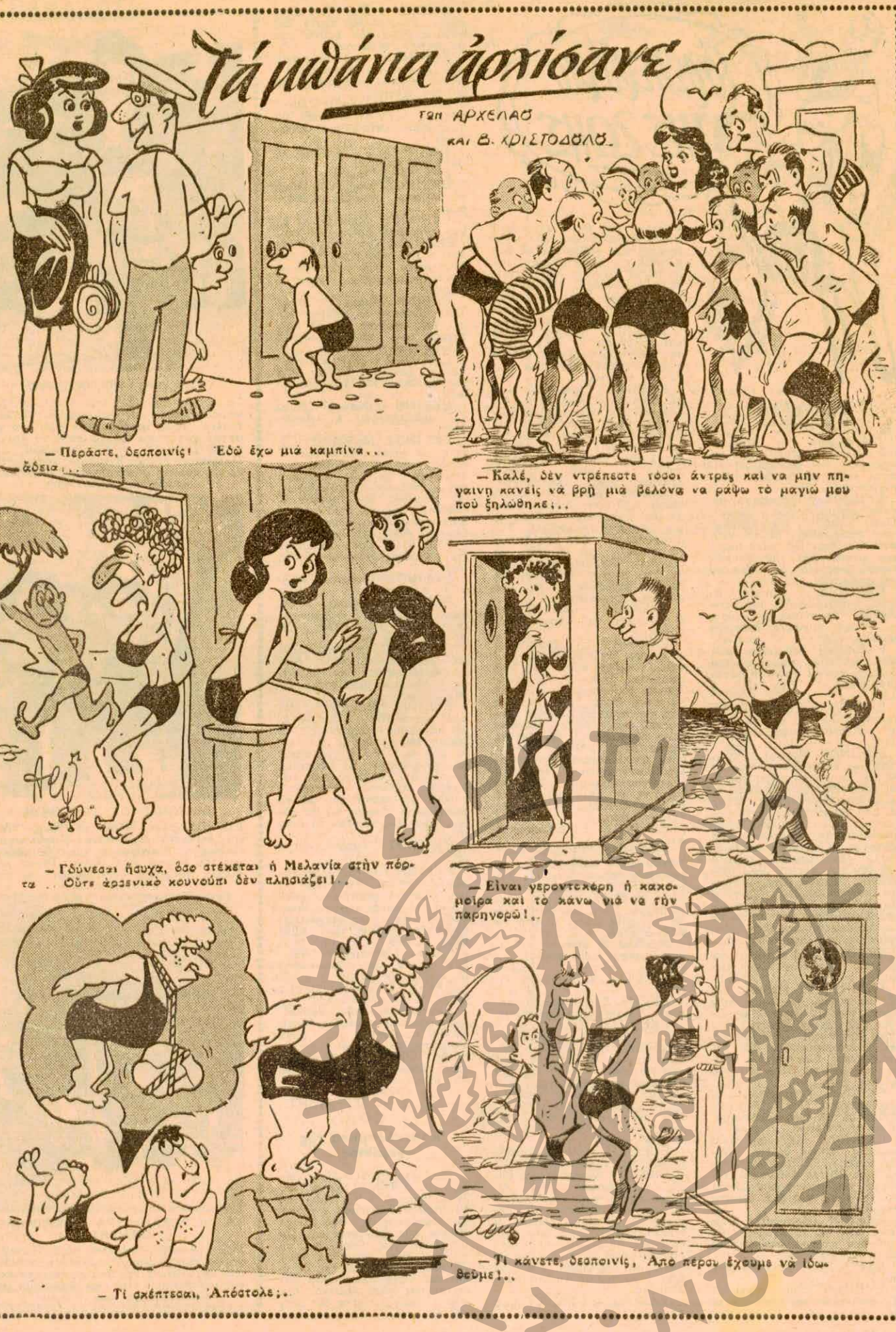
Κι' ἀφοῦ μὲ ἤθελε μὲ νύε-
ρα... τσακώθηκα. Τέλος, ση-
κώθηκε περήφανη καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ, ἀγαπητέ μου, δὲν
μπορῶ νὰ κάνω μ' ἀνισορρό-
πους ἀνθρώπους. Φεύγω. Κι' ἐ-
σύ πῆγαίνα νὰ σὲ κυττάξῃ κα-
νένας νευρολόγος! Ὅταν ξα-
ναβρῇς τὴ διανοητικὴ σου ἰσορ-
ροπία, εἰδοποίησέ με. Ἀλλὰ,
ἂν εἶνε νάχῃς τὰ ἴδια μυαλά,
εἶνε περιττὸν νὰ βασανίζουμαι
μαζί σου. Γεῖά σου!

Κι' ἔφυγε μὲ ἀξιοπρέπεια.
Τέτοια ἦταν ἡ Ρένα. Καὶ ἐ-
δῶ ποὺ τὰ λέμε καὶ δ-
λές οἱ γυναῖκες.

— Τὶ σκέπτεσαι, Ἀπόστολε!..

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Σκηνόλας

(Η σκηνή στη Βεράντα του κοσμικού κηφισιώτικου ξενοδοχείου, που άνοιξε να γίνεται πάλι τα βράδια πολυσύχναστη).

ΕΚΕΙΝΗ (Ευδοκιστή, άπαλη, μιμιτλοειδής, αέρινη, Ήλιο, διάφανο, σαν ξυπόλυτο μέντο προσώπι, με τη γυμνή αντίθεση δύο μπλε σκούρων ματιών και την εντυπωσιακή δυσανία περιποιημένη του στόματος, 23 χρονών).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Κωμικός, άβλακτος, σοδοροφάνης, μελιτάλακτος, Επιτηδευμένο ντύσιμο, Υψος, κινήσεις, λεκτικό, γεμάτο εκρήτση, 35 χρονών).

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει κουβέντα σε τόσο φιμαρισμένο «κούκο» που έχει απολύτως αυτοπεποίθηση): «Έτσι είν' η ζωή!»

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ακρότητα δυσφορία): «Το λέει και το ταγκό! Λοιούδι που φυλλοροεί!»

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήρεως): «Μά... γιατί με είδανέσαι, Κάτια; Με την κοινωνική πείρα που έχω προσπαθώ να σου δείξω εκείνα που δεν βλέπεις. Θέλω να σου δανείσω τα ματογυάλια της πείρας μου για να σ' απαλλάξω απ' τη μυωπία της νεότητος. (Σε τόσο μαθηματικό)... Έσύ νομίζεις πως η ζωή δεν είναι τίποτ' άλλο από υπνόν, κρουαζιέρες, «παύση» και «πινάκλ». «Πάθος» δεν είν' έτσι. Θέλει σοδορότητα. Συναισθησιότατη καθήκοντων και προσήλων στις υποχρεώσεις, που αναλαμβάνουμε.

ΕΚΕΙΝΗ (Μου φαίνεται σά να μου διαβάσεις κύριο άσθρο!)

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πρόσεξε με, σε παρακαλώ, λιγάκι. Μην κάνεις πνεύμα όταν σου μιλάω για τέτοια θέματα. Δεν είσαι πιά παιδί. Σε λίγες μέρες παντρευόμαστε. Οά δημιουργήσεις οικογένεια... Οά γης κι' εσύ τα βάρα και τις ευθύνες σου...

ΕΚΕΙΝΗ (γκριμάτσα νευρικότητας): «Ούφ! Άσε με άποψε με τα διδάγματα σου, Έχω πονοκέφαλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σπκνώνει τους ώμους): «Όπως θέλεις. (Μικρή παύση)... Είλικρινώς άπορώ πως έβλεπες ολόκληρο γάμο με τον πρώτο σου άντρα και μάλιστα μια ζωή γεμάτη στερόσεις.

ΕΚΕΙΝΗ (είρωνικά): «Φαίνεται πως τα ματογυάλια της έμπειρης σοφίας σου πέσανε χάμα και σπάσανε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Γιατί τό λές αυτό;)

ΕΚΕΙΝΗ (Ε. μά γιατί δεν θ' άπορούσες πως έβλεπα με τον άντρα μου. Έβλεπα στη

φτώχεια και στις στερόσεις γιατί άπλουστατά τον άνα- πούσα! Και καθόμουν σε δύο πανάθλια δωματιάκια και υπάκουα κάλτσες και μαγειρένα φασολάδες. (Πικρό χαμόγελο). Δεν έβλεπες εσύ πόσο γλυκεία και χαρούμενη υπο- ρεί να είνε κάποτε η φτώχεια...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν σκληρά και ζηλότυπα): «Τότε γιατί τον έγκατέλειπες και γύρισες στην... έλευνη ζωή του πα- τριού πλούτου;

ΕΚΕΙΝΗ (Γιατί δεν είχα τη δύναμη να βρω την ευτυ- χία εκεί που πραγματικά βρί- σκεται. Γιατ' είμαι άδαιο, και κακομαθημένο κοσμικό σαλο- κοριτσόπουλο! (Σά να ήθονα της). Γι' αυτό!... Έκανα εφάδα, αλλά δεν άντεξα. Άτροφική ψυχή και ναλαρά νεύρα, που υποχώρησαν μέσα σ' ένα μικρό χρονικό διάστη- μα. Άρχισα τη γκρίνια. Τον άπογοήτευα. Δεν τόν άφηνα να σκεφτ' η να κοιμηθ' η να δουλέυη. Έκείνος τώρριζε τό- τε στο πιντό. Έρχότανε τα βράδια μεθυμένος και μου φερότανε βάνασα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Αυτή ήταν... η «γλυκεία και χαρούμενη» φτώχεια;

ΕΚΕΙΝΗ (Τί έφταιγε η φτώχεια; Έγώ έφταιγα. Στο τέλος τούχα κάνει τη ζωή μαρτύριο. Έπιανε την «πα- λήττα» δούλευε όλη νύχτα και τό πρώτ όταν του πέταγα στο πρόσωπο τό βιτριόλι της πίκρας μου, όταν τούλεγα πως «ό γασάτης δεν λήτσει νατ' άποτ' για να πληρω- θ' η, μουντζούρωνε τό μουσα- μά, θλαστήμους κι' έκλαιγε... (Κουπτοσυγκίνησι)... Υστερα πήγαινε κι' έπιπε και γυρίσε σ' έλευνη χάλι... Η ζωή μας ήτανε δράμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Έφταιγε η φτώχεια;

ΕΚΕΙΝΗ (Έφταιγε εγώ! Ήταν ένας καλλιτέχνης γε- μάτος μ' άνησυχίες. Με λάρ- τρενε. Σε λίγο καιρό θάθε κι' όλας έπιβλήθ'. Δεν τόν άφη- να ήσυχο. Τόν τυραννούσα. Τώρα πουμε μόνο μ' όλη τη βαθεία πίκρα του γιατί μ' έ- χασε, δουλεύει σκληρά κι' ά- φοσιωμένα. Έχει άρρίξει να γίνεται γνωστός. (Θαυρά- λεία). Είμ' ευτυχιμένη γι' αυτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μικρή δυσφο- ρία): «Όραίο, θέμα διαλέξαμε.

ΕΚΕΙΝΗ (Έσύ τ' άργι- σες. (Έντονα). Δεν είμαι «κούκλα» όπως νομίζεις κα- μωμένη για «κρουαζιέρες» και για «πινάκλ». Άλλά και δεν μπόρεσα να ύψωθ' τόσο που χρειάζοτανε για να κερδίσω με τό σπαθί μου την ευτυχία. Είνε πολύ ακριβό είδος η ευ- τυχία. Και σχεδόν ποτέ δεν άγοράζεται με λεπτά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Με τί άγορά- ζεται; Μά... «νατ' άποτ'»;

ΕΚΕΙΝΗ (Ζωηρά): «Με θυ- σίες!... (μικρή παύση). Άν τώρα παίζω πινάκλ και τρένω σε σαλούς θαλασσιώνες πε- ριπάτους με τα «κόττερας» τό κάνω μηχανικά, σά ναρκωμέ- νη, σαν υπνωτισμένη... Γιατ' είμ' άνίκανη να βρω κάποιαν άντρίδρασι καλύτερη. Νά δια- βάσω, να πούμε (παύση) φι- λοσοφία...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τόν άγαπάς άκόμα;

ΕΚΕΙΝΗ (Στόν ίδιο είπα «όχι». Σε σένα λέω «ναί». Οά συχαίνωμουν τον έαυτό μου άν σούλεγα ψέμματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έξορσας πως να βγ' απ' την καταθλι- πτική μείωση! Με τον καιρό θά τόν ξεγασίς!

ΕΚΕΙΝΗ (σκληρά): «Ένας άλλος αυτή τη στιγμή, θά μου γυρίσε πίσω τον άσρα- βόνα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τό είπες μ' αυτή την έλπίδα;

ΕΚΕΙΝΗ (Ίσως!

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευρικά): Αυτό τό «Ίσως» μοιάζει με φυ- σιό.

ΕΚΕΙΝΗ (Μπορείς να τό χαρακτηρίσεις όπως νομίζεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σπασμωδικό γε- λιο): «Δεν πρόκειται να σου έπιστρέψω τον άσραβόνα. (Μελοδραματικά). Γιατί σ' άγαπώ!

ΕΚΕΙΝΗ (είρωνικά): Μπα; Τότε θάπρεπε να μούνης δά- σει ένα μπάτσο και να βρί- σκεσαι στο μπάο με διπλό ούτσου αυτή τη στιγμή.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Θάλεγε κανείς πως σ' άρέσει ο έρωτας των βαρκαρόνων και τών άμαξά- δων...

ΕΚΕΙΝΗ (Φυσικά! Άφού είν' αθώοις και αληθι- νός;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άμφίχνα): «Έ- χεις τά νεύσα σου άποψε... Τ' άμωλόγησες και μόνη σου πως τούκανε τη ζωή μαρτύριο τού... αυτούτου τέλος-πάντων. Ό κούμενος δεν μπόρεσε ν' άνθεψ! Έγώ θά κερδίσω την άγάπη σου. Είμαι δυνατός και ξέρω τί θέλω στη ζωή!

ΕΚΕΙΝΗ (Πρός τό παρόν έχεις κερδίσει μόνο την άπδία μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνόητα): Μερ- σί!

ΕΚΕΙΝΗ (είρωνικά): Με συγκινεί βέβαια ο άδότατος ίπποτισμός σου αλλά... Οά σέ ήθελα πιο άντο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαλκοκοσμικά και ψευτοχαριτωμένα): Άπό προσβολές είμαι ήδη χορτά- τος! Μή μου σεορίσεις... κι' έπιδοσία!

ΕΚΕΙΝΗ (άδιάφορα): Με σένα κατάλαβα τί δύναμη έ- χει τό γρήμα! Δεν ένοεις να χάσεις την προίκα μ' ό,τι κι' άν σου πώ! Άλλά ένώ είμαι άρεκτά τίμια! Σε είδοποιώ, λοιπόν, ότι έκανα τό κέφι τού πατέρα μου να «συνεταιρι- στούν» τό λεφτά του με τό μεγάλο σου όνομα, μά θά κά- νω τώρα και τό κέο τό δικό μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (παγωμένα): Άπλάστ'...

ΕΚΕΙΝΗ (κυττάζοντας τόν ούρανό): Οά... πηγαίνα να μου κάν' τό πορτραίτο μου! ...Για τό δικό μου τό πορ- τραίτο είπε πως γοιιάζεται ολόκληρη τη ζωή του! Κάθε μέρα, λοιπόν, θά είμ' εκεί. (Άπότομο κύτταγμα). Με... την άδεία σου, φυσικά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κουπτομίσος): Σού... Έγώ έμπιστοσύνη! (Σαρκάζουν οι θεαταί, γκοιματσάει μ' άπδία Έκεί- νη και σπκνείται να φύγη —προσώρινά... όριστικά... ποιος ξέρει; — ένώ πέφτει άργά αιώνια, γοιά, πολύτερη και πίνωση, η:

ΕΚΕΙΝΗ (Αυτά);

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Άποτελέσματα της γκρίνιας

«Παρ' όλα τά άτσάλνια νεύ- ρα του, ο Τζόννυ Μάντζ, άλ- λοτε κάτοχος τού τίτλου τού πρωταθλήτου άγώνων ταχύτη- τος αυτοκινήτων στο Λόνγκ Μπής της Καλιφόρνιας, δεν μπόρεσε να υποβ'η... τη γκρίνια της γυναίκας του! Ζήτησε λοιπόν διαζύγιο, κι' έ- ληγχε στο δικαστήριο ότι κατάνησε τόσο νευρικός απ' τήν... γκρίνια, ώστε δεν υπο- ρεί να νικήση στους άγώνες!

ΕΝΑ ΠΡΟ-Ι-ΝΟ ΤΑΛΕΝΤΟ

Τό μεγάλο Φεστιβάλ τού Λονδίνου συμ- περilaυθάνει και καθημερινές λαϊκές εορτές. Τούδε θεατές μιάς τών εορτών αυτόν κατέπληξε με τό ταλέντο της η μικρή Σκωτσέζα νουρίστρια Μόισα Γουίλιαμσον ηλικίας 8 χρονών, γορεύοντας με πρωτοφανή μαεστρία τούς δυσκόλους χορούς τού τόπου της.

ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΔΥΜΩΝ

Στό «Πάριον - Πάρκ» της Νέας Υόρ- κης έγινε προ ήμερών ένας διαγωνισμός τριδύμων. Άνωτέρω οι τρεις θριαυδε- ται τού διαγωνισμού, Θάνν, Τόμας και Τζώρτζ, ποζάρουν υπεράσθιοι για την έπιτυχία τους.

ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΦΟΡΑ — ΚΑΤΑΒΡΕ- ΧΤΗΡΕΣ

Μιά εταιρεία πετρελαιοφόρων αυτοκι- νήτων της Άμερικής, έχει προσθέσει στ' αυτοκινήτα της ένα συμπιεστή και τά μετατρέπει έτσι τό καλοκαίρι σε καταβρεχτήρες τών δρόμων!...

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙ του Νεοκάστρου

Ένας δραματικός διάλογος

Άπό τά μέσα Άπριλίου ως τις άρχές Μαΐου 1825 τό Νεόκαστρο ήταν στενά πολιορκημένο άπό τόν Ίμπραήμ πασά. Πεινούσε και δι- ψούσε. Η δίψα του μάλιστα ήταν φριχτή. Κάποιος της φρουράς ήρε, σ' ένα βαθύλωμα γης, λίγο νερό βρόχινο κι' έσκυψε να π'η. Μία σφαίρα άπό έχθρικό κανόνι έκοψε έ- κείνη τη στιγμή τό κεφάλι τού π'αι- νού του και γέμισε τό λάκκο αίμα και μυαλά χυμένα. Ό διψασμένος ώστόσο δεν έπαψε να π'η... Και μέ- σα σ' αυτή την άνείπωτη συμφορά, ο έχθρικός στόλος δεν σταματούσε τό κανονίδι ούτε λεπτό.

Η φρουρά τού Νεοκάστρου δε- κατίστηκε. Τρεις φορές ό πολιορκη- μένος άρνήθηκε πρότασι τού Ίμ- πραήμ να παραδοθ'όν. Τέλος, άπο- φασίστηκε ν' άρχίσουν διαπραγμα- τεύσεις.

Άπεσταλμένοι άπό τό κάστρο για την παράδοσι ήταν ο Μακρυ- γιάννης, ο Σαλδαράς και ο Καρα- παύλος. Ό πρώτος ήταν Ρουμελιώ- της, άπ'αρχηγός, ο δεύτερος Μανιά- τής και ο τρίτος άπό την Κορώνη. Πήγανε στο τσαντήρι τού Ίμ- πραήμ, που ήταν όλο βουτηγμένο σε άμύθητη πολυτέλεια.

Ό Μακρυγιάννης είχε την έντο- λη να μιλήσει με τόν πασά. Ό δι- ερμηνέας μετάφραζε.

Γιατί ήρθατε εδώ; ρώτησε ο Ίμπραήμ τούς άπεσταλμένους.

Να σου παραδώσουμε, άν συμφωνήσουμε, τό κάστρο, άπάντη- σε ο Μακρυγιάννης.

Άπό πού είσαι σύ;

Άπό τη Ρούμελη. Οι σύντρο- φοί μου είνε Μωραίτες (ο Σαλδα- ράς και ο Καραπαύλος).

Πες μου την άλήθεια σε ό,τι θά σε ρωτήσω, είπε ο Ίμπραήμ τού Μακρυγιάννη. Άπό ποιο μέρος της Ρούμελης είσαι;

Άπό τό Λιδωρίκι.

Πού ήσουν ώς τώρα;

Με τόν Άλήπασα (αυτό ήτα) ψέμμα).

Τί έκανες κοντά του;

Ήμουν άπό τούς τζοχαντα- ρίους του (με ύποκριτικό άναστε- ναγμό).

Και γιατί τόν άφησες;

Παρακολουθήστε στη σελ. 45 τη νέα εξαιρετικού ενδιαφέροντος συναρπαστική ιστορική σειρά:

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

Υπέροχες συγκλονιστικές σε- λίδες άπό την ένδοξη και δρα- ματική ιστορία τού Βυζαντίου.

Ζωντανά πορτραίτα γοητευτι- κών γυναικών που κάτω απ' την λάμψη της πορφύρας η καρδιά τους φλογίζονταν άπό άγάπη, σαπασσότανε άπ' τόν πόνο και παλλόταν άπό φιλοδοξία, μίσος και έρωτικό πάθος... Ιστορίες συναρπαστικών έρώτων και τυ- φερών ειδυλλίων, άγριων και ά- πανθρώπων έδίκησεων, σκοτει- νών συνωμοσιών, μεγαλείου και δόξης, πολεμικών θριάμβων και όργίων, που θά κρατήσουν ζω- ρο τό ενδιαφέρον τών άναγνω- στών μας και θά τούς συγκινή- σουν βαθύτατα.

Τόν σκότωσαν και ήθελαν να σκοτώσουν κι' έμάς.

Ό πασάς πρός τόν διερμηνέα: —Αυτός είνε καλός άνθρωπος και π'ες του, άν θέλ'η, να έρθ'η μαζί μου.

Υστερα γυρίζοντας πρός τόν Μα- κρυγιάννη πάλι ρώτησε:

Πόσους στρατιώτες έχεις;

Έφτακόσιους.

Είνε μέσα στο κάστρο;

Μέσα.

Έκείνη τη στιγμή ο διερμηνέας λέει στον Μακρυγιάννη:

Ό ύψηλότερος (ο Ίμπραήμ) θέλει να μείν'ης μαζί του.

Θά χαρώ να γίν'η αυτό, ά- παντάει ο Μακρυγιάννης. Άφού σκότωσαν τόν πασά μου, έρχομαι στο Μισίρι (την Αίγυπτο).

Πότε θάρθης;

Τώρα είμαι σταλμένος άπό τη φρουρά να τελειώσω τό ζήτημα τού κάστρου. Άμα τό τελειώσουμε και βγούμε άπό τό φρούριο, ξεπληρωθ'όν τούς μισθούς μου και έξασφαλίσω τη φαμέλια μου στο Μισίρι — για- τί τάχα φοβόταν να την άφήση πι- σω — τότε θά σ'ας άκολουθήσω...

Διακοπή, μερικόν δευτερόλε- πτων. Ό Ίμπραήμ προσπαθεί να ψυχολογήσει τόν Μακρυγιάννη άν τού λ'η ψέμματα ή άλήθειες. Σε λί- γο τού ξαναλέει.

Άμα βγ'ης, γράψε μου κι' έ- γώ θά φροντίσω για όλα...

Πάει καλά. Τώρα άς μιλήσου- με για τη δουλεία που ήρθαμε εδώ. Τί ζητάς άπό τη φρουρά τού κά- στρου για την παράδοσι; Και πρέ- πει να σκεφθ'ης ότι σου παραδίνουμε φρούριο τέλεια έφωδιασμένο (όλο παλιολιθάρια και χώματα δίχως στα- γόνα νερό), πράγμα που δεν έγινε ποτέ και διατρέχουμε τόν κίνδυνο να τιμωρηθ'ούμε άπό την κυβέρνησή μας. Δεν κάνουμε συνθήκες άπό φό- βο, αλλά άπό διχονόνα μεταξύ μας που εξ αίτιας της δεν μάς έρχονται βοήθειες... Λοιπόν, άν θέλ'ης τό κά- στρο, ζητάμε πρώτα τη ζωή μας και δεύτερο ξένα, ευρωπαϊκά καράδια για να φύγ'η η φρουρά.

Είνε εδώ τά δικά μου.

Δεν έμπιστεύεται η φρουρά μας τά καράδια σου.

Αυτό που λες είνε ψέμμα, γιατί σύ κουμαντάρεις τούς στρα- τιώτες σου, όχι εκείνοι σένα.

Έχει δική η ύψηλότης σου να σκέπτεται έτσι... Είσαι πρίγκη- πας και γιός τού πασά τού Μισι- ριού και δεν ξέρεις τί θά π'η ανάγκη και παρακοή.

Την άλήθεια είπες! Σού δίνω ευρωπαϊκά καράδια.

Θέλουμε να μάς άφήσης και τ' άρματα μας. (Άκολουθεί μεγάλη συζήτηση για τά όπλα που προσώ- νιζε άσυμφωνία και νουαγίο τών διαπραγματευσών. Τέλος, ο Ίμ- πραήμ έδωσε συγκατάθεση να κρα- τηθούν τριάντα έξ'η πανοπλίες).

Ηρθε όμως ύστερα στη μέση τό ζήτημα της πληρωμής τών ξένων κα- ραδιών...

Ποιος θά πληρώσει τό ναύλο; ρωτάει ο Μακρυγιάννης.

Σεις.

Δεν έχουμε χρήματα.

Καλά, λέει τότε ο Ίμπραήμ, πληρώνω εγώ τό ναύλο. Ετοιμά- σθητε...

Τό Νεόκαστρο παραδόθηκε στις 11 Μαΐου 1825.

Άπό τούς έπίσημους της φρου- ράς του κρατήθηκαν ο Καλλέργης, ο Χατζηχρήστος, ο Μαυρομιχάλης, ά- πό τόν ίδιο τόν Ίμπραήμ, για να τούς άνταλλάξ'η με τούς έπίσημους Τούρκους τού Ναυπλίου, που είχαν οι Έλληνες στα χέρια τους αίχμα- λώτους. Η άνταλλαγή έγινε άργό- τερα.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

Διεύρυνσις

Μάλλον δεν γίνονται έκλογές — εκεί τραβάει τό (πρώτα).

Η σχετική συζήτηση έγινε για... ρεκλάμα. Καί μάλλον, όπως λέγεται και η δουλεία όπως ψή- (νεται).

φαίνεται η Κυβέρνησις πως μάλλον διευρύνεται.

Λέει ο Σοφοκλής: γιατί, στις έκλογές να μπλέξω; Άς δώλω μέσα μερικούς που έμειναν άπ' έξω. Μαζί να κυβερνήσουμε έτσι μία τριετία. Καί όσο για τις έκλογές, τό είπαμε... στ' άστεία!

Τραπεζιτικά

Νέα άπεργία έκήρυξαν οι τραπεζιτικοί, που άκόμα μέχρι σημερον Ίσως να διαρκή. Καί αίτημα μοναδικόν—ποιά, τάχα, θάταν άλλο;— να τούς τόν κάνουν τό μισθό όλίγον π'ό μεγάλο.

Αίτημα δικαιοτάτον, άγαπητοί μου φίλοι, άφού τά είδη συνεχώς στην άγορά ύψώνονται. Καί κάθε μία Τράπεζα ν' άναγνωρίσει όφείλει, ότι κι' ό τραπεζιτικοί πρέπει να τραπεζώ- (νώνται!)

Έρωτικά δράματα

Τι δράματα έρωτικά συμβαίνουν εν Έλλάδι! Άντί να δίν'η ο Έρωτας τό τυροφότο του χαδί, έχει εκστρατεύσει άγριος, τόν πόλεμο άρχίζει, και μαχαίρώνει μερικούς και άλλους πιστολίζει!

Σεφύτρωσαν ένα σωρό Όθέλλες και Όθέλλοι. Καί ο καθείς τόν άλλονε στον Άδη έξαποστέλλει. Κι' έτσι μπορεί κανείς να π'η πως πλέον δεν χορεύει, μά «ό έρως χρόνια δεν κυττά κι' όποιονε βρή... (φονεύει!)

Η κ. Σεβοστή

Κάποια κυρία Σεβοστή, έπίσκοπε είχε κάνει σε μία γνωστή της προ ήμερών, να εύχηθ'η τό (γιού της).

Καί, μόλις λίγο έμεινε μονάχη, μάνι - μάνι, κάτι συρτάρια άνοιξε, άπλωσε τό κουλό της και σούφρωσε κάτι ψιλά και δαχτυλίδια δύο, μεθ' ό εύχθηκε στο γιού πανετυχή τόν βίο! Μά δεν τό χάρηκε πολύ. Άνευ μεγάλου κόπου, την πιάσαν και την πήγανε ντουγρού στο τμήμα, (όπου,

εις την κυρία Σεβοστή που φέρθηκε μπαμπέσας, τά σε βη τούς υπέβαλαν και την έκλείσαν μέσα!

Οι δήμαρχοι

Δυό μήνες έπεράσανε άπ' τας δημαϊρεσίας που με μεθόδους έγιναν νέας και θαυμασίας. Κι' ενώ δεόντως ψηφισε παντού η κοινή η γνώμη, δήμαρχοι δεν έδγ'ηκανε ούτε οι μισοί άκόμη.

Κι' έτσι τραβάει τό βιολί κι' άκόμα θά τραβήξ'. Ός ότου η τετραετής περίοδος να λήξη. Κι' ενώ θά γίνωνται έκλογές, οι νέες, οι ώρισμένες, δεν θάχ'η βγ'η ο δήμαρχος άπό τις... προσσμένες!

Περί αγοδοτήτος

Μας λένε πως εισάγονται πολύ κανονικά κι' αδιαλείπτως άγαθά καταναλωτικά και πως ο κόσμος εύκολα, χωρίς να θάλαντωση, μπορεί να δρίσκη άγαθά να τα καταναλώση.

Και κατηγορηματικά σου λένε: «Θέλεις άγαθά; Έμπρός, άντε να πάρ'ης!» Καί τό πιστεύεις, φυσικά, μονάχ' άν είσαι άφελής και καπώς... άγαθήρας!

Έλλειψις σιδήρου

Πρό ήμερών άνήγγειλαν μετά χαράς άπειρου πως θ' άντιμετωπίζανε την έλλειψη σιδήρου με μέτρα δραστηκότατα και συνεσι μεγάλη και πως θά κολυμπάγαμε στο σίδερο... αί πάλι.

Παρ' όλ' αυτά, η έλλειψη άκόμα διαρκεί και τώρα βρίσκεις «σιδήρον» μονάχα στη... φακή. Κι' εκ τών υστερών ψάχνουνε οι άρμόδιοι με ζήλο να βρουνε λίγο σίδερο, ενώ τούς πρέπει... ξύλο!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η ΚΑΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
TZENNY: 'Υπερκόμψη, δροσερή, χαριτωμένη και καλοσμιλεμένη κούκλα, που η σάρκα της νομίζει πως έγινε από ζυμωμένα γιάσεμια. Μάτια πικάντικα, χειλάκια σά σκασμένο μπουμπούκι, μαλλιά χρυσομέταξα. NTINOS: Χαριτωμένος βαθυπλουτος νεαρός. ΣΩΤΟΣ: 'Εξ ίσου χαριτωμένος, εξ ίσου βαθυπλουτος κι' εξ ίσου νεαρός.

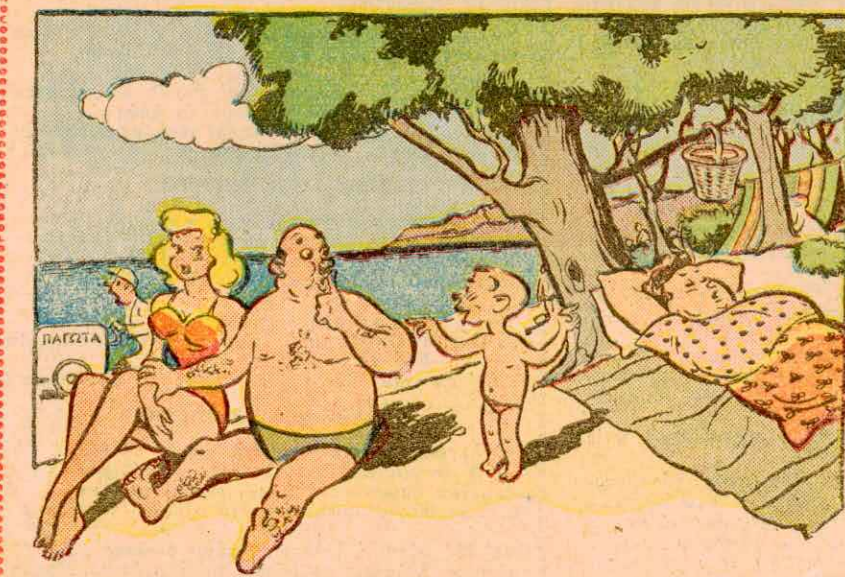
ΣΚΗΝΗ 1η
(Σ' ένα κοσμικό μπάρ)

TZENNY (συνεχίζοντας κουβέντα): Αυτό είναι το δράμα!...Τι «άμορφη» και «γοητευτική» μου λές; «Όλοι μου το λένε. Κι' ύστερα; Με παίρνει κανείς; ...Εσύ με παίρνεις;

NTINOS: Τζέννυ μου, όχι φυσικά! 'Ενας πρακτικός νέος με περιουσία δεν παντρεύεται σήμερα χωρίς προίκα! Το κεφάλαιον πρέπει να παντρεύεται με το κεφάλαιον. Οί εποχές τού ρωμαντισμού περσαν ανέπιστρεπτε. Μπορεί να είσαι άμορφη, έλκυστική, γοητευτική, έξυπνη, χαριτωμένη, αλλά δλ' αυτά είναι προσόντα για φλέρτ. 'Οχι για γάμο!...

TZENNY (νευρικό δαγκωματάκι στο κάτω χέλιος): Μ' άρεσει ο κυνισμός σου!... Κι' όμως δεν υποπτεύεσαι το δράμα, που ζω! Κοντεύω είκοσιέξη χρονών! Το ξέρεις, κύριε;

NTINOS (πίνει μια γουλιά ούισκυ): Τζέννυ μου, δεν θεωρώ απαραίτητο το γάμο για τα φτωχά κορίτσια. 'Υπάρχουν κι' άλλοι τρόποι ζωής...

— Μπαμπά, θα μου δώσεις να πάρω παγωτό ή να ξυπνήσω τη μαμά;
(Του Μ. Γάλλια)

TZENNY: 'Ανθήκοι; Μπαράδο, παιδικέ μου φίλε! Σε συγχαίρω για τη συμβουλή σου.
NTINOS: Μά δεν είπα τέτοιο πράμμα εγώ! Βγάξεις αυθαίρετα συμπεράσματα. 'Ηθελα να πω πως ένα φτωχό κορίτσι μπορεί ωραιότατα να μείνει άνυπαντρο κι' εργαζόμενο!
TZENNY (έξω φρενών): 'Ωραία! Μου προτείνεις δηλαδή να μείνω γεροντοκόρη!
NTINOS: 'Ε, τότε παντρεύσου ένα φτωχό παιδί!

TZENNY: Καί τί να τ'ό κάνω τ'ό φτωχό παιδί; Για να διπλασιάσω τη δυστυχία μου; Οί πλούσιοι πρέπει να παντρεύονται φτωχές κι' οί πλούσιες φτωχούς! Αυτή είναι ή μόνη όρθη κοινωνική λύσις.

NTINOS (ανάδοντας ένα «τσέστερ-φιλ»): Αυπούμαι, αλλά δεν ασπάζομαι τόν αισθηματικό σου σοσιαλισμό!

TZENNY (όσο μπορεί σαγηνευτικά): Κι' όμως εσύ θα μπορούσες να με σώσεις αν ήθελες.

NTINOS: Με τ'ό να σε παντρευτώ; Δυστυχώς είναι ή μόνη χάρι που δεν μπορώ να σου κάνω.

TZENNY: Μά γιατί βιάζεσαι; Δεν έχω την αξίωσι να με παντρευτείς. 'Απλώς...να μ' άρραβωνιάσεις ψεύτικα! 'Ετσι θα ντυθώ με την αίγλη της «νυστής» τού πλουσιού! Οά φοράς πανακριβιά «μπιζού» που θα στα επιστρέψω, φυσικά, μόλις διαλυθούν οί ψευτοαρραβώνες μας κι' απλώς θα σ' ένοχλώ να με πιάς κανένα βράδυ σε καμμία πρεμιέρα ή τ'ό πολύ-πολύ να χορέψουμε στο «Σεσίλ».

NTINOS: Πολύ... όπερεττική είναι ή πρότασί σου. 'Αλλά δεν καταλαβαίνω σε τί θα σε ώφελοσε αν δεχόμουναι.

TZENNY: Πάρα πολύ! Κάποιος πλούσιος ματαιόδοδος θα έπιχειρούσε ασφαλώς να σου πάρη τη νυστή σου. Κι' έτσι θα παντρευόμουναι!

NTINOS: 'Εστω... Θα τ'ό κάνω έτσι... από «έξαντριστέ!» Μου φαίνεται πολύ άμερικάνικο κι' όμολογώ πως θα μου διασκεδάση την πλήξι.

ΣΚΗΝΗ 2η
(Σ' ένα «γκάρντεν-πάρτυ» μετά δυό μήνες).

TZENNY (σιγά): Φίλησέ με στο στόμα για να δη ό Σώτος να ζήλεψη.

NTINOS: 'Αγάπη μου! (Τη φιλάει). Λατρεία μου! (Την ξαναφιλάει).

TZENNY (σιγά): Φύγε τώρα, γιατί ζυγώνει. 'Ασε μας μόνους!

NTINOS: 'Ομολογώ πως φεύγω... με κάποια δυσάρεσκειά! (Φεύγει).

ΣΩΤΟΣ (πλησιάζει): Λοιπόν; Πώς πάει ή υπόθεσις;
TZENNY: Νομίζω καλά. 'Η «μηχανή» θα πιάση. 'Απόψε θα τού πω πως τώρα μόλις με ζήτησες σε γάμο και συνεπώς είν' έλευθερός! Είμαι βέβαιη πως θα λυσάση! Γιατί στο μεταξύ τόν έχω ξετρελλάνει! Νά, βλέπεις; 'Ερχεται! Δεν θέλει να μάς αφήνη μόνους! Ζηλεύει! 'Αγκάλιασέ με γρήγορα και φίλησέ με στο στόμα για να γίνη έξω φρενών!

ΣΩΤΟΣ: Πολύ εύχαρίστως! (Φιλι); Νά κι' άλλο, γιατί μπορεί να μ'ήν τ'ό είδε! (Δεύτερο φιλι).

TZENNY: 'Αχ! Σώτο μου, σ' εύχαριστώ θερμά για τη διευκόλυνσι, που μου κάνεις! Φύγε τώρα.

('Ο Σώτος φεύγει, αγριοκυττάζοντας τόν Ντίνο που ζυγώνει).

NTINOS (πλησιάζει): 'Εχω να σου πω κάτι.

TZENNY: Κι' εγώ! 'Ο Σώτος με ζήτησε σε γάμο. Τ'ό κόλπο πέτυχε! Σ' εύχαριστώ! Είσο' έλευθερός τώρα!

NTINOS: Σε παρακαλώ, να μένουν τ' άστεία!

TZENNY: 'Αστεία;
NTINOS: 'Η μάλλον τραγικά! Δεν μπορώ εγώ να είμ' άρραβωνιασμένος επίσημα μαζί σου και συ να φιλείσαι με τ'ό σαγλό Σώτο στούς κήπους.

TZENNY: Μά... έτσι δεν τ'ό είπαμε;
NTINOS (έξαλλος): Αυτά που είπαμε ήταν άηδες! Είσαι άρραβωνιαστική μου και θα γίνης γυναίκα μου! Και να μη σε δώ να ξαναμιλάς μ' αυτόν, γιατί θα τού σπάσω τ'ά μούτρα!...

TZENNY (με βουρκωμένα τ'ά μάτια): Σ' έμένα μιλάς έτσι; Είσαι άχάριστος!...

NTINOS: 'Εγώ είμαι άχάριστος; 'Εγώ που σε βοήθησα να κάνης τ'ό κόλπο σου!...

TZENNY: Αυτό είν' αλήθεια, αλλά δεν θα πη πως πρέπει και να με δρίξεις.

NTINOS: Νά σε βρίζω; Θά σου κόψω τ'ό λαιμούδακι σου αν σε ξαναδώ να σαλιαρίζης μ' αυτόν τ'ό βλάκα, τ'ό βλάκα με περικεφαλαία και λοφίον!...

ΣΚΗΝΗ 3η
(Σε μισή ώρα στον ίδιο κήπο).
ΣΩΤΟΣ: 'Ωστ' έτσι; Δέχτηκε να σε παντρευτή πραγματικά;

TZENNY: Καί βέβαια! Τ'ό κόλπο μας πέτυχε!

ΣΩΤΟΣ (γονατίζει απότομα): Τζέννυ! Σ' αγαπώ! Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα!... Λυπήσου με!... Πήγα να σε διευκολύνω για να σε πάρη ό Ντίνος, και σ' έρωτευθηκα τρελλά!... Πές του «όχι», Τζέννυ! Σε ίκετεύω!...

TZENNY: Μά σοβαρά μιλάς; 'Εμείς είπαμε να κάνουμε ένα κόλπο.

ΣΩΤΟΣ: Πάει, τ'ό κόλπο πέρασε... Τώρα καίγομαι, είμαι δολοκλήρος ένα ήφαιστείο!... Ός να πεθάνω;

TZENNY: Νά πεθάνης; 'Οχι, χρυσό μου.

ΣΩΤΟΣ: Λοιπόν μη μου λές όχι. Τ'ό «όχι» σου θα είνε για μένα ό θάνατος, ή λαιμητόμος και τ'ό «ναί» σου ή χαρά, ή ευτυχία ή ανάστασις! (Μ' έκπληξι). Γιατί με κυττάξεις έτσι, αγάπη μου;

TZENNY: 'Όχ, Θεέ μου, δεν ήξερα πως οί άντρες είν' όλοι τόσο βλάκες!

ΣΩΤΟΣ (με αγωνία): Τί είπες;
TZENNY: Τίποτα! Λέω να μ' αφήσης να τ'ό σκεφτώ λίγο... 'Αλήθεια, Σώτο. Δεν μου λές... ποιός από τους δυό σας έχει τ'ά περισσότερα;

(Αυλαία)
ΕΠΙΛΟΝ

'Απαγορεύεται!...

'Ο φύλακας τού ζωολογικού κήπου: Σταματήστε, κύριε! Οί φωτογραφίες εδώ άπαγορεύονται!

'Ο έπισκέπτης: 'Αλλά, φίλε μου, τη γυναίκα μου πρόκειται να φωτογραφίσω κι' όχι τη γκαμήλα που έχετε πίσω από τ'ά κάγκελλα.

'Ο φύλακας: Καί τί με νοιάζει αν είνε γυναίκα σας; Σας είπα ότι ό κανονισμός άπαγορεύει να φωτογραφίζετε τ'ά ζώα που βρίσκονται μέσα στον κήπο!

ΤΙ ΠΟΤΕ δέν άποκλείει να ξαναγυρίσωμε αύριο στα «γαλακτερά» δέρματα που είχαν οί γιαγιάδες μας. Για τή στιγμή, όμως, ή μόδα δίνει πάντοτε τήν προτίμησί της στη σοκολατενια έπιδερμίδα. 'Όλες οί γυναίκες τ'ό ξέρουν. Κι' όλες προσπαθούν λίγο-πολύ να τήν άποκτήσουν.

Αυτό τ'ό μαύρισμα όφείλεται στο σχηματισμό μέσα στα βαθύτερα στρώματα της έπιδερμίδος μιάς μαυρεϊδερής ούσιας, που καλείται μελανίνη.

Πολλές αίτιες μπορούν να προκαλέσουν αυτό τ'ό μαύρισμα; νευρική διαταραχή, έλαττωματική λειτουργία τών αδένων έσωτερικής έκκρίσεως, τοπικός έρεθισμός υπό τήν επίδρασι ώρισμένων ακτίνων κλπ.

Οί ήλιακές ακτινοβολίες, καθώς και έκείνες που εκπέμπονται από διάφορες συσκευές που τις άπορριμούνται, περιλαμβάνουν ώρισμένες κατηγορίες ακτίνων. 'Αλλες άπ' αυτές, οί περιλαμβανόμενες μεταξύ τού έρυθρού και τού ιώδους τού ήλιακού χρώματος, είνε όρατές. Κι' άλλες, όπως οί υπεριώδεις κι' οί υπέρυθρες, άόρατες.

Οί υπεριώδεις ακτίνες υποδιαιρούνται και αυτές σε διάφορες κατηγορίες. Δυό κυρίως είνε έκείνες που μάς ενδιαφέρουν στην προκειμένη περίπτωση. Οί υπεριώδεις της πρώτης κατηγορίας εισχωρούν βαθειά μέσα στο δέρμα και υποδοθούν τ'ό μαύρισμα. Της δεύτερας κατηγορίας σταματούν στα πρώτα στρώματα της έπιδερμίδος, τ'ά έρεθίζουν και προκαλούν τ'ό γνωστό κάψιμο, που είνε τόσο δυσάρεστο και όδυνηρό.

Είνε εύκολο, λοιπόν, να καταλάβωμε, ότι για τ'ό μαύρισμα της έπιδερμίδος, πρέπει να κρατήσωμε τις υπεριώδεις ακτίνες της πρώτης κατηγορίας και ν' άπομακρύνωμε ή να έξουδετερώνωμε έκείνες της δεύτερης κατηγορίας.

Τ'ό ρόλο αυτό εκπληρώνουν τ'ά διάφορα έλαια που προσφέρονται στο έμπόριο. Τ'ά έλαια αυτά δημιουργούν ένα είδος παραπετάσματος, που σταματά τις δεύτερες ακτίνες, ενώ, αντίθετα, αφήνει τις πρώτες να περάσουν και να φθάσουν ως τ'ό δέρμα.

'Όταν, αντί για τις φυσικές ήλιακές ακτινοβολίες χρησιμοποιούνται τεχνητές, παρενθίζονται μεταξύ αυτών και τού δερματος ειδικά παραπετάσματα, που φιλτράρουν τις ακτίνες κι' αφήνουν μόνον τις διεισδυτικές άπ' αυτές να περάσουν και να φθάσουν εις τ'ό δέρμα, ενώ συγκρατούν τις άλλες.

Μερικά δέρματα δέν μαυρίζουν εύκολα. Αυτό συμβαίνει κυρίως σε δυό περιπτώσεις. Σε μερικές έπιδερμίδες τ'ά κύτταρα που παράγουν τή μελανίνη είνε συγκεντρωμένα σε μικρές «νησίδες», στις όποιες άντιστοιχούν ποικιλόμορφες έφηλίδες. Στην περίπτωση αυτή, οί ήλιακές ακτινοβολίες, είτε πρόκειται για φυσικές είτε για τεχνητές, δέν κάνουν τίποτε άλλο από τ'ό ν' αύξάνουν τόν αριθμό τών έφηλίδων. Γι' αυτό, οί γυναίκες που έχουν παρόμοια έπιδερμίδα είνε προτιμότερο να παραιτηθούν

Τά εύαίσθητα και τά μη εύαίσθητα μέρη τού σώματος

από τήν ιδέα ότι μπορούν να μαυρίσουν. Μερικές άλλες έπιδερμίδες, λόγω τού μεγάλου πάχους των, δέν έπηρεάζονται από τήν ήλιακή ακτινοβολία. Είνε έκείνες που άποκαλούμε χονδρές. Για να μαυρίσουν πρέπει αυτές οί ακτινοβολίες να είνε εξαιρετικά ισχυρές και να έχουν μεγάλη διεισδυτικότητα. Για τ'ό λόγο αυτό, οί τεχνητές ακτίνες άποδίδουν πολύ καλύτερα άποτελέσματα στην προκειμένη περίπτωση από τις φυσικές.

Διάφορες ούσιες εύνοουν τ'ό μαύρισμα. Οί πιο άξιοσημείωτες ανάμεσα σ' αυτές είνε ή βανιλίνη κι' ή «έσάνς» τού μπεργκαμότου.

'Ενα άλλο πράγμα που πρέπει να ξέρετε είνε ότι όλα τ'ά μέρη τού σώματος δέν έχουν τήν ίδια εύαισθησία στις ήλιακές ακτίνες. 'Η περιοχή τού στέρνου π.χ. είνε περισσότερο εύαίσθητη από τ'ό πρόσωπο, που έχει μικρότερη εύαισθησία από τους ώμους, αλλά μεγαλύτερη από τις κνήμες. Οί μπροί, έξ άλλου, είνε πολύ περισσότερο εύαίσθητοι από τ'ό γαστροκνήμιο.

Στις πλάζ, όλες οί άκάλυπτες περιοχές τού σώματος έκτίθενται στις ίδιες ακτινοβολίες και κατά τ'ό ίδιο χρονικό διάστημα. Συνεπώς, όσα είπαμε παραπάνω έξηγούν, γιατί ώρισμένα μέρη τού προσώπου μας, όπως ή μύτη, ή μερικά εύαίσθητα μέρη τού σώματος, όπως οί ώμοι, μαυρίζουν εύκολότερα και ταχύτερα από άλλα, όπως π.χ. άπό τις κνήμες.

Από τήν άποψι αυτή, οί τεχνητές ακτίνες είνε προτιμότερες για τ'ό μαύρισμα. Γιατί μπορούμε να πλησιάσωμε τή λάμπα σε ώρισμένα μέρη, που είνε λιγότερο εύαίσθητα, όπως π.χ. τ'ό γαστροκνήμιο και να μ'ήν αφήσωμε τις ακτίνες της να πέσουν άπ' εύθείας πάνω σε ώρισμένα άλλα, όπως π.χ. τή μύτη. Πιούν από τους δυό τρόπους θα διαλέξετε για να άποκτήσετε τ'ό σοκολατί χρώμα της μόδας, είνε, φυσικά, δικός σας λογαριασμός.

Πάντως, επί τή βάσει τού άρθρου αυτού, μπορείτε να βάλετε προς τ'ό μαύρισμα άπόλυτα κατετοπισμένες, χωρίς να διατρέχετε τόν κίνδυνο τού έρεθισμού τού δερματος, τών έγκαυμάτων και άλλων δυσάρεστων άπορροπών της θερμής ήλιοθεραπείας.

Οί γυναίκες πρέπει να τεκνοποιούν νέες

Τ'ό τελευταίο συνέδριο της «γεροντολογίας» κατέληξε σε δυό ενδιαφέροντα συμπεράσματα. Τ'ό πρώτο από αυτά είνε ότι ή άσπαισκηλωσις δέν αποτελεί άνοσηρευτική άσθένεια τού γήρατος. Τ'ό δεύτερο είνε ότι τ'ά παιδιά που γεννιούνται από νεαρές μητέρες έχουν περισσότερες πιθανότητες να ζήσουν πιο πολύ από κείνα που γεννιούνται από μητέρες μεγάλης ηλικίας. 'Η ηλικία τού πατέρα δέν φαίνεται να έχει καμμία επίδρασι

ΣΤΙΣ 24 Μαΐου 1944, άκρι-
δώς τὸ μεσημέρι, ὁ διοικητής
τῆς Γκεστάπο Χάινς Βούντε-
λιχ, μπήκε στὴν ταβέρνα τοῦ
Μανώλη Λαμπταδαρίδη — στὴν
'Αγορά, κοντὰ στὴ Μητρόπολι
τῆς Μυτιλήνης — καὶ κάθισε σ'
ἕνα ἀπόμειρο τραπέζι. Ἡ τα-
βερνούλα, δὲν εἶχε κανένα πελά-
τη τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ ὁ Λαμ-
παδαρίδης ἐτοιμαζόταν νὰ κλεί-
σῃ γιὰ κομμιά δυὸ ὥρες καὶ νὰ
πάῃ στὸ σπίτι του. Ὅταν ὅμως
εἶδε τὸ Γερμανὸ διοικητὴ νὰ
μπαίνει μέσα, κατάλαβε ἀμέσως
πὼς συνέβαινε κάτι πολὺ σο-
βαρό. Αὐτὸ γινόταν γιὰ πρώτη φορά. Ποτὲ ἄλλοτε ὁ λοχαγὸς
Χάινς Βούντελιχ δὲν εἶχε πατήσει τὸ πόδι του ἐκεῖ. Ἀλλὰ καὶ
τώρα ποὺ ἦρθε, δὲν εἶχε βέβαια σκοπὸ νὰ πῇ κρασί. Κάθε
ἄλλο, τὸ ὅφος του, οἱ τρόποι του, οἱ κινήσεις του, ὅλα τέ-
λος, εἰδείχναν ξεκάθαρα πὼς εἶχε κάτι κακὸ στὸ μυαλό του.
Περίμενε λοιπόν, νὰ τοῦ μιλήσῃ πρῶτος. Πέρασαν, ὥστόσο
μερικά λεπτά τῆς ὥρας, γεμάτα δαρεῖα καὶ αγωνιώδη σιω-
πή. Ὁ Ἕλληνας, ποὺ εἶχε λόγους ν' ἀνησυχοῦ, καρδιοχτυ-
ποῦσε. Ὁ Γερμανὸς τὸν κῦτταξε μὲ μισόκλειστα μάτια, γω-
ρίς νὰ τοῦ λῇ τίποτε. Ἐφνικὰ ὅμως, πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι
του καὶ μὲ φωνὴ ἐπιτακτικὴ, ζήτησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀμέ-
σως. Ὁ Λαμπταδαρίδης, ποὺ σχεδὸν τὸ περίμενε αὐτό, ἀνα-
σπικώσε τὸν ὅμως καὶ τοῦ εἶπε:

—Μιά στιγμή, παρακαλῶ, νὰ κλείσω τὸ μαγαζὶ μου...
—Ὁ Γερμανὸς μίλουσε ἀρκετὰ καλὰ τὰ ἑλληνικά. Ἐναγκαθό-
νισε, λοιπόν, στὴ θέσι του καὶ περίμενε νὰ τελειώσῃ ὁ Λαμπταδα-
ρίδης τὴ δουλειά του. Δὲν τὸν ἄφηνε ὥστόσο ἀπὸ τὸ βλέμμα του.
Παρακολουθοῦσε καὶ τὴν παραμικρὴ τοῦ κινήσι. Ὁ Ἕλληνας
ὅμως, εἶχε συλλάβει ἕνα ἐξαιρετικὰ τομηρὸ σχέδιο. Σκέφθηκε
πὼς γιὰ νὰ μὴ μὴ μὴ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ Γερμα-
νοῦ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος ἀπὸ τὸ νὰ κατωρθώσῃ νὰ τὸν
κλείσῃ μέσα στὴν ταβέρνα καὶ νὰ τὸν βάλῃ στὰ πόδια. Ἀλλὰ
ὁ Γερμανὸς σὰν νὰ διασθένθηκε ἔσφινικά τὴν ἀπόφασί του, τὸν
διάρταξε νὰ κινήσῃ πρὸς τὸν γρήγορα.

—Μὰ τί συμβαίνει, ἐπὶ τέλους; τὸν ρώτησε ὁ Λαμπταδα-
ρίδης πλησιάζοντάς τον. Γιατί θέλετε νὰ με συλλάβετε;
—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθης ὅταν πάμε στὴ Γκεστάπο, τοῦ εἶπε
ὁ λοχαγός. Δὲν πιστεύω... ν' ἀνησυχήσῃ! Ἄν δὲν ἔχῃς τίποτε
εἰς βάρος σου, δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι...

—Δὲν φοβάμαι, ἔκανε ἀτάραχος ὁ Λαμπταδαρίδης. Μόνο πού...
—Τί πράγμα; ρώτησε ὁ Βούντελιχ.
—Κυττάξτε κεῖ καὶ θὰ καταλάβετε...

Ἀνύποπτος ὁ Γερμανὸς, γύρισε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο πρὸς
τὸ σημεῖο ποὺ τοῦ εἰδείχνε ὁ Λαμπταδαρίδης. Αὐτὸ ὅμως ἦταν
ἀρκετὸ γιὰ τὸν Ἕλληνα. Μ' ἀστραπιαία ταχύτητα, σπικώσε τὸ
χεῖρ του καὶ τοῦ κατάφερε δυὸ ἀπαικτέες γροθιές. Κι ἦταν
τόσο δυνατές, ὥστε ὁ Βούντελιχ ἔκανε μιά δόλοκληρη στοροῇ
στὰ πόδια του κι' ἔπεσε μπρούμυτα στὸ πάτωμα. Ὁ Λαμπα-
δαρίδης δὲν ἔχασε πιά καιρὸ. Βῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ταβέρ-
να κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὀλοταχὺς πρὸς τὴ Μητρόπολι. Ἦθελε
νὰ ἐξαφανισθῇ ὅσο μπόρουσε πρὸς τὸν γρήγορα, προτοῦ συνελθῇ ὁ
διοικητής. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Γερμανὸς, δὲν εἶχε πάθει, φαί-
νεται, σπουδαία πράγματα. Δὲν πέρασε οὔτε ἕνα λεπτό ἀπὸ
τὴ λιποθυμία του καὶ βρέθηκε στὸ πόδι. Ἀφῖξε σὰν λυσσα-
σμένος ἀπὸ τὸ κακό του. Καὶ ὅσοι τὸν εἶδαν νὰ τρέχῃ πῶς
ἀπὸ τὸν Ἕλληνα, ἀνάστατος, ἐνοίωσαν τὴν ψυχὴ τους νὰ σφίγ-
γεται ἀπὸ αγωνία.

Ὁ Λαμπταδαρίδης ἦταν ἐξαιρετικὰ ταχύς στὸ τρέξιμο. Καὶ
δὲν θὰ τὸν ἔφτανε ἴσως ποτὲ ὁ Γερμανὸς ἂν, ἀπὸ κακὴ σύμ-
πτωση, σὲ μιά στοροφὴ τοῦ δρόμου καὶ ἀκριβῶς μπροστὰ στὴν
ταβέρνα τοῦ Βουνιόζου, δὲν ἔπεφτε πάνω σ' ἕνα γεροντάκο
ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετὴ διεύθυνσι. Οἱ δύο ἄνθρωποι κυ-
λίστηκαν φορεῖα-πλατεῖα στὸ πεζοδρόμιο. Τὴν ἴδια στιγμή,
ἕνας Γερμανὸς μὲ ποδήλατο, βλέποντας τὴ σκηνὴ καὶ ἀντι-
κρύζοντας ἀπὸ μακριὰ τὸν ἐξάλλο διοικητὴ του νὰ τρέχῃ πρὸς
τὰ ἐκεῖ, ἔβγαλε τὸ περιστροφὸ του καὶ πλησιάζοντας τὸ Λαμ-
παδαρίδη, ποὺ δὲν εἶχε προλάβει νὰ σηκωθῇ ἀκόμη, τοῦ τὸ
κάρφωσε στὸ στήθος. Ὁ Ἕλληνας κατάλαβε πὼς κάθε ἀντί-
στασι ἦταν μάταιη. Καὶ παραδόθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Στὸ μεταξύ ὁ Βούντελιχ εἶχε πλησιάζει κι' ὅπως ἦταν ἐπὶ-
μενο, ἔξασπεσε ὅλη τὴ λυσσα του στὸ δύστυχο Ἕλληνα, μὲ ἄλ-
λεπαλλήλες γροθιές ποὺ τοῦδωσε στὸ πρόσωπο. Ὑστερα τὸν
ἐμπάσαν αἰμόθυμο στὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Φλόκα καὶ τηλε-
φώνησαν στὴν Γκεστάπο.

Πέντε λεπτά ἀργότερα, κατέβασε ἐπὶ τόπου ἕνα αὐτοκίνητο
μὲ τὸν Γερμανὸν ὑποδιοικητὴ Μπρούνο, τὸν ὁδηγὸ ἐπιλοχία Μπέρ-
ναρ Κάρλ καὶ τὸν διερμηνέα Διογένη. Παρέλασαν ἀμέσως
τὸν Λαμπταδαρίδη καὶ τὸν ὁδήγησαν στὸ διοικητήριο τῆς Γκεστά-
πο, ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένο σὲ μιά παραλιακὴ βίλλα. Ἡ βί-
λλα αὐτὴ ποὺ ἀνῆκε στὴν οἰκογένεια Ἡλιοπούλου, εἶνε γι-
σμένη ψηλὰ σ' ἕνα βράχο ποὺ βρίσκεται 25—30 μέτρα πάνω
ἀπὸ τὴ θάλασσα. Δίπλα τῆς ἀκριβῶς ἦταν τὸ στρατόπεδο συγ-
κεντρώσεως μέσα στὸ χεῖμα τοῦ πρώην Διδασκαλείου Μυτιλή-
νης. Μόλις ἔφτασαν στὸ διοικητήριο ὑπόβαλαν τὸν Λαμπταδα-
ρίδη σὲ ἀφάνταστα μαρτύρια. Τρεῖς δόλοκληρες μέρες τὸν γτυ-
ποῦσαν συνέχεια, γυμνὸ, διψασμένο καὶ νηστικό. Ἡ κατηγορία
ποὺ βάρανε τὸν Ἕλληνα πατριώτη ἦταν, ὅτι συνεργαζόταν
στενὰ μὲ τὴν βρετανικὴ ἀποστολὴ — ποὺ ἔκανε συχνές ἐπι-

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὅταν βροντοῦσε ἡ μπόττα στὰ νησιά μας...

ποὺ ἐμοίσαζε μ' ἀληθινὸ τάφο. Καμιά ἐλπίδα ἀποδράσεως δὲν
ὑπῆρχε ἀπὸ κεῖ μέσα. Ὡστόσο, παρ' ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ
πέρασε ὁ Λαμπταδαρίδης, δὲν εἶχε χάσει τὸ θάρρος του. Ἐ-
δίλεπε βέβαια πὼς ἦταν χαμένος. Ἀλλὰ δὲν ἤθελε, γιὰ κανέ-
να λόγο, νὰ ὑποκύψῃ στοὺς Γερμανούς. Καὶ περίμενε ὑπομο-
νετικά τὸ τέλος του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὴ φρουρὰ τῶν κρα-
τουμένων, τὴν εἶχαν ἀναθέσει στὴν ἑλληνικὴ χωροφυλακὴ ποὺ
ὑποκρινόταν βέβαια φαινομενικὰ τὴν αὐστηρίαν, μὰ κατωρθάσε
συγχρόνως, μὲ χίλιους δυὸ τρόπους, νὰ βοηθῇ τοὺς Ἕλληνες
πατριώτες. Ἰδιαίτερος δύο χωροφύλακες, ὁ Παναγιώτης Γι-

Μ' ἀστραπιαία ταχύτητα ὁ Λαμπταδαρίδης τοῦ κατάφερε δυὸ ἀπαι-
κτέες γροθιές...

ἀνάρσης καὶ ὁ Χρῆστος Δημητρόπουλος — κι' οἱ δύο ἀπὸ
τὴ Μεσηνία — ποὺ ἀνῆκαν ἀπὸ καιρὸ σὲ μυστικὴ ὁργάνωσι
τοῦ νησιοῦ, ἔκαναν ὅ,τι μπόρουν γιὰ νὰ ἐλαφρύνουν τὰ τορ-
μερὰ βάσανα τῶν κρατουμένων. Ὁ Παναγιώτης Γιάνναρος μά-
λιστα, ποὺ οἱ Γερμανοὶ τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῇ τὰ κλειδιά τῶν
διαφορῶν κελιῶν, μὲ ἀληθινὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, ἔδωκε
κρυφὰ στοὺς κρατουμένους νερό καὶ φαγητό, ἔπαιρνε σημειώ-
ματά τους καὶ τοὺς ἔδινε ἄλλα ἀπ' ἐξω. Ὁ ἴδιος εἶχε βοηθῇ
ἐκ ἀποτελεσματικὰ τὶς δύο κρατούμενες ἀδελφές Χρηστοφορί-
δης — οἱ Γερμανοὶ τὶς εἶχαν κλεισμένες πολλές βδομάδες μέ-
σα στὰ μπουντρούμια τῆς ἀπομονώσεως — μεταφέροντάς τις
στὸ στρατόπεδο τοῦ Διδασκαλείου. Ἀπὸ κεῖ, ὕστερα ἀπὸ με-
ρικὲς μέρες, ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τοὺς κομάντος τοῦ «Ἱεροῦ
Λόχου», ποὺ τὶς πήραν μαζί τους καὶ τὶς ἔφεραν στὶς μικρα-
σιατικὲς ἀκτές, ὅπου συναντήθηκαν μὲ τὸν ἀδελφὸ τους Χρι-
στόφορο Χρηστοφορίδη, πρᾶκτορα τῶν συμμάχων καὶ νῦν, ὑ-
ποβότης, πρόξενος στὴ Σμύρνη.

Τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα ποὺ ὁ Λαμπταδαρίδης ρίχτηκε, σὲ κα-

κὰ χάλια, μέσα στὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο τῆς Γκεστάπο, ὁ Γιάν-
ναρος ἔστειλε κρυφὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, Εἰρήνη Ἀϊθα-
λικὴ καὶ εἰδοποίησε μ' αὐτὴ τὸ Νίκο Κοκκίνης ὑπάλληλο τῆς
Ἡλεκτρικῆς Ἑταιρείας Μυτιλήνης, ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ συναν-
τηθοῦν τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ στὸ σπίτι τῆς Οὐρανίας Ἀλεξαν-
δράκη, ἀρραβωνιαστικιάς τοῦ Χρίστου Δημητρόπουλου. Τὴ συ-
ναντήσί τους αὐτὴ θὰ τὴν κάλυπταν μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι δη-
θεν θὰ διασκεδάσαν, ὅπως γινόταν συχνὰ ὅταν ἦθελαν νὰ κα-
νοῖσουν τὶς «δουλειές» τους. Ὁ Κοκκίνης ἦταν συμπατριώτης
μὲ τοὺς δύο ἡρωϊκοὺς χωροφύλακες καὶ συνεργάτης τους. Στὸ
μεταξύ, ὁ Γιάνναρος καὶ ὁ Δημητρόπουλος, πήραν μέρος σὲ
μιά μυστικὴ σύσκεψι ποὺ ἐγίνε στὸ σπίτι τοῦ Παναγιώτη Μπε-
μπέλα καὶ κεῖ ἀποφασίσθηκε ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ Μανώλη Λαμπα-
δαρίδη. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ πάρθηκε κατόπιν ἐντολῆς ὠριμέ-
νων πρακτόρων τῆς Μ. Ἀνατολῆς ποὺ, ὅπως εἴπαμε καὶ πρὶν
πάνω, δρούσαν μυστικὰ τὸ νησί. Ὁ Λαμπταδαρίδης ἔπρεπε νὰ
ἐλευθερωθῇ πάση θυσίᾳ καὶ ἀφοῦ κανονίσθηκε μὲ κάθε λεπτο-
μέρεια ἡ ἀπαγωγή, ἄρσαν ἀπόλυτη ἐλευθερία στὸ Γιάνναρο
νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἤθελε αὐτός. Ἐτσι, ἡ δὴθεν διασκεδασίς
στὸ σπίτι τῆς Ἀλεξανδράκης, εἶχε ὅπως θὰ δοῦμε, κάποιο σκοπό.

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὶς ἐφτά ἀκριβῶς, ὁ Νίκος Κοκκίνης μαζί
μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δύο παιδιά του, πήγαν στὸν τόπο
τῆς συναντήσεως. Ἐκεῖ, ἐκτὸς τοῦ Γιάνναρου καὶ τοῦ Δημη-
τρόπουλου, ἦσαν καὶ ἄλλοι χωροφύλα-
κες, ἄσχετοι ὅμως μὲ τὴν ὑπόθεσι.
Καὶ μόνο ὅταν ἐφύγαν οἱ τελευταῖοι,
ἄρχισε ἡ σύσκεψις τῶν πατριωτῶν γιὰ
τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Λαμπταδαρίδη.
Ἡ ἐπιχειρήσις ἀποφασίσθηκε νὰ γί-
νῃ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἂν φυσικά,

ἐπῆσαν κι' οἱ δύο ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ τὸν πήραν μαζί τους.
Μόλις ἀπομακρύνθηκαν ἀρκετὰ, τὸν σκέπασαν μὲ μιά γωνιὰ
κουβέρτα γιὰ νὰ μὴν κρυώη καὶ τὰ ἐπιμαρμάτα — περπα-
τώντας συνέχεια ὅλη τὴ νύχτα — ἔφτασαν στὸ χωριὸ Πανα-
γιόδρα, ὅπου φιλοξενήθηκαν προσωρινὰ σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι.

Ἐκεῖ ἐπικοινωνήσαν μὲ τὸ σύνδεσμο τῆς συμμαχικῆς ὁργα-
νώσεως Μιχαὴλ Ἀλκή, γιαντρά, ποὺ ἀμέσως τὴν ἐπομένη νύχτα
τοὺς παρέλαβε, τοὺς ὁδήγησε στὸ χωριὸ Θεωρίη καὶ τοὺς ἐκρυ-
ψε σὲ μιά σπηλιά τῆς περιφερείας, ὥς ποῦ νὰ εἰδοποιηθῇ
τὸ Κάιρο γιὰ νὰ στείλουν καὶ νὰ τοὺς παραλάβῃ. Στὴν κρυ-
ψιά αὐτὴ, οἱ τρεῖς φυγάδες, συναντήθηκαν μὲ τοὺς ἀνυπολο-
γαχοὺς Μίμη Γαληνὸ καὶ Χρυσάνθο Θεωριώτη, ποὺ εἶχαν ἔρθει
μὲ ὑποβρύχιο κείνες τὶς μέρες στὴ Μυτιλήνη, γιὰ νὰ συγ-
κεντρώσουν πληροφορίες καὶ νὰ προετοιμάσουν τὸ ἔδαφος γιὰ
τὴν ἀπόβαςι μίας ομάδος κομάντος τοῦ «Ἱεροῦ Λόχου», ὑπὸ
τὸν ἀντισυνταγματάρχη Ἀνδρέα Καλλίνκη, ποὺ θὰ γινόταν
λίγες μέρες ἀργότερα. Ὁ Γιάνναρος, γνώστης καὶ τῆς παρα-
μικρότερης λεπτομέρειας ποὺ ἀφοροῦσε τοὺς Γερμανοὺς τῆς
Μυτιλήνης, ἔδωσε στοὺς δύο Ἕλληνες ἀξιωματικούς κάθε χρῆ-
σιμο στοιχεῖο, ποὺ θὰ διευκόλυνε τὴν ἀπόβαςι τῶν κομάντος
στὸ νησί. Πάνω σὲ μιά πανοραμικὴ φωτογραφία τῆς Μυτι-
λήνης, τοὺς σημείωσε μὲ σταυροὺς ὅλα τὰ σημεία ὅπου ἦσαν
ἐγκατεστημένοι οἱ Γερμανοὶ, καθὼς καὶ ἐκεῖ ποὺ ὑπῆρχαν
συρματοπλέγματα, νάρκες, πολυβολεῖα, προβολεῖς καὶ ἄλλα.
Ἡ συνάντησις αὐτὴ τῶν ἀξιωματικῶν μὲ τοὺς δύο χωροφύλα-
κες, ἔφερε θαυμασία ἀποτελέσματα, ὅταν στὶς 3 Ἀπριλίου
1944 ἀποδιδάσθηκε στὴ Μυτιλήνη ἕνα μικρὸ κομάντος ἀπο-
τελούμενο ἀπὸ τριάντα ἢ τριάντα δύο ἄντρες, ποὺ ἀνάμεσά
τους ἦσαν: ὁ ἀντισυνταγματάρχης Ἀνδρέας Καλλίνκης, ἐπὶ
κεφαλῆς, ὁ Νοτιοαφρικανὸς λοχαγὸς Σαῖν Ζόρ, ὁ ὑπὸ ἀρχῆς
Κωνσταντίνου Σταθάτος, οἱ ἀνθυπολοχαγοὶ Εὐθύμιος Καραθῆ-
μας, Ἀνδρέας Τόμπρας, Χρυσάνθος Θεωριώτης καὶ Μίμη Γα-
ληνός, ὁ ἀνθυποσημηγὰς Χαράλαμπος Μακρής, ὁ ἐπιλοχίας
Ψυχολογίας καὶ οἱ λοχίες Παναγιώτης Φουντούκος, Ἀλέκος Κοι-
τῆς καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι ὁπλίτες, Ἕλληνες καὶ Ἀγγλοὶ.

Ἡ τομηρὴ αὐτὴ ἐπιχειρήσις εἶχε τέσσερες κυρίως ἀντικει-
μενικοὺς σκοπούς: 1) Ἀποφύλαξις ὁμηρῶν ἀπὸ τὸ στρατό-
πεδο τοῦ Διδασκαλείου. 2) Ἀσπαγὴ τῶν ἀρχείων τῆς Γκε-
στάπο ἀπὸ τὴ βίλλα Ἡλιοπούλου. 3) Σύλληψι καὶ ἀπαγω-
γὴ καὶ τὴν ἀνάγκη ἐπὶ τόπου ἐκτέλεσι τῶν Γερμανῶν καὶ
4) Ἐξόντωσι τοῦ τρομεροῦ λυκόσκυλου Αἰάντος, ποὺ κατα-
τυραννοῦσε τοὺς ἀνακρινόμενους Ἕλληνες δογκάνοντας τοὺς τὸ
λαϊκὸ καὶ ἀναγκάζοντας τοὺς νὰ ὁμολογῶν σύμφωνο μὲ τὶς
ἐπιθυμίες τῶν κατακτητῶν. Καὶ οἱ τέσσερες αὐτοὶ σκοποὶ,
πραγματοποιήθηκαν μὲ τὸ παραπάνω. Οἱ κομάντος, ἀφοῦ κα-
τάστρεψαν τὰ πάντα γύρω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, κατέβησαν
νὰ «εξαπατρήσουν» τὸν Αἶαντα καὶ ἀρκετοὺς Γερμανοὺς, ἀνά-
μεσα στοὺς ὁποίους ἦταν ὁ διοικητής Χάινς Βούντελιχ, ὁ ὑπο-
διοικητὴς Μπρούνο καὶ ὁ σωφὴρ τῆς Γκεστάπο Μπέρναρ Κάρλ
καὶ ν' ἀπελευθερώσουν ὅλους σχεδὸν τοὺς κρατούμενους, ποὺ
τοὺς πήραν μαζί τους οἱ κομάντος, χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα
νεκρὸ στὸ πεδίο τῆς μάχης. Κανένας δὲν ἔβριζε πρὸς στοίχισι
ἡ ἐπιδρομὴ αὐτὴ στοὺς Γερμανούς. Ὡστόσο, τὸ ἀνακινωθῆν
ποῦ ἔδωλε ἔπειτα ἀπὸ πέντε μέρες τὸ Ναυσαρχεῖο τοῦ Αἰγαί-
ου, τὴ χαρακτήριζε ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἐπιδρομὴ τῆς Λέσβου ὑπὸ
ἐχθρικών κομάντος, ὑπῆρξε συστηματικὴ ὡς πρὸς τὸν τρόπον
κρούσεως καὶ ἐφόδου. Αἱ ἐκατέρωθεν ἀπώλειαι ὑπῆρξαν ση-
μαντικαί. Αἱ ἐκατέρωθεν ἀπώλειαι ἦσαν σχῆμα λόγου ποὺ
γράφτηκε γιὰ δική τους μόνο καταναλώσι καὶ γιὰ παρηγοριά
τῆς Βέρμαχτ τῶν ἄλλων νησιῶν.

Ὡστόσο, γιὰ νὰ ἐπαγέλθουμε στὴν ἱστορία μας, οἱ δύο χω-
ροφύλακες μὲ τὸ Μανώλη Λαμπταδαρίδη, περιμέναν κρυμμένοι
στὴ σπηλιά τους, ὥς ποῦ νὰ βροῦν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία
γιὰ νὰ περάσουν στὶς μικρασιατικὲς ἀκτές. Τὴν ταύτη νύχτα,
φάνηκε νὰρχεται ἕνα μικρὸ πλοῦμένο ἀπὸ τὴ Σμύρνη. Ἦσαν
ἕνα συμμαχικὸ καΐκι ποῦ, εἰδοποιημένο ἐγκαίρως μὲ τὸν ἀσύρ-
ματο τῆς ὁργανώσεως, ἐρχόταν γιὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς φυγά-
δες. Ἀλλὰ ὁ Λαμπταδαρίδης, ποῦ σ' αὐτὸ τὸ δίστασμα εἶχε
συνέλθει τελείως σχεδὸν, ἀρνήθηκε νὰ φύγῃ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.
— Ἡ ἀποστολὴ μου δὲν ἔληξε, τοὺς εἶπε. Πρέπει νὰ μείνω
λίγο ἀκόμη στὸ νησί. Νὰρθετε νὰ με παραλάβετε σ' ἕνα μῆνα
ἀκριβῶς ἀπὸ σήμερα...

Ἐτσι τὸ καΐκι, πήρε μόνο τοὺς δύο χωροφύλακες καὶ ἔνα-
γύρισε στὴ βάση του. Καὶ οἱ κομάντος, περνοῦσε, ἦ ὥρα τῆς ἀπεί-
λευθέρωσής πλησίαι. Οἱ Γερμανοὶ ἄρσαν τὴν Ἑλλάδα κι'
ἐφεύγαν ἀπὸ χωρὶ σὲ χωριὸ, ἀπὸ νησί σὲ νησί, κυνηγημένοι,
ἀνησυχῶντες γιὰ τὸ τέλος ποὺ τοὺς περίμενε, μὰ, ὥστόσο, πάντα
σκληροί, πάντα ἀδυσώπητοι. Στὶς 9 Σεπτεμβρίου 1944, στὴ
Μυτιλήνη, κυκλοφόρησε ἡ φημὴ ὅτι ἡ Βέρμαχτ θὰ ἐγκατέλειπε
τὸ νησί. Κανένας Ἕλληνας δὲν κοιμήθηκε ἐκείνη τὴ νύχτα. Ἡ
σκέψις ὅτι τὴν ἐπομένη θὰ ἦσαν ἐλευθεροὶ, δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ
κλείσουν μάτι. Ἐκείνος ὅμως ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλους πα-
ρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις ἀποχωρήσεως τῶν Γερμανῶν, ἦταν
ὁ ἠλεκτρομηχανικός Νίκος Κοκκίνης ποῦ, ὅπως γράψαμε καὶ
πρὶν πάνω, ἀνῆκε στὴ συμμαχικὴ ὁργάνωσι τῆς Μυτιλήνης. Ἀπὸ
ἕνα χρόνον πρὶν, ὁ Κοκκίνης εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ κτίριο ποὺ
χρησιμοποιοῦσαν οἱ Γερμανοὶ γι' ἀποθήκη τροφίμων — τὸ κτί-
ριο αὐτὸ ἦταν πρῶην στρατώνας τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ
βρίσκειται ἀντικεῖνα στοὺς κινηματογράφους «Ὀρφεὺς» καὶ «Σαπ-
φώ» καὶ τὴ Δημοτικὴ Βιβλιοθήκη — τὸ εἶχαν συνδεθεῖ μὲ
ὕπογειο καλὸδιό μ' ἕνα ἄλλο κτίριο ποὺ βρίσκεται κάτω δια-
κόσια μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ πρῶτο κι' εἶχαν ἐγκατεστημένο
ἐκεῖ τὸ συνεργεῖο ἀσυρμάτου. Ὁ Κοκκίνης, ἐξακρίβωσε ἀκόμη
(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

Ότι το κτίριο αυτό το είχαν υπονομεύσει με ηλεκτροφόρες νάρκες, γι' αυτό να το ανατινάξουν εξ' αποστάσεως, όταν θ' αποχωρούσαν. Άλλα την εποχή εκείνη, ο Έλληνας αυτός πατριώτης, δεν μπορούσε να κάνει καμιά ενέργεια. Δεν έγκαι- τέλειψε όμως την απόφασί του να το σώ- σι, στην πρώτη κατάλληλη στιγμή. Καί η στιγμή αυτή είχε φτάσει. Έκεί- νο το βράδυ ο Κοκκίνης, δριςκόταν στο ταχυδρομείο, που ήταν δίπλα στο Γερ- μανικό Λιμεναρχείο, απ' όπου περνούσαν όλοι οι Γερμανοί για να μπαίνουν στα πλοία τους.

Ξαφνικά συνέβη κάτι το απρόοπτο. Τά φωτα της αποθήκης τροφίμων έσθυ- σαν χωρίς κανένα ιδιαίτερο λόγο και οι Γερμανοί ζήτησαν ένα τεχνίτη από την 'Ηλεκτρική για να τους τα διορθώσει. Βάδισα έκανε εκείνο το βράδυ ο Βαγ- γέλης Χατζηγιάννου, που πήγε κι' έφτια- ξε τα φωτά. Τότε όμως αντιέθηκε ότι το τηλεφώνη της αποθήκης το είχαν δγά- λει από τη θέσι του οι Γερμανοί και ό- τι τα σύματα του τηλεφωνικού δικτύου τα είχαν συνδέσει με το έσωτερικό δι- κτυο των ηλεκτροφόρων νάρκων. Ο Χα- τζηγιάννου, είδοπιώς άμέσως το Νίκο Κοκκίνη κι' αυτός πάλι με τη σειρά του όλους τους κατόικους της περιφερείας, για τόν κίνδυνο που διέτρεχαν.

—Πρός Θεού, μὴ πάρτε κανένα στο τηλεφώνη, τους είπε. Στην πρώτη έπαφή, θ' ανατινάχουμε όλοι στον άέρα...

Απεφασίσθη άμέσως να διακόψουν πάση θυσία την τηλεφωνική επικοινωνία της πόλεως. 'Ετσι κι' έγινε. Στις 10 Σεπτεμβρίου το πρωί, οι Γερμανοί είχαν έπιβιδασθή στα πλοία τους. Στην προκυ- μασία έμεινε μόνο ένας αξιωματικός που, αφού είδε πως όλα ήταν εν τάξει, ανέβη- κε διαστικός στο κτίριο του Λιμεναρχεί- ου. Δεν πέρασαν όμως ούτε πέντε λε- πτά της ώρας, όταν τόν είδαν να κατε- βάινει νευρισμένος. Πήδησε σέ μιαν άμυαλά του τόν περίμενε, πλησίασαν ένα μεγάλο καίκι φωτογμένο τσιμέντο και το ανατίναξαν. 'Υστερα άπομακρύν- θηκαν αρκετά έξω από το λιμάνι κι' έ- στρεψαν τα κανόνια τών πλοίων τους προς την πόλι, για κάθε ένδεχόμενο...

Ο Νίκος Κοκκίνης δεν έχασε καίριο. 'Ετρεξε άμέσως στο Λιμεναρχείο και το πρώτο που αντίκρισε ήταν, το κομμά- τισμένο τηλεφώνη. Φαίνεται πως ο Γερ- μανός αξιωματικός, βλέποντας πως δεν λειτουργεί κι' έπομένως ή απόφασις ν' ανατινάξουν τα κτίρια της περιφερείας δεν θά έπραγματοποιείτο, το κατάρρε- ψε πάνω στη λύσσα του. Ο Κοκκίνης, με αληθινό κίνδυνο της ζωής του, έκοψε άμέσως όλο το πολύπλοκο σύστημα του δικτύου, που ήταν συνδεδεμένο με πενήντα τέσσερες ηλεκτροφόρες νάρκες. Άμέσως κατόπι ανέφερε το γεγονός στον κ. Φί- λιο — νύν Νομομηχανικό της Λέσβου. 'Αργά το απόγευμα, ένας 'Ιταλός ηλεκτρολόγος που βρισκόταν στο Νοσο- κομείο — ο 'Ιταλός αυτός που μετά την κατάρευσι της πατρίδος του μεταπήδη- σε στις τάξεις τών Γερμανών, τραυματί- σθηκε από τους ίδιους, έπειδη δεν θέλη- σε να τους ακολουθήση κατά την αποχώ- ρησί τους — είδοποίησε ότι στην απο- θήκη υπήρχαν νάρκες και ότι αυτές τις είχε συνδέσει με το τηλεφωνικό δίκτυο του Λιμεναρχείου.

Ο 'Ιταλός όμως είχε έρρει δεύτερος. Το «βαύμα» είχε συντελεσθή ήδη. 'Ετσι, ο Νίκος Κοκκίνης έώσσε από βέβαιη κα- ταστροφή τους κινηματογράφους «Ορ- φεύς» και «Σαπφώ», τη δημοτική δι- βλιοθήκη, τα μέγαρα των 'Αλατζά, Πα- ραδέλλη, Φωτίου, την πολυκατοικία του μικροβιολόγου Γεωργιάδη, το εργοστά- σιον Δημ. Κατσούλη και το εργοστάσι- ον ηλεκτροπαραγωγής, που ασφαλώς θά καταστρεφόταν κι' αυτό, γιατί δεν άπεί- χε περισσότερο από έκαστο μέτρο. Καί τα θύματα, δέβαια, θά ήταν εκατοντά- δες. Αυτοί λοιπόν που σώθηκαν από δέ-

δαιο θάνατο, πρέπει να εύγνωμονούν τόν ήρωικό και τίμιο συμπατριώτη τους κ. Νίκο Κοκκίνη.

ΓΙΩΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

Μιχαήλ Δαγλίαν. 'Ενταύθα: 'Ο... πρίγκιψ 'Αλκιβιάδης Ντισμάντε, ο έγ- κληματικός αρχηγός της 'Ρουαίικης Λεγεώ- νος' ήταν αντιπρόσωπος της «Κρατικής Ρου- μανικής Βιομηχανίας Ευλείας», και διατηρού- σε γραφείο επί της οδού Βουκουρεστίου 9, στην 'Αθήνα. 'Η δράσι της «Λεγεώνας» του γινόταν κυρίως στην περιοχή Γρεβενών, Βε- ροίας και 'Ελασσάνος. Ο Ν. Μουτούσης ήταν δικηγόρος και δει ή γέρι του πρώτου. Για το ένδιαφέρον εύριστο. Κώστα ν. Μα- ρτί ν. Σύνρον: Δυστυχώς δεν γνωρίζω απόλύ- τως τίποτε. 'Αν έχετε πάντως στοιχεία, να μου τα στείλετε. Θα τα ελέγξω και θα σας πώ. 'Ισως πρόκειται για το πρόσωπον, που ά- ναφέρετε στο γράμμα σας. 'Αλλά δεν τό πι- στεύω. Σοφοκλήν. 'Ιωάννη δην. Καβάλα: 'Ο 'Αλέξανδρος Παπαταύρου, ά- νηκε στην «'Ανθρακς Φορς 133» και έξετελέ- σθη στις 17 Αυγούστου 1944 από τους Γερ- μανούς, στο δάσος του Δαφνίου. Μαζί του τουφεκίστηκαν οι: Μαρίνα και Παύλος 'Αρ- ναούτης, 'Ιωάννης Βένλερος, 'Ιωσήφ Σάμος, 'Αντώνιος και Πέτρος Ευφραιμίδης, Λαμπρος Σινιόρης, 'Ελένη Τουλού, Βλαδίμηρος Σαα- νούφ, 'Αντώνιος Φούρος, 'Ελευθέριος Λέλιος, Σταύρος Παντεμαλής, 'Ιωάννης Σκερτέης, Κώστας Μπίζανης, Λάσκαρος Κροστές, Πολύ- βιος Τσαγογιάνης και Παντελής Ουτουνής. 'Ολοι αυτοί δεν είχαν καμιά σνέσι μεταξύ τους. Καθένας έξετελέσθη για διαφορετική ύποθεσι. Χάρη Βλάχου ν. Ρόδον: Πάει πολύ, αγαπητέ κυρίε! 'ΟΑ' αυτά θά είχαν ση- μασία, αν τό γράμμα, που μου στείλατε είχε κάποια «έλαχιστη» έστω σοβαρότητα. Δυστυ- χώς φαίνεται πως σας λείπει ή άνογη. Σπυ- ρίδων α. 'Αναστασιάδην. Σπά- ρην: Μπορεί να είναι και φίλος σας. Θα προ- σπαθήσω να τόν συναντήσω και θα τού με- ταβιβάσω τούς χαριστίσμούς σας. Αγγε- λική ν. Φο υ λ η. 'Ενταύθα: Περσάτε άπό τα γράμματα ένα μεσημέρι. Θα ήθελα πολύ να σας πείσω για τό αντίθετο. Δεν εί- μαι αυτός που νομίζετε. Για τό άλλο έήτημα, ο νόμος έχει δημοσιευθή πολύ πολλού. Πάντως να μου στείλετε την αίτησί σας κι' 'Ισως κάτι κατορθώσω. Για την άγάπη σας εύχριστώ. Παναγιώτη Σαμουράκη ν. Γύθειον: 'Ελαβα τήν κάττα σας και σας εύ- χριστώ με όλη μου την ψυχή. Οι «Κατάσκο- ποι» θά έκδοθούν σέ βιβλίο μόλις τελειώση ή δημοσίευσι των στό «Θεσσαυρούς». Μπέλα- Μπέλα. 'Ενταύθα: 'Ο στίγιος σας όγι έπιτυχές. 'Ανδρέαν Κωσάν. 'Υ- δρον: Είσαρτε ένας ευγενικός «νέρος». 'Αν μπορούσα να δημοσιεύω τό γράμμα σας, θά τό έκανα εύχριστός για να δούν μερικοί 'Ελ- ληνες, ποιά είναι τα αληθινά παλληκάρια, που δόσαν την 'Ελλάδα! Εύχριστώ χίλιες φο- ρές. 'Η λίαν Μητρόπουλου ν. Κυ- παρισσίαν: 'Η φωτογραφία άρετά ένδιαφέρου-

ΠΡΟΤΟΤΥΠΕΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΙΣΙΣ

Στόν μεγάλο έτήσιο νοού τών καλλιτε- νών της Νέας 'Υόρκης, ο νυνστός ή- βοποιός του θεάτρον Βίκτωρ Κάλιν και ή γυναίκα του, έκαναν την έμφανισί τους με τήν άνωτέρω πρωτότυπη, αλλά κι' έ- ξωφρενική μεταμφίεσι!...

σα, αν ήταν πραγματικοί Γερμανοί. Δυστυχώς είναι από τό ελληνικό φίλμ «Τελευταία 'Απο- στροφή» κι' έτσι δεν μου χρειάζεται. 'Αλλά και αληθινά ήταν, τό ποσό τών 300 γιλιάρ- δων για μία φωτογραφία της Κατοχής, πάρα πολύ μεγάλο. Δεν σας φαίνεται; Σας την έπι- στρέφω. 'Αλέκον ν. Ν. Ν. 'Ενταύθα: Συμφωνώ. Πότε και πού θέλετε να σας συ- ναντήσω; 'Ιωάννη ν. 'Ελευθερο- πο υ λ ο ν. μαθητή Β. Σ. Ν.: 'Ο 'Ατκινσον και ο Κυπριάδης, φασισμένοι στην Παρο με υ- ποδύχιο από την Αίγυπτο, κατείχαν κατα- σκοπευτικά έφοδια πρώτης σημασίας και συγκεκριμένα δύο πουπούς και πολλά εργα- λεία για σπαστάς. 'Όταν οι 'Ιταλοί έπε- τέθησαν στον 'Αγγλο, ο τελευταίος άμύνθηκε παλληκαρίσια, μα στο τέλος τόν χτύπησαν οι καραμπινιέροι στα πόδια με χειροβομβίδα και τόν έπιασαν. 'Επιασαν και τόν Κυπριά- δη κι' ύστερα από τρωακτικά βασανιστήρια τούς έξετέλεσαν. Αλί λ ι α ν. Χω ρ α φ ά, Νικόλαον Σαλαφέριαν. Σπύρον Κραπόληνον, καπετάν Κουράκον. 'Ι. Γιοβανέλλιν. Θωμάν Παπουτήν, Θωμάν Φιλιώτην, Παταίνον. Ο.Π. Βασ. Λινάρδον, Παντελήν Μπουρτσάλην και Μι- χαήλ Νομικόν: Οι «Κατάσκοποι» θά συνεχί- σουν. Για τό άλλο ζήτημα δεν είναι δυνατό να γίνη άπόλυτος τίποτε προς τό παρόν, λό- γω έλλειψως γάστου. Πάντως θά μεταβιβάσω τήν παράκλησί σας στη διεύθυνσι του «Θη- σαυρούς». Εύχριστώ θερμά για τό ένδιαφε- ρον. Στέλιον. 'Αγγελίδην, Λάκην Πα- νάρετον και Σοφίαν Δαυιδάλη. 'Ενταύθα: 'Ο «'Αλέξης Δαφνομήλης» που δημοσιεύεται στον Π. Κ. είναι δικός μου. Χαίρειται πολύ που σας άρέσει. Νί κ. Κ ο ν τ ά ζ ο ν. Πειραιά: Οι φωτογραφίες αυτές, δυστυχώς, δεν είναι καθόλου γνήσιες. 'Η φωτιά του αμα- ξοστασίου Καλλιθέας, όφείλεται σέ άλλους λόγους και όχι σ' αυτούς που νομίζετε. Δεν πρέπει να βιάζεστε τόσο «άσροστα» συμπερά- σματα, από μία έποχη που μόνο ο ελληνικός ήρωϊσμός και τή νεότητα βασίλειαν. 'Ιω- άννη ν. Κ. Μενδρινόν. Κορωπί: Τί σημασία μπορούν να έχουν όΑ' αυτά ση- μερα, αγαπητέ κυρίε; 'Η 'Ελλάδα είναι ή γω- ρα της ελευθερίας. Κανείς δεν σ' απαγορεύει να μιλήσης. Είναι καθαρά δημοκρατική χώρα κι' έτσι θά μείνι για πάντα. Γεώργιον Δ η μ η τ ρ ι ά δ η ν. Φρίδον Λαυρατάριον, 'Αριστέιδην 'Ελευθερίου, 'Ηρακλήν Κολάσην, Φραγκίσκον Σιμπούλου, 'Ελευθέριον Μαυωλί- αν, 'Αγκότ Τραντουριάν, 'Αγκότ Τεπετζιάν, Κώστα 'Ηλιάδην, Θεόδωρον 'Ιωσφιδούλου, 'Α- λέκον 'Ορμουδίτην, 'Ιωάννην 'Ιωαννίδην και 'Ι- ωάννην Λυκουρέζον: Οι «Κατάσκοποι» θά συ- νεχίσουν. Σέ βιβλίο θά κυκλοφορήσουν, μόλις τελειώση ή δημοσίευσι των στό «Θεσσαυρούς». Εύχριστώ για τό ένδιαφέρον και την άγά- πη σας. Τό 78. Ν. 'Οροστεϊάδης: 'Η προ- θυμία σας να με βοηθήσετε στο έργο μου, με συγκινεί βαθύτατα. Θα ήθελα να μου στείλετε ό,τι στοιχεία έχετε για τα «παλληκάρια», που έδωσαν στο πλεού τών συμμάχων, με τις διεύθυνσεις τους, τις φωτογραφίες τους, αν είναι δυνατόν, και ό,τι άλλο υποφέρετε. Πε- ριμένω και σας εύχριστώ χίλιες φορές. Χ ο. Ο ρ ο φ α ν ο ν. άναπνρον αξιωματικόν. Παν- κράτι: Είσαρτε ένας θαυμάσιος 'Ελληνας. Μπορώ να σας έπισκεφθώ κανένα βραδάκι να τώ πούμε από κοντά; Β α σ. Τ σ ι ο ο ν. Πειραιά: Τα γράμματα της αντιπροσωπείας του «'Ακροντέον» στην 'Αθήνα, βόσκονται στη στοά 'Αρσακίου, στον μουσικό οίκο Κων- σταντινίδη. Μπορείτε ν' άπευθυνθήτε εκεί. Για τα καλά σας λόγια, εύχριστώ. Θ ε ο δ ω ρ ο ν. Κ α τ σ έ λ η ν. Παλαίον Πολύγω- νον: Θα τό ήθελα πάρα πολύ αυτό τό βιβλίο για λίγο διάστημα, αφού έχετε την εύνηική καλωσύνη να μου τό δανείσετε. Δεν ξέρω πως να σας εύχριστήσω, θέλετε να περάσω από τό σπίτι σας να τό ζητήσω; Π ε π α ο η θ ι ο ν. Α-3. Σκόπελον: Για τό νησάκι σας, θά γράψω πολύ σύντομα γιατί τό αξίζει με τό παραπάνω. 'Ενω πάρα πολλά στοιχεία στα γέρια μου, άλλα αν μου τα συμπληρώσετε έ- ρεις, τόσο τό καλύτερο, 'Ιδιαίτερος μ' ένδι- σσέσει ή δράσις όλων αυτών, που μετεφέρθη- σαν αιχμάλωτοι στη Γερμανία. 'Αν είναι δυνα- τόν να μου περιγράψετε και την εκεί ιστορία τους, θα με υπονοιώσετε. Εύχριστώ και πε- ριμένω. 'Α ν α σ τ ά σ ι ο ν. Κ ω ν σ τ. Β α ο δ ο τ η ν. Κέκυρα: Σας έζητά μυ- γνύμην για την άνογορία της απαντήσεώς μου, αλλά μόλις τώρα ήσθε ή σειρά σας. Τα έρωτήματά σας έχουν ένδιαφέρον και σας ά- παντώ: 'Η ήρωίς κ. Παπουράκη προσπάθησε να έζη με τούς άλλητες, γιατί ήταν 'Αγγλί- δα και καμιά ελληνική οικογένεια δεν θά ή- θελε να τήν δεχτή στο σπίτι της έκτός αν έπεφτε σέ κατάλληλα νέρια. Μην ξεχνάτε ότι ή έποχή εκείνη ήταν πανοη. Για τόν 'Ανέστη Μελανίδην, και τόν Θεόδωρο Μάλλιαρη, τί να σας πώ; 'Ησαν 'Ισως «άλτρομυσταί» κι' ήθε- λαν να πάρουν τα βάση τών άλλων πάνω τους. Μόνον όποιος έζησε στις φοβερές φυ- λακές τών Γερμανών, θά μπορούσε να κατα- λάβη πως σκέπτονται οι κρατούμενοι. Τέ τ ι. Λίβερτον: Σας εύχριστώ με όλη μου την ψυχή για τίς εύνες σας. Θα ήθελα να σας ά- παντήσω ταχυδρομικά, αλλά δεν ένω τό δι- εύθυνσί σας. Πάντως σας εύχριστώ κι' πάλι.

Ι. Β. Ι.

Απαγορεύονται ΟΙ ΘΟΡΥΒΟΙ

Ρητός απαγορεύεται κανείς να θορυβή! Χωνέψτε το και βάλτε το καλά μέσ' στα μυαλά σας κι' αν από πείσμα κάνετε ποτέ την παλαβή θά δρήςτε τόν μετλά σας, γιατί έδωκε διαταγή σαφής, συγκεκριμένη ο κάθε θορυβοποιός στο Τμήμα να πηγαίνη.

★

'Απαγορεύεται αυστηρώς, έν πρώτοις, τό κορνάρι- σμα κι' ή χρήσις άπό τούς σωφέρ σειρήνων διατόρων. 'Επίσης και τό γκάρισμα γαιδάρων και... τενορών! Με άλλα λόγια δηλαδή, παιδιά, δεν επιτρέπονται καντάδες και παρόμοιοι θόρυβοι συχαμένοι κι' όποιοι δεν ύποτάσσονται και κάπως παρεκτρέ- πονται άμέσως ένα φίμωτρο στο στόμα τους θά μπαίνη!

★

'Αν πάψουν οι θόρυβοι, λοιπόν κι' οι σματά- (δες. 'Η μάλλα, τό κυνηγητό και τ' άλλα τα παιχνί- (δια.

Τά γατοναουρίσματα πάνω στα κεραμίδια. Τά γέλια και τά χάχανα και τά ξεφωνητά. Τό φάρνισμα, τό θέξιμο και τά ροχαλητά. Τό πιάνο και τό ράδιο εις τήν διαπασών. Τό σφύριγμα τό συνεχές ανθρώπων και... δρυσών. Τού σπίνου τό κελιάδισμα, τό γαύγισμα τών σκύλων. Τά δίκαια παράπονα όλων τών υπαλλήλων. 'Η διοργάνωσις γλεντιών και πάρτυ και χορών. Τό υπόκωφο τό μούγκρισμα ζώων και... πεθε- (ρών.

'Η χρήσις όπλων γενικώς υπό τών... μαθητών. Οι κανονιοβολισμοί τών... κακοπληρωτών. Τά θορυβώδη άσματα «Ράσπα» και «Τίκο-τίκο» και τά θορυβδέστερα τά... βέτο του Γκρομύκο!

★

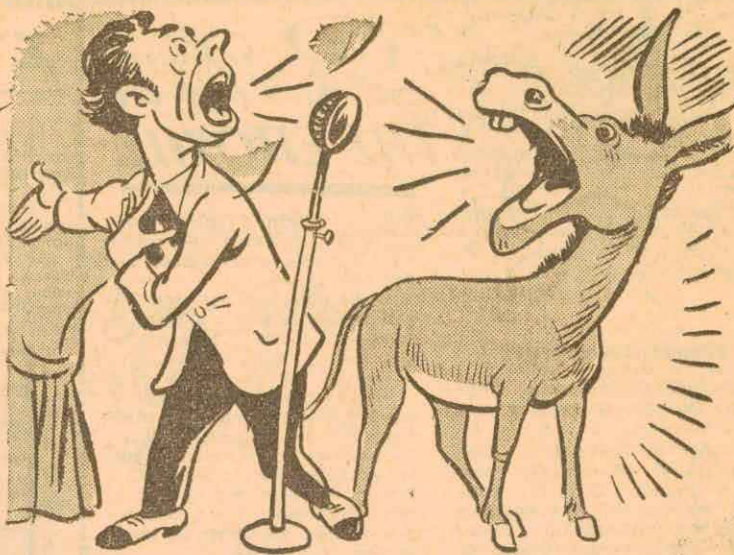
Είν' ασφαλώς οι θόρυβοι συνήθεια κακή, μα θά κοπή όριστικώς έστω και κατά δόσεις. Σ' αυτό έξ' άλλου συμφωνούν όλοι οι πολιτικοί που σχετικώς προέβησαν εις τας έξης δηλώσεις. Τόν λόγον πρώτος έλαβε ο κύριος Βενιζέλος κι' είπε σταράτα, βάζοντας τό χέρι στην καρδιά: «—Πρέπει ο κάθε θόρυβος να πάρη πλέον τέ- (λος, ιδίως για τό «ζήτημα Παπάγου», δρε παιδιά! 'Ας σεβασθούμε όλοι μας τού τόπου τη γαλήνη κι' άμέσως της πολιτικής άς ήρεμησι ο στίβος, κι' αν 'Ισως ή Διεύθυνσις χρειάζεται, άς γίνη σιγά και... άθορύβως!».

★

Ο Παπανδρέου έπειτα θαρύβυμος πολύ έδήλωσε, χαϊδεύοντας τ' ώραιό του μαλλί: «—Πιστεύομεν ειλικρινώς εις τήν... άθορυσίαν! Κι' ούδολως θά διατάσωμεν και δεν θά όρρωδίσω- (μεν και δίαν να μετέλθωμεν — ναί!, τό τονίζω δίαν — ώστε τόν κάθε θόρυβον να τόν κατανικήσωμεν! 'Η φασαρία πάντοτε τήν θλάπτει τήν Πατρίδα πρό πάντων ή συζητήσις για τήν Πτολεμαίδα, όπου — καθώς έδήλωσε σαφέστατα πολλάκις — τά έκαστάφερα λαμπρώς κι' άς λέγη ο... Λαμπράκης! 'Εξ' άλλου, σας όμολογώ, χωρίς ύπεκφυγας, πως μ' έννοχλούν οι θόρυβοι και τούς άποποιού- (μαι. Λοιπόν άς πάψη ο θόρυβος για νέας έκλογάς, διότι... θορυβούμαι!».

★

Δηλώσεις, ως έπόμενον, μάς έκανε κι' ο Ντίνος και τόν κατεκαράνωσε τόν θόρυβο κι' έκείνος: «—Πρέπει — μάς είπε — άπ' όλους μας να όμο- (λογηθ ή πως ή άπόφασις αυτή σ' αλήθεια είναι δίαν. Λοιπόν ο κάθε θόρυβος άς άπαγορευθή.

έκτός αυτόν που γίνεται άπό... τ' άεροπλάνα! Μα όλ' οι άλλοι θόρυβοι είν' έννοχλητικοί και μ' έννοχλει, σας δεβαιώ, κι' ο ψίθυρος ακόμα άπόφασι πως έλαδα, δήθεν, όριστική, να μη μέσ' στην Κυβέρνησι τό Λαϊκό τό Κόμμα! Βεβαίως είναι και τού Α.Ε.Κ. οι δυό συναρχηγοί που θορυβούν εις δάρος μου, κατηγορούν, φωνά- (ζουν, μα τό δηλώνω φίλοι μου, χωρίς καμμιάν όργη, πως τέτοιοι... μικροθόρυβοι μάλλον με διασκε- (δάζουν!».

★

'Εν συνεχεία, κύριοι, κι' ο Ζέρβας δια ζωής προέβη στις ακόλουθες πολύ σαφείς δηλώσεις: «—Θόρυβο πιά δεν πρόκειται κανείς να ξανακούση. Παρακαλώ πιστέψτε το, γιατί δεν είναι μουσι! Μόνον αν ξαναβγάλουμε στη μέση τη Σουβάλα θάχουμε με την Ούλεν μας... τραβήγματα μεγάλα κι' ο θόρυβος κι' ο σματάς—τό λέω καθαρά— θά γίνη έδώ, μα θ' άκουστή ως τόν Καρβάσαρά!».

★

Βεβαίως δεν ύστέρησε κι' ο στρατηγός Πλαστή- (ρας που είναι και άκέραιος και ντόμπρος χαρακτήρας. Για τούς θορύβους άρχισε δεινήν πολεμική κι' έγγράφως μάς έδήλωσε άπ' την 'Αμερική: «—Πολύ καλά τό σκέφτηκαν και βιάστηκαν να (σπεύσουνε τόν πάσα ένα θόρυβο να τόν απαγορεύσουνε. Πρέπει άσφαλώς της σωτηρίας να μάθουν την άξία σέ κάθε ταραχοποιό, σέ κάθε ταραξία. Καί ως πολίτης, φίλε μου, νομοτάγης, μοιραίως πρέπει να παραδεχέσασαι και να τό μολογας πως μόνον ένας θόρυβος είναι πολύ άφαιος: ο θόρυβος που γίνεται για νέας έκλογάς!».

★

'Αφού και οι πολιτικοί τό θέλουν άρχηγοί άς πάψουν πιά οι θόρυβοι, που να τους πάρη ή (όργη! Μη θορυβήτε, δρε παιδιά, κι' αίτίες η ή γυρεύετε για σματά κανονικά, γιατί δεν είν' έννοχικό κι' έξ' άλλου απαγορεύεται. Προσόντα και χαρίσματα τό νός μέτρο πούχει! Μπορείς πιά τη θούλιτσα σου άνέτως να κυττά (εις. Γι' αυτό άς ήσυχάσουνε και οι συνταξιαχοί που... θορυβούν γυρεύοντας ν' αύξήσουν τις συν- (τάξεις! 'Η σύνταξις που παίρνουνε πρέπει να τούς άρκει γιατί σάν νομιμόφρονες— δεν θά τό πώ δολίως — πρέπει να τά τινάξουνε μία μέρα νηστικοί...κι' άθόρυβα τελείως!

★

Να θορυβήτε, κύριοι, δεν είναι δυνατόν. Άθόρυβοι και ήσυχτοι στο μέλλον να καθήσετε. Μονάχα τη Διάσκεψι τών 'Αναπληρωτών μπορείτε μ' ένα... «θόρυβος» να τήν χαρακτηρί- (σετε!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

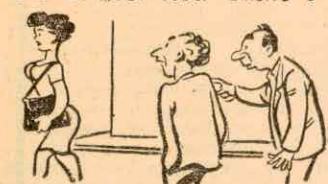

Σκίζα της Εποχής

Ευθύμο ενσταντανέ

Ανταλλαγή ανδρικών απόψεων επί της γυναικείας μόδας:

— Δέν μ' ενδιαφέρει, φίλε μου, αν οι φούστες είνε κοντές ή μακρές. Ούτε έχω καμιά προτίμηση στα κομμένα ή λα γκαρσόν μαλλιά! Έχουν όλα τη γούλι τους. Έκείνο δ-

μως που με κάνει έξω φρενών είναι αυτές οι τεράστιες τσάντες.

— Γιατί;
— Τι θα πη «γιατί»; Σκέψου να πειράξεις καμιά και να σου κοπανάει μια τέτοια τσαντάρα στο κεφάλι! Θα πά- ρης τρουλάχιστον διάσεισι του άγκυφάλου!

Στην πολυτελή Βιτρίνα ενός σαγηνευτικού καταστήματος ανδρικών υφασμάτων παζάρουν με νυχτελινή μεγαλοπρέπεια διάφορα πολυκόσμητα προϊόντα της αγγλικής και γαλλικής εριοδι- ουχηγίας, που προκαλούν τον ανυπόκριτο θαυμασμό δύο συμ- πολιτών μας, ο καθένας απ' τους οποίους φέρει και στην έκφραση του προσώπου του και στη γενική εμφάνισή του την ανεξίτηλη σφραγίδα: «Μισ- σθουσιπρότητος!»

— Πόσο λές, ρε Θανάση, να κάνη εκείνο το κοστούμι;
— Ποιο κοστούμι;

— Εκείνο το μπλέ με τις οίγες!
— Όχι και τόσο ακριβά. Τό πολύ τρείς μίνες φυλακή!

Στην οδόν Έρμου, Ένας υπάλληλος διαφημι- στικής εταιρείας μπαίνει σ' ένα κατάστημα γυναικείων ειδών και προσπαθεί να καταφέρει ένα έμπορο να κάνει ρεκλάμα των νέων μοντέλλων που έδε- ρα από το Παρίσι.

— Ο έμπορος όμως δεν θέλει ν' ακούση τίποτε.
— Απελπισμένος και... καθι- δρας ο υπάλληλος ετοιμάζεται να φύγη. Μια φωτεινή ιδέα τον αναγκάζει όμως να γυρίση:
— Δεν μου λέτε, κύριε, ρω- τάει τον έμπορο, έχετε δη πά-

πια να γεννά τ' αυγά της;
— Όχι, αγαπητέ μου, απαν- τά ο έμπορος σαστισμένος για την ερώτηση.

— Λοιπόν, ακούστε με: Ό- ταν γεννά η πάπια αφήνει το αυγό και φεύγει... Ένώ η κότ- τα: Είδωτε πώς γεννάει;

— Όχι!
— Η κόττα άμα κάνει τ' αυγό της φουσκώνει, πηγαίνο- ερχεται, κακαρίζει, ξεφωνίζει, ξεκουφάει τη γειτονιά. Κάνει τη ρεκλάμα της. Βλέπετε, η κόττα. Κι' έτσι της κόττας τ' αυγά ξεδουλεύονται κατά εκατομ- μύρια, ενώ της πάπιας κανέ- νας δεν τ' αγοράζει.

Ο έμπορος κατάλαβε και ύστερα από το επίχειρημα του τετραπέρατου διαφημιστού του ανέθεσε τη ρεκλάμα των έμπο- ρευμάτων του.

Συνάδελφος αγωνίζεται να βοηθήσει και σκίζει χαρτιά, κι' αναβορδώνει τσιγάρα και πίνει καφέδες.

Σε μια στιγμή παραγγέλνει τον έκτο καφέ:

— Φέρε μου ακόμα έναν κα- φέ, μωρέ Χοήστο, γιατί δεν έχω εμπνευσί και θέλω να βγάλω το ψωμί μου!

Και άλλος συνάδελφος;

— Όπως πās εσύ σήμερα... θα βγάλη το ψωμί του μόνον ο καφετζής!

Οι ξέστες έσφιξαν. Και οι 'Αθηναίοι βρίσκονται σ' ανα- στάτωση. Δεν πρόκειται εφέ- τως περί του πού θα παρα- θερίσουν. Τό φλέγον ζήτη- μα, είνε άλλο.

Βλέπεις λοιπόν σοβαρούς ανθρώπου να μιλούν μυστηρι- ωδώς σ'ήν να συνωμοτούν:

— Πού θα περάσης το κα- λοκαίρι;
— Δεν ξέρω ακόμα.

— Νάρθης στη Πεντέλη. Έ- χει νερό.

— Δεν ξέρεις τί λές. Τό μυ- στικό τό ξέρουν πολλοί. 'Η Πεντέλη κατελήφθη ασφυκτι- κώς!

— Να πάμε στη Φιλοθέη. Κι' εκεί έχει νερό.

— Κι' αυτή κατελήφθη. Προσχές κάποιος διωχάλεος 'Αθηναίος έστειλε ένα παρά- νο μηχάνημα της κακής ώρας, σάν άδικο αλχημιστού.

— Τι είνε αυτό; τόν ρώτησε κάποιος γείτονας του.
— Μηχανή που δίδωνει τ' α- λάτι και κάνει το θαλασσόνε- ρο πόσιμο! 'Αφού κατελήφθη- σαν όλα τα προσάτια πούχουν νερό θα πάω να παραθερίσω στο Φάληρο. Θα... φτιάχνω τη θάλασσα νεράκι του Θεού και θα πουλάω και το αλάτι χωρί- οτά!...

Είχε ίσως τρελλαθή ο άν- θρωπος από τη δίψα.
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 333

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

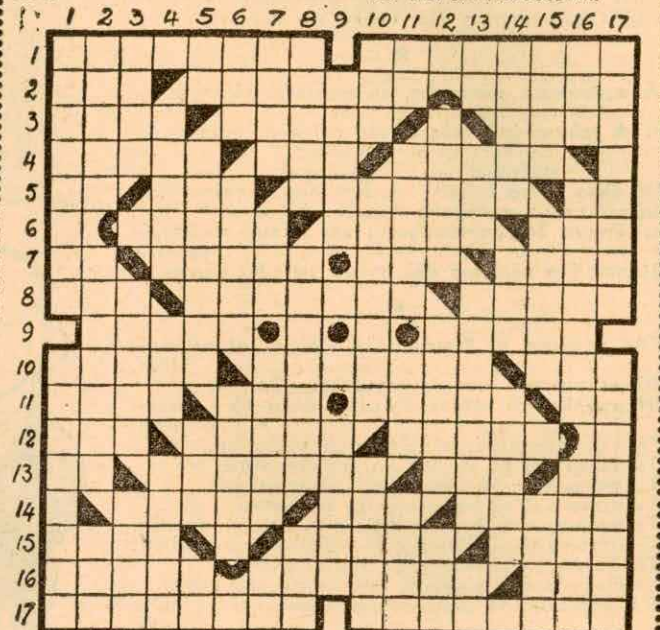
- 1) Κορίνθιος στρατηγός της αοχαϊότητας. — Οί ναυαγοί το κορησιμποιούν για ταχυδρομίο.
- 2) Στρατιωτική μονάς. — 'Η Γαλλία την πήρε από την Γερ- μανία. — Πολύτιμος τώρα το καλοκαίρι.
- 3) Γάλλος συγγραφέας (έ- πων.). — Υμνος. — Οί φιλά- γουροι κλείνουν εκεί και την ψυχή τους.

Ελλην συνθέτης. — Κόρη του λόδου Βυρώνα.

3) Φρούτα που πέρασε ή έπο- χή τους. — Άσχετο. — Μέρος του καπέλλου.

4) 'Ισώπεδα. — Όργανο αϊ- σθησεως. — Νομίσματα μικρής αξίας.

5) Νότα. — Ευρωπαϊκό κρατί- διο. — Άνταυμμία ερωτηματική. — Και μία άλλη αναφορική.

4) Όπτασία. — Κτητική άν- τωνυμία. — Ροπή.

5) Σημηατίζει χρόνον στα ρή- ματα. — Θάλασσα (άρ.). — Στενά δρομικά. — Δύο όμοια σύμφωνα.

6) Ποταμός της Γερμανίας. — Είδος πρώτης ανάγκης. — Κα- τάφασσις.

7) Άναφορική άνταυμμία. — Άδελφός του Μωυσεως. — Άρ- θρο (αίτ.). — Μονάς βάρους.

8) Απρόγνωσις. — Θεμιάς. — Όνομα πολλών βυζαντινών στρα- τηγών.

9) Κομμάτι. — Ουέλλες.

10) Πρωτεύουσα ελληνικού νη- σιού. — Όραίο αθηναϊκό προά- στειο. — Προθεσις και άσθος (δην.).

11) Θεός των άρχ. Αίγυπτίων. — Όρος στο σκάκι. — Άυδρο- σία για ένα γάιδαρο. — Είνε τά μόνά που προηγούνται του βα- σιλέως.

12) Θυμίζει Άθυσσινία. — Δυ- στυχιζόμενος. — Χειμερινή τροφή.

13) Νότα άνεστραμμένη. — Όλιγόριθμος. — Υποδιαίρεσις της θούας των άρχ. Σπαρτιατών. — 100 τετραγωνικά μέτρα.

14) Μερικές φορές διαδέχεται τόν έρωτα. — Άπαντα. — Ά- νθηκα

15) Την γυαίζεται ή β' λέξις του 1 όριζ. — Χρησιμοποιά τη γλώσσα μου. — Σήκωσε.

16) 'Ικανοποίησις των αισθή- σεων. — Την άναζητούμε τόν χειμώνα. — Τέλος (άγγλ.).

17) Άνδρικό όνομα. — Τά σκεύη αυτά είνε ακριβά.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Κορίνθιος στρατηγός που συνέλαβε στη δολοφονία του ά- δελφού του Τιμοφάνους τυράννου της Κορίνθου. — Μένει στο Κα- πανοδίτι.
- 2) Μολυσματική άρρώστεια.

6) Προσκαλεί. — Ποταμός της Μ. Άσίας. — Άξιοσέβαστο πό- σσω. στους άγρίους.

7) Σπράξιμο. — Τρία τέταρ- τα από όποιοδήποτε σώμα. — Άναθος. — Τό επώνυμον Άγγλι- δος στάδ.

8) Μικρόσωμος. — Άνδρικό όνομα. — Άνταυμμία (δοτ. πληθ.).

9) Καθαρίζει τό μέγεθος. — Βοιάκει στο πρόσωπο.

10) Προϋποθέτει κάλλος. — Όσιόντιος τομή σχεδίου οικο- δομής. — Κόκκινα.

11) Βυζαντινή νότα. — Περι- φημο προϊόν της περσικής βιο- μηχανίας. — Προσφυγή άνταυμ- μία (β' πω.). — Τό Άττικόν... φημίζεται.

12) Άγγλος φιλόσοφος. — Οί έλληνικοί είνε φημισμένοι. — Ποίημα μετά μέλους (άρχ.).

13) Προθεσις (ποδ. φωνήν- τος). — Γαλλική ποδοσφαιρική όμάς που έπαιζε πέρσι στην Άθήνα (άνεστραμ.). — Φρούτο της εποχής. — Έναντιωματικός σύνδεσμος.

14) Γεννά ένθροος. — Νησί της Δωδεκανήσου. — Χωριό της Άττικής.

15) Τούρκος τιτλούχος. — Άνδρικό όνομα. — Τό μικρό ό- νομα γνωστής στάδ.

16) ... Άντζελες. — Τ' ακού- με την Πρωτοχρονιά. — Άπα- ραίτητο σ' ένα σιδουρυγείο.

17) Αυτοκράτωρ της Κων)πό- λεως. — Γένος λουλουδιών, που δεν γυαίζεται μεγάλη ποιοποι- ησι.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Σ. «Θ»: Τό σταυρόλεξο του προηγούμενου τεύχους είνε ήταν τού Κ. Γ. Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥ- ΛΟΥ.

Η λύσις του 332ου στή σελ. 62

Δύο πρ γκηπες αντιμέτωποι

Η ζωή του Γεωργίου Μουρούζη στο Παρίσι — μετά απ' τη μονομαχία του με τόν Πάλλη — περνούσε στην άρχή ήσυχα, χωρίς επεισόδια. Άργότερα όμως τα πράγματα άλλαξαν και σε ώρες κεφού, ο 'Αθηναίος ήλαρχος ήταν ά- συγκράτητος, ίκανός για κάθε τρέλλα.

Την εποχή εκείνη βρισκόταν στο Παρίσι ο μακαρίτης Ν. Θεοτόκης, πρωτότοκος γιός του τότε πρωθυπουργού Γ. Θε- οτόκη κι' ο Μουρούζης έκανε τακτικά μαζί του παρέα.

Ένα βράδυ είχαν πάει μαζί στο Καφέ 'Αμερικάν. Ένα απ' τά καλύτερα και ακριβώτερα παρισινά κέντρα της εποχής έ- κεινης.

Με πολύ κόπο κατάφεραν, λόγω της κοσμοπλημμύρας που ήπυρχε στο παρισινικό κέν- τρο, να βρουν ένα τραπέζακι, δίπλα σ' ένα άλλο που καθό- ταν ο πρίγκηπας Καραγεώργε- υς, τού βασιλικού οίκου της Σερβίας. 'Ο Καραγεώργεβις κύτταζε με περιέργεια κι' έ- πιμονο βλέμμα τού Μουρούζη. Τό επί- μονο βλέμμα του, όμως, παραξηγήθηκε απ' τού Μουρούζη που τό πήρε για είρωνι- κό, για προσβλητικό. Κι' άεσφα ο 'Ελ- ληνος πρίγκηπας σηκώθηκε πάνω πλησίασε τόν Καραγεώργεβις και τόν ρώτησε:

— Δεν μου λέτε, μήπως σκεφτόσαστε να πληρώσετε και φόρο θεάματος;

— Ο Καραγεώργεβις παρανευτήκε.

— Δεν σας καταλαβαίνω... απάντησε.

— Κάνετε ότι δεν με καταλαβαίνετε, Γι- ατί με κυττάτε έτσι, τόση ώρα; Τό πα- ρακάνετε...

— Αυτό είνε δικός μου λογαρισμός, δεν έχω να δώσω λόγο σε κανένα, απάντησε ο Σέρβος πρίγκηπας.

— Κάνετε λάθος. Σας απαγορεύω να έ- ξακολουθήσετε αυτό τό περίεργο και ένο- χητικό κύτταγμα. Μπορείτε να κυττάτετε έτσι κανένα άλλο θέαμα κι' όχι έμένα...

— Μου τό απαγορεύετε;

— Μάλιστα.

— Και πώς μπορείτε να μου τό άπα- γορεύετε;

— Έτσι... φώναξε ο Μουρούζης.

Και χωρίς να χάση καιρό κατάφερε δυο δυνατά ραπίσματα στον Καραγεώργεβις.

Η σάλα άναστατώθηκε άμέσως. 'Ο μα- καρίτης Θεοτόκης σηκώθηκε ταραγμένος και προσπάθησε να ήσυχάση τόν Μουρού- ζη, που γύρισε και κάθισε στο τραπέζι του έξω φρενών.

Προς μεγάλην όωως έκπληξι του κόσμου, ο Καραγεώργεβις αντί ν' ανταποδώση τά χτυπή- ματα, γύρισε τό καθίσμα του προς τό αντίθετο μέρος, με τέ- τοιο τρόπο που τά βλέμματα του να μη συναντώνται με τά βλέμματα του Μουρούζη.

Την ίδια στιγμή ο διευθυ- ντής του κέντρου πλησίασε ά- νησυχος τόν Μουρούζη και άνω- τησε με χαμηλή φωνή:

— Τι σας συνεβη, κύριε;

— Τίποτα, απάντησε ο Μου- ρούζης.

— Ξέρετε αυτό τόν κύριο που χτυ- πήσατε;

— Όχι...

— Είνε ο υπηλότατος πρίγκηπας της Σερβίας Καραγεώργεβις...

— Χαίρω πολύ, απάντησε ο Μουρού- ζης. Σας παρακαλώ, τότε, να τού δώ- σετε τη κάρτα μου...

Και έβγαλε από τό πορτοφόλι του μια κάρτα του, που ο διευθυντής έσπευσε να δώση στον Καραγεώργεβις. Σηκώ- νως τού ψιθύρισε κάτι σ' αούί...

Ο Καραγεώργεβις δεν είπε λέξι. Διάβασε την κάρτα και την έβαλε στην τσέπη του.

Την άλλη μέρα, όλες σχεδόν οι πρωινές Παρισινές έφημ- ειδες έγραφαν για τό νυχτερινό επεισόδιο τού Καφέ 'Αμερι- καίν. 'Ο Μουρούζης περίμενε στο ξενοδοχείο του τούς μαρ- τυρες τού Καραγεώργεβις. Δεν έμφανίσθηκε όμως κανείς. Τό άπόγευμα μόνον τόν συνάντησε ένας άνώτερος υπάλληλος της προεδρίας μας, που είχε μάθει τό νυχτερινό επεισόδιο.

— Πού θα γίνη ή μονομαχία; ρώτησε τού Μουρούζη.
— Ποιά μονομαχία; άπόρησε εκείνος.
— Δε τόν Καραγεώργεβις.
— Δε βαρύνεται... απάντησε ο Μουρούζης. 'Ο άνθρωπος ήθε στο Παρίσι να... φάη και να πιή. Δεν ήθε να κάνει μο-

νομαχίες, για τέτοιες φιλοδοουλίες... 'Ισως δεν μου στείλη μάρτυρες.

Την άλλη μέρα έπρόκειτο να φύγη ο Μουρούζης για τη Νί- καια, προκειμένου να συναντηθή και να κανονισή με κάποι- ον 'Αθηναίο συγγενή του ιδιωτικές του υποθέσεις.

Όστόσο, αν και έπρεπε να μην καθυστερήση καθόλου, δεν έβουε απ' τό Παρίσι, γιατί δεν ήθελε να δώση την έντύπωσι ότι άπόφευγε να συναντηθή με τόν αντίπαλό του στο πεδίο της τιμής.

Μάταια όμως περίμενε τούς μάρτυρες τού Καραγεώργεβις μια βδομάδα. Κατόπιν αναγκάστηκε να φύγη για τη Νίκαια άφού έπείστηκε ότι ο Καραγε- ώργεβις δεν είχε διάθεσι να μονομαχήσ η μαζί του.

Οι περισσότερες μονομαχίες τού Γεωργίου Μουρούζη έγιναν στο έξωτερικό. Δύο έγιναν στο Παρίσι, μία στή Πετρούπολι και μία στο Τουμπουκτού της 'Αφρικής, όταν ο 'Αθηναίος μο- νομάχος υπηρετούσε εκεί στο γαλλικό στρατό με τό βαθμό του επίταρχου.

Στό Παρίσι ο Μουρούζης μονομάχησε με τόν κ. Γκολάρ, πολιτικό συντάκτη τού «Φιγκαρώ», έπειδή αού- τος, σε κάποιο άρθρο του, χρησιμοποίησε τη λέξι «Γκρέκ» με την έννοια «κλέφτης», κι' ο Μουρούζης, τό θεώρησε προσβολή εις βάρος των 'Ελλήνων.

Δίχως να χάση καιρό, λοιπόν, πήγε στα γραφεία τού «Φιγκαρώ», και ζήτησε τόν κ. Γκολάρ. 'Ο Γκολάρ τόν δέχτηκε άμέσως.

— Επιτιμώσάτε μου, τού είπε ο Μουρού- ζης σε γαλλική γλώσσα που από μικρό παιδί μιλούσε άπταιστών να παρουσιαστώ στην έν- τιμότητά σας. Είμαι ένας Γκρέκ.

Ο Γκολάρ έσφαιρίστηκε. Και τόν κύτταξε από την κορυφή ως τά νύχια.

— Καταλαβαίνω την έκπληξί σας, έ- ξακολουθήσε ο Μουρούζης, αλλά, σας παρακαλώ, αξιότιμε κύριε, να πιστέψτε ότι δεν είμαι από τούς... γκρέκ εκείνους που έσείς ξερετε, αλλά γκρέκ γεννη- μα και θρέμμα της 'Ελλάδας.

— Επειμένετε, τού είπε ο Γκολάρ, που ίσως κάποτε να συναντη- σάτε στα βιβλία των σπουδών σας...

— Καταλαβαίνω την έκπληξί σας, έ- ξακολουθήσε ο Μουρούζης, αλλά, σας παρακαλώ, αξιότιμε κύριε, να πιστέψτε ότι δεν είμαι από τούς... γκρέκ εκείνους που έσείς ξερετε, αλλά γκρέκ γεννη- μα και θρέμμα της 'Ελλάδας.

— Επειμένετε, τού είπε ο Γκολάρ, που ίσως κάποτε να συναντη- σάτε στα βιβλία των σπουδών σας...

Ο Γάλλος δημοσιογράφος σηκώθηκε άμέσως και είπε στο Μουρούζη:

— Καθήστε παρακαλώ κι' έ- λατε στο σκοπό της επίσκεψέ- ως σας.

— Δεν κουράζομαι. Θα κα- θήσω, ίσως, άφού μου ύποσχε- ήθηκε ότι θα διορθώσετε τό λά-θος σας και θα δικαιολογήσε- τε τη φορά τού χθεσινού άσ- θρου σας. Έάν τό κάμετε αού- τό, όπως έλπίζω, θ' άποδε- ξε- τε για μια φορά ακόμα, πώς πραγματικά και ή εύγένεια είνε θεά της Γαλλίας...

Ο Γκολάρ βιάστηκε άμέσως να εξηγήση στο Μουρούζη ότι με τό άσθρο τού δεν είχε άπο- λύτως κανένα σκοπό να βάλση την 'Ελλάδα και τούς 'Ελλη- νες.

— Εγώ νομίζω και επίμεινω στο αντίθετο είπε ο Μουρούζης. Τουλάχι- στον αυτό άποδεικνύει ή διατύπωσι τού άσ- θρου σας. Τι σας πειράζει ές άλλου να κά- νετε μια επανόρθωση;

— Άδύνατον...

— Δικαιώμα σας. 'Αλλά έχω κι' εγώ κά- ποιο δικαίωμα, που δεν θα μ' έμποδίση κανείς να έξασκήσω... Χαίρετε, έντιμότατε...

Δύο ώρες άργότερα επισκέπτονταν τόν Γκολάρ, στα γρα- φεία τού «Φιγκαρώ», δύο μάρτυρες τού Μουρούζη. Άρχι- σαν οι διαπραγματεύσεις και ή μονομαχία έγινε την άλλη μέρα στις 4 μ.μ. σε μια έξοχική έπαυλη.

Οι αντίπαλοι τοποθετήθηκαν στην κανονισμένη άπόστα- σι και δόθηκε τό σύνθημα:

— Πύρι...

Δύο πυροβολισμοί άντήχησαν. 'Η σφαίρα τού Μουρούζη άπέτυχε. Τού Γκολάρ τραυμάτισε τόν 'Ελληνα πρίγκηπα στο άριστερό υπράστω.

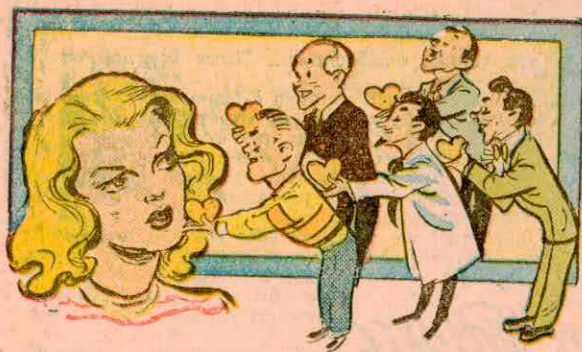
— Άμέσως κατόπιν ο Γκολάρ έδωσε τό γέρι του στο Μου- ρούζη.

— Με συγχωρείτε που δεν μπορώ να σας δώσω τό γέρι της καρδιάς. Είνε πληγωμένο!... τού είπε ο Μουρούζης.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Οι διασημότεροι Έλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Πρέπει να ξέρετε ποιά είναι η ιδιαίτερη ψυχασύνθεσι κάθε άνδρος για να τον κατακτήσετε με ανάλογα μέσα...

Η κατάκτησις του άνδρος

Με ποιο τρόπο πρέπει να έλγχεθτε

Η κατάκτησις ενός συζύγου, όπως και μιας χώρας, είναι πολεμική επιχείρησις. Προϋποθέτει, λοιπόν, πλάν από ό,τι δηλαδή άλλο την ακριβή γνώσι της θέσεως του αντιπάλου, των ασθενών σημείων του, της ικανότητός του ν' αμυνθή κτλ. Μ' απλούστερα λόγια, δεν αρκούν ούτε τα ώραία σας μάτια, ούτε το λυγρό κορμί σας, ούτε τα χείρματα του μυαλού ή της ψυχής σας για να τον κατακτήσετε. Πρέπει, προ πάντος, να ξέρετε ποιά είναι η ιδιαίτερη ψυχασύνθεσις του, για να επιτελέσετε την κατάκτησί του με τα ανάλογα μέσα. Κι' όπως είναι γνωστό, όλοι οι άνδρες δεν είναι ίδιοι. Κάθενας τους αντιπροσωπεύει έναν ξεχωριστό κόσμο. Πρέπει, λοιπόν, να βρείτε τον τρόπο να χωθήτε μέσα σ' αυτό τον κόσμο και να μιλήσετε στον άνθρωπο σας τη γλώσσα που μπορεί να τον νοητεύσει και να τον συγκινήσει.

Αλλά να ποιοι είναι οι πιθανοί αντίπαλοι, που θα συναντήσετε στο δρόμο σας και με ποιο τρόπο πρέπει να διεξαγάγετε τις επιχειρήσεις για να φθάσετε στο αποτέλεσμα που επιδιώκετε;

Ο αθλητής

Μόνο μια δυναμική γυναίκα μπορεί να κατακτήσει τον αθλητικό τύπο. Έκλειψη που θα τον συγκινήσει, πρέπει να είναι τολμηρή, θαρραλέα και να εμπνέεται από αισθήματα συντροφικότητας και αλληλεγγύης. Τα κυρίως ερωτικά αισθήματα έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Γιατί ο αθλητικός τύπος δεν αφιερώνει πολλόν καιρό στον έρωτα. Η γυναίκα που θα τον συγκινήσει πρέπει ν' ακήται στις στιγμιαίες ερωτικές εκρήξεις του, αλλά να μην ζητά τίποτε περισσότερο. Ο λυρισμός, η παίσιος ή μουσική και τα παρόμοια δεν μπορούν να έχουν καμιά σχεδόν θέση στις σχέσεις τους.

Ο κομψευόμενος

Για τον αθλητικό, η περιβολή της φήμης του δεν έχει μεγάλη σημασία. Είναι το πλάν, όμως, για τον κομψευόμενο που έχει ευφυή κλίσι στην κομψότητα. Εκείνου που την εμπνέει είναι η... τουαλέττα κι' όχι έκλειψη

που την φορεί. Απαιτείται, όμως, απ' αυτήν να είναι έπισης σε θέση να εκτιμήσει την κομψότητα του κοστούμιού του, τα χρώματα της γραβάτας του κτλ. Ο άνθρωπος αυτού του τύπου πηγαίνει στο θέατρο, στις συναυλίες κτλ. γιατί ξέρει πως εκεί θα του δοθεί η ευκαιρία να συναντήσει καλοντυμένο κόσμο. Η μουσική, οι υποθέσεις των έργων κτλ. πολύ λίγο τον ενδιαφέρουν.

Ο... γυιός της μαμάς

Είναι ο αντίποδας του αθλητικού τύπου. Το μόνο που δεν τον απασχολεί είναι η ανεξαρτησία του. Θέλει τουναντίον να ξέρει πως βρίσκεται κάτω από κάποια προστασία. Γι' αυτό, θα κατακτηθεί από τη γυναίκα, που θ' αναπληρώσει κοντά του τη μητέρα, που θα τον πάρει, δηλαδή, κάτω από τη στοργική προστασία της.

Ο διαχυτικός

Γι' αυτόν, όλοι οι άνθρωποι είναι φίλοι του. Πιάνει από το μπράτσο τον πρώτο που θα συναντήσει μπροστά του, σκορπίζει μειδιήματα, ανταλλάσσει προσκλήσεις σε γεύματα με τους γνωστούς του και ανακατεύεται σε όλα. Μόνο μια γυναίκα με τα ίδια γούστα μπορεί να τον κατακτήσει. Πρέπει, λοιπόν, να είναι κι' αυτή το ίδιο διαχυτική, να μην αποδίδει σημασία στους τύπους, να τρώει γερά, να μιλάει και τότε εκεί και να ξέρει να τον ακούει. Γιατί κατά κανόνα, είναι φλύαρος. Μιλάει για όλα τα θέματα κι' έχει για τα καθένα τη γνώμη του. Προσοχή όμως! Όπως είπαμε, είναι φίλος όλων του κόσμου... Η σταθερότης δεν συγκαταλέγεται, λοιπόν, μεταξύ των προτερημάτων του.

Ο μεγαλογόμος

Σελήνως, ανασταναγμοί, ρομαντικοί περιπάτοι, απαισιοδοξία, είναι τα πράγματα που τον συγκινούν περισσότερο. Για να προκαλέσετε το ενδιαφέρον του, πρέπει να είσαστε πολύ δυστυχισμένη... ή τουλάχιστον να φαντάζεστε πως είσαστε. Αν μπορούσατε να είσαστε και λίγο άρρωστη, τόσο το καλύτερο. Όπως δηλαδή, παραδειχθείτε ασυμμετρικά όλες τις αρρώστιες

που θα σας πη ότι έχει και συμπονέστε τον γι' αυτές. Και μην ξεχνάτε να κλαίτε κάπου-κάπου...

Ο «σνόμπ»

Ο «σνόμπ» επιδεικνύει αισθήματα που δεν έχει. Ενθουσιάζεται για κάθε τι το καινούργιο, είναι πρωτοπόρος σ' όλους τους εξωφρενισμούς, παριστάνει τον εκκεντρικό και απομιμείται κάθε τι που κάνουν μερικοί άλλοι, που τους θεωρεί σαν πρότυπα... στο σνομπισμό εννοείται. Θέλετε να τον κατακτήσετε; Δειχθείτε πιο σνόμπ απ' αυτόν. Θα σας ακολουθήσει παντού σαν τη σκιά σας...

Ο καλλιτέχνης

Αν θέλετε να τον κατακτήσετε, μην ξεχνάτε, προ πάντος, ότι πρέπει να τον βλέπετε σαν μεγαλοφυΐα και να του το λέτε αδιάκοπα. Μην προσπαθήσετε να έχετε διαφορετικές αντιλήψεις ή γούστα απ' αυτόν. Πρέπει, τουναντίον, να θαυμάζετε κάθε τι που λέει ή που κάνει...

Αλλά, θα ρωτήσετε, είναι πραγματικά μεγαλοφυΐα αυτό που δείχνει ο χρόνος. Σεις, όμως, πρέπει να το παραδειχθείτε προκαταβολικά κι' ασύζητητά.

Ο έγκυκλοπαιδικός

Είναι ο άνθρωπος που ενδιαφέρεται για όλα και που τα ξέρει ή νομίζει πως τα ξέρει όλα. Μην προσπαθήσετε ποτέ να ελέγξετε την ακρίβεια των γνώσεών του. Αν θέλετε, μπορεί να γίνει δάσκαλος σας. Δεν τον ενδιαφέρει αν είσαστε άνοητος. Απαιτείται, όμως, να τον καταλαβαίνετε, και, προ πάντος, να βλέπετε τα πράγματα με το δικό του μάτι. Μην φοβηθείτε πως θα πληγείτε κοντά του. Είναι πολύ ενδιαφέρον τύπος. Και διόλου σχολαστικός στον έρωτα... (Δεν είπαμε πως τα ξέρει όλα;)

Συμβουλές για τις άνυπαντρες

Τι πρέπει να κάνη μια κοπέλλα, για να κερδίση τον άντρα της άρεσκείας της; Μία Αμερικανίδα κοινωνιολόγος δίνει τις εξής συμβουλές:

«Πρώτον και κύριον: Αποχτήσετε πολύ θηλυκότητα. Κρατάτε σκυφό το κεφάλι σας, να μιλάτε ψιθυριστά, μην κατακόινετε κανένα. Να μην έχετε δική σας γνώμη. Να φαίνεσθε πως συμφωνείτε με 'Εκείνον στο κάθε τι, πως δεν ξέρετε ποτέ τι θέλετε να φάτε ή να πείτε. Οί άντρες δεν γονεύουν τις πολύ μορφωμένες και τις υπεβολικά έξυπνες γυναίκες, που έχουν γνώμη για το κάθε τι. Προσπαθήτε να κοκκινίζετε συχνά, με το παραμικρό. Ίσως θα το καταφέρετε ευκολότερα, αν πίνετε τρία φλιτζάνια δυνατό τσάι πριν πάτε στο σαντεδού σας. Να του λέτε ότι το πιο αγαπημένο σας βιβλίο είναι ο οδηγός της μαγειρικής κι' ότι η θέση της γυναίκας είναι στο νοικοκυριό της. Αν σας επισκεφθή στο σπίτι, σας φροντίστε να σας δοθ να υγειεύεστε. Δείχνετε σε κάθε περίπτωση πως λατρεύετε τα παιδιά. Στον κινηματογράφο φροντίστε να κλάψετε λίγο στα δραματικότερα σημεία»

ΧΙΟΥΜΟΡ

Αλογοπωλητής και αλογοαγοραστής

— Και είνε μεγάλο το άλογο, πετριώτη;

— Α! όχι. Μικρό.

— Πόσες φορές έβγαλε δόντια;

— Δύο.

— Πότε και πότε;

— Πέρσον τραβήξε μια κλωτσιά του πατέρα μου στο στόμα και του έβγαλε τρία δόντια. Έφείτος, πάλι, μου δίνει άλλη μια έμένα και μου βγάζει τέσσερα! Πρόσχε μη πλησιάσης κοντά του μη βγάλη και τα δικά του!...

★

— Έλεπε να ιδής τη χαρά μου όταν πήγα να εξαργυρώσω τον πρώτο αριθμό του λαχείου...

— Τα συγχαρητήριά μου! Τα πήρες λοιπόν, τα λεφτά;

— Όχι... γιατί, ξαφνικά, ξύπνησα!...

★

— Ήρθα απρόσκλητος στο τραπέζι σας, γιατί έμαθα πως είσαστε δέκα τρείς και σκέφτηκα πως αυτό είναι γουστουζιά...

— Κρίμα!... Κάποιος από τους προσκαλεσμένους μας δεν ήρθε.

— Δεν πειράζει! Μια που ήρθα θα μείνω. Δεν πρέπει, ξέρεis, να έχετε προλήψεις...

★

— Γιατί χωρίσατε με τη γυναίκα σου;

— Για ένα μοναδικό φιλή!

— Αλλά το φιλή είνε ένδεξις αγάπης...

— Ναί... αλλά ήταν ένα φιλή που έδωσα στην καμαριέρα της...

★

Μιλούσαν επί παρουσία του Γάλλου χιονομορίστα Τριτάν Μπερνάρ, για κάποιο συγγραφέα μετρίας αξίας. Ο Μπερνάρ σάπαινε. Επitéλους, τον ρώτησε κάποιος:

— Γιατί δεν μάς λέτε και σεις τη γνώμη σας;

— Κι' η σιωπή είνε μια γνώμη, απάντησε ο Μπερνάρ.

★

Ο κύριος κυττάζει με θλίψη το λογαριασμό του ράφτη του.

— Μα εσείς, φίλε μου, του λέει, δεν ντύνετε τους πελάτες σας...

— Αλλά τι τους κάνω;

— Τους γδύνετε!...

★

— Όχι, γιατί, παρά να υποβληθώ σ' έγχειρησι, προτιμώ να πεθάνω!

— Μα, αγαπητέ μου, το ένα δεν εμποδίζει το άλλο!...

★

ΕΚΕΙΝΗ (ρομαντική): Αφώς τα μεσάνυχτα, θα κρεμάσω απ' το μπαλκόνι μου μια σκονιένια σάλα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πρακτικός): Δεν θάταν προτιμώτερο... να μου δώσετε το κλειδί της εξώπορτας;...

★

Της γκρινιάρας κυρίας δεν της άρεσει το αυτοκίνητο που της άγορασε ο άντρας της.

— Αυτό είνε ανηφόρο, φίλε μου. Πάλι τα έκαμε ρόιδο. Πάιρονιν ποτέ ένα πράγμα, χωρίς να το δοκιμάσουν;

— Χωρίς να το δοκιμάσουν; επανέλαβε σαν ήχος ο θαλασσιμένος σύζυγος. Μα μήπως έσένα, πριν σε πάρω, σε δοκίμασα;

— Πώ! πώ! λαθραναγνώστες!.
(Του 'Αρχέλαου)

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Βεατρίκη ἐξηγείται μετ' τὸν πρίγκηπα Μανφρέντι καὶ ἐκείνος ὑπόσχεται, νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσῃ, νὰ παύσῃ τὸ ρόλο τοῦ εἰκονικοῦ αὐτοῦ. Ὁ Ραγκαστέν μαθαίνει ἀπὸ ἑνὸς ταβερνιάρη τὴν περίεργη ἱστορία ἐνὸς βράχου ποῦ βρίσκεται στὰ πρόθυρα τῆς πόλεως καὶ εἶνε γνωστὸς μετ' τὴν ὀνομασίαν «Ὁ βράχος τοῦ Κεφαλίου».

26^{ον} —Τί θέλετε ἀπὸ μένα; ρώτησε τρομαγμένη ἡ νεαρή κόμισσα.
—Ὁ ἄνθρωπος ἐσκυψε πρὸς τὸ μέρος τῆς.

—Θέλω νὰ σοῦ πῶ, ἀπάντησε μετ' ἀσπληνὴν ἡ ὑπόκοψη φωνή, ὅτι εἰμαι ξετρελλανόμενος μετ' τὴν ὀμορφίαν σου, ὅτι ἂν δὲν θελήσῃς νὰ γίνῃς δική μου, δὲν θ' ἀπομείνῃ πέτρα γιὰ πέτρα στὸ Μοντεφόρτε ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ.

Ἡ κόμισσα Βεατρίκη, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἄφησε μιὰ τρομαγμένη κραυγή. Ὁ ἄντρας τῆς κι' οἱ ἱππότες ποὺ τὸν περιστοιχίζον ἔβλεπον τότε νὰ δρῶν ἑναντίον τὸν ἀγνώστου. Ἀλλὰ δρῶντες ἐν τῇ στιγμῇ περικυκλωμένοι ἀπὸ χωρικοὺς, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῇ ἀπὸ ποῦ εἶχαν ἔρξει καὶ πῶς προστάτευσαν μετ' τὴν παρέμβασί τους τὴν ἀσκήτως τοῦ ἀγνώστου. Ἐπειτα ἔφυγαν κι' αὐτοὶ φωνάζοντας:

—Ζήτω ὁ Κόκκινος Τζάκι!
—Αὐτὸ τὸ περιστατικὸν τάραιε πολὺ τὴν νεαρή κόμισσα, ποὺ χρειάστηκε πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἡρεμίαν τῆς.
—Ἐπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀνω Ἰταλίας ἔστειλε στὸ Μοντεφόρτε ἑνὸς κληρικοῦ, γιὰ νὰ κάμῃ γνωστὸν ὅτι στίφη δαδάρων εἶχαν ἐκχυθῇ ἐν κοιλίᾳ τοῦ Πάδου καὶ νὰ προσκαλέσῃ τὸν κόμητα νὰ τρέξῃ μετ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ στὸ βασιλικὸν στρατόπεδον.

—Πῆγαινε νὰ πῇς στὸ βασιλεῖ, ἀπάντησε ὁ κόμης Φίλιππος στὸν κληρικό, ὅτι αὐτοῦ τὴν αὐγὴν θὰ ἐκινήσω μαζί μετ' πεντακόσιους ἱππεῖς κι' ἄλλους τόσους πεζοὺς.

—Ἐφ' οὗ, πραγματικά, μαζί μετ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τῆς ἄλλης μέρας.
—Πέρασε ἑνὸς χρόνος. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ κόμης Φίλιππος πολέμησε σὲ διάφορα μέρη τῆς κοιλάδας τοῦ Πάδου καὶ τοῦ Ἀδίκου ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων. Στὸ τέλος, οἱ ἐχθροὶ ἀποκρούσθησαν πέρα ἀπὸ τὰ δούνα.

—Ὅλο αὐτὸν καιρὸν, ὁ κόμης Φίλιππος συλλογιζόμενος ἀδιάκοπα τὴν νεαρή σύζυγόν του καὶ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Κόκκινου Τζάκι. Ἀλλὰ δὲν ἀνησυχούσε καὶ πολὺ. Γιατὶ τὸ Μοντεφόρτε ἦταν ἀπόρητο κείμενον ἐπὶ τὴν ἐποχὴν κι' ἡ στενωπὸς ποὺ ὀδηγεῖ σ' αὐτὸ σήμερον δὲν ὑπάρχει.

—Ὅταν, ὁμῶς, ὁ κόμης γύρισε μαζί μετ' τοὺς ἀνθρώπους του, δόκισε μιὰ πολὺ μεγάλη ἀπογοήτευσι. Ὁ Κόκκινος Τζάκι εἶχε καταλάβει ἀπὸ τρεῖς μῆνες τὸ Μοντεφόρτε. Ἡ κόμισσα κι' οἱ ἐλάχιστοι ὑπερασπισταὶ τοῦ εἶχαν κλειστῇ ἐντὸς πρὸ ἀκροῖο προμαχώνα κι' εἶχαν ἀντιμεταπίσει ὡς τότε θαρραλέα τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν τους. Ἀλλὰ τὰ τρόφιμα εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ ἐξαντλοῦνται κι' ἡ ἀντοχὴ τῶν πολιορκημένων λιγοστεύει ἀπὸ τὴν μιά μερὰ ἐντὸς ἄλλης. Δὲν τοὺς ἔμενε ἄλλη λύσις ἀπὸ τὴν συνθηκολόγησι.

—Οἱ εἰδήσεις αὐτὲς δύθισαν τὸν κόμητα σὲ μεγάλη λύπη. Οἱ φυσικὲς οὐρῶνσεις τοῦ Μοντεφόρτε στρέφονταν τώρα ἐναντίον του. Τὰ τρία ἢ τέσσαρα μονοπάτια ποὺ ὀδηγοῦσαν στὸ φρούριον ἦσαν γιδοστράτες, ἀπὸ ὅπου μόνον δυὸ ἄνθρωποι μπορούσαν νὰ περάσουν ὁ ἑνὸς πλάι ἐντὸν ἄλλον.

—Ὁ περὶ τὸν φρουρὸν ἐσπῶζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ μετ' ποῖον τρόπο θὰ μπορούσε νὰ βοηθήσῃ τὴν σύζυγόν του. Εἶχε στήσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ στὸ μέρος ὅπου βρισκεται σήμερον τὸ πανδοχεῖο κι' ἔκαμε μερικές κρούσεις ἐναντίον τοῦ φρουρίου. Ἀλλὰ κατὰ τὴν πολὺ γρήγορα ὅτι ἂν συνεχίσῃ τὴν ἴδιαν τακτικὴν, θὰ ἔκανε ἐναντὶν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του.

—Κι' οἱ ἱππότες του, ἄλλωστε, δυσανασχετοῦσαν, γιατί ἔβλεπαν πῶς οἱ ἐπιθέσεις ἐναντίον τοῦ φρουρίου ἦσαν ἀσχετοί. Στὸ τέλος, δὴλῶσαν ἐντὸς κόμητα ὅτι θέλουν σὲ τρεῖς ἡμέρας γιὰ νὰ πᾶνε νὰ «φτιάξουν» καινούργια πατρίδα.

—Ἦταν μιὰ παγερὴ χειμωνιάτικη νύχτα κι' ὁ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ κόμητος εἶχε ἀνάψει μιὰ φωτιά μετὰ τὴν σκηνήν.

—Ὁ κόμης δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι. Καθόταν πάντα μπροστὰ στὴν φωτιά κι' ἔβλεπε διάφορα σχέδια. Μά, ὅταν τὰ ἐξέταζε προσεχτικά, ἔβλεπε πῶς ἦταν ἀπραγματοποιήτα.

—Σὲ μιὰ στιγμὴν εἶδε, ἔφαίνετο, ἑνὸς ἀνθρώπου πλάι του. Τοῦ ἦταν ὀλόκληρο ἀγνωστός. Μ' ὅλο τὸ δυνατό κρῖν, φορούσε ἑνὸς ἀνάλαφρο χιτῶνα καὶ κύτταζε τὸν κόμητα Φίλιππο μ' ἑνὸς παράξενο χαμόγελο στὰ χεῖλη.

—Ποῖος εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ περὶ τὸν φρουρὸν ἐσπῶζε.

—Ὁ ἀγνώστος κάγχασε κι' ἔπειτα πῆγε νὰ ληστέψῃ τὸν κόμητα.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἀπαγόρευσις

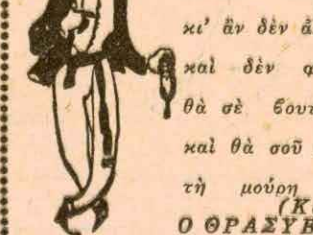
Φροσί, σταμάτα τὴν κουδέ-
γιατί, καθὼς καταλαβαί-
μ' ἔχεις παραφορτίσει,
στὰ νεύρα μου ἔχεις πολλὰ
κι' ἂν δὲν ἀλλάξῃς τὸ βίολο
θὰ γίνωμε ραβδαῖσι!

Ρητῶς, Φροσί, σὲ ἀπαγορέ-
μαρὶδ μοντέρου νὰ φορέ-
καὶ δὴ μαγιο Μπικίνι.
Κι' ἂν παρακούσῃς δηλαδὴ
ἢ μὰν σου... δίχως παιδί
στὰ δίχουρα θὰ μείνῃ!

Ντροπὴ δὲν ἔχεις οὔτε τοί-
κι' ὅπως ἡ Εὐὰ, θέα ταῖσι-
στὴν πλάτ νὰ δολοφονῇς.
Καὶ μ' ἔπιασε μετὰ τὴν ἡμέ-
ρᾳ, ἀλλὰ μετὰ καὶ «μὲν» καὶ «μὰ»

Φροσί, δὲν με τοσμ-
(πέρνεις!

Μαγιο Μπικίνι δὲν
(θὰ εἶ-
κι' ἂν δὲν ἀλλάξῃς τὸ
(χαβὰ
καὶ δὲν φερθῇς ὡ-
(ραία,
θὰ σὲ ζουτῇς, κα-
(ωρεή,
καὶ θὰ σοῦ κάνω αὐ-
(θωρεῖ
τὴ μούρη σου...
(Κορέα!
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

καὶ σταθῇ πάνω στὴ φωτιά. Οἱ φλόγες ἔ-
γλυφαν τὰ πόδια του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν φαί-
νοταν πῶς ἐνοίωθε κανένα πόνον.

—Ὁ κόμης κατάλαβε τότε μετ' ποῖον εἶ-
χε νὰ κάμῃ καὶ σταυροκοπήθηκε μετ' τὸν κόμη.

—Βλέπω ὅτι μ' ἀναγνώρισε, εἶπε ὁ
Σατανᾶς, γιατί αὐτὸς ἦταν, ἀλλ' ἂν ἐξα-
νακῆς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, τότε θὰ
φύγω κι' ὁμορφὴ Βεατρίκη θὰ πέσῃ στὰ
χεῖρα τοῦ Κόκκινου Τζάκι.

—Ὁ κόμης ἀνατρίχισε.

—Θέλεις νὰ ξαναγύρισε στὸ Μοντε-
φόρτε; τὸν ρώτησε ὁ Σατανᾶς. Θέλεις νὰ
ἐξολοθρεύσῃς τὸν Κόκκινον Τζάκι καὶ τοὺς
ἀνθρώπους του; Θέλεις νὰ ξαναῖδῃς τὴν Βε-
ατρίκη;

—Μίλησε, εἶπε ὁ κόμης. Τί ζητᾷς γιὰ
ἀντάλλαγμα;

—Τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε, ἀπάντησε
ὁ Σατανᾶς. Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὰ μέ-
σα ν' ἀνοίξῃς μιὰ δίοδον, ποὺ νὰ εἶνε ἀρ-
κετὰ πλάτος, γιὰ νὰ μπορέσῃτε νὰ περά-
σετε ἀπ' αὐτήν, οἱ ἄνθρωποι σου καὶ σύ, καὶ
νὰ φτάσετε στὸ Μοντεφόρτε.

—Τὸ ἀντάλλαγμα; ξαναρώτησε ὁ κό-
μης.

—Θὰ ὑπογράψῃς αὐτὸ τὸ συμβόλαιον
κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω ἑνὸς δακτυλίδι ποὺ θὰ
δῶναι στὸ δακτυλὸ σου. Τὸ δακτυλίδι αὐ-
τὸ θὰ σοῦ δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ σπάσῃς τὰ
βράχια καὶ ν' ἀνοίξῃς τὴν δίοδον ποὺ σοῦ
χρειάζεται. Ἐπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια, θὰ
ξαναγύρισε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος γιὰ νὰ
μοῦ ξαναφέρῃς τὸ δακτυλίδι. Ἄν δὲν μὴ
τὸ ξαναφέρῃς, ἡ ψυχὴ τῆς Βεατρίκης τῆς
γυναίκας σου, θὰ γίνῃ δική μου.

—Κι' ἂν σοῦ τὸ ξαναφέρω;

—Δὲν θὰ ἔχω νὰ κάμω πιά τίποτε μετ'
τὴν γυναῖκά σου καὶ θ' ἀρκεσθῶ μόνον στὴ
δική σου ψυχὴ. Εἶσαι σύμφωνος;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ κόμης κι' ἔβαλε
τὴν ὑπογραφήν του στὸ συμβόλαιον ποὺ τοῦ
παρουσίαζε ὁ συνομιλητὴς του.

—Ὁ Σατανᾶς ἔδωσε κατόπιν ἑνὸς χρυσοῦ
δακτυλίδι ἐντὸς κόμητα.

—Σὲ δέκα χρόνια ἀπὸ σήμερον, τοῦ
εἶπε, θὰ ξαναγεννηθῇς ἐδῶ.

—Ἐπειτα ἐξαφανίστηκε κατὰ τὴν γῆν.

—Ὁ κόμης, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, συγ-
κέντρωσε τότε τοὺς ἀνθρώπους του καὶ
τοὺς ἔκαμε γνωστὸν πῶς ἡ ἐπιθεσις θ' ἀρ-
χιζέ ἀμέσως. Ἐπειτα πλησίασε στοὺς
βράχους ποὺ προστάτευαν τὸ Μοντεφόρτε
καὶ τοὺς ἄγγιξε μετ' τὸ δακτυλίδι ποὺ τοῦ
εἶχε δώσει ὁ Σατανᾶς.

—Ἐνὸς φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ πάταγος
ἀκούστηκε τὴν ἴδιαν στιγμὴν κι' οἱ βράχοι,
ὁ ἑνὸς ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἄρχισαν νὰ
γίνονται θρύψαλα. Ἀνοίχτηκε τότε ἑνὸς
δρόμος, ποὺ ὀνομαζόταν στενωπὸς τῆς Κο-
λάσεως. Ἀπ' αὐτὴν πέρασε ἄλλοτε ὁ Καί-
σαρ Βοργίας γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ
Μοντεφόρτε. Κι' ἀπ' αὐτὴν θὰ περάσῃ καὶ
πάλι...

—Εἶνε περιττὸ νὰ σὰς πῶ, συνέχισε ὁ
ταβερνιάρης, ὅτι ὁ κόμης Φίλιππος ξανά-
γινε κύριος τοῦ Μοντεφόρτε. Οἱ στρατιῶ-
τες τοῦ ἐσφαζαν τοὺς ληστές ὡς τὸν τε-
λευταῖον.

—Σὰς ἀφήνω νὰ φαντασθῇς τὴν χαρὰ
τῶν δύο συζύγων ὅταν ξαναμῆκαν. Ἀπὸ
κεῖνη τὴν ἡμέραν, κανένα σύννεφο δὲν τάραιε
τὴν εὐτυχίαν τους.

—Ἀλλὰ τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ κόμης
Φίλιππος, ὅταν εἶδε πῶς κόντευε νὰ τε-
λειώσῃ καὶ τὸ τελευταῖον τὸ δέκατον, πῆγε
νὰ βοῇ τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Μοντεφόρτε κι'
εἶχαν μαζί μιὰ συνομιλίαν, ποὺ κράτησε
πολλὰς ὥρας.

—Τὴν ὀρισμένη ἡμέραν, τέλος, ἦρθε στὸ
μέρος ὅπου βρισκόμασε αὐτὴν τὴν στιγμὴν.
Μετ' τὸ τελευταῖον χτύπημα τοῦ μεσονυχτί-
ου, ὁ Σατανᾶς ἐμφανίστηκε μπροστὰ του.

—Δώσε μου τὸ δακτυλίδι μου, εἶπε.

—Εἶνε ἐδῶ μέσα, ἀπάντησε ὁ κόμης,
δείχνοντάς του ἑνὸς δοχεῖο ποὺ εἶχε βάλει
στὸ ἐδαφος.

—Ὁ Σατανᾶς ἔχωσε ἀμέσως τὸ χεῖρ του
γιὰ νὰ τὸ πάσῃ. Ἀλλὰ τὸ δοχεῖον περι-
εἶχε ἁγίασμένον νερὸ ποὺ τοῦ ἔκαψε τὰς
σάρκες. Εἰκόμει φορὲς ἔκαψε τὴν ἴδιαν προ-
σώπειαν. Ἀλλ' ὁ πόνος ποὺ ἐνοίωθε ἦταν
τόσο μεγάλος, ποῦ, στὸ τέλος, ἀναγκά-
στηκε νὰ παραιτηθῇ ἀπ' αὐτήν.

—Νικήθηκα! φώναξε. Ἀλλὰ θὰ πάρω
τὴν ἐκδίκησί μου.

—Χτύπησε τότε ἑνὸς βράχον μετ' τὸ κα-
μάκι ποῦ κρατοῦσε στὰ χεῖρά του, Κι'

ἀμέσως αὐτὸς κομματιάστηκε καὶ στὴ θέ-
σι τοῦ φάνηκε ἑνὸς ἀνδρικοῦ κεφαλίου, ποὺ εἶ-
χε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κόμητος Φί-
λιππου.

—Βλέπεις αὐτὸ τὸ βράχο; ρώτησε ὁ
Σατανᾶς. Τὰ πεπρωμένα τοῦ ἐκείνου τῶν
αὐτῶν. Ὅσο στέκεται ὁρθός, οὔτε σὺ οὔ-
τε οἱ ἀπόγονοί σου θὰ ἔχουν νὰ φοβηθῶν
τίποτε. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ πέσῃ, ἡ
οἰκονομία τῶν Ἀλμὰ θὰ ἐξαφανισθῇ.

—Μόλις εἶπε αὐτὲς τὰς λέξεις, ὁ Σατα-
νᾶς ἐξαφανίστηκε κι' ὁ κόμης Φίλιππος
γύρισε κοντὰ στὴν γυναῖκά του.

—Δὲν μένει τώρα τίποτε ἄλλο, εἶπε ὁ τα-
βερνιάρης, θερμαίνοντας τὴν ἀφήγησί του,
ἀπὸ τὸ νὰ σὰς δείξω τὴν τρύπαν ποὺ ἀ-
νοίξε ὁ Σατανᾶς, ὅταν χτύπησε τὸ ἐδα-
φος μετ' τὸ καμάκι του.

—Ὁ Ραγκαστέν τὸν ἀκολούθησε καὶ μῆ-
καν μαζί στὸ πανδοχεῖον. Ὁ ταβερνιάρης
τὸν ὀδήγησε στὸ πρῶτον μέρος κι' ἐκεῖ τοῦ
εἶδε μιὰ μεγάλη τρύπαν πάνω στὸ βράχο.

—Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε, ἐξήγησε
στὸν ἱππότην, πῶς αὐτὴ ἡ τρύπαν ὀδηγεῖ
στὸ Μοντεφόρτε. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὸ
ἐξακριβώσω ποτέ... Ἀλλ' ἂν σὰς βαστάῃ
ἡ καρδιά, πρόσθεσε γελώντας, δὲν ἔχετε
παρὰ νὰ δοκιμάσετε...

—Ὁ ἱππότης ἐξέτασε μετ' προσοχὴν αὐτὴν
τὴν τρύπαν, ποὺ κίνησε τὸ ἐνδιαισθένον του
περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀφήγησί του ταβερ-
νιάρη. Δὲν εἶχε πιστέψῃ οὔτε λέξι ἀπ'
αὐτὴν τὴν ἀφήγησι. Ἀλλ' ἡ τρύπαν ἦταν
κατὰ τὸ πραγματικόν. Τὸ ἂν εἶχε σχηματι-
σθῇ ἀπὸ τὸ καμάκι τοῦ Σατανᾶ ἢ ἀπὸ
διεισδύσεις νερῶν, ὅπως πίστευε ὁ Ραγ-
καστέν, ἦταν ἄλλο ζήτημα.

—Ἀπὸ περιέργειαν ὅμως, πῆρε μερικὰ χα-
λίκια ἀπὸ τὸ ἐδαφος καὶ τάραιε στὸ βά-
θος τῆς τρύπας. Ἀπὸ τὸν ἦχο ποὺ ἔκα-
με, ἔδωκε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ τρύπαν
ἔφτανε νὰ περῶσθαι σὲ μεγάλου μήκους κά-
τω ἀπὸ τὸ ἐδαφος. Τίποτε δὲν ἀπέκλειε,
λοιπὸν, τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ
φτανε ὡς τὸ Μοντεφόρτε.

—Ὅταν ξαναγύρισαν στὴν αὐλὴν, ὁ Ραγ-
καστέν εἶδε πέντε ἱππεῖς, ποὺ κάλπαι-
ζαν πρὸς τὸ κατηλίζον. Στὸν ἑνὸς ἀπ'
αὐτῶν ἀναγνώρισε τὸν Ἰωάννην Μαλατέστα.

—Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμὲς, οἱ ἱππεῖς
ξεπέδωσαν στὴν αὐλὴν τὸ πανδοχεῖον.

—Ὁ Ἰωάννης Μαλατέστα χαιρέτησε μ'
εὐγένειαν τὸν Ραγκαστέν.

—Φοβάμαι, εἶπε, ὅτι σὰς ἔκαμα νὰ πε-
ριμένετε.

—Καθόλου, ἀπάντησε ὁ ἱππότης. Δὲν
ἔχασα, ἄλλωστε, τὸν καιρὸν μου. Ἐμαθα
τὴν ἱστορίαν τῆς στενωπῆς τῆς Κολάσεως
καὶ τοῦ «Βράχου μετ' τὸ κεφάλι».

—Οἱ κύριοι, εἶπε ὁ Μαλατέστα, δει-
χνοντάς ἐκείνους ποὺ τὸν συνόδευαν, θὰ
παραστοῦν ὡς μάρτυρες στὴν μονομαχίαν
μας.

—Ὁ Ραγκαστέν ἀπάντησε μετ' μιὰ κίνησιν
τοῦ κεφαλίου ὅτι ἦταν σύμφωνος.

—Βρίσκετε κατὰλληλον αὐτὸ τὸ μέρος;
ρώτησε μ' εὐγένειαν ὁ Μαλατέστα.

—Εἶνε τὸ καλύτερον ποὺ μπορούσε νὰ
γίνῃ, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν, γιὰ δυὸ ἀν-
θρώπους ποὺ ἔχουν τὴν ἀπόφασιν ν' ἀλλη-
λοσφαγοῦν.

—Δὲν μένει τότε παρὰ νὰ διασταυρώ-
σαστε τὰ ἔφη μας.

—Ὁ Ραγκαστέν, χωρὶς ν' ἀπάντησιν τί-
ποτε, τράβηξε τὸν ἵππον του καὶ πῆρε στὰ-
σι ἀμύνης.

Στὸ στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος

—Ἐπειτα ἀπὸ τὴν συνάντησιν τοῦ Τίβολι,
ὁ Καίσαρ Βοργίας ἔδωσε τὸν ἀντικείμενον τῆς
γενικῆς ἐκκινήσεως. Τὰ στρατεύματά του
ἐμοιαζάν μ' ἑνὸς τεράστιον φίδι, ποὺ προ-
χωροῦσε ἀδιάκοπα πρὸς τὸ Μοντεφόρτε.

—Προηγούμενον δύο συντάγματα τοῦ Πεδε-
μοντίου, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἐμπροσθο-
φυλακήν. Ἀκολουθοῦσαν τὰ κανόνια κι' οἱ
πολιορκητικὲς μηχανές, πάντα σὲ μουλάρια,
ποὺ τὰ ὀδηγοῦσαν εὐκίνητοι καὶ ζωηροὶ
Καλαβρέζοι. Οἱ πυροβοληταὶ κι' οἱ ἀξιω-
ματικοὶ ἦσαν γιγαντώσωμοι Γερμανοὶ μετ'
ἀστραφτερές πανοπλίες. Πίσω ἀπὸ τὸ πυ-
ροβολικὸν κάλπαιζαν οἱ ἱπες τῶν λοχιστῶν,
ποὺ ὁ Καίσαρ εἶχε στρατολογήσει ἀπὸ
τὴν Φλάνδραν κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς
δοδίσαι καὶ συντάγματα τῶν Ρωμαίων τυ-
φεκιοφόρων.

—Ὁ Καίσαρ ἔδωσε τὸν ἀντικείμενον τῆς
γενικῆς ἐκκινήσεως. Τὰ στρατεύματά του
ἐμοιαζάν μ' ἑνὸς τεράστιον φίδι, ποὺ προ-
χωροῦσε ἀδιάκοπα πρὸς τὸ Μοντεφόρτε.

—Προηγούμενον δύο συντάγματα τοῦ Πεδε-
μοντίου, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἐμπροσθο-
φυλακήν. Ἀκολουθοῦσαν τὰ κανόνια κι' οἱ
πολιορκητικὲς μηχανές, πάντα σὲ μουλάρια,
ποὺ τὰ ὀδηγοῦσαν εὐκίνητοι καὶ ζωηροὶ
Καλαβρέζοι. Οἱ πυροβοληταὶ κι' οἱ ἀξιω-
ματικοὶ ἦσαν γιγαντώσωμοι Γερμανοὶ μετ'
ἀστραφτερές πανοπλίες. Πίσω ἀπὸ τὸ πυ-
ροβολικὸν κάλπαιζαν οἱ ἱπες τῶν λοχιστῶν,
ποὺ ὁ Καίσαρ εἶχε στρατολογήσει ἀπὸ
τὴν Φλάνδραν κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς
δοδίσαι καὶ συντάγματα τῶν Ρωμαίων τυ-
φεκιοφόρων.

—Ὁ Καίσαρ ἔδωσε τὸν ἀντικείμενον τῆς
γενικῆς ἐκκινήσεως. Τὰ στρατεύματά του
ἐμοιαζάν μ' ἑνὸς τεράστιον φίδι, ποὺ προ-
χωροῦσε ἀδιάκοπα πρὸς τὸ Μοντεφόρτε.

—Προηγούμενον δύο συντάγματα τοῦ Πεδε-
μοντίου, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν ἐμπροσθο-
φυλακήν. Ἀκολουθοῦσαν τὰ κανόνια κι' οἱ
πολιορκητικὲς μηχανές, πάντα σὲ μουλάρια,
ποὺ τὰ ὀδηγοῦσαν εὐκίνητοι καὶ ζωηροὶ
Καλαβρέζοι. Οἱ πυροβοληταὶ κι' οἱ ἀξιω-
ματικοὶ ἦσαν γιγαντώσωμοι Γερμανοὶ μετ'
ἀστραφτερές πανοπλίες. Πίσω ἀπὸ τὸ πυ-
ροβολικὸν κάλπαιζαν οἱ ἱπες τῶν λοχιστῶν,
ποὺ ὁ Καίσαρ εἶχε στρατολογήσει ἀπὸ
τὴν Φλάνδραν κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτὲς
δοδίσαι καὶ συντάγματα τῶν Ρωμαίων τυ-
φεκιοφόρων.

—Ὁ Καίσαρ ἔδωσε τὸν ἀντικείμενον τῆς
γενικῆς ἐκκινήσεως. Τὰ στρατεύματά του
ἐμοιαζάν μ' ἑνὸς τεράστιον φίδι, ποὺ προ-
χωροῦ

άφου πρόκειται να πολεμήσει μαζί μας.

Τα απλά αυτά λόγια είχαν ένα άπροσδόκητο αποτέλεσμα. Ο Ραγκαστήν είχε σκεφτεί ότι, έπειτα από το γάμο της Πριμαδόνας και τον τεματισμό της διενέξεώς του με τον Μαλατέστα, δεν του έμενε να κάνει τίποτε άλλο από το να εγκαταλείψει το Μοντεφόρτε. 'Αλλ' η φράση που είχε πει ο Όρσινι τον έκανε να καταλάβει πως ήταν δεμένος μαζί με αυτούς τους ανθρώπους και πως δεν μπορούσε να φύγει. Γιατί αυτό θα ισοδυναμούσε με λιποταξία τη στιγμή του κινδύνου. 'Απάντησε, λοιπόν, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό:

—Κύριοι, είναι μεγάλη τιμή για μένα το ότι θα πολεμήσω μαζί σας εναντίον του κοινού εχθρού. Το σύνθημά μας ως είναι: Νίκη ή θάνατος!

—Νίκη ή θάνατος! επανέλαβαν όλοι μ' ένθουσιασμό.

Η συμφιλίωση του Ραγκαστήν με τον Ίωαννη Μαλατέστα επισφραγίστηκε μ' ένα δείπνο, που δόθηκε το επόμενο βράδυ στο μέγαρο του Όρσινι. Το άλλο πρωί ο Ιππότης συνοδευόμενος και από τους φίλους του, παρουσιάστηκε στον κόμητα. 'Αλμα, για να του κάνει γνωστή την απόφασή του να πολεμήσει μαζί τους εναντίον των Βοργιάν.

Τού κάκου ο κόμης του επανέλαβε τις προτάσεις του και του πρόσφερε αξιώματα και τιμές. Ο Ιππότης αρνήθηκε τα πάντα και μόνο, έπειτα από πολλές παρακλήσεις, δέχτηκε ν' αναλάβει την ανωτάτη εποπτεία του πυροβολικού.

Κατά το μεσημέρι, ο Ραγκαστήν ξαναγύρισε στο διαμέρισμα που του είχε παραχωρήσει ο Όρσινι στο μέγαρό του. Το ύψος του ήταν χαρούμενο σχεδόν, πράγμα που έκανε έντυπτοι στον πιστό Σπαντακάπα.

—Δεν θα φύγουμε, λοιπόν, από την 'Ιταλία; ρώτησε.

—Όχι, απάντησε ο Ιππότης. Για τη στιγμή, τουλάχιστον...

Τα λόγια αυτά προξένησαν μεγάλη χαρά στο Σπαντακάπα.

—'Αν θέλετε τα διαμάντια, κύριε, είπε, είνε εκεί, στο τζάκι...

—Τα είχα ξεχάσει σχεδόν, απάντησε ο Ραγκαστήν γελάοντας.

Και πρόσθεσε έπειτα από μια στιγμή.

—Νομίζω πως παραγίνεις τίμιος, φίλε μου Σπαντακάπα. 'Αλλ' ως αφέσωμε τα διαμάντια του Βοργιά... Δεν μας χρειάζονται για τη στιγμή...

Είπε κατόπιν στον υπηρέτη του να πλησιάσει και του μίλησε σιγά για αρκετά λεπτά της ώρας.

—Κατάλαβα, είπε στο τέλος ο Σπαντακάπα. 'Ο αρχίσω από άποψε...

Η κυρία με τη μάσκα

Πέρασαν μερικές ημέρες από τότε. Ο Ραγκαστήν πήγαινε κάθε μέρα στις συσκέψεις των αρχηγών που γίνονταν στο ανάκτορο των Άλμα. Όταν τύχαινε να συναντηθεί με τον πρίγκιπα Μαυφρέντι, υποκλινόταν μπροστά του, αλλά δεν είχαν ανταλλάξει ποτέ λέξη.

Το βράδυ, ο Ιππότης έβγαине από το φρούριο του Μοντεφόρτε, ακολουθούμενος από τον Σπαντακάπα, που έσπρωχνε μπροστά του ένα χειράκμαζο, σκεπασμένο μ' ένα χοντρό πανί.

Κανείς δεν είχε προσέξει αυτές τις νυχτερινές εξόδους του Ιππότη και του υπηρέτου του και κανείς δεν ήταν σε θέση να πει ποτέ γύρωζαν.

Στο μεταξύ, ο στρατός των συμμάχων συγκεντρωνόταν σε μία μεγάλη πεδιάδα, που βρισκόταν μπροστά από τη στενωπό της Κολάσσεως. Αυτή η πεδιάδα ήταν γνωστή με το όνομα Πιανόζα. 'Εκεί επίσης έφταναν το ένα έπειτα από το άλλο τα τμήματα του στρατού του Καίσαρος. 'Η απόστασις μεταξύ των δύο στρατοπέδων δεν ήταν μεγαλύτερη από τέσσερα χιλιόμετρα.

Μία μέρα, την ώρα που πήγαινε στο ανάκτορο, ο Ραγκαστήν διασταυρώθηκε με μία έφιππη γυναίκα, που είχε μια δολομική μαύρη μάσκα στο πρόσωπο. 'Η γυναίκα αυτή σιλουέττα δεν του φάνηκε άγνωστη. Κι' ωστόσο, δυσκολευόταν να πιστέψει τα μάτια του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ 1. Η συνέχεια.

Ο ΔΡΑΚΟΝ

Μπροστά στη λαιμητόμο

Σε μερικές βιτρίνες του 'Εγκληματολογικού Μουσείου έχουν συγκεντρωθεί πολλά κρανία εγκληματιών, που πλήρωσαν τα κακουρήματά των στη λαιμητόμο. Σε μία ιδιαίτερη προθήκη, μάλιστα διατηρούνται θαυμάσια τα κεφάλια του Γιαγκούλα και των άλλων «Βασιλέων των βουνών», που είχαν γίνει θρυλικοί με τους θρασυτάτους άθλους των. Τα μακάβρια αυτά κειμήλια ξαναζωντανεύουν ιστορίες αίματος και φρίκης. Θυμίζουν τη λαιμητόμο, τη «Νύφη του Όθωνος», όπως την έλεγαν, που αχρηστεύθηκε κατόπιν και την έκλεισαν σε κάποια αποθήκη θλιβερή κι' αймаτοποτισμένη. Τους καταδίκους σε θάνατο τους έκτελούσαν πλέον με τουφεκισμό.

Η δουλειά του δημίου, τα παλιά εκείνα χρόνια, δεν ήταν εύκολη. Ο λαός συμπαύουσε την τελευταία στιγμή το μελλοθάνατο και τα έβαζε με το δήμε και τους βοηθούς του. Δεν περιοριζόταν δε μόνο σε αποδοκιμασίες, απειλές, κατάρες κι' αναθεματισμούς.

Συχνά, πολύ συχνά ριχνόταν να ξεσχίσουν, καί λιθοβολούσε, τους δημίους.

Γι' αυτό το λόγο ο δήμιος κι' ο βοηθός του συνοδευόντουσαν πάντα από ισχυρή ένοπλη φρουρά, που κρατούσε σ' απόστασι τον κόσμο.

Όστόσο πολλές έκτελέσεις μετατράπηκαν σε φοβερές συμπλοκές και χύθηκε αρκετό αίμα. Ένα τέτοιο χαρακτηριστικό γεγονός συνέβη το 1864 στο Θησείο, όπου επρόκειτο να κατατομηθεί ένας θανατοποίνιτης, ο Ρωμαίος.

Ο Ρωμαίος φοβερά αντιπαθητικός κακούργος γιατί δεν ήταν παλληκάρι, όπως άλλοι του είδους του, αλλά ύπουλος φονιάς είχε χτυπήσει από πίσω, με ξιφολόγη, τον Γραμματέα της Αστυνομικής Διευθύνσεως Αθηνών, Λύτρα.

Η πράξις του αυτή θεωρήθηκε «μπαμπεσιά» κι' έτσι ούτε οι άλλοι βαρupoινητες κατόπιν τον είχαν σ' εκτίμησι. 'Όσοτος έφτασε ένα τυχαίο γεγονός, που συνέβη στις τελευταίες στιγμές του για να κάνει το λαό να τον λυπηθεί και να χυμήξει να καταπαράξει τους δημίους του.

Θα σας διηγηθούμε το περιστατικό αυτό με κάθε λεπτομέρεια:

Ένα πρωί του 1864 η λαιμητόμος είχε στηθεί στην πλατεία του Θησείου. 'Από τα εξημερώματα ο κόσμος είχε πλημμυρίσει την γύρω περιοχή για να παρακολουθήσει το ανατριχιαστικό θέαμα της κατατομήσεως του Ρωμαίου. Σε λίγο φάνηκε η θλιβερή συνοδεία, που προχωρούσε άργα. Ο Ρωμαίος ήταν δεμένος μ' ένα

χοντρό σχοινί. Όστόσο η φυσιογνωμία του δεν έδειχνε καμμία ταραχή. Τα μάτια του πετούσαν φλόγες κι' οι κινήσεις του ήταν ζωηρές. Θα έλεγε κανείς πως κάτι λογάριζε να κάνει. Οι φρουροί του, που άγωνιούσαν, ο κόσμος που βαστούσε και την αναπνοή του ακόμα κι' αυτός ο δήμιος, που τον έβλεπε ν' ανεβαίνει ατάραχος πάνω στο ικρίωμα τον κυτούσαν παραξενεμένοι. Πρώτη φορά ένας μελλοθάνατος βάνιζε τόσο ψυχραιμία για να συναντήσει το θάνατο!...

—Έχεις κουράγιο βλέπω, του είπε ο δήμιος σε μία στιγμή. 'Ετσι θα τελειώσουμε πιο γρήγορα!...

Ο Ρωμαίος του έριξε ένα βλέμμα μισούς. Κύνταξε έπειτα γύρω του. 'Απάνω στο ικρίωμα βρίσκονταν αυτός, ο δήμιος κι' ο βοηθός του. Γύρω στη λαιμητόμο οι στρατιώτες σχημάτιζαν ένα τετράγωνο και πιο πίσω συσπειρώζονταν οι κόσμος, χιλιάδες ολόκληρες. Ζύγισε καλά τα πράγματα ο Ρωμαίος. Είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή για το σχέδιό του... Οι συγγενείς του μ' έναν εμπιστο άνθρωπό τους του είχαν στείλει ένα μαχαίρι. Κι' ο Ρωμαίος κατάφερε να το πάρη μαζί του. Μόλις του έλυσε, λοιπόν, τα χέρια ο δήμιος κι' ετοιμάσθηκε να τον αρπάξει γερά και να τον δέσει στο σανίδι της λαιμητόμου, πήδησε προς τα πίσω σαν αϊλουρος, ανέσπασε το μαχαίρι κι' ώρμησε με λύσσα να το καρφώσει στο στήθος του δημίου κι' ύστερα να πηδήσει από το ικρίωμα!...

Μά, τόσο ο δήμιος όσο κι' ο βοηθός του, ήταν κι' αυτοί άνθρωποι του σχοινοίου και του παλουκίου. Δεν ήταν άλλοις ή πρώτη φορά, που αντιμετώπιζαν ένα τόσο «ζόρικο» μελλοθάνατο!

—Το νού σου, μη μάς ξεφύγη!... φώναξε άμέσως ο δήμιος στο βοηθό του.

Και τράβηξε κι' αυτός τα μαχαίρια τους, που ήσαν να τα χειρίζονται καλύτερα από τον Ρωμαίο.

Και τότε πάνω σ' εκείνο το ξύλινο και στενό ικρίωμα, μπροστά στην έτοιμη λαιμητόμο, που το καλύτερο μαχαίρι της άστραφτε, παίχθηκε ένα ανατριχιαστικό δράμα...

Ο κόσμος κι' οι φρουροί τα είχαν χάσει. Οι μόνοι που έμειναν ψυχραιμοί ήσαν οι δήμιοι. Με γρήγορες κινήσεις έκλεισαν το δρόμο του Ρωμαίου και τον εμπόδισαν να πηδήσει από το ικρίωμα. 'Υστερα κατάρραγαν να τον στριμώξουν κοντά στη λαιμητόμο. Ο Ρωμαίος χτυπούσε δεξιά κι' αριστερά με το μαχαίρι του, μα δεν μπορούσε να τους καρφώσει, γιατί με τέχνη αυτοί απέφευγαν τα χτυπήματα και επιτιθόνταν.

Ξαφνικά ο κόσμος έβγαλε μια άγρια κραυγή. Ο δήμιος κι' ο βοηθός του είχαν πηδήσει πάνω στο Ρωμαίο και τον χτυπούσαν φρενιασμένοι με τα μαχαίρια τους!...

Το θέαμα ήταν τόσο ανατριχιαστικό, που ο κόσμος άγριψε:

—Σταματήστε κακούργοι! ούρλιαζαν τα πλήθη.

Μά εκείνοι δεν άκουγαν πια κανένα. Και τότε μια βροντερή κραυγή δόνησε τον αέρα:

—Θάνατος! Θάνατος στους δημίους!...

Κι' όλο εκείνο το πλήθος κινήθηκε απειλητικό προς το ικρίωμα.

Οι δήμιοι άρρασαν αιμόφυρτο, νεκρό το Ρωμαίο να κυλήσει κατά γης. 'Επειτα κύταξαν ανήσυχoi τον κόσμο. Ένα δευτερόλεπτο ακόμα αν έμεναν εκεί ήσαν χαμένοι. Τα έξαλλα πλήθη θα τους έσχιζαν. Προχωρούσαν με λύσσα εναντίον τους, χωρίς οι φρουροί να μπορούν να τα συγκρατήσουν. Τη στιγμή αυτή οι δήμιοι είδαν ότι σ' ένα σημείο δεν υπήρχε πια ο κόσμος. Και πηδώντας άμέσως προς τα εκεί. Με τα ματωμένα μαχαίρια τους κατάρρασαν ν' ανοίξουν δρόμο να ξεφύγουν το λυντάρισμα και να δώσουν φτερά στα πόδια τους. 'Ετσι γλύτωσαν απ' τη μανία του πλήθους.

Ο ΔΡΑΚΟΣ

Μπιζίνες...

«ΓΡΑΦΕΙΑ γενικών επιχειρήσεων. Εισαγωγή».

—'Εξαιτίας. Οι τίτλοι αυτοί φιγουράρουν στις πόρτες ή στα τζάμια πολλών γραφείων, την ημέραν ήμεραν. 'Αλλα απ' τα γραφεία αυτά στεγάζουν φίρμες γνωστών επιχειρηματιών κι' άλλα στεγάζουν ανθρώπους της εποχής, αετογύφους, σπεκουλαδόρους, τύπους μυστηριώδεις, με μυστήριες δουλειές.

—Βεβαίως! —'Ενδιαφέρεστε για αυτές;

—Βεβαίως!... Βεβαίως!... —Πληρώνετε καλά;

—'Ω, βεβαίως! Βεβαίως! —Λοιπόν ακούστε, κ. Φανούρη:

Έχω τον τρόπο να σας εξασφαλίσω άδειες εισαγωγών. Είσαοτε επιχειρηματίες και δεν μου λείπει, βεβαιωθείτε, και μένα το επιχειρηματικό πνεύμα. Είμαι γυναίκα των υπιζίνες.

—Μπιζίνες-γούμαν, —Γέε!

—'Ωλ-ράϊτ! Έχετε γνωριμίες;

—Μά περί αυτού πρόκειται κ. Φανούρη. Συνδέομαι με πολύ καλό κόσμο, με βουλευτάς, με ύπουργούς, με

—Ζαννέτ Χ.

—Χαίρω πολύ.

Απλώσε το τριανταφυλλί χερσάκι της η δεσποινίς Ζαννέτ και γέμισε αρώματα η χερσούκα του κ. Φανούρη. Καθ' ότι ο άνθρωπος ήταν ψηλός, με ανοικτόμυτες ποδαρούλες και χερσούκλες, άγαρμπος στην εμφάνισι, αλλά άσπιδας στις δουλειές του. Και επί πλέον μερακλής του ποδογύρου. Όταν, όμως, ένας άνθρωπος είναι μερακλής του ποδογύρου και βρεθεί κατάφαστα με μίαν υπαρκή σαν την ηρωίδα της παρούσης ιστορίας, πάλι περίπατο δη ή ασπιδωσύνη του, στο πικαιό. Σορόπια άρχισαν να στάζουν απ' τις χειλάρες του κ. Φανούρη και στο μεγάλο του πρόσωπο άνθισαν μειδιάματα εύφροσύνης:

—Καθίστε, δεσποινίς Ζαννέτ. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

Η γόσσσα κάθισε. Ήναξε την μαλλάρτα της, έβαλε το ένα πόδι πάνω στο άλλο πόδι κι' έλαμψαν στα μάτια του αξιοτίμου κ. Φανούρη κάτι γονατάκια άσυγκριτα, που όμοιά τους δεν θυμόταν να είχε δη μέχρις εκείνης της στιγμής. 'Αλλοιθωρίζονταν της πρόσφερε τσιγάρο.

—Καπνίζετε, δεσποινίς;

—'Ω, ναί. Ευχαριστώ.

—Παρακαλώ. 'Ορίστε.

Κι' αφού άναψε το τσιγάρο της και φύσηξε τα δαχτυλίδια του καπνού ψηλά, η κινηματογραφική εκείνη ευφάνισ προχώρησε στο σκοπό της επισκέψεώς της:

—'Ακούστε, κ. Φανούρη. Μου είπαν για σας πολλά καλά λόγια και νομίζω ότι μπορούμε να συνεργασθούμε. 'Ενδιαφέρεστε για εισαγωγές;

—Βεβαίως! —'Ενδιαφέρεστε για αυτές;

—Βεβαίως!... Βεβαίως!... —Πληρώνετε καλά;

—'Ω, βεβαίως! Βεβαίως! —Λοιπόν ακούστε, κ. Φανούρη:

Έχω τον τρόπο να σας εξασφαλίσω άδειες εισαγωγών. Είσαοτε επιχειρηματίες και δεν μου λείπει, βεβαιωθείτε, και μένα το επιχειρηματικό πνεύμα. Είμαι γυναίκα των υπιζίνες.

—Μπιζίνες-γούμαν, —Γέε!

—'Ωλ-ράϊτ! Έχετε γνωριμίες;

—Μά περί αυτού πρόκειται κ. Φανούρη. Συνδέομαι με πολύ καλό κόσμο, με βουλευτάς, με ύπουργούς, με

—Ζαννέτ Χ.

—Χαίρω πολύ.

Απλώσε το τριανταφυλλί χερσάκι της η δεσποινίς Ζαννέτ και γέμισε αρώματα η χερσούκα του κ. Φανούρη. Καθ' ότι ο άνθρωπος ήταν ψηλός, με ανοικτόμυτες ποδαρούλες και χερσούκλες, άγαρμπος στην εμφάνισι, αλλά άσπιδας στις δουλειές του. Και επί πλέον μερακλής του ποδογύρου. Όταν, όμως, ένας άνθρωπος είναι μερακλής του ποδογύρου και βρεθεί κατάφαστα με μίαν υπαρκή σαν την ηρωίδα της παρούσης ιστορίας, πάλι περίπατο δη ή ασπιδωσύνη του, στο πικαιό. Σορόπια άρχισαν να στάζουν απ' τις χειλάρες του κ. Φανούρη και στο μεγάλο του πρόσωπο άνθισαν μειδιάματα εύφροσύνης:

—Καθίστε, δεσποινίς Ζαννέτ. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

Η γόσσσα κάθισε. Ήναξε την μαλλάρτα της, έβαλε το ένα πόδι πάνω στο άλλο πόδι κι' έλαμψαν στα μάτια του αξιοτίμου κ. Φανούρη κάτι γονατάκια άσυγκριτα, που όμοιά τους δεν θυμόταν να είχε δη μέχρις εκείνης της στιγμής. 'Αλλοιθωρίζονταν της πρόσφερε τσιγάρο.

—Καπνίζετε, δεσποινίς;

—'Ω, ναί. Ευχαριστώ.

—Παρακαλώ. 'Ορίστε.

Κι' αφού άναψε το τσιγάρο της και φύσηξε τα δαχτυλίδια του καπνού ψηλά, η κινηματογραφική εκείνη ευφάνισ προχώρησε στο σκοπό της επισκέψεώς της:

τα, με διευθύνσεις, με θέσεις, διευθυντάς ύπουργείων, τραπεζών, ύπουργούς, 'Αμερικανούς κτλ. Μπρέ τί ήταν τούτη! 'Από τον ούρανό του έπεφτε:

—Να σας φιλήσω, δεσποινίς!

—'Οχι άμέσως.

—Πότε;

—Εύθους μόλις επιτύχουμε την πρώτη καλή δουλειά!...

Κι' άρχισε μία περίεργη ιστορία, ανάμεσα ειδύλλιου και υπιζίνες. Πάντως, ο κ. Φανούρης ήταν μέσα όπωσδήποτε, γιατί κι' αν όσα ίσχυρίζονταν ή δεσποινίς Ζαννέτ ήσαν ύπερβολές του κέρδους του τό... ποδογυρικό θα ήταν μέγα. Περί αυτού δεν ύπρχε καμμία άμφιβολία. Γιατί, είπαμε, ή δεσποινίς Ζαννέτ ήταν κατά το κοινώς λεγόμενο «συχώρια και μπουγκιά».

Μήνας έπέρασε. Κι' ήρθε μήνας δεύτερος. Κι' όταν υπήκε το ήδύλλιο στον τρίτο μήνα ο κ. Φανούρης έκανε ίσολογισμό των κερδών και ζημιών κι' είδε ότι τα πράγματα δεν ήσαν τόσο εύχρηστα. Καθότι ή συναρπαστική Ζαννέτ ζήτούσε και ζήτούσε διαρκώς.

—Μ' έκαψε, κ. πρόεδρε!

—Τι έννοεις;

—'Η γυναίκα αυτή είνε ή μεγαλύτερη ψεύτρα που είνε δυνατόν να συναντήση άνθρωπος στον κόσμο! 'Είνε άφάνταστο με πόση εύλωγτία και πειστικότητα μου άράδιαζε τα ψέμματα και τις ύποσχέ-

—'Εργώ γώ; Πήγα να τρελαθώ! Έόδεξα εκατομμύρια, κ. πρόεδρε. Και σήμερα ίσχυρίζεται ότι τα πράγματα είνε δικά της κι' ούτε θέλει να με διή στα μάτια της!

—Και πού είνε τώρα; Δεν ξέρεis;

—Πού να ξέρω; Πάντως έγω θέλω τουλάχιστο τα πράγματά μου. Έχασα όσα έχασα, να πάω τουλάχιστον τα πράγματα.

Η καθημερινή άπουσία έζει. Κι' ή υπεράσπισις οίχτει την μπόμπα: Με πιστοποιητικά και μαρτυρίες λατρών αποδεικνύει ότι ή δεσποινίς Ζαννέτ είνε λιγάκι «έξελτε», ήγουν τρελή κι' έχει μανία με τις υπιζίνες. 'Ηδη ή οικογένειά της την έκλεισε σε κλινική. 'Όσο γίνεται πράγματα άμφισβητεί ότι ανήκουν όλα στον μνηστή και ζητά να γίνη ειδική ανάκρισι.

Ο κ. Φανούρης μένει έμπαρόντης. 'Η δική αναβολή για να προσκομισθών περισσότερα στοιχεία. Κι' ό επιδόος έρόσπτης της τρελής και υπιζίνες-γούμαν το σφασά και δεν κουνάει!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

της στιγμής

Ο Γεωργίου Καραϊσκάκης

κατανύβει όλο το έλπίδιό μου.

—Κι' έμεινε το έλπίδιό μου, γιατί έχουμει καιρό να φάμε κρέας!...

ταν πήγα να την επισκεφθώ σ' αυτό έκανε πως δεν με ξέρεi!

—Δηλαδή;

—Με πέταξε έξω. κ. πρόεδρε!

—Πώς είπατε; Σε πέταξε έξω;

—Μάλιστα, κ. πρόεδρε. Πήγε να μου φύγη το κεφάλι! Είμαι πρωτόκουστο, καταπληκτικό, άνευ προηγουμένου...

—Για στάσου... Πώς έγιναν ακριβώς τα πράγματα;

—'Από πού ν' άρχίσω και πού να τελειώσω, κ. πρόεδρε; 'Ιλιγγιώ!... Μόλις χτύπησα κι' άνοιξε ή πόρτα μπήκα μέσα σαν νοικοκύρης. Νοικοκύρης δεν ήμουν;

—Μάλλον...

—'Οχι μάλλον. 'Ασφαλώς. Είχα πληρώσει, όπως σας άνέφερα, τα μαλλιοκέφαλά μου για το διαμέρισμα. 'Όπου νάσου κι' εμφανίζεται ή λεγάμενη, «'Ο κύριος» με ρωτάει. Σάστισα. Σάλεψε ή γή κάτω από τα πόδια μου!... Βουβάθηκα!... «'Ασε τ' άσπεία, τίς λέω και δώσε μου κάτι να πιώ, γιατί είμαι κουρασμένος». «'Αντε στο καλό, χριστιανέ μου!... μου άπάντησε. Ποιος σου έδωσε την άδειά να μπαινής στα ξένα σπιτία;» Για να μη σας τα πολυλογώ, κ. πρόεδρε, με πέταξε έξω, μούδωσε το πανί μου. Πού σε είδα, πού σε ξέρω!... 'Αναίδεια, θρασύτης, άναίσχυντία!...

—Μά πώς έγινε αυτό; Γιατί να σου φερθή έτσι;

—Ξέρω γώ; Πήγα να τρελαθώ! Έόδεξα εκατομμύρια, κ. πρόεδρε. Και σήμερα ίσχυρίζεται ότι τα πράγματα είνε δικά της κι' ούτε θέλει να με διή στα μάτια της!

—Και πού είνε τώρα; Δεν ξέρεis;

—Πού να ξέρω; Πάντως έγω θέλω τουλάχιστο τα πράγματά μου. Έχασα όσα έχασα, να πάω τουλάχιστον τα πράγματα.

Η καθημερινή άπουσία έζει. Κι' ή υπεράσπισις οίχτει την μπόμπα: Με πιστοποιητικά και μαρτυρίες λατρών αποδεικνύει ότι ή δεσποινίς Ζαννέτ είνε λιγάκι «έξελτε», ήγουν τρελή κι' έχει μανία με τις υπιζίνες. 'Ηδη ή οικογένειά της την έκλεισε σε κλινική. 'Όσο γίνεται πράγματα άμφισβητεί ότι ανήκουν όλα στον μνηστή και ζητά να γίνη ειδική ανάκρισι.

Ο κ. Φανούρης μένει έμπαρόντης. 'Η δική αναβολή για να προσκομισθών περισσότερα στοιχεία. Κι' ό επιδόος έρόσπτης της τρελής και υπιζίνες-γούμαν το σφασά και δεν κουνάει!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

της στιγμής

Ο Γεωργίου Καραϊσκάκης

κατανύβει όλο το έλπίδιό μου.

—Κι' έμεινε το έλπίδιό μου, γιατί έχουμει καιρό να φάμε κρέας!...

Οι όγκοι στις γυναίκες

«Ινομώματα» και «πολύποδες»

Ο φόβος που προκαλεί σχεδόν πάντοτε η ιατρική διαγνωστική του «όγκου», είναι συχνά έντελως άδικαιολόγητος. Γιατί υπάρχουν οι καλοήθεις όγκοι και οι κακοήθεις (καρκινώματα). Ένώ οι δεύτεροι καταστρέφουν τους γύρω ιστούς και απλώνονται και σε άλλα μέρη του σώματος, οι πρώτοι δεν έχουν αυτές τις ιδιότητες.

Ωστόσο, κι' οι καλοήθεις όγκοι μπορεί να προκαλέσουν σοβαρές ενόχλησεις: 1) με το αυξανόμενο μέγεθός τους, 2) με την πίεση και τον πόνο που δημιουργούν στους γύρω ιστούς, 3) με τις αιμορραγίες που φέρνουν, βλάπτοντας τα γειτονικά αιμοφόρα αγγεία.

Οι συχνότεροι καλοήθεις όγκοι της μήτρας είναι τα «ινωμώματα», που λέγονται έτσι γιατί αποτελούνται ιδίως από ίνωση ιστόν. Τα 20% περίπου των γυναικών της λευκής φυλής, άνω των 30 ετών, έχουν τέτοιους όγκους, πολλές όμως δεν χρειάζονται ενέχρηση.

Ένα ινωμάωμα μπορεί να είναι απλό ή πολλαπλό. Κάποτε είναι ένας όγκος αποτελούμενος από πολλούς μικρούς. Κάποιες δεν ξέρει με βεβαιότητα την αιτία της εμφάνισής τους ή το πώς προλαμβάνονται. Μετά την εμφάνισή τους δεν εμφανίζονται νέοι, αλλά οι ήδη υπάρχοντες μεγαλώνουν σιγά-σιγά.

Αλλάτε το ινωμάωμα βρίσκεται στη μήτρα κι' άλλοτε στο περιτόναιο, μακριά απ' αυτήν. Το σπουδαιότερο απ' αυτόν είναι το σπινθηροειδές, το οποίο είναι η αιτία της εμφάνισής τους ή το πώς προλαμβάνονται. Μετά την εμφάνισή τους δεν εμφανίζονται νέοι, αλλά οι ήδη υπάρχοντες μεγαλώνουν σιγά-σιγά.

Αλλάτε το ινωμάωμα βρίσκεται στη μήτρα κι' άλλοτε στο περιτόναιο, μακριά απ' αυτήν. Το σπουδαιότερο απ' αυτόν είναι το σπινθηροειδές, το οποίο είναι η αιτία της εμφάνισής τους ή το πώς προλαμβάνονται. Μετά την εμφάνισή τους δεν εμφανίζονται νέοι, αλλά οι ήδη υπάρχοντες μεγαλώνουν σιγά-σιγά.

Αλλάτε το ινωμάωμα βρίσκεται στη μήτρα κι' άλλοτε στο περιτόναιο, μακριά απ' αυτήν. Το σπουδαιότερο απ' αυτόν είναι το σπινθηροειδές, το οποίο είναι η αιτία της εμφάνισής τους ή το πώς προλαμβάνονται. Μετά την εμφάνισή τους δεν εμφανίζονται νέοι, αλλά οι ήδη υπάρχοντες μεγαλώνουν σιγά-σιγά.

Αλλάτε το ινωμάωμα βρίσκεται στη μήτρα κι' άλλοτε στο περιτόναιο, μακριά απ' αυτήν. Το σπουδαιότερο απ' αυτόν είναι το σπινθηροειδές, το οποίο είναι η αιτία της εμφάνισής τους ή το πώς προλαμβάνονται. Μετά την εμφάνισή τους δεν εμφανίζονται νέοι, αλλά οι ήδη υπάρχοντες μεγαλώνουν σιγά-σιγά.

θούνη τη λειτουργία τους, έλευθερώνοντας κάθε μήνα ένα ώο-ριον, που πέφτει μέσα στην περιτοναϊκή κοιλότητα, όπου νεκρώνεται και απορροφάται. Υπάρχουν μικρά ινομώματα, που δεν προκαλούν καμιά ενόχληση. Τ' αφήνει λοιπόν ο γιατρός στη θέση τους, αλλά τα εξετάζει κάθε 6 — 12 μήνες μήπως μεγαλώσουν.

Οι μικροί αυτοί όγκοι κρέμονται κάποτε μέσα στη μήτρα μ' ένα στέλεχος. Τότε προκαλούν άφθονες αιμορραγίες, είναι όμως εύκολη η αφαίρεσή τους χωρίς να γίνει η μήτρα. Εφόσον τα ινομώματα δεν προκαλούν πόνο, όσο είναι μικρά, μπορεί ν' ανακαλυφθούν μόνο με την ψηλάφηση του ύποπταστού απ' την ίδια τη γυναίκα. Αν νοιώσει τότε ένα σκληρό όγκο, πρέπει ν' αποταθεί στο γιατρό.

Οι πολύποδες είναι ένα είδος όγκων της μήτρας που σχηματίζουν λεπτές προεκτάσεις, σαν τα πλοκάμια των γαπιδιών. Συχνά υπάρχουν δυο και τρεις μαζί. Προκαλούν αιμορραγίες όπως δηλαδή, ανεξάρτητα προς την εμμηνοπερίοδο. Οι αιμορραγίες αυτές εμφανίζονται συχνά έπειτα από σωματική άσκηση ή όταν υπάρχει δυσκοιλιότητα.

Σπάνια ένας πολύπος μπορεί να εξελιχθεί σε κακοήγη όγκο. Η χειρουργική αφαίρεσή του γίνεται σιγά, χωρίς να πειραχθεί η μήτρα. Μπορεί επίσης να δημιουργηθούν όγκοι στις ωθήκες. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι κύστες με υγρό. Μπορεί δε κάποτε να γίνουν κακοήθεις.

Εμφανίζονται σ' οποιαδήποτε ηλικία, σπάνια όμως μετά από την εμμηνορροΐα. Αν είναι μικρές, δεν χρειάζονται χειρουργική επέμβαση, αλλά μόνον εξέταση κάθε τόσο, για ν' αφααιρεθούν αν τυχόν αποκτήσουν επικίνδυνες διαστάσεις.

Κύστες μετρίου μεγέθους (διαμέτρου 10 πόντων περίπου) μπορεί να περιστραφούν γύρω απ' το στέλεχός τους, ώστε να διακοπεί η κανονική τροφοδοσία τους με αίμα. Η επιπλοκή αυτή προκαλεί ένα οξύ πόνο. Αν δεν αφααιρεθεί άμεσα η κύστη, θα νεκρωθεί θα πάθι γάγγραινα και θα δηλητηριάσει όλο τον οργανισμό.

Προκειμένου να κρίνει αν θα αφαίρεση τις ωθήκες, μαζί μ' ένα όγκο της, ο γιατρός θα λάβει υπ' όψη του πολλούς παράγοντες. Τα όργανα αυτά είναι σπουδαιότατα, όχι μόνο για την αναπαραγωγή αλλά και για τις απαραίτητες δομές που παρέχουν στον οργανισμό. Φονίμο είναι λοιπόν να προσπαθεί ο γιατρός ν' αφήσει τουλάχιστον τη μία ωθήκη.

Υπάρχει ένα είδος κύστες της ωθήκης, που λέγεται «δεσμοειδής» και περιέχει μία πη-

κτή λιπαρά ύλη, μαζί με τριγές, κοκκαλάκια, δόντια κ.λ.π. Προέρχεται ίσως απ' το σπινθηροειδές ενός όγκου μέσα στα ώο-ρια. Δεν είναι κακοήθους μορφής, δυστυχώς όμως προσβάλλει συνήθως και τις δύο ωθήκες και καθιστά αναγκαία την αφαίρεσή τους.

Οι όγκοι των ωθηκών μπορεί να προκαλέσουν επιπλοκές κατά την εγκυμοσύνη. Αν λοιπόν ο γιατρός ανακαλύψει ένα τέτοιο σε μία νέα γυναίκα, στους πρώτους 3 μήνες της κύησης, το σωστό είναι να τον αφαίρει, όποτε η εγκυμοσύνη συνεχίζεται και τελειώνει κανονικά. Προκειμένου όμως για μία γυναίκα μεσόκοιτη, που θα γίνει για πρώτη φορά μητέρα, γίνεται ο τοκετός με καισαρική τομή.

☉☉

Κατά της σπηθάγχης

Όσοι υποφέρουν από σπηθάγχη, μπορούν ν' ανακουφισθούν σημαντικά απ' τους πόνους με μία νέα τεχνική που επινόησε ένας Ρώσος χειρουργός: Εισάγει ένα τοπικό αναισθητικό από μία όρη ανοιγμένη στο στέφανο, στο ύψος της πρώτης πλευράς. Έχει εξασφαλιστεί ήδη η μέθοδος του σε 27 ασθενείς, χωρίς κανένα δυσάρεστο αποτέλεσμα. Στις 16 περιπτώσεις, οι κρίσεις πόνου έπαψαν επί 1—19 μήνες. Προηγούμενος ένας απ' τους ασθενείς πάσχιζε 24 κρίσεις την ημέρα. Όταν άσθενε (οι πέντε απ' τους οποίους υπέφεραν από θρόμβωση της στεφανιαίας αρτηρίας) δεν ωφελήθηκαν καθόλου απ' αυτή τη θεραπεία.

Μία άλλη μέθοδος δοκίμασε κάποιος γιατρός του Σαίν-Λουίς: Ενόησε γλωσσικού τεσσάρου αιμορραγίας. Μεταγενέστερα η μικρότερη δόση, που προκαλούσε γαργαλιτά στα πόδια, και την

χορηγούσε κάθε μία ή δυο βδομάδες. Οι 25 από 28 ασθενείς, που υπεβλήθησαν σ' αυτή τη θεραπεία, έγιναν ικανοί για ένοση και απασχόληση σχεδόν τελείως απ' τους πόνους.

Τα νέα αντιβιοτικά

Οι έντερικες μολύνσεις καταπολεμούνται εξ ίσου καλά με την γαμοκίνη, όπως και με τη νεομυκίνη. Το καλύτερο αντιβιοτικό κατά της σφαιριώσεως εξακολουθεί να είναι η στρεπτομυκίνη, συνδυασμένη με ΠΑΣ (παρααμινοσαλικυλικό οξύ). Η ζι-ουκίνη, ή νεομυκίνη, ή τιμπιόνη και άλλα φάρμακα της ίδιας κατηγορίας δεν πολυδοσιμποιούνται, γιατί προκαλούν τοξικές αντιδράσεις ή για άλλους λόγους.

Ιδεώδες ποντικοφάρμακο

Επινοήθηκε ένα νέο ποντικοφάρμακο, που δεν είναι δηλητηριώδες για τ' άλλα ζώα, ούτε και για τον άνθρωπο. Ονομάζεται «βαρφαρίνη» και σκοτώνει τα ποντίκια προκαλώντας θανατηφόρες αιμορραγίες στους πνευμονικούς τους. Έχει ως βάση ένα προϊόν ανάλογο προς τη «δικοουμολήνη», την γνωστή ουσία, που παρομοιάζει τη δομή των αιμάτων. Άλλοτε, τα ποντικοφάρμακα περιείχαν θάλλιο, και προκαλούσαν πολλά ατυχήματα, ιδίως σε μικρά παιδιά.

Η «έρυθρα»

Η «έρυθρα των βρεφών» είναι μία ανησυχητική αλλά σπάνια επιπλοκή αρώσας, κοινή σε παιδιά από 5 μηνών ως 2 ετών. Οι τελευταίες έρευνες απέδειξαν ότι προκαλείται από ένα είδος ιού. Άντικεί με δυνατό πυρετό και πονόλαιμο. Μετά 4—5 μέρες, η θερμοκρασία πέφτει στο κανονικό κι' εμφανίζεται ένα εξάνθημα παρόμοιο με της ιλαράς.

Η ασθένεια αυτή δεν είναι ποτέ θανατηφόρα, συνδέεται όμως συχνά με σοβαρότερες παθήσεις. Τώρα που οι γιατροί ξέρουν την αιτία της, ελπίζουν να μάθουν και πώς μεταδίδεται.

Ο ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΟΣ... ΝΥΧΤΟΦΥΛΑΚΑΣ

Ένας νυκτοφύλακας των ενοχλητικών παραγωγών πλουτωνίου της εταιρείας «Τζενεράλ Έλεκτρικ» στο Χόνολουλου της Ουάσινγκτον ανέκαλυψε υποστήριξη ένα μετρούχο ραδιενεργείας, ότι τα χέρια του εξέπεμπαν ακτίνες Άλφα! Τρομοκρατημένος λοιπόν, έτρεξε άμέσως στους επιστήμονες της εταιρείας, οι οποίοι τον πληροφορήσαν ότι θα είχε πιάσει κάποιο ραδιενεργό αντικείμενο. Ο νυκτοφύλακας θυμήθηκε τότε ότι είχε δοθεί την προηγούμενη ημέρα ένα σπασμένο ένοχηλο που είχαν πετάξει απ' το εργοστάσιο και το μετέφερε στο σπίτι του. Σε λίγο ένα συνεργείο εφοδισμένο με μετρούχες ακτίνων Άλφα, κατέβηκε στο σπίτι του νυκτοφύλακα κι' άνοιξε να ελέγξει όλα τα έπιπλα και σκεύη. Το αποτέλεσμα ήταν ότι τα περισσότερα σκεύη της κουζίνας καταστράφηκαν από το συνεργείο κι' αντικαταστάθηκαν, γιατί ήταν γεμάτα ραδιενεργεία.

ΟΙ ΕΜΕΤΟΙ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

Οι κυριότερες αιτίες που τους προκαλούν

Οι μητέρες δεν αποδίδουν συνήθως σημασία στους εμετούς των βρεφών τους. Κι' ωστόσο, αυτοί οι έμετοι μπορεί ν' αποτελούν σύμπτωμα σοβαρώτατης διαταράχης, που η διάγνωση της πρέπει να γίνει εγκαίρως. Κάθε καθυστέρηση στο ζήτημα αυτό μπορεί να έχει μοιραία αποτελέσματα.

Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε έμετός πρέπει να μας κάνει ν' ανησυχούμε. Πολλά λάιμαργα βρέφη θηλάζουν πολύ γρήγορα. Το γάλα ξαναεβαίνει τότε στον οισοφάγο και χύνεται από το στόμα με τη μορφή έμετου. Στην περίπτωση αυτή πρέπει να επιβραδύνουμε το ρυθμό του θηλασμού, π. χ. διακόπτοντάς τον κάθε τόσο ή, αν γίνεται με μπιμπερόν, κρατώντας το λοξό, σε τρόπον ώστε το γάλα να χύνεται άργα.

Αν, όμως, μ' όλες αυτές τις προφυλάξεις, το βρέφος εξακολουθεί να έχει συχνούς έμετους, πρέπει να συμβουλευθείτε άμεσα το γιατρό σας.

Οι συχνοί έμετοι του βρέφους μπορούν, πρώτα-πρώτα, να οφείλονται σε ελαττωματικό σχηματισμό του πεπτικού σωλήνος. Η σοβαρότερα περίπτωση είναι η καλουμένη στένωση του πυλωρού. Πρόκειται, ως γνωστόν, για την έξοδο του στομάχου, από την οποία οι τροφές περνούν στο δωδεκαδάκτυλο.

Η στένωση, που παρατηρείται συνήθως στα αγόρια, εμφανίζεται μεταξύ της 15ης και της 25ης ημέρας από τον τοκετό και, σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις, ενωρίτερα. Το βρέφος φαίνεται ύγιες, το βλέμμα του είναι ζωηρό, έχει όρεξη, η θερμοκρασία του δεν ξεπερνάει την κανονική και, γενικά, δεν παρουσιάζει κανένα ανησυχητικό σύμπτωμα, εκτός ίσως από κάποια επίμονη δυσκοιλιότητα. Κάθε φορά, όμως, που το βρέφος θηλάσει, βράζει πάλι το γάλα. Η αλλαγή της διαίτης δεν φέρνει κανένα αποτέλεσμα. Δεν μπορεί ν' ανεχθεί ούτε το απλό ζαχαρόνερο. Φυσική συνέπεια είναι ότι χάνει διαρκώς βάρος. Η απώλεια βάρους μπορεί να φθάσει μέχρι 50—70 γραμμάρια την ημέρα. Αν δεν ληφθούν εγκαίρως τα κατάλληλα μέτρα, το παιδάκι θα πεθάνει από την πείνα.

Η στένωση του πυλωρού θεραπεύεται συνήθως μόνη της με την παρέλευση του χρόνου. Αλλά όταν είναι πολύ μεγάλη, το βρέφος υποβάλλεται σε μια μικρή επέμβαση, που εύκολως είναι πολύ απλή και δεν παρουσιάζει σοβαρούς κινδύνους (ή θνησιμότητας είναι ελάχιστη).

Σ' άλλες περιπτώσεις, ο έμετος του βρέφους είναι δυσώδης και περιέχει ίχνη χολής. Οφείλεται τότε στο ότι το μεσεντέριον (που είναι ο μεταξύ των λεπτών εντέρων λιπώδης ιστός) πιέζει το δωδεκαδάκτυλο.

Σε παρόμοια περίπτωση, αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στη στένωση, το βρέφος δεν έχει όρεξη, παρουσιάζει εναλλαγές

δυσκοιλιότητας και διαρροίας, ισχυρό πυρετό και θαμβιαία άπισχνανση. Η εξέταση στις ακτίνες φανερώνει την πίεση που αναφέρουμε και, σε μερικές περιπτώσεις, αρκεί να βάλει κανείς το βρέφος στο κρεβάτι με την κοιλιά, για να εξαφανισθούν άμεσα τα δυσάρεστα συμπτώματα.

Σ' άλλες περιπτώσεις, οι έμετοι συνοδεύονται με υπερτροφία του οισοφάγου, έντονη αναιμία κτλ.

Οι έμετοι μπορούν επίσης να οφείλονται σε δυσπεψία, που εμφανίζεται από τις πρώτες ημέρες της γεννήσεως του βρέφους. Η δυσπεψία δεν εμποδίζει την εμφάνιση διαρροίας κατά διαστήματα.

Πολλά βρέφη αρχίζουν να έχουν συχνούς έμετους από τον πέμπτο ή έκτο μήνα. Η κληρονομική σύφιλις είναι, σε πολλές περιπτώσεις, η αιτία αυτών των έμετων. Αλλά και μία οποιαδήποτε μολύνση, που παρατείνεται επί μακρό χρονικό διάστημα, μπορεί να επιφέρει το ίδιο αποτέλεσμα. Αυτό συμβαίνει π. χ. σε περίπτωση λανθάνουσας μολύνσεως του μέσου ώτος. Όταν η πάθηση αυτή θεραπευθεί με την κατάλληλη αγωγή, οι έμετοι εξαφανίζονται άμεσα.

Υπάρχουν, τέλος, οι νευρικοί έμετοι, που οφείλονται σε υπερεμετασθήση του νευρικού συστήματος. Η θεραπεία των επιτυγχάνεται με μία κατάλληλη αγωγή, που πρέπει να προσαρμόζεται στην ιδιαίτερη «ψυχολογία» εκάστου βρέφους και που απαιτεί μεγάλη έμπειρη, ευστροφία και ετοιμότητα.

Οι μητέρες δεν πρέπει, λοιπόν, να παίρνουν στα έλαφρά τους έμετους των παιδιών τους. Η παρατηρούμενη διάρκειά τους, η συχνότητά των κ.τ.λ. πρέπει να κινούν άμεσα την προσοχή τους. Γιατί η εγκαίρως διάγνωση των αποτελειώνει την καλύτερη έγγυση της αποτελεσματικής θεραπείας των.

☉☉

Η διάγνωση της εγκυμοσύνης

Η συνεχής αναζήτηση νέων και καλύτερων μεθόδων ώνησε στην έπινοση μιας απλής και εύλογης δοκιμής για την εγκυμοσύνη. Η δοκιμή αυτή μπορεί να γίνει σε λίγα λεπτά, σε οποιοδήποτε ιατρείο, και αποκαλύπτει την εγκυμοσύνη απ' την άοχη της, λίγες βδομάδες μόνο μετά τη σύλληψη.

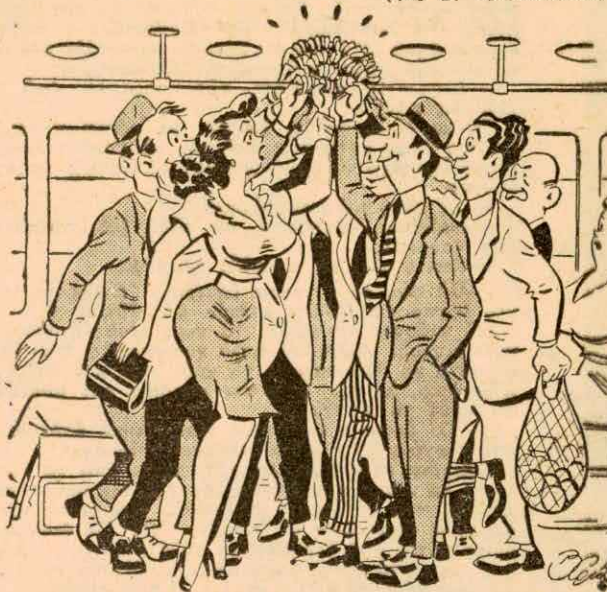
Ο γιατρός παίρνει ένα μικρό δείγμα βλέννης απ' τον κόλπο της γυναίκας. Το εξετάζει στο μικροσκόπιο, και, αν τα κύτταρα του δεν έχουν το σήμα φύλλου φτέρας, αποφαίνεται ότι υπάρχει εγκυμοσύνη. Η μέθοδος αυτή δοκιμάστηκε μ' επιτυχία σε 500 περιπτώσεις, θ' αντικαταστήσει σε κάθε άλλη, πολυπλοκώτερη κι' ακριβώτερη.

Ελαττώνει τον ιδρώτα

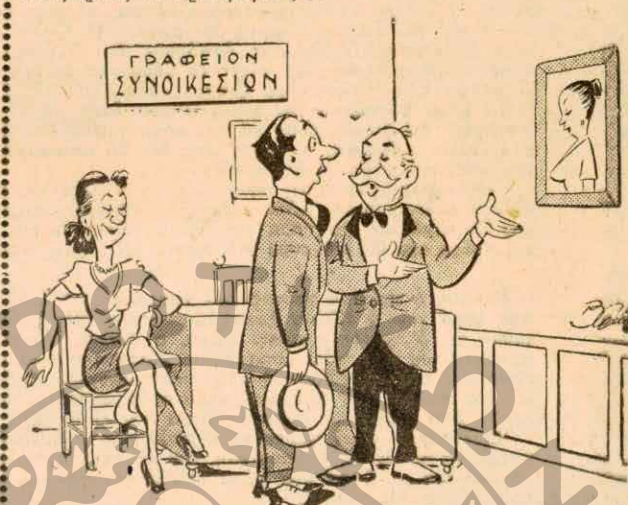
Το νέο φάρμακο «κπαπνίνη», που χορηγείται για τη θεραπεία του έλκους του στομάχου, απέδειξε επίσης αποτελεσματικό κατά της υπεριδρωσής. Οι γιατροί που το μεταχειρίστηκαν για το έλκος, πρότειναν ότι στεγνώνει τα χέρια και τα πόδια των ασθενών. Το δοκίμασαν λοιπόν σε 4 γυναίκες, που ίδρωναν πάρα πολύ, κι' είδαν ότι ενεργούσε 4—5 ώρες μετά τη λήψη του. Το φάρμακο όμως αυτό πρέπει να χορηγείται πάντα με την παρακολούθηση γιατρού.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Καλέ, για όνομα του Θεού! Δεν έχει άλλο μέρος το λεωφορείο, να κρατηθίτε τ... —

— Έδω είναι όταν εξέλεξε «Μις Καλαμάτα», το 1930!... —

— Βάλε μου εδώ ένατο θράμμα νέφτι και γρήγορα!... —

Σ ΚΥΜΜΕΝΗ στο Ισόγειο γραφείο, τακτοποιούσα κάτι λογαριασμούς του πατέρα μου. Από το ανοιχτό παράθυρο, ακούγονταν οι αγριοφωνάρες των ιθαγενών του Άντεν, που διαλαλούσαν το εμπόρευσμά τους. Έξαφνα, μία πρωτακουστή φωνή, μ' έκανε να σηκώσω το κεφάλι μου και να κυττάζω προς το παράθυρο, ξαφνιασμένη.

—Δεσποινίς, σηκωθείτε, σας παρακαλώ, από την καρέκλα σας!

Ένας νέος, ψηλός, ξανθός, με μάτια καστανά, Γάλλος όπως κατάλαβα από την προφορά του, στεκόταν έξω από το παράθυρο και με κύτταζε χαμογελώντας.

—Σε μένα μιλάτε; ρώτησα.

—Μάλιστα, δεσποινίς, σε σας! Μά, σηκωθείτε, σας παρακαλώ!

—Και γιατί, να σηκωθώ; ρώτησα.

—Θα σας το εξηγήσω ύστερα... Έχετε το λόγο μου δεσποινίς. Έλάτε λοιπόν, σηκωθείτε!

Με πιάσανε τὰ γέλια. Ο νέος αυτός ήταν πολύ πρωτότυπος. Αλλά και πολύ γοητευτικός. Μου ήταν αδύνατο να του αρνηθώ τη χάρη που μου ζητούσε. Σηκώθηκα, λοιπόν, από την καρέκλα και προχώρησα προς το παράθυρο.

—Ω! Έκανε ο άγνωστος νέος. Τώρα, ήσυχασα, δεσποινίς! Δεν είσα-στε γοργόνα όπως είχα υποθέσει στην αρχή!... Σας έδλεπα τόσες μέρες καρφωμένη στην καρέκλα σας, πάνω από τα κατάρτια, χωρίς να δείχνετε το παραμικρό ενδιαφέρον για την υπόλοιπη ανθρωπότητα και σας πέρασα για θαλασσινή θεότητα... Υπάρχουν τόσο πολλοί σ' αυτά εδώ τα μέρη, όπως λένε οι Άραβες. Ω! Τις φοβάμαι πολύ, ξέρετε τις σειρήνες αυτές που ξεφυλάτουν τους άντρες... Σας δεβαίω πως αν ήσα-στε, όπως το φοβόμουν, σειρήνα, δεν θα επιχειρούσα με κανένα τρόπο να επιδιώξω τη φιλία σας!... Ένω τώρα...

—Ετσι άρχισε η γνωριμία μου με τον Κλώντ, γνωριμία που πολύ γρήγορα εξελίχθηκε σ' ένα τρυφερό αίσθημα, με κατάρτιζε τον αρραβώνα. Οι γονείς μου δεν έφεραν καμιά αντίρρηση. Ο Κλώντ ήταν γιος ενός από τους μεγαλύτερους Γάλλους εμπόρους του Τζιμπουτί και, όπως πληροφορήθηκα αργότερα, είχε γίνει το μύλο της έριδος για τα κορίτσια των λιγοστών Ευρωπαίων, που ζούσανε στη Γαλλική Σομαλία.

Το μόνο σύννεφο στην ευτυχία μου ήταν οι σπουδές του Κλώντ. Ο πατέρας του φιλοδοξούσε να τον κάνει γιατρό κι επέμενε να τον στείλει στο Παρίσι. Φυσικά, ο γάμος μας δεν θα μπορούσε να γίνει πριν ο αγαπημένος μου πάρη το δίπλωμά του...

—Μην στενοχωριέσαι, αγαπημένη μου Όδεττ, έλεγε ο Κλώντ που μ' έδλεπε μελαγχολική. Κάθε καλοκαίρι, θα έρχομαι κοντά σου... Τα χρόνια θα περάσουν γρήγορα και μόλις τελειώσω τις σπουδές μου θα παντρευτούμε και θα μείνουμε για πάντα εδώ, απέραντα ευτυχισμένοι.

Πέρασε ο πρώτος χρόνος του χωρισμού κι' ήρθε το καλοκαίρι. Πιστός στο λόγο του, ο Κλώντ ξαναγύρισε κοντά μου. Έτσι πέρασε κι' ο δεύτερος κι' ο τρίτος χρόνος. Τώρα, ο Κλώντ, προχωρημένος αρκετά στις σπουδές του είχε πάρει εσωτερικούς γιατρούς σ' ένα μεγάλο sanatorium της Γαλλίας, για να ειδικευθώ στη φυματιολογία. Κάθε βδομάδα, μουστέλιε κι' ένα πολυσέλιδο γράμμα, γεμάτο υποσχέσεις και όνειρα για το μέλλον... Στο διάστημα αυτό γνώρισα τον Πασκάλ.

Ο Πασκάλ ήταν γεροδεμένο παλληκάρι. Συνδεθήκαμε στενότερα και χωρίς να το θέλω, ή παρούσια του εξασκούσε πάνω μου μία γοητεία ακατανίκητη... Όταν μία μέρα έλαβα ένα γράμμα του Κλώντ που μ' αναστάτωσε. Μούγραφε:

«Αγαπημένη μου Όδεττ,

Δεν θέλησα να σου το γράψω πρωτίτερα. Είμαι άρρωστος. Με το να περιποιούμαι τους φυματικούς, προσεβλήθη κι' εγώ απ' αυτή τη φρικτή αρρώστια. Τώρα, νοσηλεύομαι σ' ένα sanatorium των Άλπεων. Αλλά μην ανησυχείς. Σε όχτώ, δέκα μήνες το πολύ, θα είμαι τελείως καλά... Γράφε μου συχνά...

Χίλια φιλιά ΚΛΩΝΤ»

Μόλις τελείωσα το διάβασμα, έπεσα στην άγκαλιά του Πασκάλ, που έτυχε να βρίσκεται κοντά μου κείνη τη στιγμή.

Πέρασα μέρες φριχτής αγωνίας. Ο Πασκάλ, βλέποντας τον πόνο μου, προσπαθούσε να με παρηγορήσει. Το τρυφερό του βλέμμα μούδινε κουράγιο για τη ζωή... Κι' άρχισα τώρα ν' αναρωτιέμαι: Είχα πάψει άρα γε ν' αγαπώ τον Κλώντ;

Ένα άλλο γράμμα από τις Άλπεις μετά όχτώ μήνες μ' άναστατωσε. Ο Κλώντ είχε γιατρευθώ και θα ξαναγύριζε στο Άντεν.

Τη μέρα που γύρισε ο Κλώντ, μόλις τον είδα μπροστά μου, ώ-χρα και αδύνατο, έμεινα καρφωμένη στη θέση μου, χωρίς να βγά-λω μιλιά. Με φίλησε στο μάγουλο και μου ψιθύρισε:

—Δεν πίστευα πως άλλαξα τόσο πολύ. Όδεττ, ω-στε να μη με αναγνωρίζεις...

—Λες άνοησίες, αγαπητέ μου, απάντησα. Ή χαρά που σε ξαναβλέπω, μ' έχει παραλύσει!

Η βερρήνα του Άντεν

Αισθηματικό διήγημα

Κι' έπεσα στην άγκαλιά του λαίγι-νας με αναφυλλιά...

Οι μέρες που ακολούθησαν, ήτανε για μένα δραμα-τικές. Ο Πασκάλ, που είχε γίνει άμεσως φίλος με τον Κλώντ, βρισκότανε καθημ' ένα μαζί μας. Και κά-θε μέρα που περνούσε, άποχ' ένα τη βεβαιότητα ότι δεν αγαπούσα πια τον Κλώντ. Είχα χάσει τον ύπνο μου, δεν έτρωγα, δεν είχα τη δύναμη να μιλήσω ούτε στον Πασκάλ, ούτε στον Κλώντ. Ήταν, όμως, σωστό ν' αφήσω τον Κλώντ να πιστέψει ότι εξακολουθούσα να τον αγαπώ; Ω! πόσο ήμουν δυστυχισμένη!

Ένα βράδυ, που καθόμασταν εγώ, ο Πασκάλ κι' ο Κλώντ στη βεράντα χτύπησε ξα-φνικά το τηλέφωνο. Ζητούσαν τον Κλώντ. Ένας κοινός φίλος μας άρρώστησε βαρεια και ζητούσε το μνηστήρα μου, να τρέξω άμεσα. Ο Κλώντ σηκώθηκε να φύγει.

—Θα έλθω κι' εγώ μαζί του, είπε ο Πασκάλ. Πάμε να πάρουμε ένα ταξί.

Και μ' αφήσανε μόνη, με την αγωνία μου. Πέ-ρασε αρκετή ώρα. Και έξαφ' ένα το τηλέφωνο κου-δούνισε πάλι. Ήρθε το ακουστικό.

—Αλλό!... άκουσα από την άλλη άκρη του σύρματος... Κι' ύστερα, φωνές υπερδεμένες.

«Μα ποιός τηλεφωνεί; ρώτησα. Δεν καταλαβαίνω... Με ζητεί ένας πληγωμένος... Έμένα; Μα τί συνέβη; Ένα αυτόχειρτικό δυστύχημα, εί-πατε; Ο ένας νεκρός, ο άλλος τραυματίας;»

Δεν ήξεραν τα ονόματά τους και με ζητούσαν για να διαπιστώσουν την ταυτότητά τους. Έτρεξα σαν τρελή... Ποιος ήταν άρα γε ο σκο-τωμένος; Ο Πασκάλ ή ο Κλώντ. Γιατί γι' αυτούς επρόκειτο άσφαλώς. Δεν ήθελα να πεθάνουν! Ούτε ο Πασκάλ, ούτε ο Κλώντ... Ο Κλώντ!... Ω! όχι ο Κλώντ!... Όχι ο Κλώντ! Δεν ήθελα να πεθάνει ο Κλώντ!...

Ανέβηκα τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια του νοσοκομείου.

—Ποιος είναι ο σκοτωμένος; ρώτησα τη νοσοκόμο που με πλησίασε.

—Δεν ξέρω. Ο τραυματίας βρίσκεται σε κωματώδη κατάσταση. Μό-λις πρόλαβε και ψιθύρισε το όνομά σας. Τό ταξί είχε πάρει φωτιά και τα ρούχα του καήκανε. Περιμένουμε να μας διαδοτίσετε σεις για την ταυτότητά του...

Ανοίξε μία πόρτα κι' έπάνω σ' ένα κρεβάτι, είδα ξαπλωμένον τον Πασκάλ!... Τα γονάτά μου λυγίσανε. Όποτε ο Πασκάλ ήταν ο τραυματι-σμένος... Κι' ο Κλώντ; Ο Κλώντ σκοτώθηκε...

—Πού είναι ο άλλος; φώναξα. Θέλω να τον δω!

Με ώδηγησαν σ' έναν άλλο θάλαμο όπου βρέθηκα μπροστά σ' ένα φα-ρειό. Ένα σώμα ήτανε ξαπλωμένο και σκεπασμένο σ' ένα σεντόνι. Κύ-ταξα το πτώμα σαν απολιθωμένη. Κι' έξαφ' ένα πέρασα σ' ένα ύστερικό γέλιο.

—Τρελλάθηκε ή δυστυχισμένη! είπε κάποιος δίπλα μου.

—Όχι! φώναξα. Δεν είμαι τρελή! Αφήστε με, σας παρακαλώ να τηλεφωνήσω κάπου. Δεν είναι ο μνηστήρας μου ο νεκρός.

Και χωρίς να περιμένω πήρα το τηλέφωνο όπου σκημάτισα έναν αριθμό:

—Εμπρός! φώναξα, Κλώντ! Κλώντ! Εγώ είμαι η Όδεττ! Ναί! Συ-νέβη ένα φοβερό δυστύχημα! Περιμένε με... Έρχομαι άμεσα!

Ο Κλώντ με περίμενε κατάχλωμος στην πόρτα του σπιτιού του. Έ-πεσα στην άγκαλιά του και κρεμάστηκα από το λαιμό του. Ύστερα του διηγήθηκα την επίσκεψή μου στο νοσοκομείο. Και τότε καταλάβαμε τί είχε συμβεί. Φεύγοντας ο Κλώντ από το σπίτι μου, μαζί με τον Πασκάλ, πήραν ένα ταξί και πήγανε στο σπίτι του φίλου μας που τον κάλεσε. Ο Κλώντ ανέβηκε στον άρρωστο κι' ο Πασκάλ συνέχισε την κούρσα του με το ταξί για να πάει στο σπίτι του. Στο δρόμο, θα συνάντησε φαίνεται κάποιο φίλο του και τον κάλεσε ν' ανέβη στο μοιραίο αυτοκίνητο.

—Όδεττ, μου είπε αργότερα ο Κλώντ. Ποτέ δεν θα λησμονήσω τη φωνή σου στο τηλέφωνο! Μου ξανάδωσε όλη τη χαρά της ζωής. Νόμιζα πως σε είχα χάσει για πάντα! Ήσουν τόσο αλλοαγμένη τον τελευταίο καιρό!

Του έκλεισα τα χείλη με ένα φιλή και ύστερα ψιθύρισα:

—Κλώντ! Αγαπημένο μου Κλώντ! Νά-ξερεις πόσο σ' αγαπώ!... Ούτε γώ το ήξερα πόσο... Τώρα, όμως, το ξέρω!...

ΙΡΕΝ ΠΕΛΛΕΡΑ

#1 Βαβίλιον του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σίμπυλ αφηγείται στη βαρώνη Γιάκουμπ-σεν τα παράξενα και δραματικά γεγονότα που συνέβησαν. Η βαρώνη δυσκολεύεται να πιστέψει ότι η Ναδίνα ντε Ροσβέλ δεν είναι η ίδια. Την επισκέπτεται και βεβαιώνεται ότι η Φράγκα έχει δάκιο. Μα η Φράγκα επιμένει. Και μόνον μετά τις θερμές συστάσεις της βαρώνης δέχεται να υποταχθεί και να πάψει να φέρεται απότομα και σκληρά στη μαμά της.

8ον — "Ω! νουνά μου! Για σάς, είμαι πρόθυμη να κάνω ό,τι κι αν μου ζητήσετε... Θα προσπαθήσω να σας υποκούσω... Σας παρακαλώ όμως πείτε τ' η σ' να μ' αφήσει ήσυχη για ένα διάστημα... Νά μ' αφήσει μόνη με την Τερέζα και με τη μίς Σίμπυλ... να μην απαιτεί να τη φιλήσω... να μη μ' αγκαλιάζει... "Ισως έτσι, με τον καιρό, μου περάσει αυτό το πράγμα, που τό θεωρείτε για τρέλλα μου..."

— Λοιπόν, είπε η βαρώνη, θαβεία συγκινημένη από την ισχυρογνωμοσύνη εκείνη που ωστόσο η Φράγκα την εξέφρασε με τόση καλωσύνη και υποχωρητικότητα, λοιπόν αναλαμδώνω εγώ να πείσω τη Ναδίνα να δεχτεί, ό,τι ζητάς.

Και γυρίζοντας προς τη μίς Σίμπυλ, πρόσθεσε:

— Για να ένθαρρύνουμε τη Φράγκα στην καλή της απόφαση, θα ουή τη φέρνεις στο μέγαρό μου να τρώμε μαζί κάθε φορά που θα εκδηλώνη αυτή την επιθυμία.

Ο έρως της Τερέζας

Η Φράγκα, προσπάθησε να κρατήσει την υπόσχεσή της. Συγχρόνως κι' η Ναδίνα φαινόταν ν' ακολουθεί τις συμβουλές που της είχε δώσει η βαρώνη Γιάκουμπσεν κι' έτσι απέφυγε τις θερμές διαχύσεις και τα υπερβολικά σχίσια.

"Ετσι, σιγά - σιγά, η ζωή έγινε ήρεμη στο μέγαρο των ντε Ροσβέλ κι' έπειτ' από λίγον καιρό αποφάσισαν να πάνε στην παραθαλάσσια βίλλα τους, στη Νορμανδία για να δυναμώσουν τα κορίτσια με τον καθαρό αέρα.

Όταν εγκαταστάθηκαν εκεί, η Τερέζα ξαναρχισε την τρελή και ζωηρή ζωή, που τόσο την αγαπούσε. Της άρεσε να τριγυρίζει πεζή ή με τ' αλόγο της, πάντα όμως μόνη, στις πεδιάδες και στα δάση των περιχώρων απ' όπου γύριζε άργα το δρόμο.

Απεναντίας η Φράγκα που της άρεσε να κάθεται στους θράχους της παραλίας μαζί με τη μίς Σίμπυλ, περνούσε μέρες ολόκληρες χωρίς να μιλή, με το βλέμμα της χαμένο στην απέραντη θάλασσα...

Τόν επόμενο χειμώνα, η Ναδίνα άλλαξε τρόπο ζωής. Αυτή, που προτού φύγει για την Άβανα, είχε εγκαταλείψει την κοσμική ζωή, δεν άφηνε τώρα καμιά συγκέντρωση, κανένα χορό που να μην πάει. Και παντού έλαμπε με την ομορφιά της.

Έπειτα άρχισε να συμβουλεύει το σύζυγό της ν' ανακατευτεί στην πολιτική.

— Άκουσε, τί συμβαίνει, καλή μου νουνά, έλεγε η Ναδίνα στη βαρώνη Γιάκουμπσεν, την οποία συμβουλευόταν συχνά. Φοβάμαι μήπως έτσι που περνά τη ζωή του ο Χριστιανός χωρίς καμιά σοβαρή απασχόληση άρχισαν να τρέχουν, όπως άλλοτε στις λέσχες, έδω κι' εκεί... Καταλαβαίνετε τί μεγάλος κίνδυνος είν' αυτός, καθώς έχει κι' αδύνατο χαρακτήρα...

— Και τί απασχόληση σκέπτεσαι να του δώρής; ρώτησε η βαρώνη.

— Να τον κάνω δουλευτή!

— Για να μεγαλώσει ο αριθμός των τεμπέληδων που κοιμούνται στις έδρες τους;

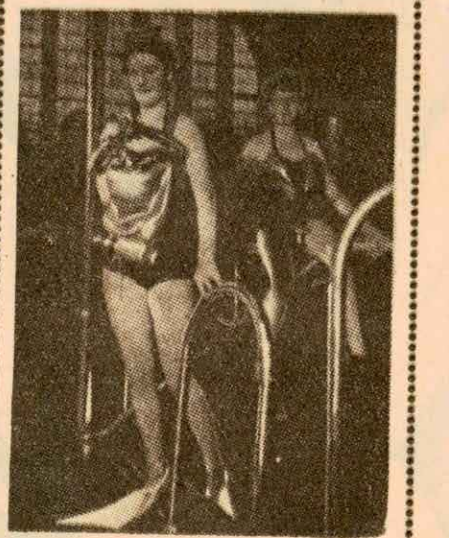

— "Ω! όχι, καλή μου νουνά... Θέλω να τον δώ να δείχνει ενδιαφέρον για διάφορα ζητήματα, ν' αγοράζει, να γίνεται λόγος γι' αυτόν..."

— Τότε θα χρειαστή να φροντίσεις να τον υπονοτίσουν και πάλι, γιατί είναι τόσο αδιάφορος για όλα αυτά.

— "Όχι. Θα φροντίσω άπλως να έχω έναν καλό γραμματέα. Έτσι, με τη βοήθειά του, θα γίνουν πολλά πράγματα. Και πραγματικά, έπειτ' από όχτώ ή μέρες, ένας νέος ξανθός και λεπτός, έδυπνος και διασκεδαστικός, εγκαταστάθηκε κοντά στον κόμητα ντε Ροσβέλ. Κι' όλο το χειμώνα ήταν ένας απ' τους χορευτές που προτιμούσε η Ναδίνα. Αυτός είχε αναλάβει κάθε φροντίδα για να εκλεγεί ο κόμης βουλευτής στη Νορμανδία, όπου η οικογένεια των ντε Ροσβέλ παραβεί-που ή κάθε καλοκαίρι.

Και πραγματικά, όταν τον 'Ιούνιο πήγαν πάλι στην έξοχική βίλλα τους, ο νεα-

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Οι φίλοι των θαλασσιών σπδών θα έφθ διαστρών ασφαλώς έφθετο με τη φθνη αυτή συσκευή, γάριε στην οποία μπορεί ένας κολυμβητής να καταδυεται και να παραμένει επί 25 δλόκληρη λεπτά κάτω απ' την επιφάνεια του νερού. Οι Γερμανίδες αυτές κολυμβήτριες είναι από τις πρώτες που φρόντισαν να προμηθευθούν τόσες συσκευές, που θα επιτρέψουν στους ερωτευμένους να δίνουν και... υποβρυχία ραντεβού.

ρός γραμματείες τους άκολούθησε κι' άρχισε να τριγυρίζει σ' όλη την περιοχή ένεργώντας για την έπιτυχία του κυρίου του. Η Ναδίνα τον συνώδεε παντού, εύθυμη και χαρούμενη.

— Κάνουμε εύχάριστες έκλογικές περιδείξεις! έλεγε η νέα γυναίκα.

Συχνά τους συνώδεε κι' η Τερέζα, που εύρισκε πολύ διασκεδαστικές αυτές τις εκδρομές. Αντίθετα, η Φράγκα δεν θέλησε να τους συνοδεύσει ούτε μία φορά. Τό ίδιο και η μίς Σίμπυλ, που δυσανασχετούσε κάπως για όσα έδλεπε.

Άλλωστε, κάποια ψυχρότης, μία ψυχρότης, που δεν είχε την παραμικρή άφορη, είχε άρχισει να χωρίζει τις δυο παλιές φίλες, τη Ναδίνα και τη μίς Σίμπυλ.

Ποιά όμως ήταν η αίτια της ψυχρότητας αυτής; 'Ισως τό ότι η Ναδίνα, εύτυχημένη πιά τώρα, δεν είχε ανάγκη από μία φίλη, στην οποία να λήη τά μυστικά της και ν' ανακουφίζεται...

«Αυτός θαβεία είν' ο λόγος! έλεγε μέσα της η Σίμπυλ. Άλλά Θεέ μου, τί τρομερή μεταβολή! Πόσο άλλαξε τον τελευταίο καιρό η Ναδίνα!...

Και πειραγμένη κάπως απ' αυτό, βλέποντας ότι η άδελφική της φίλη δεν ζητούσε πιά τη συντροφιά της, η μίς Σίμπυλ άφοσιώθηκε στη Φράγκα.

Ο Χριστιανός ντε Ροσβέλ πέτυχε στις βουλευτικές εκλογές και η Ναδίνα ήταν κατενθουσιασμένη. Έπειτ' από λίγον καιρό, αντικατέστησε τον γραμματέα του συζύγου της, με την πρόφαση ότι δεν ήταν ικανός.

Ο άπολυθείς γραμματεός, έξω φρενών γι' αυτό, άοχισε να ληη πολλά παράξενα πράγματα για τη Ναδίνα, που τά επιδεδάιναν κι' οι ύπηρετες.

Μόλις τό έμαθε αυτό η Ναδίνα τους έδιωξε όλους.

— Άρχισαν να φλυαρούν, είπε στη βαρώνη Γιάκουμπσεν, στην οποία θέλησε να δικαιολογήσει τό άσπλαγχο αυτό μέτρο της.

Η Παυλίνα δεν της έκαμε καμιά παρατήρηση. Από εκείνη όμως την ήμερα, δεν πάτησε πιά τό ποδί της στο μέγαρο των ντε Ροσβέλ. Μα κι' η Ναδίνα με την Τερέζα δεν πήγαιναν πιά στο μέγαρο της βαρώνης, παρά μία - δυο τό πολύ φορές τό χρόνο.

Μόνον η Φράγκα δεν έπαψε να επισκέπτεται συχνά την Παυλίνα. Κοντά της μιλούσε κι' άνοιγε την καρδιά της. Φερόταν όμως πάντοτε με περίσκεψη και δεν ανέφερε ποτέ τό όνομα της Ναβίνας. Μα κι' η Παυλίνα απέφευγε κάθε όμιλία γι' αυτήν.

Πέρασαν έτσι πέντε χρόνια. Στο μεταξύ, πολλοί νέοι διαδέχτηκαν ο ένας τον άλλο στη θέση του γραμματέα του κόμητα ντε Ροσβέλ.

Η Ναδίνα, που οι ιδέες της άλλαζαν γρήγορα, δεν ένδιαφερόταν τώρα για την πολιτική σταδιοδρομία του συζύγου της. Συγχρόνως τό χάσμα που την χώριζε απ' τη Φράγκα γινόταν όλοένα και πιά μεγαλό και πιά βαθύ.

Μα κι' η ίδια η Τερέζα έννοιθε τώρα να την κυριεύει σιγά - σιγά μία μεγάλη άδιαφορία για τη μητέρα της, την οποία τόσο αγαπούσε ακόμα και ύστερα από την έπιστροφή της από την Κούβα.

Τά λίγα αυτά χρόνια είχαν αυξήσει τη φυσική όμορφιά της νέας, που είχε γίνει τώρα μία ύπεροχη καλλονή.

Ψηλή, κομψή, όλο υγεία, η Τερέζα ήταν πιά δεκαεννιά χρόνων και έστρελλαινε με την όμορφιά της όλους, όσους την έβλεπαν.

Άγέρωχη η νέα, έχοντας συναισθήσι της αξίας της, δεν ύποχωρούσε ποτέ μπροστά σε κανέναν, παρά μόνο μπρός στη Φρά

γκα και τη μίς Σίμπυλ, που ήταν τά μόνον πλάσματα που αγαπούσε στη γή.

Η Φράγκα που ήταν πιά δεκάξη χρόνων, άποτελούσε ζωντανή αντίθεση της άδελφής της.

Λεπτοκαμωμένη και λυγρή, είχε την τελειότητα ενός αγάλματος. Από τά χρυσόχρωμα μαλλιά της ως τά θαυμάσια χέρια της, όλα σ' αυτήν ήταν γοητευτικά, χαριτωμένα, λεπτά.

Με τό πλατύ, φωτεινό της μέτωπο, με τά όμορφα και θαβεία ζαφειρένια μάτια της, με τό όβάλ προσωπο της έμοιαζε με άγία, από εκείνες που είναι ζωγραφισμένες στα τζάμια των μεσαιωνικών εκκλησιών, όνειροπόλες, θεικές...

Τόν τελευταίο καιρό, ο κόμης ντε Ροσβέλ είχε πάρει καινούργιο γραμματέα, με τον όποιον φαινόταν κατενθουσιασμένος, ένω αντίθετα η Ναδίνα γελούσε περιφρονητικά, όταν γινόταν λόγος γι' αυτόν.

— Είνε σοδαρός νέος, έλεγε με κάποια ειρωνεία η κομίσσα. Παίρνει πάντα τη ζωή απ' την πένθιμη όψη της. Φαίνεται, Χριστιανέ, πως, όταν τόν προσέλαβες, σου έδαλε όρο να ζή μόνος, χωρίς καμιά επικοινωνία με μας. Αυτό ήταν πολύ έξυπνο εκ μέρους του, γιατί κατάλαβε πόσο θα μας έννοχούσε η παρουσία ενός τέτοιου αγριανθρώπου!

— Είσαι άδικη, άγαπητή μου, της άπάντησε μία μέρα ο κόμης ντε Ροσβέλ, που φαινόταν να συμπαινή όλοένα και πιά πολύ τό νέο γραμματέα του, αυτός που ασιαφορούσε για όλο τόν άλλο κόσμο. Ο Άντρεας ντ' Άνζελύ, συνέχισε, είνε ένας νέος δειλός κι' επιφυλακτικός, άλλα έχει μεγάλη άξία.

— Ί! πώς έννοσιάζεσαι εύκολα Χριστιανέ!

— Ένθουσιάζομαι με τό δίκη μου. Η οικογένεια του γραμματέα μου ήταν άριστοκρατική και πλουσιωτάτη, μα ό πατερας του χρεωκότησε και μετα την καταστροφή του πέθανε κι' έτσι, σέ ηλικία δεκαεννιά χρόνων ό Άντρεας θρέθηκε πάμπτωχος. Είχε, δέβαια, την περιουσία της μητέρας του και μπορούσε να μείνη πλουσιός. Άλλά ό Άντρεας τά πληρώσε όλα, βελόντας να μείνη ακηλιδωτή η μνήμη του νεκρού πατέρα του και τ' όνομά του. Τότε καποιος δειός του, συγκινημένος από την τόσο λεπτή κι' εύγενική συμπεριφορά του, πρότεινε να τόν βοηθήσει. Μα ό Άντρεας δεν θέλησε να δεχτεί απ' αυτόν παρά μόνον όσα του χρειαζόντουσαν για να συμπληρώσει τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο, όπου και άρίστηκε, γιατί η αντίληψη του είνε όση κι' η τιμιότητά του...

Η μίς Σίμπυλ κι' η Φράγκα άκούγαν τόν κομητά σιωπηλές, όπως πάντα. Άπεναντίας, η Τερέζα φώναζε μ' ένθουσιασμό: — Μα ύπηρεζε περίφημη η διαγωγή του!

... Ο γραμματέας σας, πατέρα μου, είνε αληθινός ήρωας!

Έπειτα, γυρίζοντας προς την άδελφή της, πρόσθεσε:

— Δεν είνε αλήθεια, Φράγκα, ότι η διαγωγή του ήταν περίφημη;

Η Ναδίνα έπενεθε και άπάντησε:

— Όραιοτάτη, πραγματικά, άλλα και πολύ κουτή!

— Ναδίνα, είπε η μίς Σίμπυλ καταγανακτισμένη, Έσυ μιλάς έτσι;

— Γιατί όχι; Έκανε η κομίσσα ύψωνοντας τους ώμους της. Ο Πατέρας τού ντ' Άνζελύ έχασε την περιουσία του. κι' άφισε μεγάλη χρέη πεθαίνοντας. Αυτό όμως δεν είνε τίποτε τό έξαιρετικό στην εποχή μας. Πολλοί άξιοίτοιμοι καθ' όλα άνθρωποι πεθαίνουν αφήνοντας χρέη. Τί κάνουν στην περίπτωση αυτή τά παιδιά τους; Άπλυστάτα, άντί να πληρώσουν άνόητα τά πατρικά χρέη από τά δικά τους λεφτά, κυττάζουν με τί τρόπο να σώσουν την περιουσία τους. Και ποιος τούς κατηγορεί γι' αυτό; Κανείς... Άπεναντίας, όλοι τούς έπαίνουν...

— Αυτά που λες, ασφαλώς δεν τά πιστεύεις, μαμά! φώναξε η Τερέζα μ' άγανάκτηση. Τί πράγματα είν' αυτά;...

Η μίς Σίμπυλ είχε κυριευθή από θαύματα όληνη. Πώς ήταν δυνατόν να μιλή έτσι η Ναδίνα, που την είχε γνωρίσει

αλλοτε τόσο μεγαλόψυχη, τόσο ήθική κι' εύγενική στα αισθήματα;

Η φωνή της Φράγκας, λεπτή και διαυγής, διέλυσε τη σιωπή που είχε άπλωθή στο δωμάτιο.

— Άν ό κ. ντ' Άνζελύ, έπτε, έκανε ό,τι κάνουν όλοι, είμαι δέβαιη πως δεν θα κοιμόταν ήσυχα τώρα. Και μου φαίνεται ότι είνε κάτι τό να μπορή να κοιμάται κανείς ήσυχα.

Και γυρίζοντας τά βλέμματά της προς τη Ναδίνα, πρόσθεσε:

— Εγώ αγαπώ κι' έκτιμώ τόσο τόν ήσυχο ύπνο, ώστε δεν ξαφνιάζομαι γιατί ό κ. ντ' Άνζελύ τόν προτίμησε απ' την περιουσία του. Ποσο ασίγητοπτη θα είνε εκείνοι που ό ύπνος τους διακόπτεται κάθε τόσο από τρομερούς εφιάλτες!...

Κι' άφού είπε τά λόγια αυτά, σηκώθηκε ήσυχα και βγήκε έξω. Η μίς Σίμπυλ κι' η Τερέζα την άκολούθησαν.

Η Ναδίνα, με όρθανοίχτα τά μάτια και σφιγμένα τά δόντια, παρακολούθησε με τό δέλεμα της τη Φράγκα.

— Ά! μουρμούρισε. Αυτή δεν κατέθεσε ακόμη τά όπλα, ούτε και θα τά καταθέση ποτέ.

★ Έπειτ' από λίγες ήμέρες, δλόκληρη η οικογένεια πήγε κι' εγκαταστάθηκε στη βίλλα της, στη Νορμανδία.

Ο γραμματέας του κόμητος επρόκειτο να πάη κι' αυτός έπειτ' από μία έβδομάδα εκεί, γιατί ήθελε στο μεταξύ να τελειώσει κάποια έγγραφα του στο Παρίσι.

Στην έξοχή είχαν ξαναρχίσει τη συνηθισμένη τους ζωή.

Η Ναδίνα έκανε συχνές επισκέψεις στις άλλες οικογένειες που κατοικούσαν στις γειτονικές επαύλειες και σχεδίαζε να δωση χορούς και έσπεριδες, όπου να φτάση η εποχή του κυνηγιού, όποτε θα συγκεντρώνονταν εκεί πολλοί φίλοι.

Ο κόμης ντε Ροσβέλ έμενε διαρκώς στο γραφείο του, εργαζόμενος ήθην, μα στην πραγματικότητα κοιμόταν.

Η μίς Σίμπυλ κι' η Φράγκα είχαν ξαναρχίσει τούς περιπάτους τους στα περίχωρα της βίλλας, ενώ η Τερέζα καθάλλα στ' αλόγο της έτρεχε μόνη στις έξοχες.

Ένα πρωί, η Τερέζα είχε φύγει πολύ νωρίς και κάλπαζε μεθυσμένη απ' τόν καθαρό αέρα και την έλευθερία της, αφήνοντας τ' αλόγο της να την πηγαίνει όπου ήθελε. Έπειτα από αρκετές ώρες ίππασίας ξαναγύριζε άργά, κουρασμένη. Ένα πρωί σέ κάποιο σταυροδρόμιο διασταυρώθηκε έξαφνα με κάποιον άγνωστο κύριο.

Ήταν ένας νέος είκοσιπέντε περίπου χρόνων, ψηλός και λεπτός. Φορούσε γαλάζιο κοστούμι, άσπρη γραβάτα και φθινό καπέλλο, που σκίαζε τά μάτια του, στα όποια διάβαζε κανείς την έξαιρετική του αντίληψη και την ευθύτητα του χαρακτήρα του. Ασφαλώς δεν κατοικούσε στα περίχω-

ρα, γιατί η Τερέζα ήξερε όλους τούς γείτονες και ήταν βέβαιη ότι, έστω και μία φορά να τόν είχε συναντήσει άλλοτε, δεν θα ξεχνούσε την περηφάνεια και την εύγένεια της φυσιογνωμίας του.

Ο άγνωστος, μόλις είδε τη νέα, έδγαλε τό καπέλλο του.

Έκείνη τόν κύτταξε καλά, χωρίς αυτός να κατεβάσει τά μάτια του.

Κι' έξαφνα η νέα, έπηρεασμένη απ' τό σταθερό και γαλήνιο δέλεμα του, αισθάνθηκε κάτι να την στρώχνη σ' αυτόν με μία δύναμη ακατανίκητη.

— Θα χάσετε τό δρόμο σας, κύριε, έπτε με τη συνηθισμένη της άφέλεια. Μήπως μπορώ να σας φανώ χρήσιμη; Ξέρω πολύ καλά αυτά τά μέρη...

Ο άγνωστος έκανε μία θαβεία ύπόκλιση κι' άποκρίθηκε:

— Σας εύχαριστώ πολύ, δεσποινίς... Πραγματικά έχασα τό δρόμο μου και μία ώρα τόσος παιδεύομαι να τόν ξαναβρω.

— Πού πηγαίνετε;

— Στην επαύλη Ροσβέλ.

Άκούοντας τ' όνομα αυτό, η Τερέζα κοκκίνισε και κύτταξε τόν ξένο με μεγαλύτερη προσοχή. Τέλος συνήλθε και έπτε:

— Έχετε αφήσει πίσω σας τό Ροσβέλ, κύριε. Άν θέλετε να είστε εκεί στο πρόγευμα, πρέπει να ταχύνετε τό δέμα σας, γιατί ό δρόμος είνε αρκετός ακόμα... Άν με θέλετε για όδηγο, τά κερδίζετε άρκετή ώρα, γιατί θα σας πάω απ' ένα μονοπάτι.

Ο ξένος φαινόταν ζαλισμένος κάπως. Μία ύπεροχη νέα, που έλαμπε από όμορφιά και που φαινόταν πως άνηκε στην άνωτάτη άριστοκρατία, τού πρότεινε να γίνη όδηγός του με τόν φυσικώτερο τρόπο τού κόσμου, χωρίς να τόν γνωρίζει!

Η Τερέζα μάντεψε τις σκέψεις του.

— Δεχθήτε, κύριε, τού έπτε, και μη σάς μέλλη. Τό Ροσβέλ είνε χτήμα τού πατέρα μου κι' έπειδή κι' εγώ γυρίζω τώρα εκεί, καταλαβαίνετε ότι δεν μου στοιχίζει τίποτε τό να σας όδηγήσω.

Τά λόγια αυτά μεγαλώσαν ακόμα περισσότερο την ταραχή τού άγνωστου νέου. Όσο τόσο δεν τόλμησε ν' άρνηθή την προσφορά της Τερέζας κι' άοχισε να βαδίση πίσω απ' τό αλόγο της.

Η Τερέζα προχώρησε στο δάσος που βρισκόταν από την άριστερή πλευρά τού δρόμου.

— Δεν ύπάρχει φόβος να χάσετε κι' έσεις τό δρόμο σας εδώ μέσα; ρώτησε ό νέος.

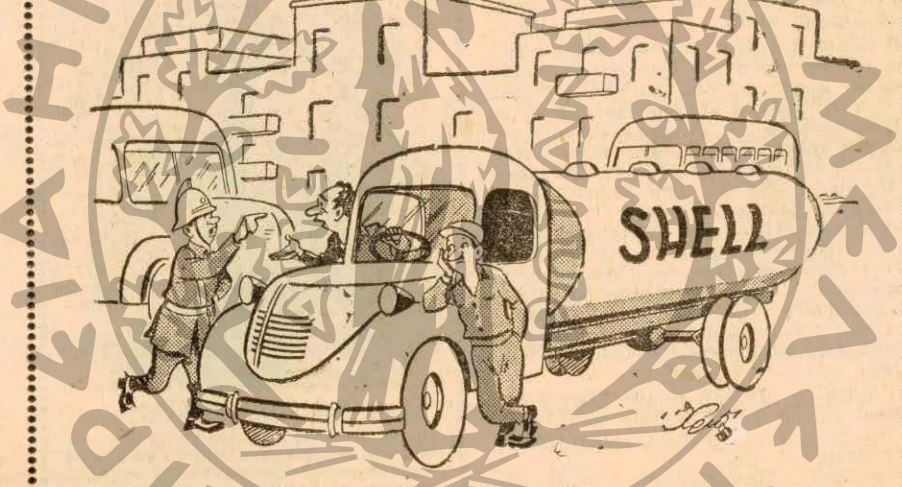
— Καθόλου, κύριε. Μη φοβάστε... Όλ' αυτά τά μέρη τά ξέρω καλά... Έτσι θα κερδίσουμε τό μισό δρόμο...

— Σας εύχαριστώ, δεσποινίς, γιατί είνε αλήθεια πως είμαι κουρασμένος πολύ.

— Να σας προσφέρω τότε τ' αλόγο μου.

Και η Τερέζα έτοιμάστηκε να πηδήσει κάτω. Ο ξένος χαμογέλασε.

— Ό! δεσποινίς! έπτε. Τί θα έλεγαν άν

Έχουμε μείνει από μπενζίνα, κύριε πόλιμαν!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

μάς εδίδεσαν... "Οχι! "Οχι! Δεν είμαι και τόσο πολύ κουρασμένος... Άρκει μόνο να μην προχωρήτε πολύ γρήγορα, αν θέλετε..."

Η Τερέζα δεν απάντησε. "Άρχισε να εξετάζει κρυφά τον ξένο που ο σοβαρός κι' αρμονικός τόνος της φωνής του της φαινόταν τόσο εύχρηστος. Τα φώτα και γλυκά μάτια του, τον έκαναν εξαιρετικά συμπαθητικό.

Έπειτ' από αρκετή ώρα ξότασαν τέλος στο Ροσβέλ. Ένας υπηρέτης βλέποντας τη νεαρή κυρία του, έτρεξε και τη δόθηκε να κατέβει απ' τ' αλόγο.

Η Τερέζα χαίρεται το νέο κι' απομακρύνθηκε.

Η έκπληξή της όμως ήταν μεγάλη, όταν έπειτ' από λίγη ώρα, είδε τον πατέρα της να μπαίνει στην τραπεζαρία στην οποία ήταν ο μπάτσος του αγνώστου της νέου.

Ο Χριστιανός ντε Ροσβέλ πλησίασε τη σύζυγό του και της είπε:

—Αγαπητή μου Ναδίνα, έπιτρεψε μου να σου παρουσιάσω το γραμματέα μου, τον κ. Άντρεά ντε Άνζελ... Είναι λαμπρός νέος. Τον εκτίμη και τον αγαπά μ' ολη μου την καρδιά...

Η Ναδίνα δεν απάντησε τίποτα. Εύρισκε ότι η συμπαθεια του συζύγου της, για έναν απλό γραμματέα ήταν υπερβολική.

Χαμογελώντας ο Χριστιανός, προσέθεσε:

—Είναι μόνο λίγο αγριωμένος, όπως μάς απέδειξε στο Παρίσι. Άλλα εδώ, για να μ' ευχαριστήση, δέχτηκε να τρώη μαζί μας...

Η μίς Σίμπυλ, που ήταν και αυτή παρούσα, ευχαριστήθηκε πολύ από την ευθύτητα που έδειχνε η φυσιογνωμία του γραμματέως.

Η Φράγκα, πάντα μυστηριώδης, δεν έξαυτερίκε τις εντυπώσεις της.

Όσο για την Τερέζα, ευτυχώς που δεν την πρόσεχε κανείς, γιατί αλλιώς θα μάντευαν όλοι απ' την ακτινοβολία των ματιών της κι' απ' το κατακόκκινο πρόσωπό της ότι κάτι έκτακτο της συνέβαινε.

★

Από την ημέρα εκείνη τα οικογενειακά γεύματα στην επαύλη ήταν λιγότερο μονότονα και τα βράδια πιο ζωντανά.

Πολύ μορφωμένος, άνθρωπος του κόσμου, εύγενικός και τυπικός, ο Άντρεάς, παρ' όλη την ψυχρότητα και την επιφυλακτικότητα του, ευρίσκε ωστόσο πάντοτε τον τρόπο να προκαλή το ενδιαφέρον και να διασκεδάσει όσους τον περιστοιχίζαν.

Κι' αυτή άκόμα η Ναδίνα, που ήταν τόσο προκατειλημμένη εναντίον του, έπειτα από λίγο καιρό τον έπεινούσε και του έκανε χίλια δυο κοπλιμέντα.

Η μίς Σίμπυλ τον συμπαθούσε και συχνά συνομιλούσε μαζί του.

Η Φράγκα, που ήταν πάντα σιωπηλή για όλους, διέκοπτε μόνο για χάρη του την επίμονη σιωπή της και κουδεντιάζε μαζί του με ζωρότητα, που κανείς δεν την φανταζόταν σ' αυτήν.

Αντίθετα η Τερέζα φαινόταν τώρα σιωπηλή και σκεπτική. Δεν είχε πια ιδιοτροπίες, δεν έκανε τρέλλες και δεν φερόταν πια στη Ναδίνα με αγέρωχο τρόπο.

Σιγά-σιγά κι' ο Άντρεας ευχαριστήμενος απ' το περιβάλλον, άρχισε να γίνεται πιο διαχυτικός, πιο ευθύμος. Φερόταν με τον ίδιο σεβασμό στην κόμησα ντε Ροσβέλ και στην μίς Σίμπυλ. Η Τερέζα κι' η Φράγκα είχαν γίνει αντικείμενο των πιο εύγενικών περιποιήσεων εκ' μερους του.

Η Τερέζα όμως ένοιωσε τώρα μεγάλη στενοχώρια. Ζωηρή, καθώς ήταν πάντοτε, είχε παραμελήσει τις σπουδές της κι' έτσι δεν είχε τις απαιτούμενες γνώσεις για να παρακολουθή τις σοβαρές συζητήσεις του Άντρεά με τους άλλους.

Γι' αυτό ζήτησε από τη μίς Σίμπυλ να τη βοηθήση, άρχισε να διαβάσει με πίσμα και μέσα σε λίγο καιρό αποχτήσε άπειρες γνώσεις.

Μιά μέρα, βλέποντας τον Άντρεά να κάνει κάποιο χημικό πείραμα στον κήπο, τον πλησίασε κι' άρχισε να μιλά για το πείραμα αυτό με τόση γνώση, ώστε ο νέος

ξαφνιάστηκε και τη ρώτησε με περιεργεία:

—Και πού τ'α μάθατε έσείς αυτά;

—Μου τ'α διδάξε τους τελευταίους μήνες η μίς Σίμπυλ.

Και κύτταζε τον Άντρεά στα μάτια. Τη στιγμή αυτή της φάνηκε σαν να δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα στην καρδιά της.

Ο Άντρεας την κύτταζε με την ίδια συμπάθεια που την είχε κυττάξει και την πρώτη φορά που συναντηθήκανε. Της φάνηκε ότι η γη δεν ήταν στερεή κάτω απ' τα πόδια της και προαισθάνθηκε ότι ζύγωνε η στιγμή που θ' αποφασίζοταν αμετάκλητα η τύχη της.

Τότε, έντελως αυθόρμητα, άπλωσε το χέρι της προς τον Άντρεά και του είπε:

—Κύριε ντ' Άνζελ, σ'α εκτιμώ πολύ.

Ο Άντρεας, που είχε συνέρθει στο μεταξύ από την ταραχή του, έκανε μια άδρη υποκλίση και δεν απάντησε τίποτα.

Η Τερέζα εξακολουθούσε:

—Θέλετε να γίνετε φίλος μου, κύριε Άντρεα;

Ο νέος χλώμιασε. Ώστόσο, συγκρατώντας τη συγκίνησή του, προσπάθησε να χαμογελάσει και ψιθύρισε:

—Περιεργη πρότασις!

—Αρνεϊσθε; έκανε η Τερέζα κοκκινίζοντας.

—Όχι. Άλλα νόμιζα ότι είμαστε κιόλας φίλοι.

—Ναι, αλλά έντελως επιπόλαια, όπως είσατε φίλοι και με τη μίς Σίμπυλ και με τη Φράγκα και μ' όλους όσους γνωρίζετε... Εγώ όμως δεν έννοώ τέτοια φίλια...

Τρομερή νέα αυτή η Τερέζα. Έφερνε έτσι τον Άντρεά σε πολύ δύσκολη θέση. Του κάκου αγωνιζόταν εκείνος να κρύψη τη βαθεία εντύπωση που του είχαν προκαλέσει τα λόγια της.

Κι' η Τερέζα πρόσθεσε:

—Μή με κρίνετε απ' το εξωτερικό μου.

Έχω πολύ θερμό χαρακτήρα, ένθουσιάζομαι εύκολα και φτάνω άμέσως στα άκρα. Κατά βάθος όμως δεν είμαι κακή και, αν ένας άνθρωπος που θα είχε την έμπιστοσύνη μου ανέλαμβανε να με καθοδηγή, μου φαίνεται πως θα γινόμουν άκόμα καλύτερη... Θέλετε λοιπόν να γίνετε για μέ-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Οι Άμερικανίδες δεν αρκούνται πια στο να έχουν όμοια πόδια. Για να τ'α κάνουν περισσότερα έλκυστικά τ'α... ζωοφασίζουν! Στη φωτογραφία μας μια άσπρη Αμερικανίδα τη στιγμή που ακούλουθι τις νέες αξιώσεις της Μόδας.

να ο φίλος κι' ο σύμβουλος, του οποίου έχω την ανάγκη;

Και, χωρίς να του δώση καιρό ν' απαντήσει, πρόσθεσε:

—Έλατε, δεχθήτε! Είμαι τόσο δυστυχισμένη!

—Δυστυχισμένη, έσείς; Έκανε ο Άντρεας ξαφνιασμένος. Είναι δυνατόν αυτό;

—Δυστυχώς, υποφέρω από μια πολύ μεγάλη λύπη... Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω μιλήσει σε κανέναν γι' αυτή... Με σ'α όμως, το πράγμα διαφέρει... Δεν ξέρω τι με σπρώχνει να σ'α εξομολογηθώ τα μυστικά μου... Έλπίζω ότι θα με συμβουλευετε.

Ο Άντρεας φάνηκε σ'α να θέλε ν' αποφυγή αυτές τις έκμυστηρέσεις που γινόντουσαν έτσι άπροσπτα. Άλλα δεν μπορούσε να τις έμποδισή. Απ' την πρώτη στιγμή που είχε δει την Τερέζα, όλη του η καρδιά είχε δοθεί στην υπέροχη αυτή με την ωμορφιά βασίλισσας και το άγνό βλέμμα μικρού παιδιού.

Και όσο την έβλεπε, τόσο και πιο μεγάλη ένοιωσε τη γοητεία της. Αναγκάζοταν να καταβάλλη τεράστια προσπάθεια για να μην αντιληφθή κανείς την μέχρι λατρείας αγάπη του για την Τερέζα.

Και να που τώρα η νέα αυτή είχε πάει μόνη της σ' αυτόν για να του πη ότι είναι δυστυχισμένη.

Πώς ν' άρνηση, λοιπόν, να γίνει σύμβουλος και φίλος της;

Είχαν απομακρυνθή, χωρίς να το καταλάβουν, απ' το μέρος που συναντήθηκαν και προχώρησαν προς το βάθος του κήπου, όπου δεν υπήρχε κίνδυνος να τους άκούση κανείς.

Η Τερέζα κάθισε σ' έναν πέτρινο πάγκο κι' άρχισε να λέη:

—Ω! ναι, ναι, φίλε μου, έχω μια λύπη πολύ μεγάλη!... Είμαι έντελως μόνη στον κόσμο... Δεν έχω σε ποιον να πω αυτό που βασανίζει την καρδιά μου...

—Και η μητέρα σας; Η μίς Σίμπυλ; Η δεσποινίς Φράγκα;

—Ω! στη Σίμπυλ και στη Φράγκα, για λόγους έντελως ξεχωριστούς, ούτε θέλω, ούτε μπορώ να κανω λόγο για την θλίψη μου...

—Κι' η μητέρα σας;

Η Τερέζα χαμήλωσε το κεφάλι της και ψιθύρισε:

—Εξ αίτίας ακριβώς της μητέρας μου, είμαι τόσο δυστυχισμένη.

—Προσέχετε, της είπε άμέσως ο Άντρεας που τον τάραξαν τα λόγια αυτά. Δεν μάς επιτρεπεται να κρίνουμε τους γονείς μας.

—Δεν την κρίνω, απάντησε η Τερέζα, συμβαίνει κάτι άλλο. Κάτι που με κάνει να υποφέρω τρομερά και το οποίο είν' αδύνατο να καταλάβετε, αν δεν σ'α διηγηθώ προηγουμένως μερικά παλαιά γεγονότα.

—Λέγετε, είπε ο Άντρεας, σ'α ακούω.

—Όταν η Φράγκα ήταν έννηα χρονών κι' εγώ δώδεκα, άρχισε να διηγείται η Τερέζα, ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου έφυγαν για την Άβάνα και μάς άφησαν με τη μίς Σίμπυλ στο Παρίσι. Η άναχώρησι του πατέρα μας δεν μάς στοίχισε και πολύ, γιατί ποτέ δεν μάς έδωσε δείγματα μεγάλης αγάπης κι' ούτε φρόντιζε ποτέ για μάς. Ο χωρισμός όμως απ' την μητέρα μας μάς έφερε άπέραντη άπελπισία... Ποτέ, πραγματικά, μητέρα, δεν στάθηκε τόσο τέλεια, τόσο φιλόστοργη, όσο εκείνη!... Μονάχα για μάς ζούσε και για μάς φρόντιζε νύχτα και μέρα... Όπως σ'α είπα, εγώ ήμουν δώδεκα χρονών τότε, μά την θυμάμαι σαν να ήταν μόλις χθές. Η άπουσία της που έπρόκειτο να διαρκέση τρεις μήνες, βάσταξε δυο δλόκληρα χρόνια. Όταν τέλος ξαναγύρισε, συνέδη ένα δλόκοτο περιστατικό. Η μίς Σίμπυλ, εγώ, όλοι οι υπηρέτες, η νουνά μας η δαρώνη Γιακομπσεν, για την οποία θα μάς ακούσατε πολλές φορές να μιλάμε, όλος ο κόσμος με δυο λόγια, αναγνωρίσαμε άμέσως τη μαμά και την υποδεχθήκαμε πανηγυρικά. Η Φράγκα όμως, μονάχα αυτή, δεν θέλησε να την φιλήση, γιατί, όπως έλεγε, δεν ήταν αυτή η μαμά...

Ο Άντρεας άναπνήδισε κατάπληκτος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ 1 Η συνέχεια.

Η πριγκίπισσα Μαχώ, κόμησα του Άρτουα, που έζησε στις άρχες του 14ου αιώνα ήταν η πιο όμορφη γυναίκα της εποχής της. Ψηλή, λεπτοκαμωμένη με σώμα ώμορφοδεμένο πραγματικό «ζωντανέμένο άγαλμα θεάς», με μαλλιά πλούσια κυματιστά, με βαθείες χρυσές άποχρώσεις, που έπεφταν σε μπουκλές πάνω στους άλαδαστρινούς ώμους της, με μάτια γαλάνα, που είχαν έκφρασι γλυκεία, μελαγχολική...

Έκτος όμως από τις μοναδικές σωματικές ωμορφίες της, η πριγκίπισσα ήταν προικισμένη και μ' εξαιρετικά ψυχικά χαρίσματα και μορφωσι μεγάλη.

Η ξακουσμένη, λοιπόν, ωμορφιά της και τ'α ψυχικά και πνευματικά προτερήματά της δεν άφησαν άσυγκίνητους τους πριγκίπες και τους ίππότες της εποχής της. Πολλοί έτρεξαν να ζητήσουν το χέρι της, μά η ωραία πριγκίπισσα τους απέκρουε όλους.

Άρχισαν τότε να υποπτεύονται κάποιο μυστικό αίσθημα, που η Μαχώ είχε λόγους να μην άποκαλύπη.

Πραγματικά η Μαχώ αγαπούσε έναν νεαρό ίππότη, τον 'Ι-ούλιο ντ' Άβράν και τον μυστικό της αυτόν έρωτα δεν άργησαν να τον άνακαλύψουν οι άμέτρητοι θαυμασταί της. Ένας από αυτούς, ο μαρκήσιος Μαγκέ, που ήταν τρέλλα έρωτο-χτυπημένος, άποφάσισε τότε να έξοντώση τον αντίηλό του.

Μιά νύχτα παραφύλαξε έξω απ' το μέγαρο της πριγκίπισσας Μαχώ κι' όταν είδε να φτάνη ο ωραίος ίππότης τον σκοτώσε, βυθίζοντας το ξίφος του στο στήθος του εύνοουμένου της γοητευτικής άρχοντοπούλας.

Σήκωσε κατόπιν το αίμοσταγές τώμα του νέου και το άκούμπησε αντίκρυ στο παράθυρο του κοιτώνα της πριγκίπισσας.

Όταν το πρωί αντίκρυσε η Μαχώ το λατρευτό της νεκρό σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη. Επί τρεις μήνες πάλεψε με το θάνατο. Κι' όταν έγινε, τέλος, καλά όρκίστηκε να μην άγαπήση πλέον στη ζωή της και ν' άφοσιωθή στις άγαθοεργίες, θυσιάζοντας την άσύγκριτη ωμορφιά της υπέρ των φτωχών και των δυστυχισμένων.

Πραγματικά, η πριγκίπισσα Μαχώ, περιφρονώντας τιμές και δόξες, άφοσιώθηκε μ' όλη την ψυχή της στην περίθαλψή των ζητιάνων της περιφέρειάς του Άρτουα. Πουλούσε τα υπάρχοντά της και μοίραζε, μοίραζε άφειδώς βοηθήματα στους ζητιάνους. Την Αύλη της άποτελούσαν διάφοροι δυστυχισμένοι κουρελήδες, άπόκληροι της ζωής. Για όλους αυτούς η καλόκαρδη Μαχώ είχε έναν παρηγορητικό λόγο κι' ένα χαμόγελο στα χείλη.

Όχτακόσιαι ως χίλιοι ζητιάνοι και ζητιάνες, μ' άρρωστημένα μωρά στην άγκαλιά, ήταν η ταχτική συντροφιά της άμορφης πριγκίπισσας. Και κάθε μέρα πουλούσε, πουλούσε μέγαρα και χτήματα —ήταν κάτοχος κολοσσιαίας περιουσίας— και μοίραζε χρήματα δεξιά κι' άριστερά. Ένα έπιτε-

Η Μαχώ τους παρακάλεσε να μπουν στην άδειαν κι' άπέραντη σιταποθήκη...

λείο κουρελήδων και σακάτηδων, που έμενε πάντα μαζί της, την πληροφορούσε σχετικά με τ'α πρόσωπα, που είχαν άναγκη άμέσου βοήθειας, γιατί, όπως άλλωστε ήταν πολύ φυσικό, βρέθηκαν και πολλοί έκμεταλλευταί της πριγκίπισσας γενναίοδαρις.

Μαχώ, η "μητέρα" των ζητιάνων

πενό σπιτάκι, στο όποιο στεγαζόταν, τα κοσμήματά της και μια μεγάλη σιταποθήκη, χωρίς όμως ούτε ένα σπυρί σιτάρι μέσα. Τώρα πια το φάντασμα της πείνας άρχισε ν' άπειλή, όχι μονάχα τους προστατευομένους της φτωχούς, αλλά και την ίδια την πριγκίπισσα.

Η καλόκαρδη Μαχώ δεν δίστασε τότε να πουλήση και τ'α κοσμήματά της. Άλλα με τ'α χρήματα, που εισέπραξε, μόλις δέκα μέρες κατάρθρωσαν να διατραφούν εκείνη κι' οι πέντε χιλιάδες φτωχοί της.

Έτσι ένα ψυχρό χειμωνιάτικο βράδυ η όμορφη Μαχώ πιο φτωχή κι' από τους ζητιάνους της, νηστική, περιφρονόμενη από τους συγγενείς της κλειστηκε στο ταπεινό σπιτάκι της, δίχως θέρμανσι, δίχως σκεπάσματα κι' άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα. Δεν έκλαιγε για το κατόνημά της! Έκλαιγε για τους ζητιάνους της, που είχαν μαζεuth γύρω απ' το σπύτι της και ούρλιαζαν από την πείνα και το κρύο:

—Πεινάμε!... Πεινάμε!... Έλεος, πριγκίπισσα!...

Σε μία στιγμή η άστρατη μιάς αλλόκοτης ιδέας, φώτισε το μυαλό και το βλέμμα της Μαχώ. Σηκώθηκε πάνω, μά σταμάησε για μία στιγμή διατάζοντας. Τέλος πήρε την άποφασί της, βγήκε και ύποσχεθηκε στα δυστυχισμένα εκείνα πλάσματα, που η πείνα τα είχε άποκτηνώσει, ότι την άλλη μέρα θα φρόντιζε για την τροφή τους. Κατόπιν τους παρακάλεσε να μπουν όλοι στην άπέραντη, μά άδειαν σιταποθήκη της για να περάσουν τη νύχτα τους.

Όταν μπήκαν όλοι μέσα, η Μαχώ κλείδωσε τις πόρτες, γονάτισε και ψιθύρισε:

—Θεέ μου, συγχώρεσέ με!...

Την ίδια στιγμή σηκώθηκε δυνατά και ψιθύρισε.

—Ο Θεός συμφωνεί μαζί μου!... ψιθύρισε. Και χωρίς να διστάση πια καθόλου έβαλε φωτιά στην άπέραντη άποθήκη, που φούντωσε άμέσως σαν πυροτέχνημα. Τα δυστυχισμένα πλάσματα, που ήταν κλειδωμένα εκεί μέσα —χιλιάδες δλόκληρες— ζύπνησαν κι' άρχισαν ν' άφήνουν φρικαλέα ούρλιασματα πόνου και άπελπισίας. Μά οι πόρτες ήταν καλά άμπαρμένες. Και σε λίγη ώρα άπανθρακώθηκαν όλοι!...

Τί άπόγινε η όμορφη Μαχώ μετά το τρομερό αυτό έγκλημα, δεν άναφέρουν οι χρονικογράφοι. Άλλοι έλεγαν πως άποσώθηκε σ' ένα μακρινό μοναστήρι, όπου τελείωσε τις ημέρες της, σχεδόν μισοτρελλή, παρακαλώντας το Θεό να την συγχώρηση για το τρομερό έγκλημα, που διέπραξε.

Άλλοι πάλι ύποστήριζαν ότι την είχαν κατ'απαράξει οι λύκοι, μέσα σ' ένα δάσος, που κατέφυγε την ίδια νύχτα, μετανοημένη κι' έξαλ-

λη για το φρικτό θάνατο τώων χιλιάδων δυστυχισμένων ανθρώπων.

Επί πολλά χρόνια οι ήθικολόγοι συζητούσαν την πράξη της κι' άλλοι την εύρισκαν έγκληματική, κι' άλλοι χριστιανική και ύποστήριζαν ότι η ωραία πριγκίπισσα έπρεπε ν' άνακηρυχθή άγία!...

Δεν έγινε όμως τέτοιο πράγμα.

Δεν έγινε όμως τέτοιο πράγμα.

Δεν έγινε όμως τέτοιο πράγμα.

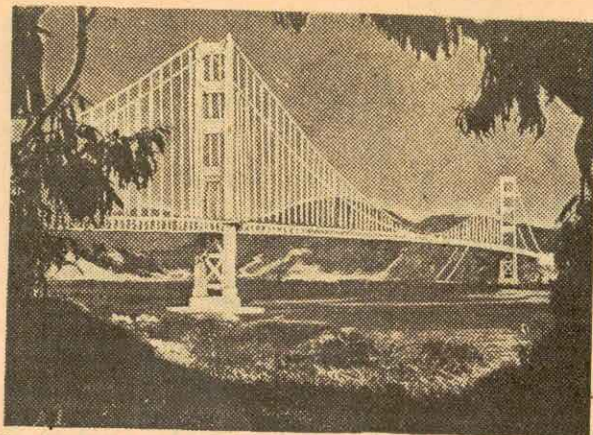
Δεν έγινε όμως τέτοιο πράγμα.

Δεν έγινε όμως τέτοιο πράγμα.

Δεν έγινε όμως τέτοιο πράγμα.

Δεν έγινε όμως τέτοιο πράγμα.

Δεν έγινε όμως τέτοιο πράγμα.

Η μεγαλύτερη γέφυρα του κόσμου είναι η γέφυρα του Γκόλντεν Γκέιτ στην είσοδο του όρμου του Αγίου Φραγκίσκου.

Οι μεγαλύτερες γέφυρες του κόσμου

Κολοσσοί από χάλυβα και μπετόν

Οι γέφυρες συγκαταλέγονται μεταξύ των μεγαλύτερων τεχνικών έργων, που κατασκευάζονται ως σήμερα ο άνθρωπος. Και στο κεφάλαιο αυτό, έχει πραγματοποιήσει αληθινά θαύματα.

Η μεγαλύτερη γέφυρα του κόσμου είναι σήμερα το Γκόλντεν Γκέιτ, που συνδέει τους δύο βραχίονες της εισόδου του όρμου του Σαν Φραντζίσκο. Έχει συνολικό μήκος 2.540 μέτρων και άνοιγμα πάνω από τη θάλασσα 138,7 μέτρων. Το πλάτος του καταστρώματός της ξεπερνάει τα 27 μέτρα. Το καταστρώμα αυτό περιλαμβάνει μία ευρεία λεωφόρο, πλάτους 18 μέτρων και δύο πεζοδρόμια, πλάτους 3 μ. 20 το καθένα.

Η γέφυρα του Γκόλντεν Γκέιτ βρίσκεται σε ύψος 75 μέτρων πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Οι πυλώνες της έχουν ύψους 67 μέτρων, σε τρόπον ώστε ο ποιοδηποτε πλοίο, που οδηγείται από τον ποταμό, μπορεί να περάσει κάτω απ' αυτούς.

Μέχρις ότου κατασκευασθεί η γέφυρα του Γκόλντεν Γκέιτ, το παγκόσμιο ρεκόρ κατείχετο από τη γέφυρα του Χούδσων, στη Νέα Υόρκη. Το κεντρικό άνοιγμά της είχε 1067 μέτρα και έ-

χει δύο καταστρώματα, το ένα πάνω από το άλλο. Το ανώτερο καταστρώμα βρίσκεται σε ύψος 73 μέτρων υπεράνω του ποταμού και περιλαμβάνει έναν κεντρικό δρόμο, όπου μπορούν να κυκλοφορήσουν κατά μέτωπον τέσσερα οχήματα, δύο πλαγίους και δύο πεζοδρόμια για πεζούς. Το κατώτερο καταστρώμα περιλαμβάνει τέσσερες γραμμές, όπου κυκλοφορούν σιδηρόδρομοι και τράμ. Κοθένας από τους πυλώνες της ζυγίζει 28.450 τόννους, δηλαδή τέσσερες φορές το βάρος του πύργου "Αιφελ". Έχουν διάμετρο ενός περίπου μέτρου κι' ο καθένας των αποτελεῖται από 26.474 μεταλλικά σύρματα, διαμέτρου 5 χιλιοστομέτρων.

Καθένα απ' αυτά τα σύρματα μπορεί ν' άνθεξέ σε πίεσι 3.150 κιλών. Οι τέσσερες πυλώνες της γεφύρας άντεχουν σε πίεσι 350.000 τόννων, που αντιστοιχούν στο πενταπλάσιο του βάρους ενός μεγάλου υπερωκεανείου, όπως η «Νορμανδία». Οι μεταλλικοί πύργοι, όπου στηρίζεται η κολοσσιαία αυτή γέφυρα, ζυγίζουν 20.000 τόννους. Καθένας των έχει στο εσωτερικό του δύο άσαντες για την επίβλεψη και τη συντήρησι του έργου.

Στη Νέα Υόρκη βρίσκεται επίσης η περίφημη γέφυρα του Μπουκλιν, που έχει συνολικό μήκος 1826 μέτρων. Το καταστρώμα της πλάτους 26 μέτρων, περιλαμβάνει τέσσερες σιδηροδρομικές γραμμές, δύο λεωφόρους για αυτοκίνητα κι' ένα πεζοδρόμιο για τους πεζούς.

Στη Νέα Υόρκη βρίσκονται ακόμη η γέφυρα του Βιλιάμσμπουργκ, που έχει άνοιγμα 430 μέτρων και που το καταστρώμα της, πλάτους 36 μέτρων, περιλαμβάνει 6 σιδηροδρομικές γραμμές, και δύο λεωφόρους για αυτοκίνητα, με ιδιαίτερα πεζοδρόμια για τους πεζούς, η γέφυρα του Κουινσμπορού, που το καταστρώμα της περιλαμβάνει έξι σιδηροδρομικές γραμμές κι' ένα μεγάλο αυτοκινητόδρομο, για έξι αυτοκίνητα κι' η γέφυρα του Μανχάταν, που το καταστρώμα της περιλαμβάνει οκτώ σιδηροδρομικές γραμμές και έναν αυτοκινητόδρομο για τέσσερα αυτοκίνητα.

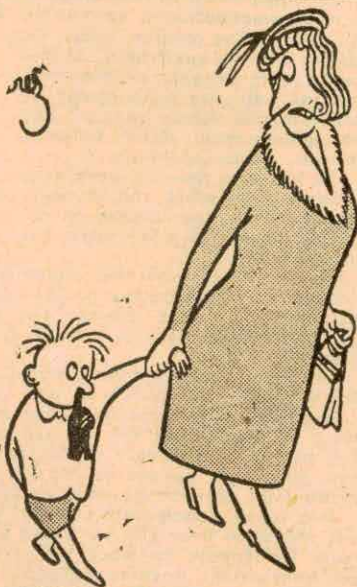
Μιά από τις μεγαλύτερες γέφυρες είναι επίσης το Ντελγουαίρ στη Φιλαδέλφεια. Το συνολικό μήκος της είναι 3 περίπου χιλιόμετρα και το κεντρικό άνοιγμά της 976 μέτρα. Το καταστρώμα της, πλάτους 38 μέτρων, περιλαμβάνει δύο σιδηροδρομικές γραμμές και επιτρέπει την κυκλοφορία κατά μέτωπον 8 αυτοκινήτων. Πάνω απ' αυτό βρίσκεται ένα δεύτερο καταστρώμα για την κυκλοφορία των πεζών.

Άξιοσημείωτες είναι, εξ άλλου, οι κρεμαστές γέφυρες του Νιαγάρα, του Νιαγάρα-Φάλς και του Κιγκινάτι.

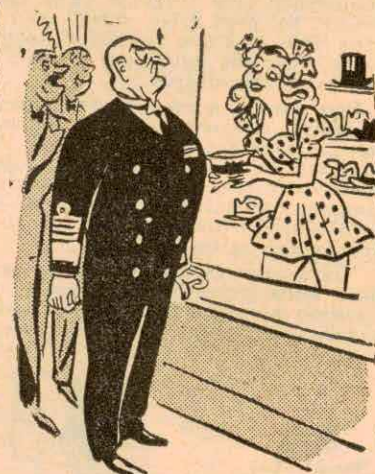
Στην Εύρωπη μία από τις περιφημότερες γέφυρες είναι το Φιρ-δ-Φορβ (Άγγλια). Έχει συνολικό μήκος 2.530 μέτρων, δύο κεντρικά ανοίγματα πλάτους 519 μέτρων και δύο άλλα μικρότερα. Το καταστρώμα της, που περιλαμβάνει δύο σιδηροδρομικές γραμμές κι' έναν εύχρηστο αυτοκινητόδρομο, βρίσκεται σε ύψος 46 μέτρων από την επιφάνεια του νερού. Η αντίστασις έχει υπολογισθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να κυκλοφορούν ταυτόχρονα πάνω σ' αυτήν δύο σιδηροδρομικοί συρμοί με ταχύτητα 100 χιλιομέτρων την ώρα ο καθένας. Ο μεταλλικός όπλισμός της ζυγίζει 54.000 τόννους έναντι 7.000 μόνον του πύργου "Αιφελ".

Όνομαστές γέφυρες στην Εύρωπη είναι επίσης της Βιλενέ-σνρ-Λό, της Κάιγ, του Σαιν-Πιερ ντ' Βουδραί, του Πλουγκαστέλ, του Γκαρμπι, της Βιγν, που βρίσκονται όλες στη Γαλλία, της "Εσλα στην Ισπανία, που κατέχει το ρεκόρ των τεχνικών έργων από μπετόν άρμε, του Ντούρο στην Πορτογαλία, του Φριδούργου στην Ελβετία, του Σιδνέϊ στην Αυστραλία κλπ.

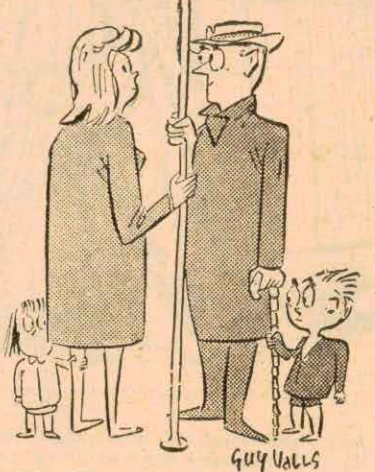
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΜΕΙΝΕ ΤΟ Γ'ΑΝΤΙ!...
—Έχει γούστο να μου πής πάλι πώς δεν είχες το χέρι στη νύτη!...
«France - Dimanche»

—Φαίνεται ότι ο ναύτης που έφυγε πρό όλιγον, θα πήρε το καπέλο σας...
«France - Dimanche»

Σκηνές του λεωφορείου...
«France - Dimanches»

Οι Έλληνες έμποροι ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΙΟΥ

Η θαυμαστή σταδιοδρομία τους

Στις μεγαλοπρεπείς αίθουσες της "Ελληνικής Λέσχης της Αλεξανδρείας, που μαζί με την λέσχη του Μωχάμετ Άλντ θεωρούνται οι καλύτερες της δεύτερας πρωτεύουσής του Αιγυπτιακού Βασιλείου, έγινε τον περασμένο μήνα ο εορτασμός της πενηνταετηρίδας του "Ελληνικού Εμπορικού Επιμελητηρίου της πόλεως.

Πενήντα χρόνια ζωής έχει το "Εμπορικό Επιμελητήριο της Αλεξανδρείας. Άλλα το εμπόριο της Αιγύπτου βρίσκεται, πάνω από εκατό χρόνια, στα χέρια κυρίως των Ελλήνων.

Με την εξαιρετική τους εφορολογική, με την ασφάλτη υπομονή εμπρός στις αναποδιές των πρώτων προσπαθειών τους σε μία ξένη χώρα, με την εφευρετικότητα, αλλά και το πνεύμα της οικονομίας που τους διακρίνει, οι σημερινοί διανομείς μεγιστάνες του πλούτου της Αιγύπτου, έφτασαν στην Αίγυπτο με ελάνιστα υλικά μέσα και σε λίγα χρόνια πήραν τη θέση τους μεταξύ των εκατομμυριούχων της χώρας. Βέβαια αυτό δεν συνέβη με δαύς. Κάθε άλλο μάλιστα. Υπάρχουν οι τυχεροί και οι άτυχοι, οι δυναμικοί και οι θραυνοπορόντες.

Η Αίγυπτος πάντοτε υπήρξε «μάννα» για τους φτωγούς, μία υπέροχη σπογγική και οι δυνατότητες προόδου στην χώρα του Νείλου είναι πολύ μεγάλες κι' άλλων ήσαν γιατί τώρα οι δυσκολίες για την εγκατάστασις ενός ξένου εκεί, προκειμένου να εξασκήση επ'αυγελία, είναι τόσο μεγάλες όσο και σε οιαδήποτε άλλη χώρα του κόσμου.

Για να πετύχης όμως εμπορικά στην Αίγυπτο, πρέπει να έχει πίστι στην αγορά και ένα μικρό κεφάλαιο κατά μέρος. Χωρίς νοήματα, και με το σύστημα του «άεστος», δεν πετυχαίνεις τίποτα. Οι «άεστοί» όμως, που πολλών άλλων χωρών της Ευρώπης που δεινοπάθησαν κάτω από την μπότα του ξένου κατακτητού και είδαν όλες τις ήθικες αξίες ν' αποβιβάζονται, δεν έχουν πέρασι στην Αίγυπτο.

Όταν, λοιπόν, είσαι τίμιος, όταν έχεις ένα μικρό κεφάλαιο κατά μέρος, και πολλών άλλων χωρών της Ευρώπης που δεινοπάθησαν κάτω από την μπότα του ξένου κατακτητού και είδαν όλες τις ήθικες αξίες ν' αποβιβάζονται, δεν έχουν πέρασι στην Αίγυπτο.

Λένε για την Αίγυπτο ότι είναι «ία χώρα που σίγουρα θα μπορούσε να αντικαταστήσει τον επίγειο παράδεισο από άποψης ευφορίας εδάφους τουλάχιστον. Αλλά η γνώμη δεν είναι λανθασμένη. Χάσις στο Νείλο, τα καρπώματα της αιγυπτιακής γης μπορούν — όπως είναι γνωστόν — να σπαρούν δύο και τρεις φορές το χρόνο, με διαφορετικά προϊόντα κάθε φορά. Οτιδήποτε καλλιεργηθεί στο κλίμα της Αιγύπτου, γίνεται στο μεγαλύτερο δυνατό μέγεθος θείο στη γεύσι, και με πολλαπλάσια απόδοσι από ό,τι στη γή άλλων χωρών.

Σήμερα γίνεται προσπάθεια καλλιέργειας και της ελπίας στην Αίγυπτο με εξαιρετικά αποτελέσματα και με την προοπτική συνεκτασσεως μεγάλων αποθεμάτων ελαιολάδου. Αλλά και σε άλλα είδη, όπως τα σταφύλια, οι Έλληνες της Αιγύπτου επέτυχαν πολλά με την εντατική καλλιέργεια που έκαναν, και σήμερα υπάρχουν πρώτες τάξεις επιτραπέζιοι οίνοι.

Εκείνο όμως που αποτελεί τον πραγματικό θασαυρό της Αιγύπτου, είναι φυσικά — ποιο άλλο; — το βαμπακί. Αυτό το λευκό χουσάφι της χώρας του Νείλου. Και στην καλλιέργεια του βαμπακίου, οι διανομείς επ'αυγελία και οι μεγάλες περιουσίες των οφείλονται στα βαμπακία. Οι

Μπενέκηδες, οι Σαλδάνοι, οι Ζερμπινέδες και οι Ζερβουδάκηδες έγιναν μεγιστάνες του πλούτου, γάσις στη βαμπακοκαλλιέργεια — στο εμπόριο του βαμπακίου. Κάθε παραλλαγή βαμπακίου που καλλιεργήθηκε στην Αίγυπτο, οφείλεται στο άκατανίκητο δαιμόνιο του Έλληνα. Και σήμερα ακόμα πολλά είδη αιγυπτιακού βαμπακίου φέρουν ελληνικά ονόματα, τα ονόματα των διανομικών τους.

Μετά το βαμπακί, έφτασε ο καπνός, άλλο χουσάφο προϊόν. Ο μεγαλύτερος καπνοβιομηχανικός Οίκος της Αλεξανδρείας και ίσως άλλος της Αιγύπτου, είναι εκείνος του Κουτασέλλη. Οι Κουτασέλληδες, που η περιουσία τους σήμερα υπολογίζεται σε εκατοντάδες γιλιάδων λίρών, ξεκίνησαν πριν από μερικές δεκάδες χρόνια, με μία μικρή ολιγοπρόσωπη επιχείρησι, και κατέλαβαν να είναι αυτή τη στιγμή, από τους πλουσιώτερους Αλεξανδρινούς, και από τα προσδευτικώτερα στοιχεία του αιγυπτιακού ελληνοισμού. Μαζί με τους Κουτασέλληδες και οι Τσανακλήδες και άλλοι πολλοί διανομείς, ο ένας καλύτερος από τον άλλον, με άμεπτη εντιμότητα και εξαιρετικό εμπορικό ήθος, αντιπροσωπεύουν απ'αίσις την πατρίδα στη χώρα του Νείλου.

Και κοντά σ' αυτές τις μεγάλες επιχειρήσεις, υπάρχουν κι' άλλες, εξ ίσου τεράστιες, όπως εκείνη της γλυκόψης των Σαπακλήδων, του Κότσιμκα, και άλλες πάλιν μικρές διανομικές υποδημάτων, παρασκευής ασιού, γλυκισμάτων κ.τ.λ., τόσες πολλές, που δεν έπαρκει ο χώρος εδώ για ν' αναφερθούν όλες με ονόματα κι' αριθμούς.

Όλη αυτή η εμπορική δραστηριότητα, είναι φυσικόν να εκτιμάται εξαιρετικά από τους Αιγυπτίους, που περιβάλλουν τους Έλληνες με εξαιρετική αγάπη. Αγάπη και κατανοήσι. Να τι συνδέει Αιγυπτίους και Έλληνες με δεσμούς ακατάλυτης φιλίας. Άνάμεσα στα κράτη με τα οποία, πριν από τον πόλεμο, η Αίγυπτος είχε στενότερες εμπορικές σχέσεις, ήταν η Ελλάδα.

Σήμερα, όμως, εφ'αυτά χρόνια μετά την απελευθέρωσι της χώρας μας από τον ξενικό ζυγό, τίποτα δεν έχει γίνει για να ανασυνδεθούν οι φιλικώτατοι εμπορικοί αυτοί δεσμοί μεταξύ των δύο αδελφών γειωτών. Φταίει, φυσικά, σ' αυτό και η βιθνής οικονομική κατάστασις — όπως μας εξήγησεν ο πρόεδρος του "Ελληνικού Εμπορικού Επιμελητηρίου Αλεξανδρείας κ. Σακελλάριος — που έχει δημιουργήσει τεράστιες δυσκολίες στην διεξαγωγή των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ των ενδιαφερομένων χωρών. Φταίνει όμως και οι εκάστοτε ελληνικές Κυβερνήσεις, που έβλεπαν — πρέπει να το πούμε — εγκληματική κυριολεκτικά αδιανομία, για την ανανέωσι των εμπορικών σχέσεων μεταξύ Ελλάδος και Αιγύπτου.

Ενώ έγιναν από τις πλευράς του εμπορικού κόσμου της Αλεξανδρείας επανειλημμένες εκκλήσεις εις τας κατ'αίμας ελληνικές Κυβερνήσεις, για ν' αποσταλούν οι αρμόδιοι υπάλληλοι του υπουργείου (Εθνικής Οικονομίας στην Αίγυπτο να μελετήσουν την κατάσταση και να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για την επανανομείωσι των εμπορικών δεσμών μεταξύ της Ελλάδος και της χώρας του Νείλου, τίποτα δεν έγινε τελικώς, και οι πόρτες παραμένουν ακόμη κλειστές για τις ελληνοαιγυπτιακές εμπορικές ανταλλαγές.

Ο πρόεδρος του "Εμπορικού Επιμελητηρίου της Αλεξανδρείας κ. Σακελλάριος, που έτονισεν ότι αν το ενδιαφέρον του Κέντρου, εν συνδυασμό με τας ενεργείας των διπλωματικών μας εκπροσώπων στην Αίγυπτο θ' αποβιναίτο πολλά, παρακαλεί εις όφελος κυρίως της Ελλάδος και του εμπορίου της, να υποβάλουν να πράξωματοποιηθούν. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι έμμεση πτωχοί, οι έχοντες ανάγκην ενισχύσεως, και οι Αιγυπτίοι, που θεωρείται, αλλά και είναι από τις πλουσιώτερες χώρες του κόσμου.

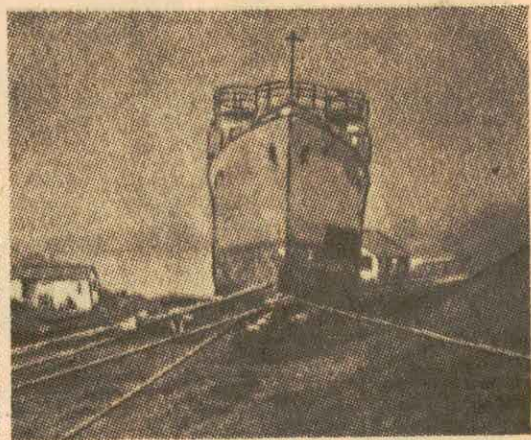
Αυτά πρέπει να τα γνωρίζουν οι Κυβερνήτες της Ελλάδος, και οι πάσης φύσεως και κατηγορίας αμοδίοι των Αθηνών. Και, αν δεν τα γνωρίζουν, ίσως, σε τα πληροφορηθούν τώρα. Προσπαθούμε να τους διαφωτίσουμε με την γλώσσα της απολύτου ειλικρίνειας.

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΟΠ.

Η ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΟΡΙΑΝΩΒ

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος η Σχολή Μοριάνωβ έβησε την επίδειξι της την Τετάρτη 13 Ιουνίου, 7.30 μ.μ. στην αίθουσα του «Παλάς». Είπε γνωστή η δόσις της μοναδικής αυτής Σχολής Ρυθμικής και υπαλλέτου, που προσφοδότη επί έτη τα αθηναϊκά θέατρα με εκλεκτές χορευτικές και χορευτάς. Ο χορογράφος κ. Α. Μοριάνωβ, και η εκλεκτή χορεύτρια Σόνια Μοριάνωβ, καθώς και η κ. Σόνια Δημητρίου μας παρουσίασαν εφέτος 100 περίπου μαθήτριες, σε είκοσι πρωτότυπα νούμερα.

ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ ΠΕΣΤΩΡΑΝ

Οι κάτοικοι ενός χωριού, που βρίσκεται στις ακτές της Νοτίου Καλιφορνιας, υποσούν να παίρνουν το γεύμα τους σ' ένα πρωτότυπο ρεστώρ. Είναι ένα πραγματικό πλοίο που το έχουν τοποθέτη στην έρη. Το πλοίο αυτό που κατά τη διάρκεια του πολέμου ήταν στην υπηρεσία του αμερικανικού ναυτικού, τοιλήθηκε ως αεροπλοίο σ' έναν έξιμην επιχειρηματία, ο οποίος το μετέτρεψε σε πρωτότυπο ρεστώρ!

ΟΙ ΙΑΠΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΤΟΥΑΖ

Το έθιμο του τατουάζ (στην ιαπωνική) είναι πολύ παλιό στην Ιαπωνία. Πριν από εκατονταετηρίδες, οι σκλάβοι και οι εγκληματίες σηματοδοτούνταν με πυρακτωμένα αίσθερα κι' έκαναν κατόπιν διάφορα τατουάζ για να σκεπάζουν τα σημάδια αυτά. Σήμερα οι προλήψεις, η ματαιοδοξία και ο έρωτας κάνουν τους Ιάπωνες να συνεχίζουν το τατουάζ. Στη φωτογραφία μας ένας απ' τους πιο διάσημους Ιάπωνες καλλιτέχνες του τατουάζ, ο καθηγητής Φουκούζι, μαζί με μερικούς σκανδαλωδώς στιγματισμένους πελάτες του.

Μόλις νοιώθετε
τά αρώτα του κρυολήματος...
ΚΑΛΜΟΛ
Προϊόν της
FARL... ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΕΣΤΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Ιστορικό διήγημα

ΟΙ Ισπανοί Κονκισταντόρες, που αποβιβάστηκαν στην Αμερική, έπειτα από τον Κολόμβο, ώνειρευναν να κατακτήσουν τη δόξα, τον πλούτο και τη δύναμη. Μα ο Χουάν Πόνσε ντε Λεόν δεν ποθούσε τίποτε άλλο από τα νειάτα. Γιατί αυτά του έλειπαν περισσότερο από όλα τα άλλα. Την εποχή που πάτησε το έδαφος της Φλωρίδας, ήταν ένας άσπρομαλλης γέροντας, που στη ράχη του βαρύναν έβδομηντα χειμώνες.

Καί, λοιπόν, η φήμη έλεγε πως κάπου κεί βρισκόταν η πηγή που έκανε τους ανθρώπους να μὴν γερνάνε ποτέ και να μένουν πάντα νεοί.

Οι Ιθαγενείς, που κατοικούσαν σ' αυτά τα μέρη μόλις είδαν το μεγάλο πλοίο που είχε προσ-

άξει στα μάτια μου. Το μόνο που ζητάω από σένα είναι να μου φανερώσεις πού βρίσκεται η πηγή που δίνει την αιώνια νεότητα και σου υπόσχομαι πως οι άνθρωποι μου κι' εγώ θα φύγωμε άμέσως από τη χώρα σου.

Ο Ιθαγενής φύλαρχος χαμογέλασε.

— Όλοι όσοι έρχονται

βοήθ, άπάντησε ο Κουϊμάρι μ' ένα καλοκάγαθο χαμόγελο.

Έκείνη τη στιγμή, μία νέα, με τριανταφυλλένιο πρόσωπο, κοκκινόξανθα μαλλιά και κατάγλινα μάτια, πήγε κοντά στον Ιθαγενή φύλαρχο.

— Ποιά είναι αυτή; ρώτησε ο Πόνσε ντε Λεόν, που τα μάτια του άστραψαν άμέσως από θαυμασμό.

— Η κόρη μου, Ότουμάρι, άπάντησε με περηφάνεια ο φύλαρχος.

Ο άσπρομαλλης κονκιστα-

ξαν άμέσως και περικύκλωσαν τον Κουϊμάρι.

Ο Πόνσε ντε Λεόν είπε τότε στον Ιθαγενή που του χρησίμευε για διερμηνέας να φωνάξει δυνατά πως, αν η Ότουμάρι δεν εμφανιζόταν ως τη στιγμή που ο ήλιος θα κατέβαινε κάτω από τον δολιχόντα, ο πατέρας της θα θανατωνόταν.

Τα λόγια αυτά έφεραν άμέσως το αποτέλεσμα τους. Πραγματικά ο Ιθαγενής διερμηνέας τ' άπαναλόη για τρίτη φορά, η Ότουμάρι εμφανίστηκε στην έξοδο ενός μονοπατιού που ήταν ανοιγμένο ανάμεσα στα βράχια. Βάδιζε άργά, με σκυμμένο το κεφάλι, αλλά είχε πάρει πιά την απόφασί της. Θα θυσιάσε την αγάπη της για να σώσει τον πατέρα της.

Ο Πόνσε ντε Λεόν ήταν ένθουσιασμένος για το αποτέλεσμα της απειλής του. Κι' έτρεξε μ' όση δύναμη του επέτρεπαν τα γέρεκα πόδια του για να προϋπαντήσει τη νέα. Την έφτασε σε λίγο κι' άνοιγοντας τα χέρια του, την έσφιξε πάνω στην άσφαλένια πανοπλία του.

Αλλά, κείνη τη στιγμή, ένας νέος βγήκε από το πλήθος των Ιθαγενών, που συνωστίζονταν στην άκτι.

Ήταν ο Ραμαίνο. Κρατούσε ένα μαχαίρι στα χέρια του κι' ώρμησε εναντίον του Πόνσε ντε Λεόν. Αλλά ο Ισπανός κονκισταντόρ πρόφτασε να βγάλει το μακρύ ξίφος του. Έπειτα από μία στιγμή, ο δυστυχισμένος Ραμαίνο σωριαζόταν στην άμμο πλημμυρισμένος στα αίματα. Το ξίφος του Πόνσε ντε Λεόν είχε διαπεράσει το στήθος του και του είχε άνοίξει μία μεγάλη πληγή.

Η Ότουμάρι, μόλις είδε τον άγαπημένο της να ξεψυχά μπροστά στα πόδια της, έδωσε μία διαπεραστική κραυγή κι' άρχισε να τρέχει προς το μέρος όπου ύψωνονταν τα βράχια. Την είδαν σε λίγο να σκαρφαλώνει στο ψηλότερο άπ' αυτά κι' έπειτα να πέφτει από την κορφή του στο κενό.

Το όμορφο κορμί της έγινε συντρίμια, χτυπώντας πάνω στις μυτερές προεξοχές που σχημάτιζε η βάση αυτού του βράχου και το αίμα της κύλησε σαν μικρό ρυάκι πάνω στην άμμο, για να πιά να συναντήσει εκείνο που έτρεξε, λίγο πιο πέρα, από την πληγή του Ραμαίνο.

Το Ισπανικό πλοίο έφυγε έπειτα από κάμποση ώρα. Ο Πόνσε ντε Λεόν κι' οι πολεμιστές του προχώρησαν νοτιότερα κι' αποβιβάστηκαν, τέλος, σε μία φιλόξενη άκτι, όπου ίδρυσαν την πρώτη Ισπανική αποίκια στη Φλωρίδα.

Αλλά οι τύψεις για το διπλό έγκλημά του βασάνιζαν τον άσπρομαλλη άρχηγό. Αντί να βοηθή τη νεότητα που ποθούσε, είχε βουτήξει τα χέρια του μέσα στο αίμα δυο άθλων. Η ανάμνησις του τραγικού θανάτου της Ότουμάρι και του Ραμαίνο, που ήσαν κι' οι δυο θύματά του, τον καταδίωκε μέρα και νύχτα. Και πέθανε λίγο καιρό αργότερα από τη λύπη και την άπελπισία του.

Οι σιδηρόφρακτοι πολεμιστές που τον συνόδευαν έτρε-

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΜΟΤΤΑ

Αίμα πάνω στην ΑΜΜΟ

Ο Ραμαίνο κρατούσε ένα μαχαίρι στα χέρια του κι' ώρμησε εναντίον του Πόνσε ντε Λεόν.

ντόρ την κατέτρωγε με το βλέμμα του.

— Τι όμορφη που είναι! ψιθύρισε.

Καί, γυρίζοντας στον Κουϊμάρι, του είπε:

— Νά την η πηγή της νεότητας που ζητάω! Δόσε μου την!

Ο φύλαρχος κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Τα νειάτα δεν ταιριάζουν με τα γηρατειά άπάντησε. Η Ότουμάρι θα πάρη τον Ραμαίνο, που είναι ο ώραιότερος νέος της φυλής μας και που την αγαπάει.

— Άρνείσαι, λοιπόν, να μου τη δώσεις;

— Δεν έχω το δικαίωμα να κάμω διαφορετικά.

Ο Πόνσε ντε Λεόν γύρισε τότε στους ανθρώπους του.

— Πιάστε αυτή τη νέα και οδηγήστε την στο πλοίο, διάταξε.

Αλλά η Ότουμάρι, που είχε καταλάβει τη σημασία αυτής της διαταγής, έφυγε τρέχοντας και σε λίγο εξαφανίσθηκε πίσω από τα βράχια που ύψωνονταν κατά μήκος της άκτης.

Ο Πόνσε ντε Λεόν λυσούσε από το κακό του.

— Πιάστε τον πατέρα της! ούρλιαξε.

Οι σιδηρόφρακτοι πολεμιστές που τον συνόδευαν έτρε-

εγγύσει στις άκτές τους κι' αντίκρουσαν τους μελαφούς πολεμιστές με τις άστραφτερές πανοπλίες, που βγήκαν στην ξηρά, κυριεύθηκαν από τρόμο και σεδασμό μαζί κι' έπεσαν μπρούμυτα στο έδαφος για να εκδηλώσουν την ύποταγή τους.

Ο Χουάν Πόνσε ντε Λεόν είχε πάρει μαζί του μερικούς Ιθαγενείς από την άκτι της Σαβάγκα όπου είχε προσεγγίσει προηγουμένως και μπόρεσε, χάρις στη μεσολάβησή τους, να συνεννοηθή μ' ένα θαλερό γέρο, που τον έλεγαν Κουϊμάρι και που ήταν άρχηγος της φυλής που έμενε σ' αυτή την περιοχή.

— Θα σου δώσω ό,τι ποθεί η ψυχή σου του είπε, αν μου φανερώσεις αυτό που θα σου ζητήσω. Έρχομαι από μία χώρα που βρίσκεται πέρα από τα μεγάλα νερά κι' ο σκοπός μου δεν είναι ούτε να ίδρύσω κανένα βασίλειο, ούτε να ριχτώ στο κυνήγι θησαυρών. Είμαι γέρος πιά κι' ούτε το ένα, ούτε το άλλο έχουν

Η ήμιπληγία είναι μία από τις ασθένειες, που δημιουργούν κάθε χρόνο άναριθμητα θύματα σ' όλο τον κόσμο. Μ' αυτή τη λέξη εννοούμε την παράλυσι του δεξιού ή αριστερού ήμισους του σώματος.

Σε μερικές περιπτώσεις, προηγείται από αυτήν μία κωμάτωση κατάστασις. Αλλά, συνήθετα, η ασθένεια εισβάλλει άποτομώς και πλήττει τα θύματά της κάθε ώρα και σε κάθε μέρος: στο κρεβάτι τους, στο δρόμο, την ώρα που οδηγούν το αυτοκίνητό τους κτλ. Ο άσθενής χάνει άμέσως τις αισθήσεις του και αν δεν του συμβεί κανένα άτύχημα κατά την πτώσι του, αντίλαμβάνεται, όταν συνέλθη ότι το δεξιό ή το αριστερό μέρος του σώματός του είναι τελείως άδρανές. Σε όχι σπάνιες περιπτώσεις, είναι άνικανος επίσης να προφέρει λέξι (άφασία).

Η θερμοκρασία του, ύψηλή στην άρχή, κατέρχεται όταν άρχισι η έγκεφαλική αίμορραγία. Η άνοδος της κατά τη φάσι αυτή άποτελεί πάντοτε δυσάρεστο προγνώστικό.

Η ήμιπληγία οφείλεται σε πολλές αίτιες, αλλά οι κυριώτερες άπ' αυτές είναι τρεις:

1) Τραυματικές βλάβες: σοβαρό τραύμα στην περιοχή του κρανίου, τοκετός με έμβρυοκυκλο, που επέφερος σοβαρό τραυματισμό στα γεννητικά όργανα της γυναίκας, τραύματα από σφαίρα ή θραύσμα όδιδος, χτύπημα με αίχμηρο όργανο (λόγ-

Οι διάφορες μορφές της ΗΜΙΠΛΗΓΙΑΣ

Οι αίτιες που την προκαλούν κι' η θεραπεία της

χη, μαχαίρι κτλ.) στην περιοχή του αχένους κτλ.

2) Άρθρικές βλάβες: ρήξις ενός άγγείου, που άκολουθείται από έγκεφαλική αίμορραγία, θρομβώσι, έμβολη κτλ.

3) Η σφιλίσις.

Η άπειλή της ήμιπληγίας εμφανίζεται κυρίως μετά τα σαράντα πέντε ή πενήντα χρόνια. Αλλά και άτομα μικρότερης ηλικίας προσβάλλονται κάποτε άπ' αυτή την ασθένεια.

Σε μερικές περιπτώσεις, τα συμπτώματα της ήμιπληγίας εξαφανίζονται βαθμιαία έπειτα από μερικές μέρες. Συνήθετα, όμως, πρέπει να περάσουν αρκετές έβδομάδες ως πού να σημειωθή κάποια καλύτερη σις. Αυτό γίνεται με βραδύτατο ρυθμό. Ασχίζουν πρώτα να κινούνται τα κάτω άκρα και κατόπιν το υπόλοιπο μέρος του σώματος που η ήμιπληγία είχε καταδικάσει σε άκίνησις.

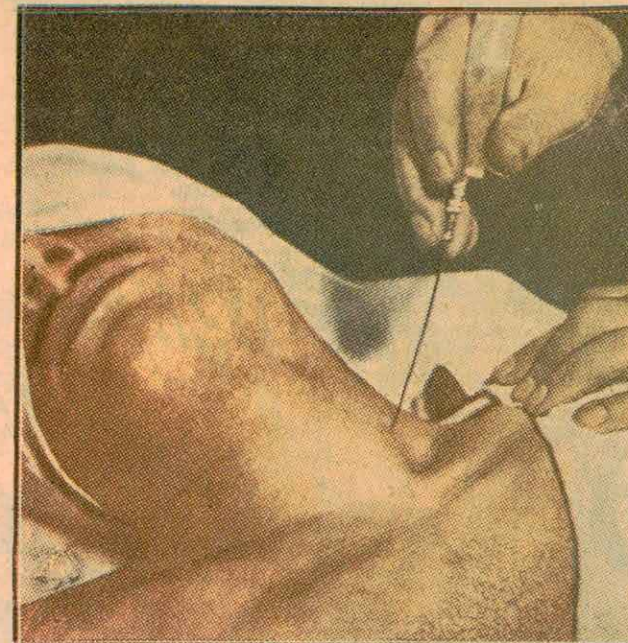
Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, τα συμπτώματα δεν εξαφανίζονται τελείως. Λέμε τότε ότι κάτι «έμενε» στον άσθενή. Κατά κανόνα, στα άνω άκρα ύπερισχύει η κάμψις, ενώ στα κάτω η έκτασις (τέντωμα). Τα χέρια μαζεύονται, σαν οι μύες να είχαν κοντύνει. Τα πόδια, αντίθετα, παίρνουν μία χαρακτηριστική άκαμψια σαν από ξύλο. Ο άσθενής τα κινεί από τα ισχία σαν ν' άποτελούσαν ένα μονοκόμματο όγχο, αλλά άδυνατεί να κάμψη τα γόνατα ή, να κάμψη αυτή η έκείνη τη συστολή.

Η ήμιπληγία μπορεί να θεραπευθή; Η σημερινή έπιστήμη άπαντά καταφατικά σ' αυτό το ερώτημα. Όχι μόνο τα συμπτώματα της μπορούν να εξαφανισθούν τελείως, αλλά είναι δυνατόν επίσης να έπιλθι πλήρης άποκατάστασις της υγείας του άσθενούς στο πρό της ασθένειας έπιπεδο.

Αλλά για να έπιτευχθούν αυτά τα άποτελέσματα χρειάζεται μακρά κι' έπίμονη προσπάθεια.

Άποτελεί μεγάλο σφάλμα το να έμπιστευόμθα τη θεραπεία ενός ήμιπληκτου στη φύσι, που έχει βέβαια, να κάμψη πολλά, αλλά δεν μπορεί μόνη της να έπαναφέρει τα πράγματα στην προτέρα τους κατάσταση.

Ένα άλλο σφάλμα, το ίδιο σοβαρό, είναι η πρόωγη διακοπή της θεραπείας, μόλις δηλαδή, έμφανισθούν τα πρώτα ικανοποιητικά άποτελέσματα. Γιατί η θεραπεία του ήμιπληκτου δεν μπορεί να θεωρηθή ποτέ ως άριστική.

Μία έλλη μέθοδος θεραπείας της ήμιπληγίας είναι μία ένεσις νοδοκαΐνης στο κατώτερο άπό τα έγκεφαλικά γάγγλια του συμπαθητικού. Η έπέμβασις αυτή είναι πάρα πολύ άποτελεσματική, όταν γίνεται λίγον καιρό μετά την προσβολή.

Μία από τις νεώτερες μεθόδους, που άπέδωσαν πολύ καλά άποτελέσματα, είναι η χρησιμοποίησις ύψισχύων ρευμάτων. Ο σκοπός αυτής της μεθόδου είναι να διαστείλι τα αίμοφόρα άγγεία στην περιοχή του έγκεφάλου και να έπιτρέψη την ανετώτερη κυκλοφορία του αίματος μέσα σ' αυτά δια μίας έμμεσου ένεργειας έπί του τριδύμου νεύρου. Χάρις στη μέθοδο αυτή, πολλοί άσθενείς που δεν μπορούσαν από χρόνια να κινήσουν τα μέλη τους ή τα κινούσαν άπλως έξανυχρίζον στην προηγούμενη τους κατάσταση.

Με τη μέθοδο αυτή συνδυάζεται επίσης κι' η καλουμένη αυτοαίμοθεραπεία. Γίνονται, δηλαδή, στον άσθενή ένεσεις με το ίδιο το αίμα του ή με αίμα άνάμικτο με έκχυλίσματα του έγκεφάλου ή διαφόρων αδένων.

Μ' αυτό τον τρόπο προλαμβάνεται η βραδεία δηλητηρίασις των έγκεφαλικών κυττάρων, που ύπάρχει κίνδυνος να έπιβραδύνι τη θεραπεία και να προκαλέση παντός είδους έπιπλοκές.

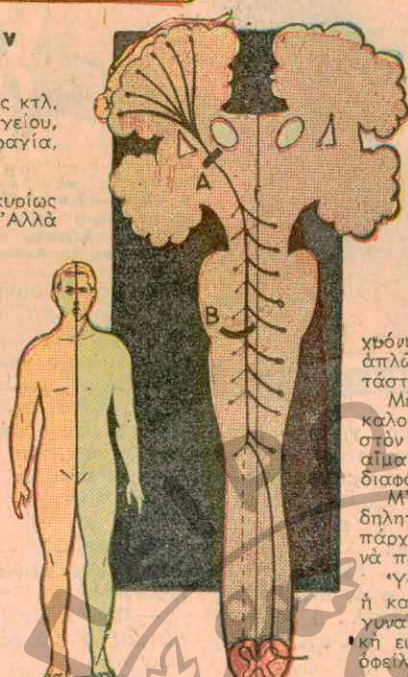
Υπάρχει επίσης μία άλλη μορφή ήμιπληγίας, η καλουμένη ύστερική, που προσβάλλει ιδίως γυναίκες και νέους που παρουσιάζουν εξαιρετική ευαισθησία. Η ήμιπληγία αυτή του είδους οφείλεται σε ύποβολή. Παράλλει στην περίπτωσι αυτή το ήμισι του σώματος, χωρίς να ύπάρχη καμιά οργανική βλάβη, Η θεραπεία έπιτυγχάνεται με τον ίδιο τρόπο: με την ύποβολή και εξαφανίζεται, ως δια μαγεΐας τα διάφορα συμπτώματα της ήμιπληγίας.

Η πολιομυελίτις και το πατινάξ

Η έπιστήμη είναι, ως γνωστόν, άνίσχυρη εναντίον της πολιομυελίτιδος κατά το πρώτον της στάδιον. Αντίθετα, όμως, είναι σε θέση να καταπολεμήσι τις μετεπειτα συνέπειες της, έφ' όσον έννοείται ύπερπηδηθή το πρώτο στάδιο. Έτσι οι μικροί άσθενείς δεν μένουν προσμαρφωμένοι ή παράλυτοι σ' όλη τους τη ζωή.

Μεταξύ των μεθόδων που χρησιμοποιούνται για να μπορέσουν οι άσθενείς να κινούν και πάλιν τα μέλη τους, η πιο πρόσφατη και πιο περίεργη είναι το κατηχητόν του πανεπιστημίου της Ρεν Ντενι Λερουά. Ο Γάλλος έπιστήμων συνήθίζει τους μικρούς άσθενείς να κάνουν πατινάξ με ειδικά πατινάξ.

Για τους μικρούς άσθενείς το πατινάξισμα είναι εύκολο γιατί οι ρόδες που έχουν τα πατινάξ ύποβολούν τις κινήσεις των. Μπορούν λοιπόν να μετακινούνται έτσι, ενώ, αντίθετα, δυσκολεύονται να σηκώσουν τα πόδια τους για να περπατήσουν.

Τα κινητήρια κέντρα των διαφόρων μερών του σώματος είναι ταξινομημένα μέσα στον έγκεφαλο και αντίθετη σειρά προς την φυσική στάσι μας, όταν περπατάμε (άρθια στάσις). Το κεφάλι π.χ. βρίσκεται κάτω και τα πόδια ψηλά. Ανατομικώς, η ήμιπληγία συνίσταται πρό παντός στην άδρασία μίας ώρισμένης δέσμης νεύρων, η οποία έκινά σαν βενταλία από τον έγκεφαλικό φλοιό. Η δέσμη αυτή έξουσιάζει τις έκούσιες κινήσεις του ήμισους του σώματος. Υπάρχουν, λοιπόν, δυο παρόμοιες δέσμες, που διασταύρωνται στο έπίπεδον του προμήκους μυελού. Γι' αυτό, όταν η ήμιπληγία έντοπίζεται στο μέρος της δέσμης, που βρίσκεται ύπεράνω της διασταύρωσεως (Α) θα προκάλεση π.χ. παράλυσι του δεξιού μέρους του προσώπου και ταυτόχρονα παράλυσι των άκρων του αριστερού ήμισους του σώματος. Αντίθετα, κάθε βλάβη που έντοπίζεται κάτω άπ' αυτή τη διασταύρωσι (Β) έχει αντίκτυπο δεξιά ή άριστερα του σώματος.

Ο Χάρρυ Λάουσον έδωσε το κεφάλι του απ' τη ντουλάπα. Η καμπίνα ήταν σχεδόν σκοτεινή. Στο λίγο φως όμως που λάμπει απ' το φινεστρίνι, ξεχώριζε ένας ακίνητος όγκος πάνω στην κουκέτα.

Ο Λάουσον βλαστήμησε την τύχη του, που τον είχε σπρώξει να γίνει λαθρεπιβάτης του πλοίου «Τοκάλα» και να κρυφτεί σ' αυτή την καμπίνα... Τέντωσε το ψηλό κορμί του, πούχε μουδιάσει μέσα στη στενόχωρη ντουλάπα, και προχώρησε

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ

ως τη κουκέτα, πατώντας στα νύχια. Ο όγκος που βρισκόταν εκεί, δεν κουνήθηκε. Ο Χάρρυ τράβηξε την κουβέρτα που τον σκέπαζε. Κι' ανατρίχιασε, αντικρίνοντας το μαυρισμένο εκείνο πρόσωπο που τον κύταζε δίχως να τον βλέπει... Την ίδια στιγμή, η καμπίνα πλημμύρισε από φως.

—Τι κάνετε εδώ; ρώτησε μια φωνή.

Ο Λάουσον τινάχτηκε. Η κουβέρτα ξέφυγε απ' τα χέρια του. Κύτταξε πίσω κι' είδε τον πλοίαρχο. Έκείνος έριξε μια ματιά προς την κουκέτα. «Ανοίξε ύστερα την πόρτα και φώναξε τρεις περαστικούς ναύτες.

—Φυλάχτε αυτόν τον άνθρωπο, είπε στους δυο. Και σύ, Τζών, πήγαινε να είσοποιήσεις το γιατρό.

Δεν μίλησε ύστερα κανείς, ώσπου ακούστηκαν στο διάδρομο τα βήματα του γιατρού. Ο πλοίαρχος του έδειξε αμίλητος το σώμα που κειτόταν στην κουκέτα.

Ο γιατρός κύτταξε περίεργα τον Λάουσον. Ύστερα τράβηξε την κουβέρτα. Το τραχύ πρόσωπό του έμεινε άπαθής, σαν μπρούντζινη μάσκα. Η εξέταση δεν κράτησε πολύ. Σε λίγα λεπτά, άνασκήθηκε και είπε:

—Είστε νεκρός... στραγγαλισμένος!

Έδειξε το Λάουσον και ρώτησε:

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

μπήνα του για να τον έκδικη!

—Είπε νεκρός λοιπόν ο Ντήν; ρώτησε ο πλοίαρχος. —Βέβαια! Διακρίνονται στο λαιμό του τα σημάδια απ' τα δυο χέρια που τον έπνιξαν... Ο Λάουσον τον βρήκε κοιμισμένο... Διατάξετε τώρα να τον βάλουν στα σίδερα, ώσπου να πιάσουμε σε λιμάνι.

Ο πλοίαρχος έδωσε μια διαταγή στους ναύτες. Βλέποντας να τον πλησιάζουν,

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

—Ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

—Κάποιος λαθρεπιβάτης, πιστεύω, φώναξε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τον Λάουσον. Τον έπιασα εδώ μέσα, γυμνός, δεμένος με τα χέρια του Ντήν, τη στιγμή που τον σκέπαζε με την κουβέρτα.

Θεοφανώ, ή περιφρονημένη σύζυγος

ΕΝ φτάνει να είναι μια γυναίκα ωραία για να γνωρίσει την έρωτική εύτυχια. Πρέπει και να έχει πώς να χρησιμοποιήσει την όμορφιά της. Η φώρις χάρισε στη Θεοφανώ με απλοχερία όλα τα βέλγητρα που μπορεί να κοσμήσουν μια γυναίκα. Μα η Θεοφανώ άφησε ανεμετάλλευτο τον πλούτο αυτόν. Κατέκτησε, βέβαια, τη βασιλεία των οφθαλμών. Δεν κατόρθωσε, όμως, να κατακτήσει και την καρδιά του άνδρος της Λέοντος του ΣΤ'. Και το αποτέλεσμα ήταν να περάσει ζωή δυστυχισμένη.

Θα σάς διηγηθώ τη θλιβερή ιστορία της. Ο Λέων, ο διάδοχος του θρόνου του Βυζαντίου, δεν είχε κλείσει ακόμα τα δεκάξι, όταν οι γονείς του, ο Βασίλειος Α' ο Μακεδών (867—886) και η Ευδοκία ή Ίγερνινα, του έδωσαν, χωρίς να τον ρωτήσουν, γυναίκα, τη Θεοφανώ. Καλύτερη έκλογη δεν μπορούσε να γίνει. Η Θεοφανώ άνηκε σε μια απ' τις πιο αριστοκρατικές οικογένειες του Βυζαντίου, ήταν ωραία και φιλόχρηστος. Ωστόσο, ο σπάνιος συνδυασμός τούτων προτερημάτων άφησε ασυγκίνητο το νεαρό γαμπρό γιατί, απλούστατα, αγαπούσε άλλη, την Ζωή, κόρη του Στυλιανού Ζαούτσα, πολύ στενού φίλου του Βασιλείου. Μα, στο τέλος, υπεχώρησε στη θέληση του αυταρχικού πατέρα του.

Η Θεοφανώ δεν χάρισε πολύ κοντά στον άντρα της, που τον είχε αγαπήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής της, την ανέφελη κι' αμέριμνη ευδαιμονία του συζυγικού βίου. Λίγον καιρό μετά το γάμο τους, όσο κι' αν είχε σηκώσει τα βλέμμά της ψηλά, όσο κι' αν «εξυψωνότο νυχτα και μέρα προς το Θεό με ψαλμούς και αδιάκοπες προσευχές», δεν άργησε ν' αντιληφθεί ότι ο «δεσπότης» της ήταν απέναντί της Ζωής περισσότερο υποχρεωτικός απ' ό,τι έπρεπε. Η καισαρίσσα (σύζυγος του διαδόχου), μοιονότι «ποδοπατούσε σαν σκόνη όλες τις εγκόσμιες απολαύσεις», δεν έπαυε να είναι γυναίκα. Το φίδι της ζηλοτυπίες δάγκωσε την καρδιά της. Κι' άπειρη και αδέξια, όπως ήταν, διάλεξε το χειρότερο μέσον για ν' αναγκάσει τον άπιστο να ξαναγυρίσει κοντά της: Παραπονέθηκε στον πεθερό της.

Ο Βασίλειος ο Α' δεν υπήρξε ποτέ τρυφερός απέναντί του Λέοντος. Είτε επειδή είχε βασιμους λόγους ν' αμφιβάλλει αν ήταν παιδί του, — η γυναίκα του, η Ευδοκία, η Ίγερνινα, ήταν, πριν παντρευτούν, ερωμένη του προκατόχου του Βασιλείου, του Μιχαήλ Γ', κι' εξακολουθούσε με ειδική συμπάθεια να είναι παλλακή του και μετά το γάμο τους! — είτε επειδή δεν μπορούσε, ο τραχύς αυτός πολέμιος, να υποφέρει το φιλόθενο, αδροδίαιτο και φιλανανώστη διάδοχο του, τον κρατούσε πάντοτε σε απόσταση και πειθαρχία. Τα παράπονα της νύφης του τον έλυσαν. Και θεώρησε υποχρέωσή του, σαν πατέρα, να κάνει μερικές «συστάσεις» του γιου του, με το δικό του τρόπο: Τον άσπαζε απ' τα μαλλιά, τον βούτηξε χάρμα και τον συμβούλευε, δίνοντας του συγχρόνως γροθιές και κλωτσιές, να μείνει πιστός στη σύζυγό του.

Όπως πάντοτε, έτσι και τώρα ο Λέων συμμορφώθηκε με τις πατρικές υποδείξεις. Κι' η Θεοφανώ γνώρισε και πάλι τις περιπονήσεις του συζύγου της. Η αλήθεια είναι ότι ο διάδοχος είχε χάσει τη Ζωή, γιατί ο πατέρας του φρόντισε να την παντρευτεί σύντομα και να την απομακρύνει απ' το Παλάτιον. Μα η γαλήνη φαινομενικά μονάχα επανήλθε στο άνδρόνυο. Ο Λέων ήταν καλός απέναντί της Θεοφανούς, — φοβόταν να μην ξανακούσει τις «συμβουλές» του πατέρα του... — μα της φερνόταν με ψυχρή τυπικότητα. Δεν την αγαπούσε. Ο νους του πετούσε στη Ζωή.

Ξαφνικά, έγινε κάτι που έκανε το Λέοντα ν' αρχίσει να κυττάζει τη γυναίκα του με ασυνήθιστη στοργή. Η Θεοφανώ ήταν σ' ενδιάμεση κατάσταση. Και τα μάτια του διαδόχου πλημμύριζαν δάκρυα με τη σκέψη ότι ήταν πιθανό να του χάριση γιό. Μα η Θεοφανώ στέφθηκε άτυχη και στην περίπτωση αυτή. Έφανε στον κόσμο ένα κορίτσι την Ευδοκία. Ο Λέων άρχισε και πάλι να κυττάζει πια τη γυναίκα του με αδιαφορία. Μα εκείνη, δεν έπαυε να τον λατρεύει. Και του απέδειξε την αφοσίωσή της με συγκινητικό τρόπο.

Ένας έμπιστος του Βασιλέως, ο αδελφός (ήγαγμένος) Θεόδωρος Σανταδαρηνός, ήλθε σε διάσταση με το διάδοχο. Για να τον έκδικη, κατάγγειλε στον αυτοκράτορα πως ο γιός του συνωπτούσε εναντίον του. Ο Βασίλειος δεν δισταχόταν να τον πιστέψει. Διατάξε άμέσως ν' αφαίρουν απ' το Λέοντα τα πορφύρα του πέδιλα, — να τον καθαίρουν δηλαδή από παύλη... — και να τον φυλακίσουν. Λέγεται, μάλιστα, ότι ο δούλος του γέρος σκέθηκε σοβάς για μια στιγμή να δώσει εντολή να του βγάλουν μαζί με τα πέδιλα και τα μάτια.

Στην κρίσιμη αυτή περίπτωση η Θεοφανώ έδειξε όλη την αγάπη της για τον άντρα της. Ζήτησε να τον συνοδεύσει στη φυλακή, να μην τον αφήσει μονάχο στη δυστυχία του. Ίσως η χειρονομία της αυτή να έκανε το Λέοντα να την εκτιμήσει περισσότερο. Μα η εκτίμησή μονάχα δεν ικανοποιούσε τη Θεοφανώ. Ήθελε κάτι περισσότερο: Την αγάπη του.

Ας μη ρίχνουμε όμως όλα τ' αδικα στο Λέοντα. Έφταιγε και η Θεοφανώ για την αδιαφορία του συζύγου της. Τι σημασία είχε αν ήταν ωραία, αφού δεν ήξερε να εκμεταλλευτεί την ομορφιά της, να σαγηνεύσει τον άντρα της; Ήταν περισσότερο αγία παρά γυναίκα. Ίσως, με λίγη προσπάθεια, να κατόρθωνε να τον αποσπάσει απ' την επίδοξη και την ανάμνηση της Ζωής. Δεν κατείχε όμως, τα μυστικά της γοητείας.

Όσοι έβλεπες κι' αν ήταν ο Λέων, δεν έπαυε να είναι άνθρωπος. Σάζονταν πολλές θρησκευτικές ομιλίες του, άπαύσασμα βαθείας πίστεως. Έξομολογείτο τακτικά. Εύρισκε μεγάλη ευχαρίστηση στη συντροφιά των καλογέρων. Έπεσκέπτετο συχνά τότε το ένα και τότε το άλλο μοναστήρι, έτρωγε κι' έπινε με τους μοναχούς, συζητούσε μαζί τους για την ποιότητα του κρασιού τους. Όταν, όμως, επέστρεφε στο Ίερον Παλάτιον, όταν έβγαζε τη «βαρεία» περιβολή του αυτοκράτορα για να φορέσει σαν απλός βνητός, τας

εμβάδας και τον κοιτώντιν του, ένοιωσε την ανάγκη μιάς ευχάριστης συνδιαλέξεως, απλών χαδιών, φλογερών φιλημάτων. Τη μικρή αυτή, μα και τόσο σπουδαία αναψυχή, ποιος άλλος μπορούσε να του την δώσει εκτός απ' τη γυναίκα του; Μα όταν έμπαινε στον «Μουσικό» (έτσι λεγόταν τα ιδιαίτερα διαμερίσματα της γαληνοτάτης) εύρισκε τη Θεοφανώ συλλογισμένη κι' αμίλητη.

Καθόνταν να φάνε. Οι σοφοί μάγειροι του Παλατιού είχαν παρασκευάσει με τα πιο διαλεκτά φάρια, τα πιο σπάνια πουλιά και τα πιο νόστιμα κρέατα φαγητά αριστουργηματικά, με αρωματικές σάλτσες. Μα η Θεοφανώ έσπρωχνε με αηδία από μπροστά της τα χρυσά πιάτα. Προτίμοιζε τα βραστά λάχανα με λίγες έλπες κι' ένα κομμάτι μαύρο ψωμί.

Τέλος, έφεταν να κοιμηθούν. Ο Λέων είχε

Βυζαντινές ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

Όταν έμπαινε στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της Θεοφανούς ο Λέων, την εύρισκε ντυμένη στα κομμάτια συλλογισμένη κι' αμίλητη.

συγχωρούσε την ατημέλησή της γυναίκας του, την περιφρόνησή της σε τόσα έκλεκτα έδεσμάτα, την ανίερη συνομιλία μαζί της, που θυμίζει θεολογική συζήτηση. Άλλ' ένα ήταν έτοιμος να της δώσει δείγματα της συγγνώμης του και της απείρου μακροθυμίας του εκείνη παρατούσε το κρεβάτι και πήγαινε να ξεπλύνει σε μια γωνία, στο πάτωμα, πάνω σ' ένα «πέπυριον» (χαλί). Και ξυπνούσε κάθε ώρα, για να κάνει την προσευχή της.

Ο Λέων ήταν τότε είκοσι χρονών παλληκάρι. Διψούσε για έρωτα κι' αντίκριζε μπροστά του τον πιο άπαυστο άσκητισμό.

Ο θάνατος της μικρής Ευδοκίας, το χειμώνα του 892, απέμακρυνε οριστικά το Λέοντα απ' τη Θεοφανώ. Απ' τα 886 ήδη, απ' τη μέρα που πέθανε ο Βασίλειος ο Α', ο Λέων, που έστεφθη Βασίλειος ως Λέων ο ΣΤ', έδειχνε αποκάλυπτα στη γυναίκα του την αντιπάθειά που του προκαλούσε. Η αυτοκράτειρα θα μπορούσε και πάλι να τον κρατήσει κοντά της, αν ήταν σε θέση να του δώσει και άλλο παιδί. Οι νηστείες όμως, οι αγρυπνίες και οι μετανοίες στα μαρμάρια των εκκλησιών την είχαν αδυνατίσει σε βαθμό να πεση βαρεία άρρωστη, να καταστή ανίκανη για τεκνοποίηση. Δεν υπήρχε πια κομμάτι επαφή μεταξύ των.

Κατά σύμπτωση, η Ζωή είχε μείνει την εποχή εκείνη χήρα. Ο Λέων την κάλεσε, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό σ' ανακτορά και την ανέκρινε, σχεδόν επίσημως, έρωμένη του. Ο πατέρας της, ο Στυλιανός Ζαούτσας, έκλεισε, όπως και άλλοτε τα μάτια του. Η άοριστη έλπιδα ότι ίσως να γίνονταν μία μέρα πεθερός του Βασιλέως, τον έκανε να παραβλέπει πολλά.

Διαφορετική αντίληψη περί τιμής είχαν οι αδελφοί της Ζωής. Δεν τους βαρύναν ο χρυσός και η πορφύρα, που περιεβαλλαν τον ύβριστή της οικογενειακής των υπολήψεως.

Ένα βράδυ, ο Λέων πήγε να κοιμηθεί σ' ανακτορά τα λεγόμενα «τά Σαμπανού», συνοδευόμενος απ' τη Ζωή και τον πατέρα της. Όσο για τη Θεοφανώ, βρισκότανε κατά τη συνήθειά της στο ναό των Βλαχέρνων και προσευχόταν. Τη νύχτα, η Ζωή άκουσε έναν ύπνο του θορύβου έξω απ' τον κοιτώνά τους. Και όταν είδε πίσω απ' το «βήλον» (παράπετασμα) να καιροφυλακτούν οι αδελφοί της, κατάλαβε τί θα συνέβαινε και ξύπνησε το Βασίλειο. Ο Λέων μόλις

(Η συνέχεια όπισθεν)

Ο "Άγγλος συγγραφέας Ντανιέλ Ντέ Φος.

Ο «ΠΑΤΕΡΑΣ» του Ροβινσώνας

Καταζητούμενος απ' την αστυνομία

Δεν βγάμε πιθανότητα καμιά γραπτή περιγραφή των χαρακτηριστικών του συγγραφέως Ντανιέλ Ντέ Φος, του «πατέρα» του Ροβινσώνας Κρούσου, αν δεν... τον καταζητούσε κάποτε η αστυνομία! Πραγματικά, η «Εφημερίς του Λονδίνου» δημοσίευσε στο φύλλο της 19ης Ιανουαρίου 1793 μία προκήρυξη αμοιβής 50 λιρών για τη σύλληψή του.

Κατηγορείτο ότι είχε γράψει ένα σκανδαλώδες και ανατρεπτικό φυλλάδιο. Η προκήρυξη τον περιέγραφε ως εξής: μετρίου αναστήματος, αδύνατος, 49 ετών περίπου, μελαχρινός, με μαύρα μαλλιά, γαμψή μύτη, μυτερό πηγούνι, μάτια γκριζά και μία μεγάλη ελιά κοντά στο στόμα.

πρόλαβε να ντυθεί, να μη σ' ένα πλοίο και να καταφύγει στο Παλάτιον της Πηγής.

Η ιστορία αυτή και άλλα ανάλογα καμώματα του Λέοντος, συνέτριψαν τελειωτικά τη Θεοφανώ, που της είχε ήδη στοιχίσει πολύ ο θάνατος της μοναχοκόρης της. Τραυματισμένη εξ όλων και στο γυναικείο της ένδοξο, αποφάσισε να ζητήσει διαζύγιο, αδιαφορώντας για το σκάνδαλο, που θα δημιουργείτο, και ν' αποσυρθεί σ' ένα μοναστήρι.

Την εποχή εκείνη ζούσε στη μονή των Ύψωμαθίων ένας άγιος άνθρωπος, Εύθυμος ονομαζόμενος. Όταν πληροφορήθηκε το σχέδιο της Βασιλίσσης, πήγε και βρήκε το Λέοντα και του έκανε αυστηρές συστάσεις. Του υπέδειξε ότι δεν έπρεπε να εξαναγκάσει τη γυναίκα του να φτάσει σ' άκρα του εξήγησε για ποιους λόγους το διαζύγιο θεωρείται αμαρτία απ' την εκκλησία. Τα σοφά αυτά επιχειρήματα δεν συγκίνησαν το Λέοντα. Του παρουσιάστηκε μία εξαιρετική ευκαιρία ν' απαλλαγεί απ' την ανεπιθύμητη σύζυγό του, και θα την άφηνε να πάει χαμένη; Η Θεοφανώ ήθελε το διαζύγιο; Θα το είχε. Δεν δίστασε, λοιπόν, να πη καθαρά και ξάστερα του Εύθυμου ότι θα ξαναπαντρεύονταν για ν' αποκτήσουν γιο και να μη σβύσει μαζί του η μακεδονική δυναστεία.

Οι πίκρες, τα βάσανα και οι κακοπάθειες έστειλαν πρόωρα τη Θεοφανώ στον τάφο. Το τελευταίο πλήγμα γι' αυτήν ήταν το ότι δεν της επιτρέπονταν να ζητήσει διαζύγιο και το ότι είχε υποχρέωση, απέναντι της δυναστείας, ν' ανεχθεί τη συμβίωση του συζύγου της με την ερωμένη του. Μήπως τα άστος, που συνεβουλεύετο εκείνος τακτικά, δεν του προέβλεπε ότι θ' αποκοτούσε σύντομα γιο;

Η Θεοφανώ πέθανε στις 10 Νοεμβρίου 893. Ήταν τότε τριάντα μόλις ετών.

Η εκκλησία την κατέταξε μεταξύ των αγίων.

Ο Λέων την έκλειψε ειλικρινώς. Άλλα πριν ακόμα σβύσουν τα χίλια κερά, που άναψε γύρω απ' τον τάφο της, στο ναό των Αγίων Αποστόλων, ο χήρος βασιλεύς έκανε τους γάμους του με τη Ζωή Ζαούτσα.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Στην περίπτωση αυτή, καταδικάστηκε σε πρόστιμο και σε 3 ημερών έκθεσι στον «κύφωνα» (μπερλίνα). Περισσότερο απ' όλα φοβόταν τον κύφωνα, γιατί ο κύφω είχε δικαίωμα να του πετάξει τότε ό,τι ήθελε, ακόμη κι' αντικείμενα που μπορούσαν να τον σκοτώσουν. Κατέφυγε λοιπόν σε μία πονηρία: Συνέθεσε ένα ποίημα, τον «Ύμνο προς τον Κύφωνα», και κατάφερε να το τυπώσει και να το μοιράσει στο πλήθος, το πρώτο που άρχισε η τιμωρία του. Κι' ο λαός επηρεάστηκε τόσο απ' αυτό, ώστε, αντί να τον κατακοιπήσει, τον ετόλισε με γυρλάνες λουλουδιών και τον απέθεσε σαν μάρτυρα της τυραννίας!

Κι' άλλες όμως φορές ο Ντανιέλ Ντέ Φος είχε δοσοληφίες με τη δικαιοσύνη. Άλλα οι ισχυροί φίλοι του — ένας απ' τους οποίους ήταν κι' ο βασιλιάς Γουλιέλμος Γ' — τον γλύτωσαν πάντα απ' τη φυλακή, εκτός από δύο φορές μόνο.

Ο Ντανιέλ Φος (αργότερα πρόσθεσε το «Ντέ» σ' όνομα του) ήταν υιός ενός χασάπη, προοριζόταν δε αρχικά για το εκκλησιαστικό στάδιο. Δεν ένοιωθε όμως καμμία κλίση σ' αυτό, ούτε και στο επάγγελμα του πατέρα του. Άσχολήθηκε λοιπόν με διάφορα εμπόρια, από κάλτσες μέχρι κρασιά κι' αρώματα, ως δτου ανακαλύψει επί τέλους το πραγματικό λογοτεχνικό ταλέντο του.

Η προτίμησή του ήταν τα φυλλάδια. Συγχρόνως όμως έγινε τακτικός συνεργάτης ενός αγγλικού περιοδικού, της «Αθηναϊκής Εφημερίδας». Είχε αναλάβει μία στήλη απαντήσεων σε κάθε ερώτηση φυσικής θεολογικής, φιλοσοφικής, πολιτικής κι' επιστημονικής.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του, όταν ήταν 61 ετών (το 1719), άρχισε να γράφει το διδύλο που αποθανάτισε το όνομά του. Ο... μακαρονειδής τίτλος του ήταν ο εξής:

«Η ζωή και οι καταπληκτικές περιπέτειες του Ροβινσώνας Κρούσου, ναυτικού από την Ύορκην, που έζησε 28 χρόνια ολόμοναχος σ' ένα ακατοίκητο νησί των ακτών της Αμερικής, κοντά στις εκβολές του μεγάλου ποταμού Ορενόκου, όπου τον έβριζε ένα ναυάγιο, στο οποίο εφύησαν το θάνατο όλοι οι άνδρες του πλοίου εκτός απ' αυτόν».

Έδωσε στον ήρωά του το όνομα ενός παλιού συμβαθίου του, του Τίμωθ Κρούσου. Οι περιπέτειες του όμως είχαν συμβεί στην πραγματικότητα σε κάποιον Αλέξανδρο Σέλκιρκ, που είχε επιστρέψει πρό 8 ετών στο Λονδίνο, αφού έμεινε για πολύ σ' ένα ακατοίκητο νησί της Χιλής.

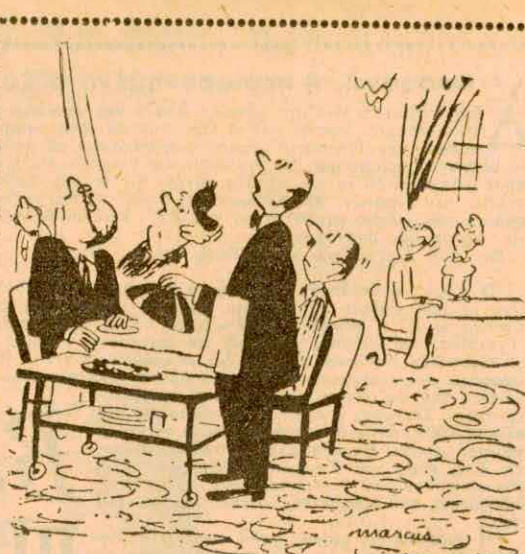
Ο πλοίαρχος Ρότζερς, ο κυβερνήτης του πλοίου που τον είχε διασώσει, διηγήθηκε την ιστορία του σ' ένα κεφάλαιο του βιβλίου του «Ο ύμνος του κόσμου». Από εκεί πιθανότατα δανείστηκε ο Ντέ Φος την υπόθεσι του αριστουργήματός του — γιατί δεν υπάρχει καμμία απόδειξη ότι γνώρισε ποτέ τον ίδιο το Σέλκιρκ.

Αργότερα, άλλοι συγγραφείς επιχείρησαν να μιμηθούν το «Ροβινσώνο Κρούσο», κανείς όμως δεν τα κατάφερε τόσο καλά. Είναι η αλήθεια ότι ο Ντέ Φος, στο έργο του, πρόσθεξε και στις παραμικρές λεπτομέρειες, ώστε να μη φαίνεται φανταστικό μυθιστόρημα, αλλά πραγματική ιστορία. Οι σημειώσεις του, που διατηρούνται σε μία αγγλική βιβλιοθήκη, δείχνουν με πόση σχολαστική φροντίδα προετοίμασε το υλικό του έργου του.

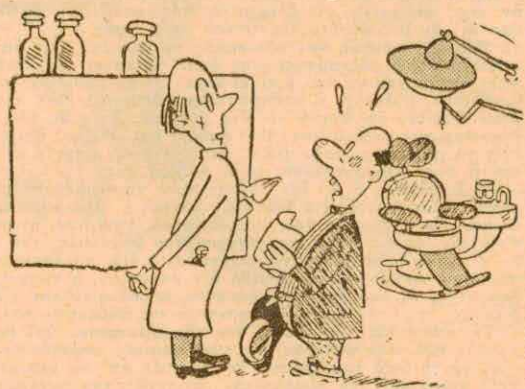
Όπως πολλά αριστουργήματα, κι' ο «Ροβινσώνας Κρούσος» δυσκόλετα βρήκε ένα εκδότη. Τέλος, κάποιος Ουίλλιαμ Τέυλορ δέχθηκε να τον εκδώσει, και σημείωσε θριαμβευτική επιτυχία. Άγνωστον πόσα πηξε ο Ντέ Φος για συγγραφικά δικαιώματα. Πάντως, ο Τέυλορ κέρδισε περισσότερα από 1.000 λίρες, ποσόν σεβαστότατο για την εποχή εκείνη.

Καθώς δεν υπήρχαν τότε νόμοι περί πνευματικής ιδιοκτησίας, δρέθηκαν πολλοί που εκμεταλλεύθηκαν τη δημοτικότητα αυτού του έργου. Κάποιος Χίτκοτ μάλιστα το δημοσίευσε σ' ένα περιοδικό, σε 65 συνέχειες. Αυτή ήταν η πρώτη περίπτωση δημοσίευσης άναγνώσματος σ' επιφυλλίδες σε αγγλικό έντυπο.

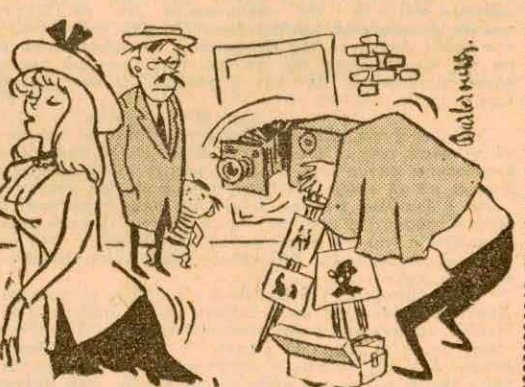
Από τότε, το βιβλίο αυτό έγινε το πιο αγαπητό ανάγνωσμα όχι μόνο των παιδιών, αλλά και των μεγάλων.

Τό γ κ α ρ σ ό ν ι: Φαίνεται πως δεν είχε ψήσει καλά ο μάγος το περιτέρι...

Ο οδοντογιατρός: Δεν έχω χρήματα να σας πληρώσω το λογαριασμό... Αν θέλετε όμως να σας βγάλω δυο-τρία δόντια...

Μία ευαίσθητη φωτογραφική μηχανή...

Χωρίς λόγια...

Η ΔΥΣΟΣΜΙΑ του στόματος

Οι διάφορες αιτίες που την προκαλούν

Η δυσοσμία του στόματος μπορεί να προέρχεται από ποικιλότητες αιτίες. Γιατί, ως γνωστόν, το στόμα είναι η πύλη δια μέσου της οποίας το εσωτερικό του σώματος επικοινωνεί με τον εξωτερικό κόσμο. Δοντία, μύτη, βρόγχοι, πνεύμονες, οισοφάγος, στομάχος, ήπαρ, χοληδόχος κύστις, νεφρά, έντερικός σωλήν και γενικά όλα τα όργανα μπορούν με τον ένα ή τον άλλον τρόπο να επηρεάσουν την αναπνοή ενός ατόμου.

Οιαδήποτε ασθένεια ή παθολογική αλλοίωση αυτών των οργάνων δίνει μία χαρακτηριστική οσμή στην αναπνοή.

Η δυσοσμία του στόματος, κατά γενικό κανόνα, έχει προέλευσι πεπτική ή αναπνευστική.

Οι δυσπεψίες, οι έντερικές ζυμώσεις, η δυσκοιλιότητα κτλ., όπως όλοι ξέρουμε, κάνουν την αναπνοή βρεαία και δυσάρεστη. Κι' αυτό οφείλεται στο ότι μέσα στο πεπτικό μας σύστημα κυκλοφορούν αναρίθμητα μικρόβια παντός είδους. Συμβαίνουν τότε τα εξής δυο πράγματα: Η αυτά τα μικρόβια εισέρχονται και δημιουργούν μία παθολογική επεξεργασία ή εξολοθρεύονται κατά το μεγαλύτερο μέρος τους (ένος ύγινη άνθρωπος υπολογίζεται ότι εξουδετερώνει ή εξολοθρεύει τα 95% των μικροβίων που βρίσκονται μέσα στον οργανισμό του). Και στη μία και στην άλλη περίπτωση (δημιουργία μιας παθολογικής επεξεργασίας σ' ένα όργανο του σώματος ή εξολοθρεύσεις των από τον ίδιο οργανισμό) τα μικρόβια αυτά επηρεάζουν την αναπνοή και δημιουργούν την καλουμένη δυσοσμία.

Άλλα κι' η αεροφαγία επίσης κάνει την αναπνοή δυσάρεστη. Όλοι οι υγιείς άνθρωποι, χωρίς εξαίρεσι, είναι αεροφάγοι. Η κατάποσις αέρος δεν έχει, άλλωστε, τίποτε το έκ-

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινίς νεαρά, εύπαραυσιστη, με σνετική μόρφωσι για να μάθι πρακτική αίσθητική, μασσάς του προσώπου κ.λ.π. και να βοηθή εις το ιατρείον της αισθητικής Ιατρικής Λυδίας Δούκα, Στουονάα 30. Πληροφορία 5 — 7 μ.μ.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

— ... και απ' την κουταμάρα σου τυραννίσαι με τα παληοσάπουνα και δεν παίρνεις το θαύμασιό σαπουνι μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που είναι θαύμα.

πληκτικό. Αυτός ο αέρας είναι απαραίτητος στην καλή λειτουργία του στομάχου. Δεν είναι, λοιπόν, ο αέρας που δημιουργεί την ασθένεια της αεροφαγίας, αλλά το ότι ο στομάχος δεν έχει έπαρκη δεύτητα για να έμποδισι τις ζυμώσεις που προκαλούνται από τη συνένωσι του μεθανίου και του θειώδους υδρογόνου που βρίσκονται στο εσωτερικό του.

Η δυσοσμία μπορεί, εξ άλλου, να έχει αναπνευστική προέλευσι, να οφείλεται, δηλαδή, σε παθήσεις των οργάνων του αναπνευστικού συστήματος ή σε παραμέλησι των υγιεινών φροντίδων, που απαιτεί το καθένα απ' αυτά. Οι ρινιτίδες, οι στοματίτιδες, οι παθήσεις των δοντιών, οι ασθένειες των βρόγχων και των πνευμόνων κτλ., επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό την αναπνοή.

Οι παθήσεις της μύτης που προκαλούν δυσοσμία είναι: α) Η όζαινα ή ατροφική ρινίτις, που συνίσταται στη μεγάλη εκλέρπυνσι του βλεννογόνου της μύτης. Στην περίπτωση αυτή, ο βλεννογόνος δεν είναι πια σε θέση να εκπληρώσει τον προστατευτικό ρόλο του και καταλαμβάνεται από διάφορα μικρόβια, που προκαλούν την έκρηξη ενός δυσώδους πύθους υγρού. β) Η συφιλιδική ρινίτις, που εκδηλώνεται πολλά χρόνια μετά τη μόλυνσι του οργανισμού από την άχρησπεριροαίτη. γ) Οι εκλασιήσεις, που παρεμποδίζουν την αναπνοή και ευνοούν την εγκατάστασι μικροβίων στο βλεννογόνο της μύτης και δ) Η μόλυνσις του ιγμορίου άντρου.

Μία άλλη αιτία δυσοσμίας είναι η τερηδών των δοντιών και γενικότερα η κακή υγιεινή του στόματος. Οι παθήσεις των βρόγχων και των πνευμόνων, τέλος, δίνουν σε πλείστες περιπτώσεις μία ιδιόζουσα οσμή στην αναπνοή.

Σε μερικές περιπτώσεις ο γιατρός μπορεί να κάμη με κλεισμένα τα μάτια τη διάγνωση μιας ασθένειας, βασίζόμενος μόνον στην ιδιόζουσα οσμή που έχει η αναπνοή του ασθενούς. Η οσμή του χαλασμένου μήλου π.χ. φανερώνει τη συσώρευσι οξόνος στον οργανισμό. Η οσμή του λεμονιού στο παιδί, δείχνει την ελλειψί έπαρκών αλκαλικών στοιχείων από το αίμα, ενώ στον ενήλικα φανερώνει την ύπαρξη διαβήτη του κι' όταν είναι εξαιρετικά έντονη, το ένδεχομένο της εμφάνισης κώματος κτλ. Η όζαινα, η τερηδών των δοντιών, οι βρογχίτιδες, οι όξεις ή χρόνιες παθήσεις του στομάχου ή του έντερικού σωλήνος κ.λ.π., δίνουν επίσης ιδιόζουσα οσμή στην αναπνοή και μπορούν να υποδοηθούν το γιατρό στη διάγνωσι τους.

Παιδι με ούρα

Σύμφωνα με τη Βρετανική Ιατρική Εφημερίδα γεννήθηκε σ' ένα νοσοκομείο του Λονδίνου ένα βρέφος με ούρα, που υποσώσε, μάλιστα, να την κοινωνή σαν θυμωμένη γάτα! Σέ ηλικία 11 μηνών, η ούρα του είχε μήκος 8 πόντων, είχε γίνει δε στρογγυλοιστή σαν του χοίρου. Ένας γειοσώχος την άσπασε, και το παιδί είχε τώσα φυσιολογικό και θαυμάσια στην υγεία του.

Έξη «όχι» και έξη «ναι»

Έδώ κι' ένα χρόνο ακριβώς, ο Διευθυντής της εταιρείας όπου εργαζόμαι, μπήκε στο γραφείο μου, συνοδευόμενος από μία γοητευτική κοπέλλα, ψηλή και ξανθή.

—Κύριε Μπερνιέ, μου είπε. Έπειδή η δουλειά σας αυξήθηκε πολύ αυτον τον καιρο, σκέφτηκα να σας δώσω ένα βοηθό. Η δεσποινίς Μαρίνα Κορντιέ θα είναι στο εξής υπό τας διαταγές σας.

Θέλησα να πω κάτι στο διευθυντή, κάτι στη δεσποινίδα, μα το μόνο που κατάφερα ήταν να τα χάσω, να κοκκινίσω σαν παπαρούνα, να κιτρινίσω σαν το λεμόνι και... να φορτιστώ! Ο διευθυντής χαμογέλασε, η δεσποινίς Μαρίνα γέλασε εις βάρος μου κι' εγώ φάνηκα γελοίος. Αυτή ήταν η πρώτη εντύπωσι.

Όστόσο δεν πέρασαν πολλές μέρες από τότε που η Μαρίνα εγκαταστάθηκε στο γραφείο μου κι' ερωτευθήκαμε τρελλά ο ένας τον άλλο. Τι μέρες πέρασα, Θεέ μου, μέρες γλυκειές σαν το μέλι! Δεν ήσυχάζα όμως, γιατί όλων τα θέματα συγκεντρώνονταν στη Μαρίνα και όλοι οι υπάλληλοι, οι άντρες φυσικά, έβρισκαν αφορμή να μπαίνουν στο γραφείο μου, ήθελαν για υπηρεσία, μα στην πραγματικότητα για να δουν το αίθεριο αυτό πλάσμα.

Εγώ φυσικά αγωνιζόμουν για να προφυλάξω το κορίτσι μου απ' τις ερωτικές τους επιθέσεις. Κτύπαζα όλους τους συναδέλφους μου με καχυποψία.

Η Μαρίνα γελούσε με τα καμώματά μου, με άποκαλούσε «Θέλλο, τρελλό! Μα τι να κάνω που την είχα ερωτευθή τρελλά και δεν ήθελα να μου την ξελογιάσει κανένας άλλος; Φυσικά τα δράβια φεύγαμε μαζί απ' το γραφείο, πηγαίναμε συχνά και τρώγαμε μαζί κι' ακόμα πιο συχνά πηγαίναμε στην κινηματογράφο. Πολλά δράβια όμως η Μαρίνα μ' άφηνε στα κρύα του λουτρού, λεγοντας μου πως θα έμενε στο σπίτι της για να κρατήσει συντροφιά στη μητέρα της, στον πατέρα της, στ' αδελφια της. Αυτό ήταν το μόνο μελανό σημείο του έρωτός μας. Η ζήλεια μούτρωγε τα σωθικά κι' αν μπορούσα, θάμωνα με τη Μαρίνα στο γραφείο και τις είκοσι τέσσερες ώρες που έχει η μέρα.

Ένα πρωινό του Νοεμβρίου, η Μαρίνα είχε μόλις γυρίσει απ' τις διακοπές της, που τις είχε περάσει στην Κιανή Ακτή. Μόλις κάθισε στο γραφείο της, την ζήτησαν από τηλέφωνο. Άρπαξα το ακουστικό.

—Ποιόν θέλετε; ρώτησα άπότομα.

—Τη δεσποινίδα Μαρίνα, ακούστηκε μία φωνή βαρυτόνου.

—Δεν είν' εδώ!

—Είν' ανάγκη να μιλήσω με τη δεσποινίδα Μαρίνα, επέμεινε ο βαρυτόνος.

—Ναι, μα σας είπα...

Ξαφνικά, η Μαρίνα σηκώθηκε και μου πήρε το ακουστικό απ' το χέρι μου, δίνοντάς μου μία σκουντιά.

—Εμπρός, είπε, με την κρουσάλλην φωνή της.

Κάθετα παράμερα, άγρυπνος σαν Κέρβερος. Η Μαρίνα...

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

(Τού Αρχέλαου)

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

Εύθυμη Ιστοριογυα

τους συναδέλφους μου με καχυποψία.

Η Μαρίνα γελούσε με τα καμώματά μου, με άποκαλούσε «Θέλλο, τρελλό! Μα τι να κάνω που την είχα ερωτευθή τρελλά και δεν ήθελα να μου την ξελογιάσει κανένας άλλος; Φυσικά τα δράβια φεύγαμε μαζί απ' το γραφείο, πηγαίναμε συχνά και τρώγαμε μαζί κι' ακόμα πιο συχνά πηγαίναμε στην κινηματογράφο. Πολλά δράβια όμως η Μαρίνα μ' άφηνε στα κρύα του λουτρού, λεγοντας μου πως θα έμενε στο σπίτι της για να κρατήσει συντροφιά στη μητέρα της, στον πατέρα της, στ' αδελφια της. Αυτό ήταν το μόνο μελανό σημείο του έρωτός μας. Η ζήλεια μούτρωγε τα σωθικά κι' αν μπορούσα, θάμωνα με τη Μαρίνα στο γραφείο και τις είκοσι τέσσερες ώρες που έχει η μέρα.

Ένα πρωινό του Νοεμβρίου, η Μαρίνα είχε μόλις γυρίσει απ' τις διακοπές της, που τις είχε περάσει στην Κιανή Ακτή. Μόλις κάθισε στο γραφείο της, την ζήτησαν από τηλέφωνο. Άρπαξα το ακουστικό.

—Ποιόν θέλετε; ρώτησα άπότομα.

—Τη δεσποινίδα Μαρίνα, ακούστηκε μία φωνή βαρυτόνου.

—Δεν είν' εδώ!

—Είν' ανάγκη να μιλήσω με τη δεσποινίδα Μαρίνα, επέμεινε ο βαρυτόνος.

—Ναι, μα σας είπα...

Ξαφνικά, η Μαρίνα σηκώθηκε και μου πήρε το ακουστικό απ' το χέρι μου, δίνοντάς μου μία σκουντιά.

—Εμπρός, είπε, με την κρουσάλλην φωνή της.

Κάθετα παράμερα, άγρυπνος σαν Κέρβερος. Η Μαρίνα...

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

—Κύριε Μήτσο, πρέπει να βοηθή έναν τρόπο να μου πληρώσετε τα ρούκια... που μου χρωστάτε!

να ενώ έκοιγε τον βαρύτονο που της μιλούσε, χαμογελούσε και με κυττάζε. Λαμνογελάει κι' εγώ όταν την άκουσα να λέει ξερά σ' αυτόν που της τηλεφωνούσε ένα «Όχι», έπειτα ένα άλλο «Όχι» και ξανά πάλι «Όχι».

Το πρόσωπο της Μαρίας ήταν σφοδρό και κάπως ώχρο. Ξανάπε ένα «Όχι» πιο γλυκά, ύστερα πάλι «Όχι» ακόμα πιο γλυκά και στο τέλος ένα «Όχι» που μόλις άκούστηκε, σαν πνοή.

Εγώ χαϊρόμουν. Είχα μετρήσει αυτά τα «όχι». Ήταν έξι. Όταν δέχτηκε άλλο κάποιος θαυμαστής της που της έλεγε πως την αγαπούσε σαν τρελός και πως ήθελε να την παντρευτεί. Και η Μαρία, έρωτευμένη μαζί μου, είχε απαντήσει μ' αυτά τα έξι «Όχι».

—Μαρία, της είπα σαν έκλεισε το τηλέφωνο, σ' ευχαριστώ. Ήμουν σίγουρος για την αγάπη σου.

—Αγαπητέ μου, πρέπει να σου πω...

—Μη μιλάς, τη διέκοψα, μη λές τίποτα. Ξέρω πως μ' αγαπάς πιστά αφού είπες αυτά τα «Όχι».

—Αφσέ με να σου πω την αλήθεια, όλη την αλήθεια γι' αυτά τα «Όχι» που άκουσες.

—Δεν είναι ανάγκη. Καταλαβαίνω.

—Δεν καταλαβαίνεις τίποτα, Μάξ. Εδώ κι' ένα μήνα, γνώρισα στίς Κάννες, έναν άντρα, κάποιον τριάντα χρονών, αρκετά συμπαθητικό και πλούσιο. Είπε τρελλά έρωτευμένος μαζί μου και μου έκανε σοβαρές προτάσεις. Τώρα γύρισε στο Παρίσι, και μου τηλεφώνησε. Ο Άλφρεντ λοιπόν, έτσι τον λένε, μ' έρωτησε αν ήμουν μόνη στο γραφείο και του απάντησα «όχι». Έπειτα με ρώτησε αν αγαπούσα κάποιον άλλο και του είπα «όχι». Ύστερα μου είπε πως όταν παντρευτούμε, αν θέλω να ζήσω στην έξοχη και του είπα «όχι». Μου είπε αν μπορούσα να πάω να τον συναντήσω τώρα αμέσως και του απάντησα «όχι». Με ρώτησε αν ήμουν ακόμα έρωτευμένη μαζί σου και του είπα ειλικρινά «όχι». Τέλος με ρώτησε, αν μετά το γάμο μας θα εξακολουθούσα να δουλεύω στο γραφείο και του απάντησα «όχι». Αυτά είναι τα έξι «όχι» που μέτρησες, αγαπητέ μου... Συχώρα με...

Δεν απάντησα. Όλα είχαν τελειώσει μεταξύ μας. Κι' έκλαψα σαν μωρό.

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα

Ίατρος - Δερματολόγος
Τηλ. 54203 — Στουρνάρα 30

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Περμανάντ και βαρές τελείως φυσικές εκτελούνται εις το
ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΞ»

Από ειδικόμενους τεχνίτας. Διά την εκτέλεσιν της βαφής ιδιαίτερα διαμερίσματα

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Οδός Έλ. Βενιζέλου (πρώην Πανεπιστημίου) 59Α. Τηλεφώνον: 23-776

48

Είχαν περάσει τρεις μήνες και κάτι από τότε. Ένα πρωινό του Μαρτίου, χτύπησε το τηλέφωνο και πήρα το ακουστικό.

—Εμπρός, είπα, ποιος είναι; —Θέλω να μιλήσω με τη δεσποινίδα Μαρίνα.

Ήταν ο ίδιος βαρύτονος, ο Άλφρεντ, ο αντίπαλός μου. Έγινε στη Μαρίνα. Σηκώθηκε κάπως χλωμή και πήρε το ακουστικό. Ξεχασα να σας πω πως όλο αυτό το διάστημα των τριών μηνών, εκτός από τα υπηρεσιακά, δεν είχαμε ανταλλάξει ούτε μία ερωτική λέξη.

«Ναί» είπε η Μαρίνα με φωνή κάπως αποφασιστική, ύστερα ξανά ένα «Ναί» και πάλι ένα «Ναί».

Για λίγες στιγμές δεν μίλησε, μά έγινε πιο χλωμή και με φωνή σαν κλάμα, είπε «Ναί», έπειτα πάλι «Ναί» και στο τέλος ξανά «Ναί». Ύστερα έκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε στη γραφομηχανή της.

—Λοιπόν, ρώτησα, όλα είναι εν τάξει; «Όλα αυτά τα «ναί» σημαίνουν ότι παντρεύσατε; Αντί ν' απαντήσει, άρχισε να κλαίει.

—Μην κλαίς, Μαρίνα, της είπα πλησιάζοντάς την. Νομίζω πως μ' όλ' αυτά τα «ναί» θάπρεπε να είσαι εύτυχισμένη.

—Εσύ, αγαπητέ μου, μου είπα πιάνοντας τα χέρια μου και κρατώντας τα σφιχτά δικά της, έσύ δεν καταλαβαίνεις ποτέ σου τίποτα! Άκουσε τι σημαίνει ολ' αυτά τα «Ναί». Αυτός, ο Άλφρεντ, που είχα να τον δω πάνω από δυο μήνες, μου τηλεφώνησε και με ρώτησε αν ήταν κανείς στο γραφείο και απάντησα «ναί». Με ρώτησε ακόμα αν τον θεωρούσα, αυτόν, τον Άλφρεντ, παλιάνθρωπο, γιατί τόσο καιρό με είχε ξεχάσει, γυρίζοντας μ' άλλα κορίτσια, και του είπα «ναί». Ήθελε να μάθω αν θα εξακολουθούσα να είμαι υπάλληλος σ' αυτό το γραφείο και του απάντησα «ναί». Μου ζήτησε να του επιστρέψω τα γράμματά του και απάντησα «ναί». Τέλος με ρώτησε αν εξακολουθούσα να σ' αγαπάω και πάλι του απάντησα «ναί». Αυτό είν' όλο.

Όταν ο Διευθυντής μπήκε στο γραφείο μου για να μου ζητήσει κάτι έγγραφα, μάς δρηνε άγκαλιασμένους.

—Μπάρ! τα πουλάκια μου! είπε ξαφνιασμένος ο διευθυντής. Ώστε είσατε έρωτευμένοι;

—Ναί! απαντήσαμε μαζί κι' οι δυο.

—Από πολλόν καιρό;

—Ναί!

—Και αγαπιόσαστε πολύ;

—Ναί!

—Και πρόκειται να παντρευτείτε;

—Ναί!

—Με θέλετε κουμπάρο;

—Ναί!

Κοί πρόσθεσα:

—Κι' έπειδή ο έγγαμος βίος, κύριε Διευθυντά, απαιτεί έξωδω, θα μάς κάνετε καμμία αύξηση;

—Όχι!... γι'α την ώρα, απάντησε εκείνος. Αργότερα όμως... ναί!

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Άθ. Χατζησταμ., Β. Δερβόν, Γεώργιον Δευτιπτόνδην. Χρήστον Διπλάρον, Λάχι - Λακωνίας, Ι. Κ. 210, Βούλα, Αλεξάνδρα Ματασάγκα, Πειραιά, Γεώργιον Καραμάλιν, Καλάμας, Τάκ. Τσού. Μέτσοβο, Σπυρίτιν. Γ. Γιαλού, Θεσσαλονίκην: Λόγος ελ- λειώσεως γάρου αδυνατούμε να κρίνουμε χωριστά τα έργα, που μάς στέλνεται. Σας ευχαριστούμε για την αγάπη σας προς το περιοδικό μας και σας επαναλαμβάνουμε πως δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Σ υ ρ ι α ν ό π ο υ λ ο, Σύρον: Ή διευθυντής της Viviane Romance είναι: Productions Parai - Film, 1, rue Lord Byron, Paris France. Ή ήθοποιός βρίσκεται τώρα στη Β. Αφρική, όπου γυρίζει τα εξωτερικά της νέας ταινίας της «Μαρία - Πιλά». Θα πάει όμως το γράμμα σας μόλις επιστρέψει στο Παρίσι. Ν α τ α λ ί α, Ένταθα: Ή διευθυντής του Jacques Semas είναι: Productions Alcina, 49 bis avenue de Villiers, Paris France. Μ i μ η ν Γ α λ α ν ά κ η ν, Κοκκινιά: Ή διευ- θυντής της Βίλλας της Katherine Herburn είναι: 9897 Beverly Grove Drive, Beverly Hills Los Angeles Calif U. S. A. E. Ή λ α ρ i δ η ν κ α i Χ. Μ α ν ι ά τ η ν, Ήρακλειον - Κρήτης: Σας ευχαριστούμε για τις εύνες σας και σας τις ανταποδίδουμε έστω και με καθυστέρηση. Κ ω σ τ. Α λ υ μ π έ ρ η ν κ α i Β α ρ σ i λ ε ι ο ν Μήτσιν, Λαύριον, Γεώργιον Παπαδόπουλον, 783 Α. Γ. Μ. Β. Σ. Τ. 904, Σωτηριον Γκόσιαν 92 Τ. Πορκ. Σ. Τ. Γ. 922, Α. Μ. ήτονον Κουδάτην, Ίωάννην Κυριακίδην, Αθων. Κοτσαμπασάκην, Νικόλαον Ασλάνην και Στυλιανόν Λύτσαν 182 Σ. Πυρ. Σ. Τ. Γ. 908: Λυτούμεθα που δεν θα μπορούσαμε να σας έμψυχο- τήσουμε, αγαπητοί μας φίλοι, αλλά δεν δημοσιεύουμε άγγελίες αυ- τού του είδους. Π ε λ ο π ο ν η σ i ο ν: Αδικαιολόγητη η πα- ρατήρησις που μάς κάνετε και κάπως κουτό αυτό που μάς προ- τεινεται. Δ i ο ν υ σ i ο ν Κ λ α υ δ i α ν ό ν: Έλάβαμε την κα- ταστάσιν, αλλά δυστυχώς και τα δυο αϊτήματά σας είναι αδύ- νατον να πραγματοποιηθούν. Μ i κ ρ ο υ λ α 1 6: Πολύ ρω- μαντικά αλλά και πολύ άτεχνα τα ποιήματά σας. Σας δικαιο- λογεί μόνο το γεγονός ότι «μόλις άρχισατε να γράφετε». Π α τ ρ ο κ λ ο ν Σ ο ρ α ν i δ η ν, Παναγ. Κοντόν και Παρα- τοπήτην 2073: Μέτρια τα ποιήματά σας. Δεν δημοσιεύουμε στί- γους άναγνωστών, ούτε και αναλαμβάνουμε τη μελοποίησιν τους. Π ρ α σ i σ ο ν: Πολύ συγκινητικό, αν και άτεχνο, το ποιήμα- τάκι, που μάς άφιέρωσε. Μεταφέρουμε έδώ ένα απόσπασμα:

Σε έπαίρινα στο δίφραγκο
στα τρία τί να κάνω
μα τώρα πιά στ'ά τέσσερα
υψηλότες, δεν σε φτάνω

Τό ξέρω δεν είσαι σύ γαρτί
μα θσαυρός σωστός
μα τί να κάνω πές μου φταίω
αφού γεννήθηκα φτωχός:

Ευχόμεθα γρήγορα να δελτιωθούν τα οικονομικά σας για να ξαναγίνουμε άνώριστοι φίλοι. Ί ω ά ν ν η ν Σ τ α μ α τ ε λ α κ η ν, Πρέβεζα και Βασιλείον Πλακοπάνον, Ίωάννην Λυτούμε- θα πολύ, αλλά μάς είναι αδύνατον να σας βοηθήσουμε. Κ. Ν. Ν i κ ο λ α i δ η ν, Ένταθα: Έλάβαμε τα παγινώτια σας και σας ευχαριστούμε. Π α ν κ ρ α τ i ω τ i σ σ α: Οι δυο μεγάλες ελληνικές εφημερίδες της Αμερικής είναι: National Herald 140 West 26th Street, New York, N. Y. U. S. A. και Atlantis 203, 205 West 25th Street, New York, N. Y. U. S. A. Γ. Κ ο υ τ σ ο ρ i δ η ν, Χα ρ τ ο υ μ: Σας ευχαριστούμε για το άπόκοιμα εφημερίδος που μάς στέλνεται. Δεν κατορθώσαμε πάντως να μάς παραγορήσετε, γιατί αν στην πόλι σας, για λόγους οικονομίας, διακόπτον την παροχή του νερού τοίς ώρες το άπόγευμα και άλλες 4 ή νύκτα, σ' έμάς συμβαίνει το αντίθετο. Το έχουν κοι- μένο διακόψει και μάς δίνουν νερό 3 ώρες κάθε 3 μέρες. Ύπάρχει κάποια μικρή διαφορά. Ε; Π ε λ ο π i δ α ν Θ ω μ ά ν, Σαραντάπορον, Πεντε φιλόμουσον, Θεολόγην. Σ π υ ρ ο π ο υ λ ο ν, Β. Σ. Τ. 904, Αλεξάνδρον Μαϊτιανόν, Θεολόγην, Ουρανίαν Δεσποτιδην, Ξάνθη, Κάμενικ 1951, Λίτσα Παπλή, Μυτιλήνη, Λουκίαν, Διδυμότειχο και Δημήτριον Τσαγκα- ράκην, Ένταθα: Λυτούμεθα που δεν θα μπορούσαμε να σας έυ- πηρετήσουμε γιατί οι διευθυνσεις, που μάς ζητάτε μάς είναι άγνω- στες. Ν i κ ο ν Δ α ρ δ έ ν τ α ν, Σύρον: Ή διευθυντής της Margaret Chapman είναι: Columbia Pictures Corp, 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U. S. A. Β. Πα π α γ ε ω ρ γ i ο υ, Πά- τρας: Ούτε στη Γαλλία, ούτε και σε κανένα άλλο μέρος του κό- σμου δεν κυκλοφορεί περιοδικό στο στυλ του «Θσαυρού», με τό- ση άθρονη και ποικίλη ύλη. Παντού τα περιοδικά είναι ειδικά: γυ- ναικεία, έγκυκλοπαιδικά, διηγημάτων, κινηματογραφικά, γελοιο- γραφικά κλπ. Κυκλοφορούν μερικά μόνον τύπου «Digest» μικρού σχήματος, που περιέχουν μία σχετική ποικιλία θεμάτων. Τα δυο «εγχαλύττα» γαλλικά περιοδικά του είδους αυτού είναι η Selection du Reader's Digest, 216, Boulevard St Germain, Paris (7) France και Ca- liban, 100 rue de Richelieu, Paris (2), France. Ί ω ά ν ν η ν Δ i ο ν υ σ i ο π ο υ λ ο ν: Το σταυρόλεξό σας δεν ανταποκρίνεται στις αξιώσεις του περιοδικού μας. Θα έπρεπε να είναι τελείως συμμετρικό το σχήμα και πιο διαλεχτές οι λέξεις του. Ί ω ά ν ν η ν Κ ό β ρ α ν: Λέξεις σαν τις ΠΕΡΝΟ, ΣΝΟΡ, ΡΙΟΣ, ΤΑΡ- ΣΟ και πολλές άλλες παρόμοιες καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Για να είναι δημοσιεύσιμο ένα σταυρόλεξο πρέπει να είναι πολ- λού καλύτερο. Σ ε ρ α φ ε i μ Λ ε ο ν τ i η ν, Κορίτσια: Οι λέξεις ΑΔΙΟΙ, ΝΗΣΑΙ, ΙΣΙ, ΥΠΕΜΕΝΑ καταστρέφουν το κατά- τα άλλα καλό σταυρόλεξό σας. Ύπάρχουν πολύ καλύτερα, που περιέχουν υνίες τώρα τη σειρά τους για να δημοσιευθούν. Γ ε ω ρ γ i ο ν Ζ α μ π ο υ ν η ν, Πειραιά: Καλό το σταυρόλεξό σας. Θα το δημοσιεύσουμε μόλις μάς στείλετε τις έξηγήσεις. Πρόκειται γι' αυτό που άρχίζει με τις λέξεις ΓΟΡΓΙΑΣ—ΑΔΕ- ΞΙΟΣ. Κ ω σ τ α ν Δ ρ α γ ο υ ν η ν, Λαμία: Καλό το σταυρόλεξό σας, μόνο που το σχέδιό σας αγνηατίει άγκυλωτό σταυρό. Θα δημοσιευθ. Ύπρχνε πράγματι ένα πολύ καλό Πα- σχολινό σταυρόλεξο, μοιραίες συμπτώσεις όμως έγιναν άφορη- να μείνι έξω από το Πασχαλινό τεύχος μας. Σ i μ ο ν Μ ο ρ φ i δ η ν Θεολόγην: Καλό και το νέο σας σταυρόλεξο. Θα δη- μοσιευθ αντάνους. Το σκίτσό σας ήθε λίγο άσπρά. Μ i λ τ i α δ η ν, Α λ ε ξ α ν δ ρ i δ η ν, Χουρμούλιν - Καβάλας: Ένα σταυρόλεξο δεν πρέπει να έχη καμμία άνορθογραφία και πρό- παντός καμμία άνυπαρκτή λέξη. Μέσα στο δικό σας όμως άσθο- νούν και οι μὲν και οι δέ. Μ. Σ τ α υ ρ. Θεολόγην: Δεν δη- μοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών.

Α ΦΟΥ έχασε τους γονείς της — μικροαριστοκράτης της Αύλης του Τσάρου Αλεξάν- δρου — η Όλγα νεύει, ρε- ντα Ντολγκάρεβα πήγε να ζήσει κον- τά σε μία θεία της, χήρα ενός καθηγητού, μία γυναίκα στρυ- φνη και ασεπτική, που της υ- πενθύμιζε διαρκώς ότι την κρα- τούσε από φιλανθρωπία.

Ή Όλγα είχε χαρακτήρα κλειστό κι' επίμονο. Παρηγορι- οταν για τη συμπεριφορά της θείας της, με τη σκέψη ότι θα την κληρονομούσε μία μέρα κι' ότι θ' αγοράζε τότε τουαλέτε- ς, άρώματα, κοσμήματα...

Ήταν 18 ετών, όταν πέθανε η θεία της και της άφησε με τη διαθήκη της... μερικές καλές συμβουλές! Όσο για την πε- ριοχιά της, την κληροδοτούσε στην εκκλησία της ένορίας της.

Πικρά απογοητευμένη, η Όλ- γα έγινε «ντάμ - ντε - κορνάνι» της γρηάς χήρας ενός στρατη- γού, που της υποσχέθηκε να φροντίσει με τη διαθήκη της για το μέλλον της. Τώρα δεν όνειρευόταν πιά στολι- σματα. Εύρισκε ότι ήταν άσχημη, κι' ότι είχε πε- ράσει η πρώτη νεότης της...

Ό σκοπός της ή- ταν να κλεισθή σ' ένα μο- ναστήρι, με την προίκα, που θα της άφινε η χήρα. Ίσως μά- λιστα να γινόταν με τον καιρό ήγουμένη...

Όταν όμως πέθανε η γρηά κυρία το (1901), ο συμβολαι- ογράφος της άνακοίνωσε στην Όλγα ότι της είχε άφήσει μόνο το ρουχισμό της και 1.000 ρουβλία. Ήταν ένα ποσόν όχι σπουδαίο, ακόμη και για την εποχή εκείνη. Ή Όλγα έ- δλεπε ότι έπρεπε να εξακολουθήσει να ζή σαν μία κοπέλλα φτωχή, κι' έπιπλέον άδίκημένη απ' τη φύσιν...

Με πληγωμένη την καρδιά, δέχτηκε τότε την πρόσκλησι- μιάς τρίτης γρηάς χήρας, της κυρίας Γκοντσάρωφ, διευθυ- ντριάς ενός οικότροφείου, κοριτσιών, που της έπρότεινε να την πάρει βοηθό στη δουλειά της, γιατί ένοιωσε ότι είχε χάσει πιά τις δυνάμεις της και το κύρος της.

Έπειτα από μερικούς μήνες, η Όλγα είχε αλλάξει όλό- τελα. Τα χαμηλωμένα μάτια της και το ύποταγμένο χαμό- γελό της είχαν δώσει τη θέση τους σ' ένα ύφος κυριαρχικό. Ή ματιά της — που τη φοβόντουσαν όλες οι οικότροφες — έπαιζε διαρκώς, «ταραμονέι» κάθε κινη- τή κάθε έκφραση, έ- ρεινούνσε τις βαθύτερες σκέψεις των άλλων, χωρίς όμως να προδίδει ποτέ τις δικές της...

Είχε γίνει η πραγματική διευθύντρια του οικότροφείου. Άπαιτούσε απ' όλους τυφλή ύποταγή. Μπορούσε πιά να δι- ατάζει, γιατί είχε να κάνει μόνο με μία άρρωστη γρηά και με μικρά κορίτσια. Έπαίρνε επιτέλους την εκδίκησή της για 32 χρόνια σκληριάς!...

Την εποχή εκείνη, οι κρατικές άρχες, άπορροφημένες απ' τους τουφεκισμούς της Πετροπόλεως, και τα άλλα σοβαρά πολιτικά γεγονότα, δεν είχαν όρεξη ν' ασχοληθούν με τα έ- παρχιακά οικότρεφεία. Όταν λοιπόν, έχασκε απ' το οίκο- τρεφείο Γκοντσάρωφ μία κοπέλλα 15 ετών, κάποια Λίντα, περιορίστηκαν σε μία πρόχειρη άνακρίσις. Ρώτησαν δηλαδή την Όλγα, η όποια τους βεβαίωσε ότι η Λίντα ήταν ιδιο- τροπή, λίγο άνισόρροπη, ότι είχε προφανώς δραπετεύσει κι' ότι δεν θ' άργούσε ασφαλώς να ξαναγυρίσει. Στο μεταξύ, η Όλγα θα προσευχόταν για τη δραπέτιδα στο δωμάτιό της, που ήταν γεμάτο από εικόνες αγίων.

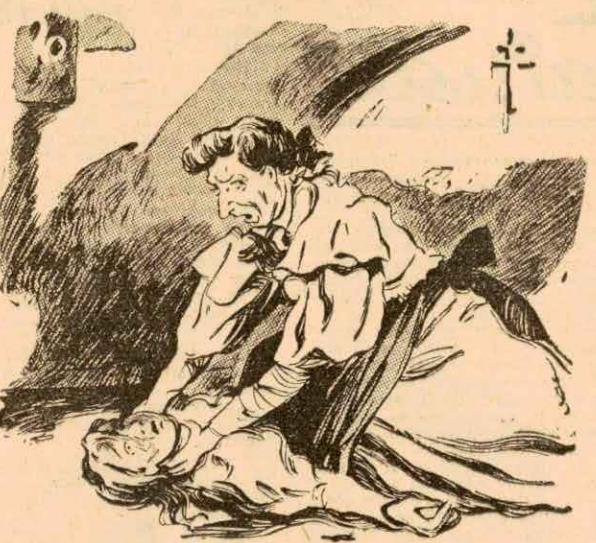
Ποιός μπορούσε να ένοχλήσει περισσότερο την εύλαδική έ- κείνη κυρία;...

Πέρασαν δυο χρόνια ακόμη. Την άνοιξη του 1907, έφτασε στο οικότρεφείο η κουνιάδα της κ. Γκοντσάρωφ, που είχε χη- ρέψει και πήγαινε να ζήσει μαζί της. Ή Όλγα κατάλαβε με την πρώτη ματιά ότι ήταν μία γυναίκα, που ήξερε να επι- βάλλεται, ότι θα της έπαίρνε απ' τα χέρια την έξουσία και θα την ταπεινώνε συνεχώς... Έπειτα από 3 ήμερες, η νεο- φερμένη εξαφανίστηκε. Κι' η Όλγα έξήγησε στην άρρωστη κ. Γκοντσάρωφ — που έμενε τώρα διαρκώς στην κόμαρα της — ότι η κουνιάδα της είχε φύγει «για κάποια έπείγου- σα δουλειά».

Ή ζωή του οικότροφείου εξακολούθησε, σαν πρώτα.

Ξαφνικά, έσκασε η βόμβα, που πέταξε τη μάσκα της άθω- ότητος και της εύλαβείας απ' το δαιμονιακό πρόσωπο της Όλγας Ντολγκάρεβα.

Μία μέρα, κάποια απ' τις οικότρόφους ώρμησε μέσα στο σπιτί των γονέων μιάς απ' τις συμμαθήτριάς της, που κα- τοικούσαν στην πόλι εκείνη. Ήταν πανικόβλητη, έτρεμε όλο-

Της είχε σφίξει μάλιστα το λαιμό για να την πνίξη...

ΔΡΑΚΟΙ και ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Η «μαύρη διευθύντρια» του παρθενογυνείου

στα άπέραντα ύπόγεια του οικότροφείου. Κι' εκεί βρέθηκαν τα πτώματα της Λίντας και της αδελφής του Γκοντσάρωφ, θαμμένα πίσω από κάτι παλιές κάσες! Ήταν κι' οι δυο στραγγαλισμένες, με τόση όρμη ώστε τα κεφάλια τους είχαν γυρίσει ανάποδα!...

Όταν τη συνέλαβαν, η Όλγα σταυροκοπήθηκε, χαμήλωσε τα μάτια της και ζήτησε ταπεινά τη χάρη να πάρη στο κε- λλί της φυλακής τις εικόνες της και το Εύαγγέλιό της. Στη δίκη της, άρνήθηκε την ένοχή της, μ' ένα τέτοιο ύφος προσβε- δλμένης άγίας, ώστε οι άγαθοί έναγκαίο δίπτασαν. και δεν τόλμησαν να την καταδικάσουν σε θάνατο. Παραδέχθηκαν έ- λαφρυντικά, κι' έτσι η ποιή της περιορίστηκε σε 15 ετών καταναγκαστικά έργα.

Έπειτα από λίγον καιρό, η Όλγα κρεμάσθηκε μ' ένα σχοινί απ' τα κάγκελλα του παραθύρου του κελλιού της. Πρίν αυτοκτονήσει, έγραψε στο έζωφυλλό του Εύαγγελίου της την έξης σύνοψη όμολογία των πράξεών της:

«Ο δαίμονας μου είπε ότι μπορούσα πιά να μεταχειρι- σθώ τη δύναμη, που είχα στα χέρια μου, αφού είχα μείνει «ποιοφ» — ήμουν επί τόσο καιρό. Ή δύναμη, που έδωσε το θά- νατο. Τόσο το χειρότερο!... Μα είπα ψεύτης, είπα τύραννος κι' ο δαίμονας, έφ' όσον άφισε να με συλλάβη η ανθρώπινη δικαιοσύνη, κι' έ-τι αντί γι'α το κακό έπαυσα μία άτιμωτική καταδίκη! Τα χέρια μου, λοιπόν, θα δώσουν το θάνατο και σ' ένα τρίτο θυμιά: τη δούλη σας εμπρός στο Χριστό και στην αϊωνιότητα, Όλγα Φεντόροβνα Ντολγκάρεβα».

Ερωτικά φίλτρα

Αν θέλετε να κάνετε την τύχη σας, δεν έχετε παρά να έ- φεύρετε ένα άποτελεσματικό «ερωτικό φίλτρο». Μά, κι' αν ακόμη δεν φέρη άλλο άποτέλεσμα, πάντως... θα γεμίσει την τσέπη σας!

Αυτόν ακριβώς το συλλογισμό έκανε κι' ένας έξυπνος Σου- ηδός, όταν άνακάτεψε σκόλοτα με σκόνη γλυκορρίζας κι' άρ- χισε να πουλάει αυτό το μίγμα ως «ερωτικό φίλτρο», προς 800.000 δραχμές τη λίτρα! Οι πελάτες του έσπευδαν να το αγοράσουν, με την πεποίθησι ότι θα έπηρεαζε τη σκληρή καρδιά του άντρα ή της γυναίκας των όνείρων τους. Στο τέ- λος, επενέβη η αστυνομία και σταμάτησε αυτή την άπατη. Μά ο έξυπνος είχε ήδη αποχτήσει ένα γερό κοιμώμενο.

Στα χρόνια του Μεσαίωνα, τα ερωτικά φίλτρα περιείχαν ακόμα πιο άλλόκοτα συστατικά: αίμα νυχτερίδας, καρδιές και γλώσσες βατράχων, μυγίες και σαλιγκάρια... Οι κατα- σκευαστά τους δεν τολμούσαν τότε να τα ρεκαμαρουν, γιατί κινδύνευαν να τους κάψουν ζωντανούς ως μάγους. Ώστόσο οι ώραιες πυργωδέσπινες πήγαιναν να τις έπισησθούν κρυφά τη νύχτα, για να πληρώσουν με χρυσάφι τα φίλτρα τους.

Ύστερα τα πρόσθεταν κρυφά στο φαγητό ή στο κρασί του σκληρόκαρδου ίπποτη, που είχε φλογίσει την καρδιά τους. Κι' εκείνος τις έρωτευόταν αμέσως... το πιθανώτερο όμως ήταν ό- τι πάθαινε πόνους στο στομάχι!

Στην Γαλλία και στην Ιταλία π.ν. η έρωτευμένη γυ- ναίκα φρόντιζε ν' άνακατέψει το αίμα της με του έλεκτεού της, για να εξασφαλίση τον έρωτά του.

κληρη. Διηγήθηκε ότι η Όλγα την είχε στο δωμάτιό της, την είχε βάλει να γονατίσει εμπρός στις εικόνες κι' έπειτα της είχε έπιτεθή με μανία, κατηγορώντας την ότι εξακολούθωνε να μιλά για τη χαμένη Λίντα... Της έ- χε σφίξει, μάλιστα, το λαιμό για να την πνίξη!

Κι' η μικρή είχε σωθή μόνο με την ύπασεσι ότι δεν θα μι- λούσε καθόλου, ότι δεν θάλεγε τί- ποτε σε κανένα...

Είδοποιήθηκε τότε η δικαιοσύ- νη κι' άρχισαν οι άνακρίσεις.

Αυτρώμενες απ' τον έφιάλη της «μαύρης διευθύντριας» τους, οι οικότροφοι τόλμησαν έπιτέ- λους να μιλήσουν και να διηγη- θούν τα μαρτύρια, που ύπέφεραν απ' αυτήν.

Άλλοίμονο στην κοπέλλα, στην όποια θα σταματούσε η ματιά της Όλγας... Ώφειλε ν' άνεβη στο δωμάτιό με τις εικόν- ες και να ύποστη μία άνακρισι άμείλικτη για κάθε πράξη της.

Αν άρνιόταν να μιλήσει, το μα- στίγιο της έλυνε τη γλώσ- σα... Έπειτα η Όλγα κυριευόταν από σπα- σμούς, που πάγωναν το αίμα των άθών παιδιών... Μετά τις άποκαλύψεις αυτές, έγινε μία έρευνα

στα άπέραντα ύπόγεια του οικότροφείου. Κι' εκεί βρέθηκαν τα πτώματα της Λίντας και της αδελφής του Γκοντσάρωφ, θαμμένα πίσω από κάτι παλιές κάσες! Ήταν κι' οι δυο στραγγαλισμένες, με τόση όρμη ώστε τα κεφάλια τους είχαν γυρίσει ανάποδα!...

Όταν τη συνέλαβαν, η Όλγα σταυροκοπήθηκε, χαμήλωσε τα μάτια της και ζήτησε ταπεινά τη χάρη να πάρη στο κε- λλί της φυλακής τις εικόνες της και το Εύαγγέλιό της. Στη δίκη της, άρνήθηκε την ένοχή της, μ' ένα τέτοιο ύφος προσβε- δλμένης άγίας, ώστε οι άγαθοί έναγκαίο δίπτασαν. και δεν τόλμησαν να την καταδικάσουν σε θάνατο. Παραδέχθηκαν έ- λαφρυντικά, κι' έτσι η ποιή της περιορίστηκε σε 15 ετών καταναγκαστικά έργα.

Έπειτα από λίγον καιρό, η Όλγα κρεμάσθηκε μ' ένα σχοινί απ' τα κάγκελλα του παραθύρου του κελλιού της. Πρίν αυτοκτονήσει, έγραψε στο έζωφυλλό του Εύαγγελίου της την έξης σύνοψη όμολογία των πράξεών της:

«Ο δαίμονας μου είπε ότι μπορούσα πιά να μεταχειρι- σθώ τη δύναμη, που είχα στα χέρια μου, αφού είχα μείνει «ποιοφ» — ήμουν επί τόσο καιρό. Ή δύναμη, που έδωσε το θά- νατο. Τόσο το χειρότερο!... Μα είπα ψεύτης, είπα τύραννος κι' ο δαίμονας, έφ' όσον άφισε να με συλλάβη η ανθρώπινη δικαιοσύνη, κι' έ-τι αντί γι'α το κακό έπαυσα μία άτιμωτική καταδίκη! Τα χέρια μου, λοιπόν, θα δώσουν το θάνατο και σ' ένα τρίτο θυμιά: τη δούλη σας εμπρός στο Χριστό και στην αϊωνιότητα, Όλγα Φεντόροβνα Ντολγκάρεβα».

Ερωτικά φίλτρα

Αν θέλετε να κάνετε την τύχη σας, δεν έχετε παρά να έ- φεύρετε ένα άποτελεσματικό «ερωτικό φίλτρο». Μά, κι' αν ακόμη δεν φέρη άλλο άποτέλεσμα, πάντως... θα γεμίσει την τσέπη σας!

Αυτόν ακριβώς το συλλογισμό έκανε κι' ένας έξυπνος Σου- ηδός, όταν άνακάτεψε σκόλοτα με σκόνη γλυκορρίζας κι' άρ- χισε να πουλάει αυτό το μίγμα ως «ερωτικό φίλτρο», προς 800.000 δραχμές τη λίτρα! Οι πελάτες του έσπευδαν να το αγοράσουν, με την πεποίθησι ότι θα έπηρεαζε τη σκληρή καρδιά του άντρα ή της γυναίκας των όνείρων τους. Στο τέ- λος, επενέβη η αστυνομία και σταμάτησε αυτή την άπατη. Μά ο έξυπνος είχε ήδη αποχτήσει ένα γερό κοιμώμενο.

Στα χρόνια του Μεσαίωνα, τα ερωτικά φίλτρα περιείχαν ακόμα πιο άλλόκοτα συστατικά: αίμα νυχτερίδας, καρδιές και γλώσσες βατράχων, μυγίες και σαλιγκάρια... Οι κατα- σκευαστά τους δεν τολμούσαν τότε να τα ρεκαμαρουν, γιατί κινδύνευαν να τους κάψουν ζωντανούς ως μάγους. Ώστόσο οι ώραιες πυργωδέσπινες πήγαιναν να τις έπισησθούν κρυφά τη νύχτα, για να πληρώσουν με χρυσάφι τα φίλτρα τους.

Ύστερα τα πρόσθεταν κρυφά στο φαγητό ή στο κρασί του σκληρόκαρδου ίπποτη, που είχε φλογίσει την καρδιά τους. Κι' εκείνος τις έρωτευόταν αμέσως... το πιθανώτερο όμως ήταν ό- τι πάθαινε πόνους στο στομάχι!

Στην Γαλλία και στην Ιταλία π.ν. η έρωτευμένη γυ- ναίκα φρόντιζε ν' άνακατέψει το αίμα της με του έλεκτεού της, για να εξασφαλίση τον έρωτά του.

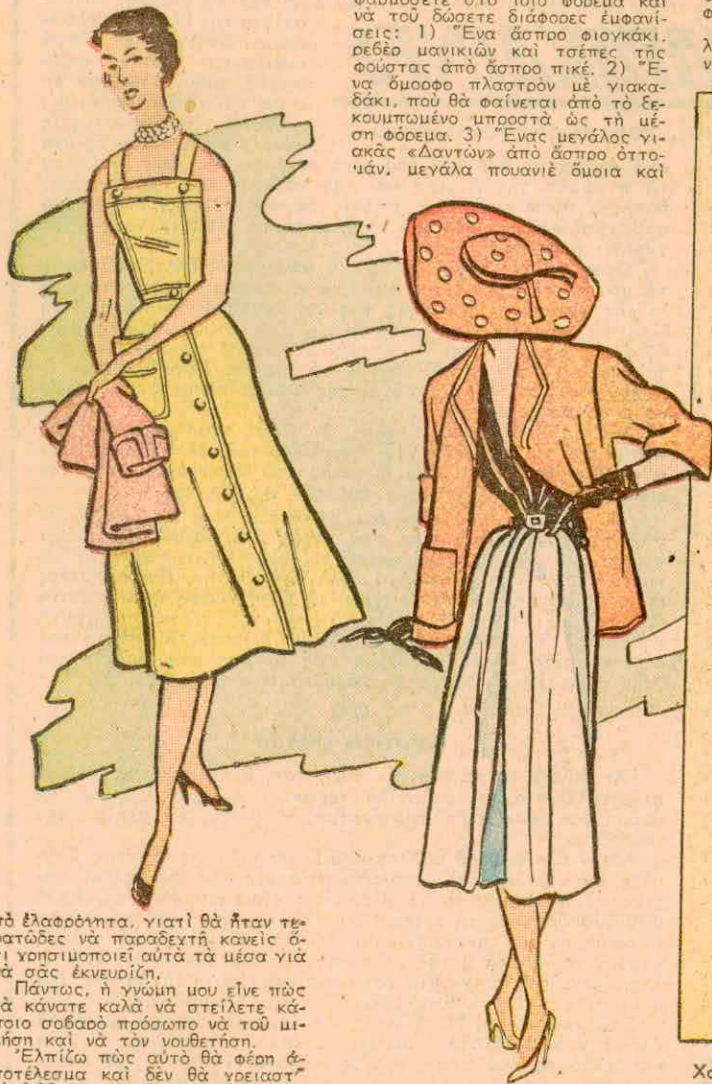
Η ΣΕΛΙΣ της γυναίκας

Κουθεντούλες

Μιόανταν Ε.: Έχετε απολύτως δίκιο, αγαπητή μου Μιράντα, να αποκαλέτε «άνταρ-κτρίστ» το φέριμμο του πρώτου συζύγου σας.

Ύστερα από το «φιλικό» σας διαζύγιο κρατήσατε σείς, όπως ήταν φυσικό, την κορούλα σας, που είχε πέντε χρόνια, θέλοντας να της δώσετε μία καλή ανατροφή, είσατε λιγάκι αυστηρή μαζί της. Άλλα ό μπαμπάς της, που τη βλέπετε κάθε Κυριακή, όπως μου γράφετε, καταστρέφει όλο το έργο σας. Παρανοιάζει τη μικρούλα, της δίνει λικουδιές, της κάνει όλα τα καπρίτσια κι έτσι η μικρούλα σηματοποιεί την αντίληψη ότι η «μμά» είναι κακιά και ο «παππάς» καλός.

Θέλω να πιστέψω ότι ο πατέρας του παιδιού φέρται έτσι ά-

πο έλαφρότητα, γιατί θα ήταν τερατώδες να παραδεχτή κανείς ότι χρησιμοποιεί αυτά τα μέσα για να σας εκνευρίσει.

Πάντως, η γνώμη μου είναι πως θα κάνατε καλά να στείλετε κάποιο σοβαρό πρόσωπο να του μιλήσει και να τον νοθεύσει.

Ελπίζω πως αυτό θα φέρει αποτέλεσμα και δεν θα γοηιστεί να λάβετε ορισκώτερο μέτρο.

Κομψότητες

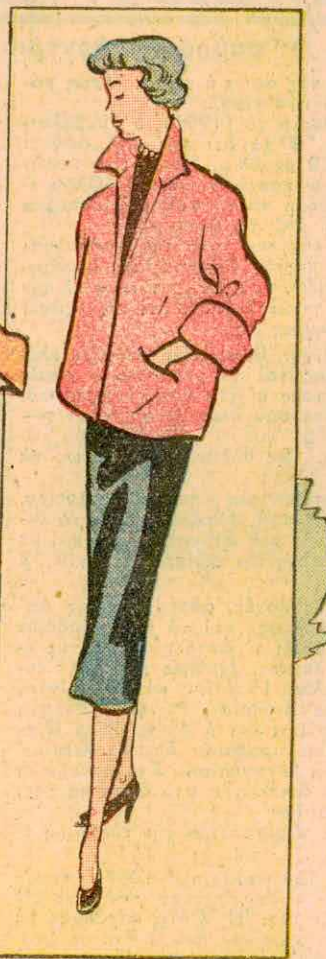
Δεν είναι τελείως άγνωστο έ-ξάρτημα ή διπρόελλα το καλοκαίρι, γιατί πολύ συχνά έχουμε και καλοκαιρινές βροχές. Πρέπει, λοιπόν, να φροντίζουμε ώστε το έξάρτημα αυτό να διαφέρει κάπως από το χειμερινό. Η μόδα προνοήσε σκετικώς και να που λανσάρει καλοκαιρινές ομπρέλλες της βροχής από μαύρο ή βιολέ

ταστά με δυοία τσάντα. Η τσάντα έχει σχήμα ημικυκλικό και γονιόρεται μ' ένα πλισσεωτό βολάν.

—Τα κολλιέ από μαργαριτά-ρια, είτε μία σειρά, είτε πολλές, κλείνουν μ' ένα «κλίπ» στο οποίο στερεώνουμε ένα λουλούδι ή ένα μουσελινό μαντίλι. Δεμένο φιόγκο στο πλάι.

—Τα γάντια είναι από ανοι-χτόχρωμο σουμέν πολύ λεπτό και έχουν ένα βολάν πλισσε καμωμένο από το ύφασμα του φορέματος, που συνοδεύουν. Έτσι έχουμε μία ωραιότητα αντίθετη. Αν το φο-ρέμα είναι ποσεινιωτό, τα γάντια είναι υπέρ ανοιχτά και γονιόρε-ται με πράσινο βολάν. Ο συνδυ-ασμός είναι ωραιότατος.

—Προσθέστε μία εύθυμη νότα στα σκούρα φορέματά σας μ' ένα γονιόρισμα λευκού. Σας δίνουμε μερικές ιδέες, που μπορείτε να ε-φορμήσετε από ίδιοι φορέμα και να του δώσετε διάφορες ευφρα-νίσεις: 1) Ένα άσπρο φιογκάκι, ρεβέρ ομοσφο, πλαστάρν με γιαν-δάκι, που θα φαίνεται από το ε-κουμπωμένο μπροστά ως τη μέ-ση σάρεμα. 3) Ένας μεγάλος γι-ανκάς «Δαντών» από άσπρο όττο-νάν, μεγάλα πουανιέ δυοία και

Χαριτωμένα παρισινά μοντέλο

ρεβέρ στις τσέπες της φούστας. 4) Μία μεγάλη σάρεμα από λευκή μουσλίνα δεμένη σε μεγάλο φιό-γκο και μεγάλα ρεβέρ στα μανί-κια.

—Όλες αυτές οι λεπτομέρειες δίνουν διαφορετική όψη στο ίδιο φόρεμα, που μπορεί να είναι υπέ-ροχο, μαρόν, μαύρο.

Γαριζανισμοί

Ταγιεράκι από λινό γκοί-έ-λεφάν με κοντή μεσατή βέστα.

με μανίκια τρουά κάο, με φού-στα ίσια γονιόρισμα με δύο τσάντες.

Στο ρεβέρ του ταγιέρ ένα με-γάλο κίτρινο γαυόφαλο σε χρώ-μα λευκινό.

Σκαρπίνια πολύ ελαφρά από σαμουά μπέξ, ακοιδας στο γού-μα της κάλτσας είναι η τελε-υταία λέξις της μόδας.

Γάντια «μπαίν» όχι όμως από δαντέλλα, όπως είναι οι γιαγιά-δες μας, αλλά πλεγμένα με κο-ρόνη και κλωστή από λευκό πικέ.

Δαντυλίδια γονιόρ γονιόρι-σμένα με πετρόδια αληθινά ή ψεύτικα, που φοριούνται όπως στην εποχή του Λουδοβίκου Ι3ου, πάνω από τα γάντια.

Αδιόδορα άμπιγιέ από τα-φτά σελαντόν, γονιόρισμένα με βιζόν.

Στα ρεβέρ των ταγιέρ ένα με-γάλο άσπρο από πετρόδια πολυ-χρωμα.

Ομπρέλλες του ήλιου από ύ-φασμα έμποιμέ δυοίο με του φο-ρέματος.

Ζακέττες με μεγάλα ανοίγμα-τα λαιμού, γονιόρισμένες με με-γάλους άσπρους γιανκάδες από λευκό πικέ.

Για τα βράδια ρεδιγκότες τρουά κα από λαυέ άοζάν, που φοριούνται με μαύρα μεταξωτά φουζώ.

Πολλά κατελλάκια από από-λινό, γονιόρισμένα με κουμπιά νάκο.

τηρήση την φρεσκάδα της και την απαλότητά της.

Ντεμακιγιάρισμα: Δύο φορές τη βδομάδα θα γονι-οποιήτε για ντεμακιγιάρισμα έ-ναν κροκό αυγό λωμένον μέσα σε μία κουτάλια άμυγδαλόλαδο. Θα αλείψετε με αυτό το μίγμα το πρόσωπό σας, θα το άφινετε 10 —15 λ. της ώρας και ύστερα θα το έπλύνετε με χλιαρό νερό. Η περιποίηση αυτή μαλακώνει την έπιδερμίδα και την κάνει λεία.

Επίσης τα βράδια θα πεο-νάντε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμπακι βουτηγμένο σε φρέσκο άδοστο γάλα άφού φυσικά ντε-μακιγιαριστήτε.

Δεν θα έχετε όμως καλή έπι-δερμίδα αν το σπώκι σας δεν βράζεται σε καλή κατάστασι. Γι' αυτό άποφύγετε τα βαρειά φαγητά, τις σάλτσες, τα τσιγα-ριστά, τα υπαχαρικά, τα άλμα-ρά, τα οινόπνευμα κλπ.

Μετά το μεσημεριανό φαί να έσπώζετε μίαν ώρα και να μέ-νετε με τα μάτια κλειστά σε ή-μειφος.

Τα μάτια σας: Βάζε-τε κάθε βράδυ στα ματωσινούρα σας μ' ένα βουτσάκι λίγο ρε-ταινόλαδο, άφού ποσηγουμένως πλύνετε τα μάτια σας με χλιαρό τσάι. Μην διαβάσετε ποτέ στο κρεββάτι και αν έχετε άπονηθεί αυτή τη συνήθεια, να το κάνετε καθιστά και όχι έσπώζομένη.

Τα μαλλιά σας: Βάζε-τε κάθε βράδυ στα ματωσινούρα σας μ' ένα βουτσάκι λίγο ρε-ταινόλαδο, άφού ποσηγουμένως πλύνετε τα μάτια σας με χλιαρό τσάι. Μην διαβάσετε ποτέ στο κρεββάτι και αν έχετε άπονηθεί αυτή τη συνήθεια, να το κάνετε καθιστά και όχι έσπώζομένη.

Τα μάλλια σας: Βουρτσίζε-τε τα δυνατά βράδυ και πρωί με σκληρή βούτσκα και βάζετε τους λίγη καλή μποιγιαν-τίνη, που τρέφει τις ρίζες. Προ-τού πλυνάσετε άφήνετε τα ν' ά-νεμίζουν για να άναπνεύσει ο άί-ζες.

Τα χέρια σας: Κά-νετε το ξεσκόνισμα του σπιτιού φορώντας γάντια, γιατί η σκόνη καταστρέφει την έπιδερμίδα. Και όταν πρόκειται να πλύνετε πιά-τα ή να τσιπώτε κατασώματα, έ-χετε με τα νύχια σας το σα-πούνι ώστε να γεμίσουν από αυ-τό. Έτσι τα προστατεύετε από μουντζούρες. Μετά το τέλος της δουλειάς σας βάζετε τα σαπού-νια και τα νύχια σας είναι άδι-κτα. Σταματάτε κάπου-κάπου το βερνίκωμα των νυχιών, γιατί έ-χουν κι' αυτά άνάγκη ν' άνα-πνεύνουν.

Τα μπόρτσα σας: Με τα κοντά, μανίκια πρέπει τα μπόρτσα σας να είναι άμειπτα. Πεονάτε τα κάθε μέρα με είδικη έλαφρόπετρα βουτηγμένη σε ζε-στή σαπουνάδα. Έτσι άφαιρείτε κάθε μικροσυνωμάλια της έπιδε-ρμίδος.

Αν έχετε πολύ γονιόρ υπο-τά, κάνετε μασάζ βράδυ και πρωί με κρέμα ή τάλκ. Αν τουναντίον έχετε άδύνατα μπόρτσα, κάνετε γυμναστικές άσκησης, που ν' άβάζουν σε κίνηση τους μύς.

Η άλληλογραφία μου

Έξταζ Α. Κ.: Σε όλα τα καλά μυστολογεία θα βρήτε ένα λαδί με το οποίο υποδείτε να ά-λκίψετε πριν έκτεθήτε στον ήλιο για το μαύρισμα της έπιδερμί-δας σας.

Μία Καστανή: Για να πυκνώσουν τα φουδια σας χρησιμοποιήτε αυτή τη λωσιόν: Γλυκερίνη 7 γρ. Φιλοκαρπίνη 2 γρ. Άλκοολ ντέ οζς 10 γρ. Ρο-δόνηρο 10 γρ.

Γυναικία: Θα σας συνι-στούσα να μεταγειρισθήτε 1—2 υποκάλια Πετρόλ Κανά. Για τρουάλεττα το σανζάν, που μου λέτε είναι ωραίο ή σανζάν σάε και οζς.

Α προμύλλα: Γιατί σας τρουάουν τόσο τα χιονίμε-να μαλλιά άφού έχετε φρέσκο πρόσωπο; Άλλωστε δεν ύπαινε άλλη θραπέα από το βάψιμο. Ένετε το κουάινι ν' άφαιρέτε; Θα θέλετε κομωτόνιο κάθε 20 25 ήμέρες.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Δρομοτικό διήγημα

ΕΠΕΙΤΑ άπ' το τελευταίο φιλι, πριν να δγούνε άπ' το μικρό σπιτί, ο Δημήτρης της ρώτησε σιγά: — Θα τόν μιλήσεις άπόψε; Μου τό ύπόσχεσαι; Και η Ντενιζ του άπάντησε σαν ύποταγμένη σκλάβα: — Θα τόν μιλήσω άπόψε.

Η νεαρή γυναίκα άνατριχίαζε λίγο, γυρίζοντας σπίτι της, στο μέγαρο αυτό όπου όλα είχαν μία πα-ράξενη μεγαλοπρέπεια. Την ήμέρα τα αιώνοδια δέντρα του κήπου έφριχναν τη σκιά τους άπ' τα μεγάλα παράθυρα και το βράδυ το μέγαρο μόλις φωτιζό-ταν. Ο Έδμόνδος Βαρνιέ ήθελε να ζή-μεσα στο ήμειφος, γιατί τα κουρασμέ-να μάτια του δεν άντεχαν στο άπλετο φως.

Έννεα χρόνια πριν, η Ντενιζ είχε μπει σ' αυτό το μέγαρο ως δακτυλο-γράφος του διασημού συγγραφέα Έ-δμόνδου Βαρνιέ. Ήταν τότε δέκα όκτώ χρόνων, με πράσινα μάτια που έλαμπαν πρόσχαρα, μ' ένα στόμα που προκαλούσε το φίλημα και μ' ένα κορμί λυγρό που κάθε άντρας θάθελε να το σφίξει στην άγκα-λία του.

Επειτα άπόνα χρόνο ο Έδμόνδος είχε παντρευτή την ωραία του δακτυλογράφο και για χρόνια, στην αρχή, η Ντενιζ ήταν εύτυχισμένη, ζώντας μία ζωή πολυτελή, κον-τά στον άντρα της που τη λάτρευε. Αργότερα όμως άρ-χισε να μελαγχολά, να νοιάθη τον έαυτό της αιχμάλωτο, ποιος ξέρει γιατί...

Αυτό το «γιατί» το κατάλαβε όταν έρωτεύθηκε το Δη-μήτρη Γκρούζοφ, ένα νεαρό Ρώσο μηχανικό, που τόν είχε γνωρίσει σε μια δεξίωση πρεσβείας, στο Παρίσι. Τόν είχε άγαπήσει με πάθος.

Απόψε η Ντενιζ έπρεπε να τόν ύπακούσει και να ζήτηση από τόν άντρα της το διαζύγιο. Από κοινό, ο Δημήτρης της τό ζήτου-σε αυτό, μα αυτή δεν τολμούσε να κάνει ένα τέτοιο διάδημα. Ο Έδμόνδος, που τη λάτρευε πάν-

Η Ντενιζ έλεγε στο Δημήτρη πως ο άντρας της είχε γίνει πολύ ιδιότροπος...

τα, θα ύπέφερε και θα τη θεωρού-σε άχάριστη. Την είχε βγάλει άπ' τη φτώχεια, της είχε δώσει ένα φημισμένο όνομα και πλούτη.

Μα η Ντενιζ άγαπούσε το Δη-μήτρη μ' έναν άλλο έρωτα που δεν τόν είχε νοιάσει ποτέ της ως τό-ρα. Έπρεπε να τό πη στον άντρα της και να χωρίσουν φιλικά.

Τόν βρήκε στο γραφείο του να γράφει. — Έσύ 'σαι, άγάπη μου; της είπε εκείνος χαμογελώντας, μό-λις την είδε. Γύρισε γρήγορα άπόψε. Ήταν άραιο το φίλη!

Πολύ άραιο, άπάντησε, πέφτοντας σε μια πολυθρόνα. Α-κουσε, θα μπορούσα να σου πώ κάτι; Κατά το πολύ σοφάρα.

Βέβαια, χρυσή μου, της άπάντησε, ένα τό χέλι του έ-τρεμαν έλαφρα. Σε περιμένα, γιατί έχω κι' έγω να σου πώ κάτι. Μπορώ ν' άρχίσω έγω; Ίσως να μην είναι πολύ εύγενικό αυτό άκ-μέρος μου μα καλύτερα να σου μιλήσω πρώτος...

Μα ναι, μίλησέ μου. Έγώ δεν βιάζομαι. — Ήμουν, έξερεις, τρελλός να σε κλείνω μέσα δώ, έσένα μία νέα κι' όμορφη γυναίκα. Τρελλός κι' έγωιστής. Μου χάρισε τό-ση εύτυχία, που συχνά άναρωτιόμουν αν την άξίζα κι αν μόρε-σα να σου την άναπαδώσω.

Σου είμαι εύγνώμων για όλα... — Θα σου πώ κάτι που θα σε ληλήσει, άγάπη μου. Πάνε μήνες που δεν αισθάνομαι καλά. Δεν πρόσεζες πως έκοφα το τσιγάρο, τό ποτά; Έκανα ό,τι μπορούσα, μα σήμερα τ' άπόγεμα είχα μία φοβερή κρίσι. Δεν μπορώ ν' αταπατώμαι πιά. Είμαι καταδικα-σμένος, Ντενιζ. Η καρδιά μου κρέμεται από μία κλωστή. Θα πρέπει να περιποιήσι ένα γέρο άρρωστο, Ντενιζ, και να τόν δης μία μέρα να πεθάνει ξαφνικά.

— Όχι: Έκανε η Ντενιζ εσπώντας σε λυγμούς. — Απομένειαν σιωπηλοί, με τίς σκέψεις τους. Η Ντενιζ τάχε χα-μένα. — Έκλειψε σιγανά. — Ήθελες και σύ, Ντενιζ, να μου πής κάτι;... — Ό! Έκανε εκείνη. Τώρα πιά δεν έχει σημασία. Ήταν μία άνοησία, ένα καπρίτσιο. — Δεν θα μπορούσα να ίκανοποιήσω αυτό το άνόητο, όπως λές, καπρίτσιο σου; τη ρώτησε χαμογελώντας. — Έκείνη δεν άπάντησε, μόνο τόν φί-λησε στο μάγουλο.

Αντί να πάη στο ραντεβού της, η Ντενιζ τηλεφώνησε την άλλη μέρα στο Δημήτρη:

— Ο άντρας μου κινδυνεύει. Η καρδιά του είναι πολύ άδύνατη. Είχε μία όρμερή κρίσι. Δεν θα ζήσει πολύ και-ρό. Θα φύγωμε άπ' το Παρίσι, θα πά-με στη βίλλα μας, στο Νοζάν. Φυ-γούμε αύριο. Δεν ξέρω ποτέ θα ξαναί-δωθώμε.

— Ντενιζ, άγάπη μου... — Ο Δημήτρης την άκούσε να κλαίη στο τηλέφωνο. Δεν τού είπε τίποτε άλο.

Ξαναϊδωθήκαν δύο μήνες άργότερα. Συναντήθηκαν στο μικρό διαμέρισμα του Δημήτρη. Ένώ την είχε στην άγκαλιά του, η Ντενιζ τούλεγε πως ο άν-τρας της είχε άδυνατίσει πολύ, πως είχε γίνει ιδιότροπος, πως έγραφε πια με το σταυό και πως ζούσε μέσα σε μία άγανία.

Δεν έμεινε πολλή ώρα μαζί του. Έπρεπε να γυρίση στο Νοζάν. Οι δύο έρωτευμένοι χωρίθη-καν με τα δάκρυα στα μάτια. Αργότερα, ιδωθή-καν ακόμα μερικές φορές. Και μία μέρα ο Δη-μήτρης της είπε πως έπρεπε να φύγη για τη Νέα Υ-ορκ για δουλειές. Θάμενε πέντε- έξη μήνες εκεί. Έτσι, έπαφαν να βλέπωνται.

Με τίς περιποιήσεις, ο Έδμόνδος είχε κάπως συνέλ-θει αυτά τα δύο τελευταία χρόνια. Ο άέρας της έξοχης τού είχε κάνει καλό. Δούλευε λίγο για να μην κουράζεται, μα είχε γράψει το διαστημά αυτό το καλύτερο του μυ-θιστόρημα, ένα βιβλίο που είχε έξαιρετική έπιτυχία.

Μία μέρα η Ντενιζ έλαβε ένα γράμμα άπ' το Δημήτρη: «Ντενιζ, άγαπημένη μου, έχω καλή δουλειά έδώ και πολλούς φίλους. Δεν θα γυρίσω πιά στη Γαλλία. Και τώρα άκούσε και κάτι που θα σε λυπήσει: Σε λίγο παν-τρεύομαι με μία Αμερικανή ξανθή, χαριτωμένη, γιομάτη ζωή, όμορφη. Με γνωρίζεις καλά και θα με δικαιώ-σης, γιατί, ύστερ' από...»

Η Ντενιζ ήταν μόνη στο διαμέρισμα του τράινου που την πήγαινε άπ' το Παρίσι στο Νοζάν. Είχε λάβει το γράμμα αυτό του Δημήτρη στο παρισινό τους μέγαρο. Όλα είχαν τελειώσει πιά. Ήταν άπελπισμένη, τσακι-σμένη. Είχε χάσει το Δημήτρη για πάντα, έπειδή «ο άλ-λος», ο Έδμόνδος, τόχε καταλάβει και είχε μπει ανάμε-σα τους. Δίχως άλλο ο άντρας της είχε πη ψέματα πως ήταν άρρωστος. Είχαν περάσει δύο χρόνια από τότε και δεν είχε πάθει καμμία καρδιακή κρίσι.

Γύρισε στο Νοζάν άπογοητευμένη, κλαμένη. Όταν μπήκε στο σαλόνι της βίλλας τους, ο άντρας της την ύποδεχθηκε χαρούμενα.

— Ό! Ντενιζ! Τι νέα άπ' το Παρίσι; Βρήκες γράμ-ματα στο σπιτί; τη ρώτησε.

— Ναι, ένα δικό μου, άπ' το Δημήτρη, το Ρώσο μη-χανικό, που έφυγε για την Αμερική. Είναι πολύ καλά εκεί και θα παντρευτή με μία χαριτωμένη Αμερικανή ξανθή, γιομάτη ζωή...

— Για πές μου, Ντενιζ, μου φαίνεται πως αυτός ο νέος σου άρρε. Ψέματα;

— Ναι, πάρα πολύ.

— Το ήξερα. Μου είχαν μάλιστα πη πως έσύ κι' ο Δημήτρης συναντήσατε κρυφά... Να σου πώ την αλήθεια, φοβήθηκα. Ο κόσμος είναι κακός και συκοφαντεί. Μα έσύ δεν είχες σχέσεις μαζί του. Έτσι δεν είναι;... Φοβόμουν μήπως φύγης για την Αμερική κι' έσύ...

— Τώρα πιά δέ φοβάσαι; Δεν είν' έτσι... Μπορούμε να γυρί-σουμε στο Παρίσι, τού άπάντησε με φωνή τραχεία, με βλέμμα ό-λο μισός.

— Στο Παρίσι; Δεν είσατε καλά έδώ;

— Ό! πολύ καλά. Μα γιατί ν' άπαρηγής τόσα πράγματα; Τη λέω σου, τους φίλους σου... το θέατρο... τη μουσική... Ο-μολόγησε πως οι στερήσεις αυτές ήσαν ένα βάρος για σένα. Σου τις είχε επιβάλει η κωμωδία της άρρώστειας σου...

— Ντενιζ! Όποτε δεν πιάστες;...

— Ό! Έκανε εκείνη, στην αρχή ναί. Μα σήμερα, όταν έλαβα το γράμμα του Δημήτρη, κατάλαβα. Τόν άγαπούσα και μ' ή-πουσε. Όταν μου είπες έκείνο το βράδυ — θυράσαι; — πως ή-σουν άρρωστος, καταδικασμένος, ήθελα να σου ζητήσω το διαζύ-γιο. Ημουν έρωμένη του Έδμόνδου.

— Α! Ντενιζ! Έκανε εκείνος. Όποτε, Ντενιζ... Αυτό που φο-βόμουν...

Δεν μπορούσε να προσφέρ τίποτ' άλλο. Καθώς στεκόταν όρθός, έπλωσε τα χέρια του, τσαντεώθηκε μία στιγμή και ύστερα έπε-σε μπρομματα στο πάτωμα, δίχως ούτε μία κραυγή.

Η συγκίνηση τόν είχε σκατώσει!... Την άγαπούσε τόσο... ΜΑΞ ΟΡΜΟΥΑ

ν' ασφαλισθούμε απ' αυτό τὸν κίνδυνο.

Οἱ ἄλλοι συμφώνησαν μαζί τους.

—Νομίζω πὼς μπορούμε να πᾶμε να τὸν ἐπισκεφθούμε στὸ ... μεγάλο του, εἶπε σὲ λίγο ἡ γκαγκαστερίνα. Εἶπε πιθανόν να ἔχη τραυματισθῇ, καί, στὴν περίπτωση αὐτή, πρέπει να τὸν περιβάλλουμε. Θέλω να ἴδω ἂν τὸ μάθημα, πού τοῦ δώσαμε, τοῦ χρησίμευσε σὲ τίποτε....

Κατέβηκαν ἀμέσως στὸ ὑπόγειο καὶ πέρασαν ἀπὸ τὴ σιδερένια πύρρα μέσα στὸ κελὶ τοῦ αἰχμαλώτου. Ἔνας ἀπὸ τοὺς γκαγκαστερίνα κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα ηλεκτρικὸ φανάρι.

Ὁ Φούλτων δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη τὸ ταίγιο του. Θεώρησε περιττὸ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν ἀχυροστρώμνη, ἀλλ' ὅταν οἱ ἐπισκέπτες του θέλησαν νὰ τὸν πλησιάσουν, ἄρπαξε τὸ περιστρώφο καὶ διηύθυνε τὴν κἀνήν του πρὸς τὸ μέρος τους.

—Ψηλά τὰ χέρια! φώναξε. Οἱ γκαγκαστερίνα συμβουλεύθηκαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ τὸ βλέμμα ἂν ἔπρεπε νὰ συμμορφωθῶν μὲ τὴ διαταγή του.

—Παραφέρεστε χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ἡ Μπιάνκα, κάνοντας ἓνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του. Κατέβασε τὸ ὅπλο σας κι' ἄς μιλήσωμε φιλικά... Μὲ ἔξαναγκάσατε νὰ σὰς φερῶ κάτω σκληρὰ, ἀλλὰ τὸ σφάλμα εἶνε δικό σας. Πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν ἔχομε ἐχθρικές διαθέσεις ἀπέναντί σας. Θὰ προσθέσω, μάλιστα, ὅτι, προσωπικῶς, μοῦ εἶσθε πολὺ συμπαθῆς. Ἄν μοῦ δώσατε τὸ λόγο σας ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ δραπέτεύσετε, θὰ σὰς προσφέρω ἓνα δωμάτιο ἄνετο

καὶ ὑγιεινὸ ἀντὶ γι' αὐτὴ τὴν ἄθλια τρώγλη.

—Λυπάμαι πολὺ, ἀπάντησε ὁ Φούλτων, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω τὴν ὑπόσχεσι, πού μοῦ ζητάτε.

—Κρίμα! εἶπε ἡ γκαγκαστερίνα. Θὰ μείνεις τότε, μέσα στὸ ἀνθυγιεινὸ αὐτὸ ὑπόγειο... Ἐλπίζω, ὅμως, ὅτι δὲν θ' ἀργήσετε ν' ἀλλάξετε γνώμη.... Ἀπαντήστε μου: Θέλετε νὰ μοῦ δώσατε τὴν ὑπόσχεσι, πού σὰς ζητῶ ἡ προτιμάτε αὐτὴ τὴν τρώγλη;

—Προτιμῶ τὴν τρώγλη, κυρία, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής της μὲ σταθερὴ φωνή.

—Ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶνε ἡ τελευταία σας λέξις, εἶπε ἡ Μπιάνκα. Καὶ τώρα ἂς ἔρθωμε σὲ κάτι ἄλλο. Ἐξακολουθεῖτε νὰ ὑποστηρίζετε ὅτι μπήκατε τυχαία στὰ διαμερίσματα, ὅπου σὰς βρῆκε ὁ ὑπὸντομος;

—Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς ἀπαντήσω, εἶπε ὁ Φούλτων.

—Ἄν ἐξακολουθήσετε νὰ ἐπιμένετε σ' αὐτὸ τὸν ἰσχυρισμό σας, συνέχισε ἡ Μπιάνκα, θὰ μὲ κάμετε νὰ φαντασθῶ ὅτι ἀνήκετε στὴν ἀστυνομία κι' ὅτι ὁ σκοπὸς σας εἶνε νὰ μοῦ δημιουργήσετε ζητηματα.

—Νοηχάστε, κυρία, ἀπάντησε ὁ Φούλτων. Δὲν ἔχω καμμία σχέση μὲ τὴν ἀστυνομία. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ ὑποταχθῶ στὴ μοῖρα μου καὶ νὰ μὴν κάμω καμμία προσπάθεια γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν ἐλευθερίαν μου.

Ἡ γκαγκαστερίνα στήλωσε τὰ μεγάλα μάτια της πάνω του. Ὑπῆρχε σ' αὐτὰ μιά ἐκφρασις τρυφερότητας, ἀγάπης σχεδόν.

—Δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐπιδοκιμάσω τίς σκέψεις σας, εἶπε. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, πρέπει κι' ἐγὼ ν' ασφαλισθῶ ἀπέναντί σας... Σὰς ἔξαναλέω ὅτι δὲν ἔχομε ἐχθρικές διαθέσεις... Δεῖξτε μου λίγη ἐμπιστοσύνη καὶ δὲν θὰ μετανοήσετε γι' αὐτὸ... Καταλαβαίνετε, φίλε μου, ὅτι δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ συνεννοηθούμε ποτέ, ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ μὲ κρατᾶτε πάντα κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρώφου σας... Μὲ φοβόσαστε, λοιπόν, τὸσον πολὺ;

Ὁ Φούλτων γέλασε.

—Ὅχι, κυρία, ἀπάντησε. Σὰς προσωπικῶς — καὶ τόνισε αὐτὲς τίς λέξεις — δὲν σὰς φοβοῦμαι. Καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω, δίνοντάς σας αὐτὸ τὸ περιστρώφο, πού, ἄλλωστε, μοῦ εἶνε ὀλότελα περιττὸ. Καταλαβαίνω τώρα πὼς βρισκομαι στὴν ἐξουσία σας καὶ περιμένω νὰ μάθω ποιά εἶνε ἡ ἀπόφασίς σας γιὰ μένα. Σὰς ἱκανοποιεῖ αὐτὴ ἡ δῆλωσίς μου;

Τὰ μάτια τῆς Μπιάνκας ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια.

—Σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε, παίρνοντας στὰ χέρια της τὸ περιστρώφο.

Γυναίκα κατὰ βάθος, μὲ δὺλὰ τὰ προτερήματα, ἀλλὰ καὶ τίς ἀδυναμίες τοῦ φύλου της, ἡ ὁμορφὴ γκαγκαστερίνα εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν ἀρρενωπή φυσιογνωμία καὶ τὴν ἀποφασιστικὴ ἐκφρασι τοῦ συνομιλητοῦ της. Κι' ἐπειδὴ εἶχε μεγάλη πεποίθησι στὴ γοητεία της, ἔκανε τὴ σκέψι πὼς κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ μὴν εἶχε ὑποστῇ τὴν ἐπίδρασι τῆς ὁμορφιάς της. Τὸ δ-

τὸ Φούλτων τὴν εἶχε ξεχωρίσει ἀπὸ τοὺς συντρόφους της καὶ τῆς ἔδειχνε μὲ τόσο πανηγυρικὸ τρόπο τὴν ἐμπιστοσύνη του ἱκανοποιήσαν τὸν ἐγωισμὸ καὶ τὴν γυναικεία φιλαυτία της.

Ἀλλὰ, τὴ στιγμή ἐκείνη, οὔτε ἡ ἴδια δὲν θὰ μπορούσε νὰ προσδιορίσῃ ποιά ἦταν τὰ αἰσθήματα, πού τῆς ἐνέπνεε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Τὸν ἔβλεπε μόνον ὡς ἄντρα καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν κάμῃ φίλο της; Ἡ εἶδη ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴ καὶ τὸν θαρρὸς του κι' ἔβλεπε σ' αὐτὸν ἓναν ἱκανότατο συνεργάτη στὴν ἐπιτυχία τῶν ἐγκληματικῶν σχεδίων της;

Ἀγνόων. Ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς εἶνε πάντοτε ἓνα μυστήριον, πού, τίς περισσότερες φορές, οὔτε κι' ἡ ἴδια δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐξηγηθῇ.

Τὸ γεγονός ἦταν ὅτι δὲν ἔνοιαζε καμμία δυσἀρέσκεια, οὔτε καμμία στενοχώρια γιὰ ὅ,τι εἶχε γίνει. Ἰσως μάλιστα ἦταν εὐχαριστημένη στὸ βέθος τῆς ψυχῆς της, γιὰ τὴ μοῖρα εἶχε βάλει στὸ δρόμο της αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

—Σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν προκεῖται νὰ μετανοήσετε γι' αὐτὴν, τοῦ εἶπε, μὲ τὸ πιὸ γοητευτικὸ ἀπὸ τὰ χαμόγελά της. Στὴ χειρνομία σας νὰ μοῦ παραδώσατε τὸ περιστρώφο πού εἶχατε στὰ χέρια σας, βλέπω μιά ἐνδειξὴ ὅτι θὰ μπορέσωμε νὰ συνεννοηθούμε καί, πρόσθεσε, κυττάζοντάς τον

στὰ μάτια, νὰ λύσωμε φιλικὰ τὴ διαφορὰ μας... Λυπάμαι μόνο γιὰ τὴν ἐπιμονή σας μὲ ἀναγκάζει νὰ σὰς ἀφήσω προσωρινὰ μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρώγλη... Ἀλλὰ θὰ ξαναγυρίσω κι' ἐλπίζω νὰ χετέ ἀλλάξει γνώμη ὡς τότε....

Χαίρετ' ἔστω κατόπιν τὸν αἰχμάλωτο κι' ἔφυγε ἀκολουθούμενη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους της.

Ὁ Φούλτων χαμογέλασε δὲν ἔμεινε μόνος.

—Ἄς δοῦμε, ψιθύρισε, μὲ ποῖο τρόπο θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ περιπέτεια.

Μιά δραματικὴ νύχτα

Ἡ παράστασις τῆς «Ἀλάμπρας» εἶχε τελειώσει ἐκείνο τὸ βράδυ. Τὰ προαύλια εἶχαν γεμίσει ἀπὸ πλήθ' θεατῶν, πού ἐβγαίνουν κατὰ πυκνὲς ὁμάδες ἀπὸ τὸ θέατρο.

Ἡ ὁμορφὴ Μπιάνκα κι' ὁ Σέργιος Ρωμανῶφ εἶχαν βγῆ ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἀλλὰ δὲν διαζόνταν ν' ἀπομακρυνθῶν.

Ὁ συνοδὸς τῆς γκαγκαστερίνας ἔψαχνε δεξιά κι' ἀριστερά μὲ τὸ βλέμμα του καί, σὲ μιά στιγμή, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς, τῆς ψιθύρισε:

—Νάτος!

Ὁ ἄνθρωπος πού τῆς ἔδειχνε, ἦταν ὁ Χουάν Ναβάρος, πού ἐβγαίνει ἐκείνη τὴ στιγμή μαζί μὲ μερικὸς φίλους του ἀπὸ τὸ θέατρο.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραστάσεως, ἡ Μπιάνκα καθόταν μαζί μὲ τὸ συνοδὸ τῆς σ' ἓνα θεωρὸν καὶ δὲν ἔπαυε οὔτε στιγμή νὰ κυττάξῃ τὸ Ναβάρος, πού καθόταν στὰ πρῶτα καθίσματα τῆς πλατείας.

Ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ εἶχε προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον του κι' εἶχε κολακεύσει τὸν ἐγωισμὸ του. Ἡ Μπιάνκα, ἄλλωστε, κατεῖχε ἐκείνο τὸ βράδυ τὰ σκῆπτρα τῆς ὁμορφιάς μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν πού παρακολουθοῦσαν τὴν παράστασι.

Ὁ Ναβάρος, βλέποντάς την στὰ προπύλαια, κοντοστάθηκε κι' ἓνα μικρὸ χαμόγελο μισά-νοιξε τὰ χεῖλη του.

Κι' ἡ Μπιάνκα χαμογέλασε ἐπίσης.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔφτασε τὸ αὐτοκίνητό της κι' ἡ γκαγκαστερίνα ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τίς σκάλες, μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια βασιλίσσας καὶ τὴ χάρι ἀρχαίας νύμφης.

Ἀλλὰ, καθὼς τοιμαζόταν νὰ μῇ στὸ αὐτοκίνητό της, ἄφησε μὲ τρόπο τὰ γάντια της νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ χέρια της.

Ὁ Ναβάρος, πού βάδιζε πίσω της, ἔτρεξε νὰ τὰ σηκώσῃ καί, πλησιάζοντας στὸ αὐτοκίνητο, ὑποκλίθηκε μπροστά της καὶ τῆς εἶπε:

—Υποθέτω ὅτι εἶνε δικὰ σας, κυρία.

Ἡ γκαγκαστερίνα προσποιήθηκε ὅτι δὲν εἶχε προσέξει πὼς τῆς εἶχαν πέσει.

—Σὰς εἶμαι εὐγνώμων, κυρία, ἀπάντησε, μ' ἓνα γοητευτικὸ χαμόγελο.

Λέγοντας αὐτὰ, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της, πού ἐκείνος τὸ ἔφερε στὰ χεῖλη του.

Ἡ Μπιάνκα ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ γλυστρήσῃ ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του ἓνα μικρὸ χαρτάκι. Μπήκε κατόπιν μαζί μὲ τὸ Ρωμανῶφ στὸ αὐτοκίνητό της, πού ξεκίνησε ἀμέσως.

Ὁ Ναβάρος εἶχε ἀπομείνει στὸ πεζοδρόμιον. Ἡ χειρνομία τῆς ὁμορφῆς σειρήνας τοῦ φαινόταν ἀρκετὰ περίεργη, ἐνῶ

αὐτόχρονα κολάκευε τὴν ἄνδρική φιλαυτία του.

Περίμενε τότε ν' ἀπομακρυνθῇ τὸ αὐτοκίνητο κι' ἔπειτα, πηγαίνοντας λίγο παράμερα, ἐξέδιδε τὸ χαρτάκι καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπᾷτε κύριε, ἂν ἐπιθυμῆτε ν' ἀνακτήσετε τὴν ἐπιστολήν, πού τόσο σὰς ἐνδιαφέρει ἀκολουθεῖτε τὸ αὐτοκίνητό μου. Θὰ σὰς περιμένω στὴν πρώτη γωνία».

Οἱ φίλοι του, πού δὲν εἶχαν χάσει καμμία λεπτομέρεια ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ σκηνή, τὸν περικύκλωσαν γελώντας.

—Εἰσαί τευχερὰς! τοῦ εἶπε ἓνας ἀπ' αὐτούς. Τέτοια πράγματα δὲν συμβαίνουν δυὸ φορές σὲ τὴν αἰωνιότητα. Κατέχτησες τὴν πιὸ ὁμορφὴ καὶ τὴν πιὸ ἀκατάδεχτη γυναῖκα τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Τὴν ἔχετε; ρώτησε ὁ Ναβάρος. Ποιά εἶνε;

—Ἡ Σειρήνα! ἀπάντησε ἓνας ἄλλος.

—Ἡ ὁμορφὴ Μπιάνκα! εἶπε ἓνας τρίτος.

—Ἡ γυναῖκα - μυστήριον! εἶπε ὁ πρῶτος.

—Θὰ προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ μυστήριον, εἶπε ὁ Ναβάρος, ἀποχαιρετώντας τοὺς φίλους του.

Προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάσῃ. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιά ἀλλόκοτη ἐκφρασι. Ἡ ὁμορφὴ τῆς Μπιάνκας τὸν εἶχε συγκινήσει γιὰ μιά στιγμή. Ἀλλὰ τώρα εἶχε ξεχάσει τὴ γυναῖκα. Κι' ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία ποιοὶ ἄραγε θὰ ἦταν οἱ ὅροι τῆς Σειρήνας, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ αὐτὸ τὸ χαρτί, πού τὸν ἐνδιέφερε τόσο πολὺ.

Τὸ αὐτοκίνητό του εἶχε φτάσει, στὸ μεταξύ, μπροστὰ στὸ θέατρο. Ὁ Ναβάρος εἶπε στὸ σωφὸρ ὅτι δὲν τὸν χρειαζόταν κι' ὅτι μπορούσε νὰ φύγῃ. Ἀπομακρύνθηκε κατόπιν μὲ μεγάλη βῆματα καί, σὲ λίγο, μπήκε σ' ἓνα ταξί κι' ἔδωσε ἐντολὴ στὸ σωφὸρ νὰ προχωρήσῃ ὡς τὴν πρώτη γωνία τοῦ δρόμου.

Τὸ αὐτοκίνητό τῆς Μπιάνκας, πού περιμένε ἐκεῖ, ξεκίνησε ἀμέσως, μόλις εἶδε τὸ ταξί νὰ πλησιάσῃ.

—Ἀκολουθήσε το, εἶπε ὁ Ναβάρος στὸ σωφὸρ.

Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ἔτρεχαν τώρα σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Μερικὰ μέτρα πὶδ πίσω, ἓνα τρίτο αὐτοκίνητο τὰ ἀκολουθοῦσε.

Ἦταν ἓνα ταξί, πού στάθμευε ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴν «Ἀλάμπρα».

Μιά νεαρὴ γυναῖκα βρισκόταν μέσα σ' αὐτό. Ἄν πλησίαζε κανεὶς στὰ τζάμια τοῦ αὐτοκινήτου, θ' ἀναγνώριζε σ' αὐτὴν, χωρὶς δυσκολία, τὴν Ἐβελιν. Δὲν εἶχε χάσει καμμία λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν μικρὴν κομψία, πού παίζθηκε στὰ προπύλαια τοῦ θεάτρου μεταξὺ τοῦ συζύγου της καὶ τῆς ὁμορφῆς Μπιάνκας κι' ὅταν εἶδε τὸ Χουάν νὰ διασχῇ τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητό του καὶ νὰ παίρῃ ἓνα ἀγοράσι ταξί ἔδωσε ἐντολὴ στὸ σωφὸρ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ μὴν τὸ ἀφήσῃ οὔτε στιγμή ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἀλλ' οὔτε ἡ Μπιάνκα, οὔτε

ὁ Ναβάρος κατάλαβαν πὼς κάποιοι τοὺς παρακολουθοῦσε.

Τὰ τρία αὐτοκίνητα προχωροῦσαν τώρα τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ ἄνθρωποι πού βρίσκονταν μέσα σ' αὐτὰ ἔκαναν ὁ καθένας διαφορετικὲς σκέψεις. Ἡ Μπιάνκα ἀναρωτιόταν ἂν ἡ γοητεία της θὰ ἔκανε τὸ Ναβάρος νὰ δώσῃ πρόθυμα τὸ ποσὸν πού θὰ τοῦ ζητούσε. Ὁ Χουάν ἔτρεμε σὲ τὴ σκέψι ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτή, μὲ τὴ σατανικὴ ὁμορφιά, τὸν κρατοῦσε στὰ χέρια της καὶ μπορούσε νὰ τὸν κάμῃ ὅ,τι ἤθελε.

Ἡ Ἐβελιν, τέλος ἀναλογιζόταν μὲ φόβο τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς νυχτερινῆς καταδίωξης. Θὰ κατέληγε ἄραγε σὲ κάποιο θετικὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ θὰ τὴν ὠδηγοῦσε σὲ καινούργιες περιπέτειες;

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἡ ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦταν ἀνύμνη ἐξομολόγησις βρέθηκε στὰ χέρια της, εἶχε ριζωθῇ μέσα τῆς ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Χουάν ἦταν ἔνοχος.

μέσω μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος τῆς σειρήνας.

—Κύριε Ναβάρος, τοῦ εἶπεν αὐτὴ, δίνοντάς του τὸ χέρι, εἶμαι γοητευμένη γιὰ τὸν δόξα καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ σὰς γνωρίσω. Θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῆτε νὰ δειπνήσετε μαζί μου ἀπόψε;... Θὰ μπορέσω μὲ ἐπὶ νὰ γνωρισθῶμε καλύτερα...

Ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη, ὁ Χουάν δὲν εἶχε προσέξει τὸ συνοδὸ τῆς. Ἀλλ' ἀναγνώρισε τώρα τὸν ἓνα τὸν ἄνθρωπο, πού τὸν εἶχε ἐπισκεφθῇ πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες γιὰ νὰ τοῦ προτείνῃ ν' ἀγοράσῃ τὸ περίφημο χαρτί.

Δὲν ἐπρόκειτο, λοιπόν, γιὰ πλεκτάνη. Ἡ Μπιάνκα εἶχε πραγματικὰ στὴν κατοχὴ τῆς τῆς περιέργης ὁμολογία τοῦ Μάλκορν.

Ἀνέβηκαν κι' οἱ τρεῖς τίς σκάλες τοῦ μεγάρου.

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Στης μάγισσας

Ζορ-Ζορίνα ξεσήκωσε την Έφταλία ή καροινή τη να την πάει σε μια φημισμένη μάγισσα για να τη πη για το Νικολάκη τη. Κι' έτσι να βγάλει το σαράκι απ' τα τζιγέρια τη πώς είνε ξελογιασμένος.

— Ούλα στα λεί, Έφταλία μου, ούλα! Ξέρεις τι σούνε αυτή; Διαβάει την Σολωμονική, ρίχνει τα κουκιά και βρίσκει στα χαρτιά την τύχη των κοριτσιών. Έχω ακόμα σκοπό να το πω να σου καλέση, με τα σημεία που κάνει στον Άερα, τα δαιμόνια! Και να σου κατεβάσει στην αστροφεγγιά το τυχερό σου άστρο στο πηγάδι τη!

Στάθηκαν ν' ανασάνουν λιγάκι. Η Έφταλία, πάντα τζουμέρτα, την τράταρε μια «Έ-δω» από έναν γλασσα-τζή. Κι' η καροινή τη συνέχισε:

— Που λές, Φταλία μου, αυτή έχει βγάλει νόμι! Δεν τη λασκάρει τίποτα. Θυμάμαι, σαν ήμουν λύτερη μούδε το φλυτζάνι και μούπε:

— Τι πάς κι' έρχεσαι;... Γάτα δεν πέρασε, κεραμίδι δεν έριξε, πώς θα δής μοίρα;

— Ε, λοιπόν, ένα βράδυ που όμορφα και καλά καθούμαστε στην πόρτα, να σου και πέφτει ένα κεραμίδι στην κοιλιά της πρώτης γυναίκας τ' άντρου μου, ποτάν ετοιμόγεννη. Σε δυό ώρες πέθανε και στα σαράντα με γύρεψε εκείνος απ' τη μάνα μου. Τ' άκουσες; Τέλος με τσοι κουδέντες φτάσανε στο σπίτι τη μάγισσας. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Μέσα στην αλλη όρνιθες, μία κατσικά και γυναικούλες κουλουβάχα.

— Καλώς της, είπε η μάγισσα κι' άψαφά τρία κερά.

Τα χείλη τη παίζονε, μελετά, διαβάει, φυσά μέσ' στο πηγάδι. Άξαφνα, ένας μεγάλος σαιματάς άκούστηκε, τα κερά σδύσανε και η μάγισσα γουρλώνει τα μάτια, βλέπει μέσα στο πηγάδι, ξεδιαλέγει και λέει της Έφταλίας:

— Κερά μου, έσένα είδανε πολλά τα μάτια σου και ξενητεύτηκε απ' άναγκη. Είσαι άραβή και στα καλά καθούμενα καταρίεσαι. Να βάλεις ένα ψεύτικο δαχτυλίδι να μην σε πιάνουν οι κατάρες σου. Μη δίνης νύχτα το προζύμι σου, ούτε το κόκκινο σου. Έχεις μέσα στο σπίτι σου ένα κόνιομα που τρίζει, κι' έναν άντρα που σου γρινιάζει νύχτα-μέρα...

Η Έφταλία ένθουςιάστηκε και ρώτησε:

— Θέλω να μάθω ντετάλια. Τι κάνει αυτή τη στιγμή ο Νικολάκης μου;

— Αυτή τη στιγμή ο άντρας σου μέσα κεί που δουλεύει χαϊδεύει μία, πούνε ξαπλωμένη μπροστά του και βυζαίνει το μωρό τη.

— Ηθοί, θα λωλαθώ! Άκουε ζύμη και φουσάκε προζύμι! Γι' αυτό κάθε βράδυ μούρχεται σαν τη ζαρωμένη μπάμια. Άχ, τι θα του κάνω του μουντάρη, τ' άτιμου!

— Μωρέ παληάνθρωπε, φώναξε το ίδιο βράδυ η Έφταλία στον άντρα τη, ποιά είν' αυτή που ξαπλωμένη μπροστά σου βυζαίνει το παιδί τη και συ τη χαϊδεύεις; Μίλα, μωρέ άσχημάντρα...

— Είπε η σκύλα του έργοστασίου μας. Έχεις δίκιο, βρέ γυναίκα, ξεχάσα να στο πω πώς γέννησε!

Κόκκαλο ή Έφταλία.

ΣΛΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

Η ΖΟΥΖΟΥΚΑ

Μαγαζάκι μου καθισμένο ένομαι, άμμα χις ντουλειά ντέν έχει. Τηλέφωνο χτυπάει. Άκουστικός σηκωμένος ένομαι, φωνή γλυκός, σερμπέτ γκιπ, άκουσμένο έκάνω:

— Έμπιρόόος! Ο κ. Καραμπέτ;

— Μάλιστα, λέω, κουζούμ. Ποιός είναι περικαλώς;

— Φωνή γλυκός, πιό γλυκός ίνεται:

— Δεν με γνωρίζετε; Είμαι μιά θαυμάστριά σας που παρακολούθω τις περιπέτειές σας στο «Θησαυρό». Άχ! πόσο μ' άρεσετε, κ. Καραμπέτ!... Από όσα διαβάσω, φαίνασθε ένας αντρας θερμός, αισθητικός...

— Ναι, κουζούμ, ναι, αισθητικός ένομαι!

— Δυναμικός...

— Ναι, γιαθρόν, ναι και δυναμικός ένομαι! Έσύ ποιά είσαι; Πώς λένε όνομά σου;

— Ζουζούκα!

— Ζουζούκα;

— Ναι κ. Καραμπέτ! Με λένε Ζουζούκα και είμαι πολύ όμορφη. Άαααχ! να ξέρετε πώς σας θαυμάω!...

Καρντία μου πāt-κιοντ κάνει, άκουστικός στα χέρια μου κουννημένος ένεται, ιστόμα μου σά-λια τινέχουνε.

— Αουζούμ, λέω, Ζουζούκα-Μουζούκα-Μπουζούκα, πώς σε λένε, πολύ σε αγαπώ. Χις ντέν σε έλεπω άμμα από φωνή σου πολλά πράματα καταλαβαίνω, όμορφη ένεσαι, μελαχροινή, ιστρομπουλή, ισαχουλή, έάι-έάι-έάι, γιανκιν έάρ, καρντία μου καθουρντιστήρι έκανες!...

Ζουζούκα γελάει άμμα άκουστικός μου τιριαντάφυλλα γεμίζει... Άμιάάν! Πολύ ισθηματίας ένομαι!

— Κουζούμ, λέω, πώς να είσαι, πώς να ένεσαι;

— Είμαι παχουλή, όπως ακριβώς τα κορίτσια που σας άρεσουν, μου λέει.

— Άμιάάν!

— Είμαι μελαχροινή. Έχω κατάμαυρα μάτια και κατακόκκινα χειλάκια.

— Άαααααμάν!

— Και είμαι είκοσι χρονών.

— Άαααααμάν! Μ' έκαψες, Ζουζούκα μου! Πρέπει να σε ιδώ, κουζούμ! Από πολύ κοντά, κουζούμ! Να σε γνωρίσω πιρέπει. Έγώ έσένα θαυμάω να κάνω στο καρντιά μου, λεμπλεμιά να σε παίρνω, παστούρα να σε ταίζω, μουχαλεμπί, ταούκ-κισκού, καταίφ-ματάιφ, ό,τι ζητάει το ψυχούλα σου! Άααααμάν, Ζουζούκα μου! Πότε θα σε ιδώ;

— Το απόγεμα στο Πεδίον του Άρεως, στίς όχτώ, στο άγαλμα.

— Θα σε περιμένω, Ζουζούκα μου-μπουζούκα μου!

— Όρεθουάρ, λοιπόν.

— Βονάρ! Ρεθουάρ! Όρεθουάρ, ματομαζέλ Ζουζούκα μου. Άντιο. Το έβράδυ! Στο άγαλμα!

— Ε; Άντε, μπακαλούμ! Άντε...

Άααααμάν! Βιραδάκι κοστούμι μου έάω, ξούρα-μούρα, κόντιρα έκάνω. Σουρμπουτίσα μου ρωτάει:

— Που θα πās; Για πού ετοιμάζεσαι;

— Α! Γιατιρό παιάω

— Και τί έχεις για να πās στο γιατρό;

— Στοιμάχι μου πονάει!

Από ισπίτι μου φεύγω, όχτώ ώρα ντάγκ!

Πιδίον Άρεως, άγαλμα ιστέκομαι. Περιμένω... Καπινίζω... Περιμένω... Καπινίζω... Μισή ώρα περασμένο ίνεται. Υστερα έάι-έάι-έάι.

Ντύο όναικες έιέλω. Το ένα είνε Σουρπουτίσα μου, το άλλο μιά φιλενάδα της. Σουρπουτίσα μου τσαντίει σηκόνει, φωνή έάζει:

— Τη Ζουζούκα περιμένεις, ε; Νά, νά, νά, παληάνθρωπε, αδιόρθωτε, σαλιάρη, γυναικάκια, νά, νά, νά!

Κιφάλι μου βιροχή ίπέφτει, μούτρας μου μαύρα ένονται.

— Ποιός τηλεφώνησε, κουζούμ; ρωτάω.

— Έγώ έβαλα τη φίλη μου και σου τηλεφώνησε να δώ τι θα κάνης, παληάνθρωπε, έλά-κα, σαλιάρη, αδιάντροπε, νά, νά, νά! φωνάζει Σουρπουτίσα.

— Αμάν τί επαθα! Ζουζούκα τιρίχα ήτανε!... Άμα όρκο ίπνηρα. Το πονηρό φιλενάδα Σουρπουτίσας μου έρωμένη-λερωμένη μου να έκάνω. Βαλαά-μπιλαά!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ματύριο

Μιά δολόκληρη μέρα σε περιμένω για να σου τα φάλω, κύριε Βασιλάκη. Να σου τα πω από την καλή, να σε περάσω γενεές δεκατέσσερις και να σου δηλώσω ότι αυτό δεν πρέπει να επαναληφθή, αν δεν θές να γυρίσης και να βρής το διαμέρισμά σου σαν να το διέλυσε άτομική βόμβα. Έννοούμεθα, ή κάνουμε το κορόϊδο;

Πώς; Περί τίνος πρόκειται; Μά έξακολουθούμε να κάνουμε το κορόϊδο; Φεύγεις, κύριε Βασιλάκη, μετά της αντιπαθητικής οικογενείας σου, για την έξοχή. Πρέπει, βλέπεις, να πάρης τον καθαρό σου άέρα. Δικαιώμα σου και μακάρι νάφευγες για πάντα. Φεύγεις, λοιπόν, Σαββάτο βράδυ για να επιστρέψης Δευτέρα πρωί. Και αφήνεις το ραδιόφωνό σου ανοιχτό! Μάλιστα! Άνοιχτό, κύριε Βασιλάκη. Και όχι μόνο ανοιχτό, αλλά και στη διαπασών. Άφήνεις, λοιπόν, ανοιχτό το ραδιόφωνο, κλειδώνεις το σπίτι και πας στο καλό. Και δεν λαμβάνεις ύπ' όψι σου ότι από πάνω καθέται άνθρωπος, ο όποιος τυγχάνει να λέγεται και Πελοπίδας. Και ό όποιος Πελοπίδας, από Σαββάτο βράδυ μέχρι Δευτέρα πρωί, περνά ώρες μαρτυρίου και υψίστης ακουστικής, ψυχικής και νευρικής δοκιμασίας. Γιατί, από το Σαββάτο βράδυ, κύριε Βασιλάκη, το καθουρντιστήρι σου παίζει ασταμάτητα, από κάτω. Κι' εγώ από πάνω, είμαι υποχρεωμένος ν' άκούω διαρκώς και άδιακοπώς ειδήσεις, καλαματιανούς, ρεμπέτικα, γαλλικά και έγυλέζικα, τενορούς να ξελαρυγγίζονται, πριμαντόνες να ούρλιάζουν, σαξοφώνια να μαίνονται, μπουζούκια να χαλάνε τον κόσμο. Κι' αυτό, κύριε Βασιλάκη, μέχρι τα μεσάνυχτα το Σάββατο και από τα ξημερώματα την Κυριακή μέχρι τα μεσάνυχτα και από τα ξημερώματα τη Δευτέρα μέχρι τις έννημίμου που αρθιδάρισε, φρέσκος, άερατος και άσυνειδητος! Κι' εγώ να υποφέρω μαρτυρία και ν' άγανακτώ και να βρίζω και να καταριέμαι και να χτυπάω τις πόρτες και να μην άνοίγουν και να μου λένε οι διπλανοί πώς ό κ. Βασιλάκης έπληγε έκδρομή. Έπληγε, λέει, έκδρομή και παράτησε το ραδιόφωνό του ανοιχτό!

Πώς; Συγγνώμη και το έχεασης; Μωρέ τι μου λές, κύρ-Βασιλάκη μου, να χαρώ. Τι πάει να πής το έχεασης; Τι έκανε, λέει; Μπορεί ν' άνοιξαν το ράδιο τα παιδιά; Να τα σφάξης! Άλλά ούτε συ το έχεασης τάχα, ούτε τα παληόπαιδά σου. Έπιτηδες τ' αφήσες ανοιχτό! Μάλιστα! Έπιτηδες κι' από σκοπού για να μ' ένοχλήσης και να συνταράξης ένα δολόκληρο Σαββατοκυριακό. Και μούχεις κάνει και κάμποςά άλλα τέτοια και μαντεύω τον ύπουλο σκοπό σου. Θέλεις να μ' έξαναγκάσης να παρατήσω το διαμέρισμά μου, για να το καταλάβης του λόγου σου. Λοιπόν, σε πληροφορώ ότι δεν σφάξαν. Να παραιτηθής από τον βδελυρό αυτό σκοπό σου πριν σ' έκτελέσω!...

Τ' άκου; Λοιπόν, είνε η πρώτη και τελευταία φορά που μου σκαρώνεις τέτοια δουλειά. Ξανάησε άλλη μιά φορά το ραδιόφωνό σου ανοιχτό κι' όταν με το καλό, ξαναγυρίσης τη Δευτέρα και βρής όχι ράδιο αλλά σπίτι, μου γράφεις! Παληοτόμαρο!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τραγικό διήγημα

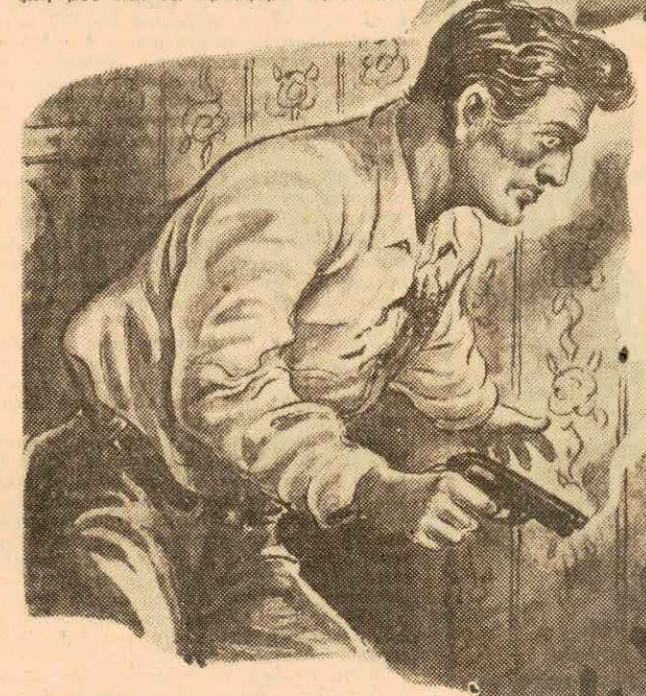
ΚΑΠΟΙΟ ραδιόφωνο έπαιζε δυνατά ένα βάλες στη λαϊκή πολυκατοικία. Μέσα όμως στο διαμέρισμά του Τζόστου παίζονταν ένα δράμα ζωής και θανάτου.

Η Κάρμεν, ένα όμορφο ξανθό κορίτσι με μεγάλα γαλανά μάτια γεμάτα άθωότητα, ήταν καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού. Κιττάζε ικετευτικά και με παράπονο τον Τζόστου, έναν άθλητικό, μελαχροινό νέο, με έντονα χαρακτηριστικά, που μιλούσε με το πρόσωπο χλωμό από πάθος.

— Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία ότι με άπατάς, Κάρμεν, έλεγε ο Τζόστου. Καμιά άμφιβολία! Σε είδαν επανειλημμένως τα βράδια να κάνης περίπατο μ' έναν ψηλό, ξανθόν άντρα, σε μέρη όπου μόνον ζευγαράκια συχνάζουν! Θέλω να μάθω ποιός είνε αυτός!

Η Κάρμεν κούνησε το ξανθό κεφάλάκι της, μουρμουρίζοντας:

— Δεν υπάρχει κανένας άλλος άντρας στη ζωή μου έκτός από σένα, Τζόστου! Έσένα αγαπώ, έσένα λατρεύω, σ' έσένα θέλω ν' άφιερώσω τη ζωή μου και να προσφέρω τη στοργή

Το πιστόλι έκτυσοκρότησε κι' η σφαίρα χτύπησε την Κάρμεν στον άριστερό ώμο...

μου! Αυτοί που σου είπαν ότι με είδαν έξω με άλλον, έκαναν λάθος ή είνε κακοήθεις! Δεν υπάρχει άλλος άντρας στη ζωή μου! Και δεν θα υπάρξει ποτέ!

— Κάρμεν! Είπε ο Τζόστου με φωνή που έτρεμε από θυμό και ζήλεια, θέλω να μάθω ποιός είνε ο ψηλός, ξανθός άντρας που σε βγάξει κάθε τόσο περίπατο! Πώς τον λένε; Που μένει;

— Δεν σ' άναγνωρίζω άπόψε, Τζόστου! άπάντησε η νέα. Είσαι παράλογος και άδικος! Ξέρεις πολύ καλά, ότι για σένα έχω έγκαταλείψει την οικογένειά μου και ο πατέρας μου με έχει άποκληρώσει. Και ξέρεις ακόμα ότι είμαι πρόθυμη να υποστώ κάθε θυσία για σένα! Δεν...

— Θέλω να μάθω το όνομα του άλλου! δέκομε ο Τζόστου.

Ο νέος σηκώθηκε και πήγε στο τραπέζι. Έβγαλε ένα πιστόλι από το συρτάρι και το άκούμπησε δίπλα σ' ένα μεγάλο, φηνό εμψινητήρι.

— Η ώρα είνε δώδεκα παρά είκοσι, Κάρμεν! Είπε. Συδώνω είκοσι λεπτά καιρό. Στις δώδεκα ακριβώς θα σε σκοτώσω, αν δεν μου πής ποιός είνε ο έρωμένος σου!

Κι' έμεινε όρθιος κοντά στο τραπέζι, κιττάζοντάς την άγρια. Η ζήλεια τον έκανε τρελλό.

— Τζόστου! Ικέτευσε το κορίτσι. Κάνεις ένα μεγάλο σφάλμα! Δεν είχα ποτέ σχέσεις με άλλον άντρα από τον καιρό που σε γνώρισα! Είσαι ο άγαπημένος μου!

— Το όνομά του! μούγγρισε ο Τζόστου μέσ' από τα σφιγμένα δόντια του.

Η Κάρμεν έμεινε σιωπηλή. Μαύρη άπελπισία πλημμύριζε την καρδιά της. Έκείνο που την πληγώνει και που έκανε το πρόσωπό της χλωμό σαν του νεκρού, δεν ήταν ο φόβος του θανάτου, αλλά η σκέψις ότι ο άγαπημένος της άμφέβαλλε για

τον έρωτά της, ότι την θεωρούσε ίκανή να τον άπατήσει μ' έναν άλλο!

Το ραδιόφωνο έξακολουθούσε να σκορπά ήχους εύθυμης μουσικής κάπου μέσα στην πολυκατοικία. Πότε-πότε, βήματα άκούγονταν έξω, στο διάδρομο. Μέσα στο δωμάτιό τους άνηχούσε το δυνατό τικ-τάκ του ρολογιού, που οι δείκτες του πλησιάζαν άργά, αλλά άναπόσπαστα στη μοιραία ώρα...

Μιά στιγμή, πριν οι δείκτες σμίξουν, ο Τζόστου άπλωσε το χέρι του και σήκωσε το πιστόλι.

— Το όνομά του! είπε στρέφοντας προς το μέρος της την κάννη του όπλου.

— Δεν υπάρχει άλλος άντρας στη ζωή μου, Τζόστου! άπάντησε το κορίτσι.

Το πιστόλι έκτυσοκρότησε. Η σφαίρα χτύπησε την Κάρμεν στον άριστερό ώμο. Έκείνη ξεφώνισε πονεμένα κι' έπεσε πάνω στο κρεβάτι. Καταβάλλοντας κατόπιν άπεγνωσμένες προσπάθειες, κατάρθωσε να σηκωθή όρθια.

Πριν ο Τζόστου πυροβολήση για δεύτερη φορά, ρίχτηκε πάνω του, τον άγκάλιασε κι' έχωσε το πρόσωπό της στο στήθος του.

— Δεν... δεν υπάρχει άλλος άντρας στη ζωή μου, Τζόστου! μουρμούρισε πάλι, με φωνή σπασμένη από τον πόνο.

Μά το πρόσωπο του Τζόστου ήταν τώρα πρόσωπο μανιακού. Τα χαρακτηριστικά του ήσαν άγρια και οι φλέβες ξεπετάγονταν στο μέτωπό του σαν να ήσαν έτοιμες να σπάσουν!

Μ' ένα άπότομο σπρώξιμο, έκανε την Κάρμεν να τρεκλίση και να πέση στα γόνατα.

Το πιστόλι έκτυσοκρότησε δυό φορές ακόμα και δυό ακόμα σφαίρες κώθηκαν ή μιά στο στήθος και ή άλλη στο κρανίο της Κάρμεν, που σωριάστηκε κάτω νεκρή.

Ο φονιάς έμεινε για μερικές στιγμές άσάλευτος, με το

πιστόλι στο χέρι, κιττάζοντας το θύμα του με μια έκφραση που δεν είχε τίποτα το ανθρώπινο.

Επειτα γύρισε για να πάρη το σακάκι του, που ήταν κρεμασμένο σε μια καρέκλα, και να φύγει μακριά από το σπίτι εκείνο.

Κάπως προχωρούσε προς την καρέκλα, αντίκρυσε μέσα στον καθρέφτη υιάς ντουλάπας το είδωλό του.

Δεν άναγνώριζε τον άνθρωπο εκείνο με το άγριο πρόσωπο και τα μάτια τρελλού. Το ποικιλόμορμό του ήταν γεμάτο αίματα εκεί που είχε αγγίξει ο πληγωμένος ώμος της Κάρμεν.

Πιο πάνω, στο μέρος που είχε άκούμπησε το κεφάλι της στο στήθος του, υπήρχε μιά άλλη κηλίδα, κόκκινη κι' αυτή. Μά δεν ήταν αίμα; Ήταν το άποτύπωμα δυό γυναικείων χειλιών δαμμένων με κραγιόν!

Κάτι συγκλονιστικό άνατάραξε την ψυχή του φονιά. Η Κάρμεν τον είχε φιλήσει στο στήθος, μολονότι αυτός την είχε πληγώσει στον ώμο!

Αυτό ήταν ένα σημάδι άπέρατης αγάπης, μιά άτράνταχτη απόδειξις άφοσίωσης και στοργής.

Είχε σκοτώσει τη γυναίκα που αγαπούσε, χωρίς λόγο, γιατί είχε πιστέψει σε μιά συκοφαντική πληροφορία!

Το χέρι του, που κρατούσε ακόμα το πιστόλι, άμυδάρθηκε άργα. Κιττάζοντας πάντα μέσα στον καθρέφτη, στήριξε την κάννη του όπλου στον κρόταφό του και τράβηξε τη σκανδάλη!

Κάπως έφευγε, ένα παράξενο χαμόγελο ήκανοποίησεως χαράχτηκε στα χείλη του. Είχε έκδικηθή! Είχε τιμωρήσει το φονιά της Κάρμεν!

ΣΤΗΛΑ ΓΟΥΛΙΝΤ

Η παγκόσμια παραγωγή ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ένα κάθε τρία δευτερόλεπτα

Καμιά βιομηχανία δεν αναπτύχθηκε κατά τα τελευταία χρόνια σε τόσο μεγάλο βαθμό, όσο του αυτοκινήτου. Είνε αυτόνομοι όλοι οι πόλεμοι ανέκοψε κάπως την πρόοδό της. Άλλα σήμερα η παγκόσμια παραγωγή αυτοκινήτων ξεναπήρε τέτοια ανάπτυξη, ώστε άφησε πολύ πίσω της την προπολεμική. Ένω, κατά το 1938 τα κατασκευασθέντα αυτοκίνητα ανήλθαν σε 3.800.000 περίπου, κατά το 1949 έφθασαν τα 8.000.000 και κατά το 1950 έφθασαν τα 10.685.443. Αυτό σημαίνει ότι κάθε ώρα που περνάει κατασκευάζονται σ' όλο τον κόσμο 1200 αυτοκίνητα, δηλαδή 20 στο λεπτό και 3 στο δευτερόλεπτο.

Αναλυτικότερα, η παραγωγή αυτή κα-
τά χώρες έχει ως εξής:

	1938	1950
Ην. Πολιτείες	2.489.085	8.016.633
Μ. Βρετανία	447.561	772.325
Καναδάς	166.086	388.091
Γαλλία	228.500	356.617
Γερμανία	340.848	304.930
Ιταλία	70.777	127.847
Άλλες χώρες	30.521	719.000

Σύνολον 3.773.378 10.685.443

Η αναλογία, έξ άλλου, των κυκλοφο-
ρούντων αυτοκινήτων συγκριτικά με τον
πληθυσμό εκάστης χώρας είναι η ακό-
λουθη:

Ηνωμένες Πολιτείες 1 αυτοκίνητο σε
κάθε 3 κατοίκους.

Μεγάλη Βρετανία 1 αυτοκίνητο σε κά-
θε 14 κατοίκους.

Γαλλία 1 αυτοκίνητο σε κάθε 15 κα-
τοίκους.

Ελβετία 1 αυτοκίνητο σε κάθε 24 κα-
τοίκους.

Ιταλία 1 αυτοκίνητο σε κάθε 75 κα-
τοίκους.

Πορτογαλία 1 αυτοκίνητο σε κάθε 100
κατοίκους.

Ισπανία 1 αυτοκίνητο σε κάθε 150 κα-
τοίκους.

Όπως φαίνεται από τους ανωτέρω πί-
νακες, επί κεφαλής της παγκοσμίου πα-
ραγωγής και κυκλοφορίας αυτοκινήτων έρ-
χονται οι Ην. Πολιτείες, αφήνοντας πολύ
πίσω τους όλες τις άλλες χώρες.

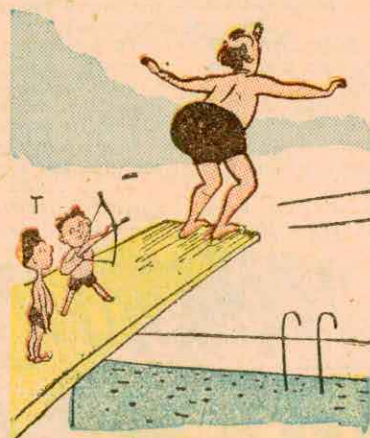
Επί κεφαλής των αμερικανικών εται-
ρειών κατασκευής αυτοκινήτων δεν έρχεται
πιά, όπως συνέβαινε προπολεμικά, η
«Φόρντ», αλλά η «Τζενεράλ Μότορς». Κα-
τά το παρελθόν έτος, η εταιρεία αυτή κα-
τεσκεύασε 3½ εκατομμύρια αυτοκίνητων
έναντι 2 μόνον εκατομμυρίων της «Φόρντ».
Οι υπάλληλοι, τεχνίται, εργάται κτλ. που
εργάζονται στη «Τζενεράλ Μότορς» άνερ-
χονται περίπου σε 1 εκατομμύριο.

Υπολογίζεται ότι στις Ηνωμ. Πολι-
τείες κυκλοφορούν σήμερα 50 περίπου έ-
κατομμύρια αυτοκίνητων. Δεδομένου ότι ο
πληθυσμός των ανέρχεται σε 160 περίπου
εκατομμύρια κατοίκων, αναλογεί, όπως
είπαμε, ένα αυτοκίνητο σε 3 περίπου κα-
τοίκους. Πράγμα που σημαίνει ότι όχι
μόνον όλες οι οικογένειες έχουν το αυτο-
κίνητό τους, αλλά ότι πολλές έχουν περισ-
σότερα από ένα (υπολογιζόμενου του μέ-
σου όρου των μελών εκάστης οικογενεί-
ας σε 4).

Από όλη την τεραστία παραγωγή των
αυτοκινήτων, οι Ηνωμένες Πολιτείες έ-
ξγαγαν κατά το παρελθόν ένα ελάχιστο
ποσοστό, που δεν ξεπερνάει τα 4%. Τα
υπόλοιπα απερωφθήσαν από την έγχω-
ρια καταναλωτή, που διψούσε από αυτο-
κίνητα λόγω των μεγάλων ελλείψεων, που
είχε δημιουργήσει ο πόλεμος.

Το αντίθετο έγινε στην Αγγλία, όπου
η εργατική κυβέρνηση έωρισε ότι τα 70%
της παραγωγής αυτοκινήτων θα έξχαντο
στο εξωτερικό.

Από τα 8 περίπου εκατομμύρια αυτο-
κινήτων, που παρήχθησαν πέρυσι στις Η-
νωμένες Πολιτείες, τα 2 εκατομμύρια του-
λάχιστον είχαν αυτόματα φρένα.

—Κύττα τον τώρα πώς θα
βουτήξει!...

—Ε, ρέ, μπαρμπούνιας!...

—Ποτέ σου, 'Ανάργυρε, δεν με
βοήθησες να βγάλω τις κουέστες και
τα σεντόνια μας στο παράθυρο!...

ΤΑ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΕΙΝΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ

Οι θάνατοι από ψυχρή περμανάντ

Πριν από μερικές μέρες, μία νέα στο
Παρίσι πέθανε έπειτα από μία ψυχρή
περμανάντ με τετραχλωριούχον άνθρακα.
Ο τετραχλωριούχος άνθρακς είναι μία
ουσία, που έχει όσμη όμοια με του
χλωροφωρμίου. Έξαιρετικά πτητικός έ-
ξατμίζεται ταχύτατα.

Τα γενόμενα πειράματα σε ζώα απέ-
δειξαν ότι η ουσία αυτή προκαλεί σοβα-
ρές βλάβες στο ήπαρ και τα νεφρά. Το
ζώον (τα πειράματα έγιναν κυρίως σε
κουνέλια) πεθαίνει έπειτα από μερικές
ώρες από ίκτερο ή νεφρίτιδα.

Τα πειράματα του δόκτορος Λέχμαν
και των συνεργατών του, έξ άλλου, απέ-
δειξαν ότι: α) η παραμονή επί 20 λεπτά
σε ατμόσφαιρα που περιείχε 1,6 χιλιο-
στογράμμα τετραχλωριούχου άνθρακος κα-
τά λίτρον αέρος δεν προκαλούσε καμιά
διαταραχή, β) η παραμονή επί 30 λεπτά
σε ατμόσφαιρα που περιείχε 4 χιλιοστο-
γράμμα τετραχλωριούχου άνθρακος κα-
τά λίτρον αέρος προκαλούσε κεφαλαλγία,
ιλίγγους, έρεθισμό των βλεννογόνων και
αίσθημα μεγάλης κατώσεως. Σε μερικές
περιπτώσεις τα φαινόμενα αυτά συνοδεύ-
ονται και από έμετους, διάρροια κτλ.

Κεφαλαλγίες, έμετοι, ζάλες κλπ. πα-
ρετηρήθησαν επίσης σε άτομα που εισέ-
πνευσαν ατμούς αυτού του προϊόντος.

Στην θανατηφόρο περίπτωση που ανα-
φέραμε, ο τετραχλωριούχος άνθρακς προ-
κάλεσε μεγάλες βλάβες στο ήπαρ και τα
νεφρά, όμοιες με κείνες που παρετηρήθη-
σαν και στα κουνέλια.

Τα πάντα συμβαίνουν σαν η τοξική
αυτή ουσία να σταματούσε άκαριαία τις
λειτουργίες του ήπατος και των νεφρών.
Ο άνθρωπος πεθαίνει τότε από λευκο-
ματουρία και ούραιμία.

Σε ελαφρότερες περιπτώσεις, παρατη-
ρούνται έρεθισμοί του δέρματος, στην πε-
ριοχή του κρανίου, που μπορούν να εξελι-
χθούν σε σοβαρώτατες δερματοπάθειες.

Ιδιαίτερη ευαισθησία στον τετραχλω-
ριούχο άνθρακα παρουσιάζουν τα άτομα
που υποφέρουν από αλλεργικές εκδηλώ-
σεις. Η ουσία αυτή φαίνεται ότι απορ-
ροφάται ταχύτατα από το δέρμα και διο-
χετεύεται απ' ευθείας στο αίμα. Για το
λόγο αυτό, η επίδρασις του δηλητηρίου
μπορεί να είναι κεραυνοβόλος.

Κατά κανόνα, τα άτομα που υποφέρουν
ή υπέφεραν από δερματοπάθειες (δερμι-
τιδες, έκζεμα, ούρτικαρία, ψωρίασι, νο-
λυσματικών κηρίων, δοθιήνωσι κτλ.) ή που
έχουν ευαίσθητο ήπαρ και νεφρά, πρέπει
να αποφεύγουν την χρήση χημικών ουσι-
ών για τα μαλλιά.

Άλλα και γενικότερα, κάθε άτομο κα-
λόν είναι να υποβάλλεται προηγουμένως σε
μια μικρή δοκιμή που θα φανερώνει αν
είναι ευαίσθητο ή όχι στις επικίνδυνες ου-
σίες που χρησιμοποιούνται κατά τα τε-
λευταία χρόνια για την περιποίηση των
μαλλιών. Αυτή η δοκιμή πρέπει να γίνε-
ται με μεγάλη προσοχή και να επαναλαμ-
βάνεται δύο και τρεις φορές.

Εκτός του τετραχλωριούχου άνθρακος,
έξαιρετικά επικίνδυνος είναι οι ουσίες που
παραγονται από ανιλίνη. Μπορούν να
προκαλέσουν οξύτερες χημικές δερματο-
πάθειες και πτώσι των μαλλιών. Υποτί-
θεται επίσης ότι εννοούν την εμφάνιση
καρκίνου. Πολλά επίσης από τα έν χρη-
σει «σαμπούαν» προκαλούν σοβαρώτατες
αντιδράσεις του δέρματος.

Το συμπέρασμα είναι ότι δεν πρέπει να
χρησιμοποιήτε ανεξέλεγκτα τα προσφε-
ρόμενα στο έμποριο προϊόντα για την πε-
ριποίηση των μαλλιών σας, ούτε να έμπι-
στεύεσθε τον έαυτο σας στους κομμη-
τάς, που συνήθως δεν έχουν καμιά ιδέα
απ' αυτά τα πράγματα. Τα μαλλιά, ό-
πως και το δέρμα, είναι εξαιρετικά ευαί-
σθητα. Καί, δυστυχώς, οι βλάβες που έ-
πέρχονται σ' αυτά και στο σύνολο του
οργανισμού από τη χρήση χημικών ουσι-
ών είναι, τις περισσότερες φορές, ανεπα-
νώθητες.

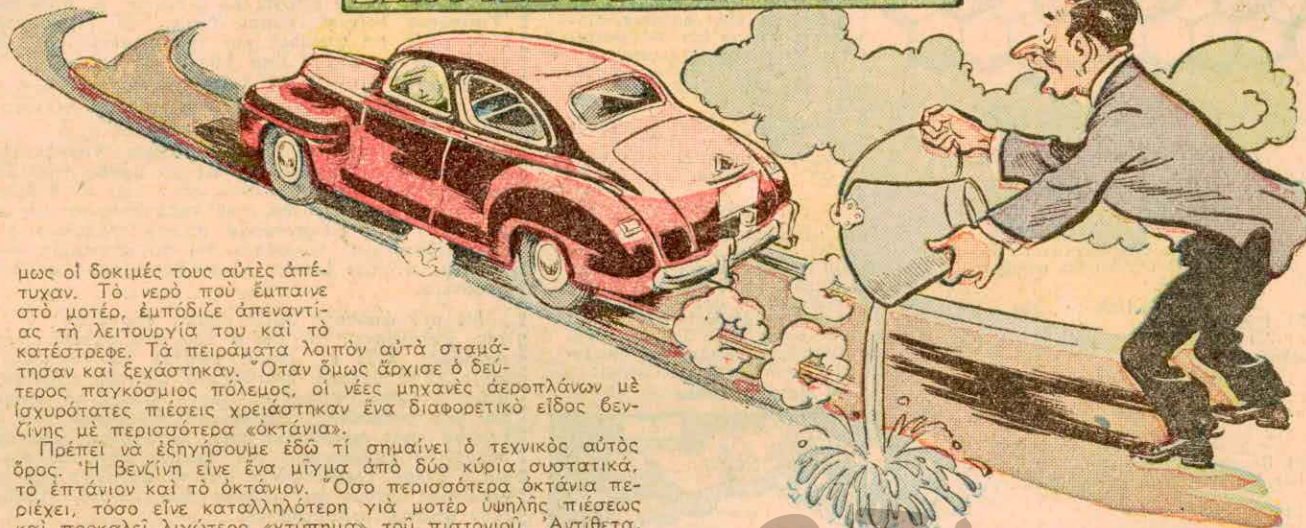
Για να μη «χτυπούν» τα πιστόνια

ΜΗ φαντασθήτε, διαβάζοντας αυτό τον τίτλο, ότι μπο-
ρείτε... να καταργήσετε τη βενζίνη για τ' αυτοκίνητο
σας και να την αντικαταστήσετε ολοκληρωτικά με νε-
ράκι της βρύσης! Η νέα τεχνική, που θα μας απασχολήσει
εδώ, δεν άχρηστεύει τη βενζίνη, αλλά καλύτερεύει σημαντικά
την απόδοσή της στα καινούργια μοτέρ, με
την εισαγωγή λίγου νερού, ή μάλλον μίγματος
νερού και αλκοόλ. Το μίγμα αυτό ψύχει τη
μηχανή, και συγχρόνως ελαττώνει πολύ το
βλαβερό «χτύπημα» του πιστονίου.

Από 40 χρόνια τώρα, οι μηχανικοί είχαν
προσέξει ότι ωριμμένα μοτέρ φαί-
νονταν να λειτουργούν δυσκολότερα
και με λιγώτερη φθορά στις όμι-
χλώδεις και βροχερές μέρες, ή κον-
τά στην ακροθαλασσία, παρά με το
ζεστό και ήπιο καιρό. Είχαν συμπε-
ράνει λοιπόν ότι το νερό λιγοστεύ-
ει με κάποιο τρόπο τα «χτυ-
πήματα» του μοτέρ, κι είχαν
επιχειρήσει να το μεταχειρι-
στούν γι' αυτό το σκοπό με
διάφορα συστήματα. Όλες δ-

Νερό
στα μοτέρ

ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

μως οι δοκιμές τους αυτές απέ-
τυχαν. Το νερό που έμπαινε
στο μοτέρ, έμποδίζει άπεναντί-
ας τη λειτουργία του και το
κατέστρεφε. Τα πειράματα λοιπόν αυτά σταμά-
τησαν και ξεχάστηκαν. Όταν όμως άρχισε ο δεύ-
τερος παγκόσμιος πόλεμος, οι νέες μηχανές αεροπλάνων με
ισχυρότερες πιέσεις χρειάστηκαν ένα διαφορετικό είδος βεν-
ζίνης με περισσότερα «όκτανια».

Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ τί σημαίνει ο τεχνικός αυτός
δρος. Η βενζίνη είναι ένα μίγμα από δύο κύρια συστατικά,
το επτάνιον και το οκτάνιον. Όσο περισσότερα οκτάνια πε-
ριέχει, τόσο είναι καταλληλότερη για μοτέρ υψηλής πίεσης
και προκαλεί λιγώτερο «χτύπημα» του πιστονίου. Αντίθετα,
με περισσότερα επτάνια, χτυπούν πολύ τα πιστόνια, ιδίως
όταν καταβάλλει προσπάθεια η μηχανή. Όταν λέμε λοιπόν
ότι μια βενζίνη είναι «75 οκτανίων», σημαίνει ότι περιέχει
75% οκτάνιον και 25% επτάνιον.

Η βενζίνη των «100 οκτανίων» αποτελείται μόνον από
οκτάνιον. Κι' αυτή όμως ακόμη δεν ήταν αρκετή για τις και-
νούργιες μηχανές αεροπλάνων. Με την προσθήκη λοιπόν δια-
φόρων συνθετικών συστατικών (όπως το ισοπεντάνιον, το νε-
οεξάνιον, κλπ.) παρασκευάστηκαν βενζίνες των «120 οκτα-
νίων». Φυσικά, η ονομασία αυτή ήταν συμβατική, γιατί δεν
μπορούσε βέβαια να σημαίνει... περιεκτικότητα 120 τοίς 100!

Με τέτοια βενζίνη, τα μοτέρ άναβαν άμεσα κι' ανεπτύ-
σαν γρήγορα όλη τους τη δύναμη, χωρίς να χρειάζεται να
«ζεσταθούν» προηγουμένως. Έπειδή όμως «χτυπούσαν» πολύ
τα πιστόνια τους, το μειονέκτημα αυτό διορθώθηκε με την
εισαγωγή στο μοτέρ μικρής ποσότητας νερού και αλκοόλ.

Το μίγμα αυτό ψύχει τη μηχανή, κι' έτσι έμποδίζει την
πρώρη έκρηξη της βενζίνης απ' την υπερθερμάνση του κυλί-
νδρου έξ αίτιας της μεγάλης πίεσης του πιστονίου. Συνε-
πώς, αποφεύγεται άφ' ενός μόν το «χτύπημα» του πιστονίου
κι' άφ' ετέρου η απώλεια δυνάμεως.

Προηγουμένως, δεν εί-
χαν έπιτύχει οι δοκιμές
του μίγματος νερού-άλ-
κοόλ, γιατί απλούστατα
οι βενζίνες ήταν τότε
μικροτέρας περιεκτικότη-
τος σε οκτάνιον κι' οι
μηχανές δεν ανεπτύσαν
μεγάλη πίεσι. Στα νέα
δμως αεροπλάνα, και
στα νέα αυτοκίνητα ά-
κόμη, χρειάζεται να ύ-
πάρχη ένα ειδικό μπου-
τζίνο εξάρτημα του μο-
τέρ για την εισαγωγή
αυτού του μίγματος.

Αυτό έπιτρέπει να δο-
θθ περισσότερη «άδανς»
(προσνάφεσις) στο μο-
τέρ, ώστε να έπιτύχουν

νεται μεγαλύτερη ταχύτης με μικρότερη κατανάλωσι καυσί-
μου ύλης. Όταν το αυτοκίνητο τρέχει σε ίσιο δρόμο με τα-
χύτητα 70 ή 80 χιλιομέτρων, δεν χρειάζεται αυτό το μίγμα.
Σ' έναν ανήφορο όμως, το μοτέρ μπορεί ν' άρχισι να «χτυ-
πά» και τότε η εισαγωγή νερού και αλκοόλ ίσοδυναμεί με
καλύτερη της ποιότητας και της απόδοσης της βενζίνης.
Το αυτοκίνητο τρέχει τότε με μεγαλύτερη άνεσι και χωρίς
«χτυπήματα».

Η σύνθεσις του μίγμα-
τος εξαρτάται απ' την πίεσι που άνα-
πτύσσει το μοτέρ. Όσο δηλαδή αύξά-
νει η πίεσις αυτή, τόσο περισσότερο
άλκοόλ πρέπει να περιέχει το μίγμα.

Συνήθως η αναλογία είναι 15% νερό και
85% αλκοόλ. Άκόμη προτιμώτερο είναι
να μη χρησιμοποιήται απλό αλκοόλ,
αλλά άνακατεμένο σε ίσες ποσότητες
με «ευνόπνευμα» (μεθυλική αλκοόλη).
Κυρίως το αλκοόλ, κι' όχι τόσο το
νερό, είναι εκείνο που ψύχει το μοτέρ
κι' έμποδίζει το «χτύπημα».

Το αλκοόλ καίγεται μέσα
στον κύλινδρο, όπως κι' η βεν-
ζίνη. Όσο για το νερό, εξατ-
μίζεται άστραπιαία, κι' οι ά-

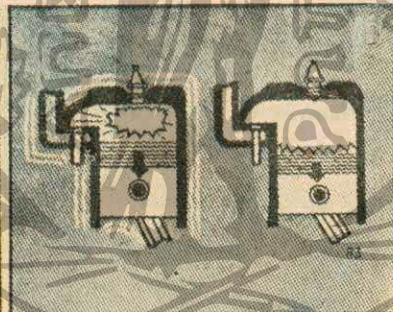
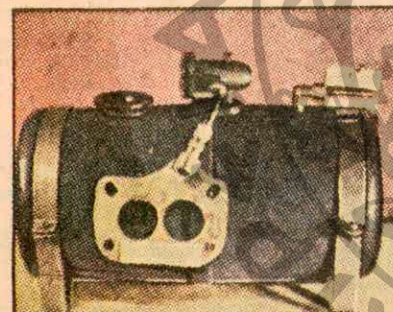
Θα ήταν βέβαια εξαιρετικά εύχρηστο να καταργηθθ ή βενζίνη
και να αντικατασταθθ με νεράκι της βρύσης! Όπως όποτε όμως
η βενζίνη καλλίτερεύει με την προσθήκη λίγου νερού...

τις του βγαίνουν απ' την εξάτμισι μαζί με τα αέρια της
καύσεως.

Ένα άλλο ωφέλιμο αποτέλεσμα του μίγματος είναι ότι
καθαρίζει τον κύλινδρο, διαλύοντας και παρασύροντας ένα
μεγάλο μέρος της καπνιάς που κολλάει πάντα στην κορυ-
φή του.

Το μίγμα αλκοόλ-νερού είναι πολύ πτητικό, και συνεπώς
το δοχείο που το περιέχει, πρέπει να βρασκετάι έγκρατεπ-
μένο σ' ένα μέρος που να μη θερμαίνεται απ' τη μηχανή.

Πριν τελειώσουμε, πρέπει να πούμε δυο λόγια και για τις
δοκιμές που έγιναν άλλοτε στην Έλλάδα για τη χρησιμοποί-
ση αλκοόλ αντί βενζίνης στα μοτέρ των αυτοκινήτων. Τα πει-
ράματα αυτά είχαν μεγάλη σημασία για την Έλλάδα, όπου
μπορεί να εξαχθ άφθονο αλκοόλ από έγχωρια πρώτη ύλη, τη
σταφίδα, χωρίς να εξαγεται πολύτιμο συνάλλαγμα στο εξω-
τερικό. Ωστόσο, ο πολυς κόσμος δεν έμαθε ποτέ τα άποτε-
λέσματα. Γιατί άρα
γες; Ήταν άπολύτως ά-
προνοητικό! Δεν ή-
ταν δυνατόν να τροπο-
ποιηθών τα μοτέρ έ-
τσι ώστε να γίνουν κα-
τάλληλα να καταναλί-
σκουν αλκοόλ! Η ύπ-
τιος πρέπει να πιστέ-
ψουμε τη διάδοσι ότι
έπενεβησαν ισχυρότα-
τοι όργανισμοί με τε-
ράστια συμφέροντα,
σχετικά με την κατα-
ναλωσι βενζίνης, και
φρόντισαν ν' άποσιω-
πήθ το ζήτημα! Κα-
νεις ίσως δεν θα μάθθ
ποτέ τα παρασκήνια
αυτής της ιστορίας.

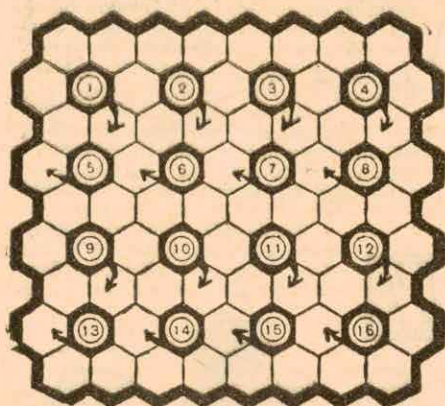

Άριστερά: Το ειδικόν εξάρτημα, προσαρμοσμένο σ' ένα κοινό κύλινδρο αυ-
τοκινήτου. Δεξιά: Στο πρώτο σχήμα, η εισαγωγή του μίγματος νερού-άλκοόλ
προκαλεί την δυσκολότερη έκρηξη, και προλαμβάνει την πρώρη έκρηξη που συμβαίνει
στο δεύτερο σχήμα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο

Γύρω από τον κάθε άσπιο του σκεδίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη των έξι γραμμάτων, ανταποκρινόμενη στην ένηψη, που σας δίνουμε κατωτέρω. Θ' αρχίσετε πάντα από το σημείο, όπου

Βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήσετε την κατεύθυνση, που δείχνει αυτό.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Δεν λείπει από τα οικόσημα και τα έθνη εμβλήματα.
- 2) Ανασπινόμενο αυτο.
- 3) Επώνυμο στην πατρίδα (δραγ.)
- 4) Συνήθως δεν θεραπεύεται το δόντι στη ρίζα του οποίου θα σχηματιστεί.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 5) Βυθός.
- 6) Ο γάμος αυτός ένώνει δυο ξετεροδόλους.
- 7) Μέτρον βάρος για μεγάλες πόσότητες.
- 8) Κατά την διάδοικα της νύχτας.

Γ' ΣΕΙΡΑ

- 9) Βουνό της Αττικής.
- 10) Απαραιτήτοι σε πολλά παιγνίδια.
- 11) Διαφορετικοί.
- 12) Είναι χαρούμενος.

Δ' ΣΕΙΡΑ

- 13) Έθνικός ευαγγέτης.
- 14) Μπαχαρικό (καθαρ.).
- 15) Συγκρατάμετα μεταξύ των δέκα πρώτων.
- 16) Γρήγορα.

ΣΤ. ΣΤΑΗΣ

Απρόοπτο

Θα ξέρετε, βέβαια, ότι το κόκκινο γράμμα βγαίνει μαύρο στις φωτογραφίες. Πώς μπορείτε όμως να γράψετε κόκκινα με μαύρο μελάνι;

Άλυσίδα λέξεων

1	N
2	N
3	N
4	N
5	N
6	N
7	N
8	N
9	N
10	N
11	N
12	N
13	N

- 7) Πολλές φορές είναι... αγύριστα.
- 8) Βενετσιάνικος «δρόμος».
- 9) Πρώτη ύλη για καλοκαιρινά υφάσματα.

10) Αφορούν το όργανο μιας των αισθήσεων μας (αυδ.).
11) Δοχείο νερού και κρασιού.
12) Τεντώνω (καθ.).
13) Τα παίρνουμε από την αγορά, Γ. ΣΠ.

Οι τέσσερες Αμερικανοί

Τέσσερες Αμερικανοί, ο Τάπτον, ο Τίπτον, ο Τόπτον κι ο Τούπτον, ζούσαν κι' εργαζόταν σε τέσσερες πόλεις, που είχαν επίσης τα τέσσερα αυτά ονόματα. Κανείς δεν κατοικούσε ούτε εργαζόταν σε πόλη ομώνυμής του. Και κανείς από αυτούς δεν κατοικούσε στην ίδια πόλη με άλλον, ούτε κι' εργαζόταν δυο από αυτούς στην ίδια πόλη. Ο Τάπτον ζούσε εκεί που εργαζόταν ο Τούπτον, εργαζόταν δε εκεί που κατοικούσε ο Τάπτον, δηλαδή όχι στην πόλη Τάπτον. Ο Τούπτον δεν κατοικούσε ούτε εργαζόταν στο Τίπτον. Μόνον ένας από όλους εργαζόταν στην ίδια πόλη όπου κατοικούσε. Πού κατοικούσε και πού εργαζόταν ο καθένας;

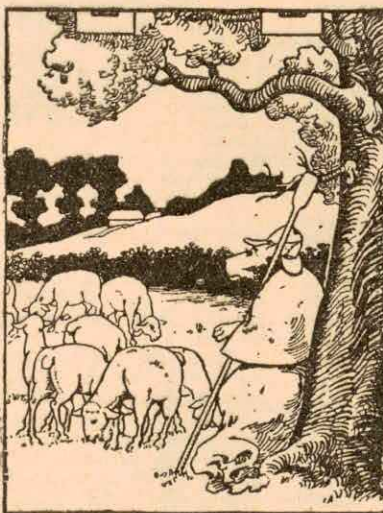
Σωστό — Λάθος

- 1) Απ' τις δυο λέξεις «Σωστό-Λάθος», που ακολουθούν καθεμιά από τις έξι φράσεις, διαγράψετε όποιον δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα:
1) Το Σαντιάγο είναι πρωτεύουσα της Αργεντινής, ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) Ο θυρεοειδής αδέν βρίσκεται στην κοιλιά, ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) Τα λευκά αίμοσφαίρια είναι πολύ λιγότερα από τα ερυθρά, ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Η μάχη

Σε μια μεσαιωνική μάχη μεταξύ Αγγλων και Γάλλων έλασαν μέρος εν όλω 30.000 άντρες. Ένα αγγλικό χωρικό της εποχής αναβίβει στο διπλάσιο τον πραγματικό αριθμό των Γάλλων, ούτως ώστε να φαίνεται ότι οι πιθανότητες νίκης ήταν 3 προς 1 κατά των Αγγλων. Ποσοί ήταν πραγματικά οι Αγγλοι και οι Γάλλοι;

Μαγική εικόνα

Βλέποντας το λύκο νύχεται, ο βοσκός τ'όβαλε στα πόδια. Και ο λύκος για να πλησιάσει τα πρόβατα χωρίς να τα τρομάξει φόρεσε την κάπα, και τα καπέλλα, που ο βοσκός εγκατέλειψε πάνω στη φυγή του. Μήπως μπορείτε ν' ανακαλύψετε τον λιποτάκτη;

Μπλεγμένες παροιμίες

- Θα βρείτε παρακάτω τρεις γνωστάτες παροιμίες, αλλά με τις λέξεις τους μπλεγμένες μεταξύ τους. Δεν είναι δύσκολο να τις βάλετε στη σωστή τους σειρά:
1) Δεν φτάνει τα δα κομμάτια να κάνει ή αλεπού.
2) Με το έσοι τρώγεται το μέλι κι' όχι με το ψωμί.
3) Φυλάει όποιος έχει τα μισά του τα ρούχα.

Τρεις ημέρες

Μπορείτε ν' αναφέρετε τρεις ημέρες της βδομάδας κατά συνέχεια, χωρίς να ονομάσετε τη Δευτέρα, την Τετάρτη ή το Σάββατο;

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ και τα τέρατα του βυθού

Οι περιπέτειες ενός δύτευ στην Άλσκα

Τα 70% των σολωμών, που καταναλώνονται κονσερβαρισμένοι σ' όλο τον κόσμο, συλλαμβάνονται με ειδικές παγίδες, στημένες κατά μήκος των ακτών της Άλσκας. Οι παγίδες αυτές, εξημένα φτιαγμένες με λεπτό δικτυωτό σύρμα, μοιάζουν αρκετά με τεράστιες φάκες για ποντικούς. Ένας φράχτης από τα ίδια δικτυωτά ξεκινάει από την παραλία και προχωρεί περί τα 1000 μέτρα μέσα, στη θάλασσα, στερεωμένος σε πασσάλους. Τα ψάρια τον συναντούν εμπρός τους κι' αλλάζουν αναγκαστικά δρόμο, για να καταλήξουν μέσα στην παγίδα, από όπου τα ανασύρουν οι ψαράδες με τεράστια δίχτυα, ικανά να τραβήξουν έξω 6.000 μεγάλα ψάρια μαζί.

Εκτός όμως από τους σολωμούς μπαίνουν στις παγίδες και καρχαρίες, για να χορτάσουν εκεί όπου βρίσκουν ψάρια μαζεμένα. Τόσο αυτά τα τέρατα, όσο κι' οι περαστικές φάλαινες, καταστρέφουν το συρματόπλεγμα, ανοίγοντάς του μεγάλες τρύπες από όπου μπορεί να ξεφύγουν οι σολωμοί. Υπάρχουν λοιπόν ειδικοί δύτες, που επιθεωρούν κάθε τόσο τις παγίδες και τις επισκευάζουν, εργαζόμενοι σε βάθος από 10 ως 30 μέτρων.

Ένας τέτοιος δύτες διηγείται τις περιπέτειές του, σε μια αφήγηση που δημοσιεύθηκε τελευταίως σ' ένα αμερικανικό περιοδικό.

Κάποτε, είχε υπήξει μια παγίδα, για επιθεώρησι, κι' είχε προχωρήσει ως το βάθος της. Ξαφνικά, έπαψε ν' ακούω από πάνω του το ρυθμικό κρότο της αντλίας που τον τροφοδοτούσε με αέρα. Και τον είδοιτο να με το τηλέφωνο του σκαφάνδρου από το πλοίο ότι το μηχανήμα είχε χαλάσει κι' ότι έπρεπε ν' ανέβη άμέσως στην επιφάνεια.

Με μια απότομη όμως κίνηση που έκαμε ο δύτες, μπλέχτηκαν τα πόδια του στα σύρματα της παγίδος! Είδε κι' έπαψε ασόττω να τα ελευθερώσει. Στο μεταξύ, ένοιωσε το τρομερό συναίσθημα της άρνης άσφυξίας του. Άνοιγε το στόμα του, όσο μπορούσε, αγωνιζόταν του κάκου για να γεμίσει τους πνεύμονές του. Συγχρόνως προσπαθούσε να καταπνίξει τον πανικό που τον κυριεύει... Τέλος, ελευθερώθηκε από τα σύρματα και τηλεφώνησε στους συντρόφους του να τον τραβήξουν άπάνω, μισοπεθαμένος...

Σ' άλλη περίπτωση, τον έστειλαν στο βυθό για να πιάσει έναν καρχαρία, μήκους 10 μέτρων, που τριγύριζε εκεί γύρω. Όταν ο δύτες είδε ξαφνικά το τέρας, βρισκόταν μέσα στην παγίδα, κάτω από την κοιλιά του, τόσο κοντά ώστε θα μπορούσε να το αγγίξει με το χέρι του... Ο καρχαρίας έμενε ακίνητος, χορτασμένος, προφανώς. Ο δύτες περίμενε λίγο, ώσπου να περάσει η πρώτη του συγκίνηση. Ύστερα, με προφυλακτικές κινήσεις, πέρασε γύρω από την ουρά του καρχαρία τη θηλειά ενός γερού καραδοσκοίνου.

Άμέσως το κήτος τινάχτηκε κι' άρχισε να στριφογυρίζει σαν δαιμονισμένο. Ήταν θαύμα πώς απέφυγε ο δύτες τα χτυπήματα της ουράς του. Προσευχόταν μέσα από την καρδιά του να μη χτυπήσει το σωλήνα του αερισμού του, γιατί θα ξεκολλούσε από την περικεφαλαία του, και τότε θα-ταν χαμένος!

Λένε κάποτε για τη ζωή του ανθρώπου, πως «κρέμεται σε μια κλωστή». Αυτό λοιπόν αληθεύει στην κυριολεξία με τους δύτες. Η «κλωστή» είναι ο σωλήνας του αερισμού...

Ευτυχώς, ο δύτες απέφυγε το φοβερό κίνδυνο. Οι άλλοι τραβήξαν άπάνω το τέρας μ' ένα βίντσι, κι' όταν βγήκε στην επιφάνεια, παλευνόντας άγρια για να ξεφύγει, το σκότωσαν αδειάζοντας στη ραχοκοκαλιά του όλες τις σφαίρες ενός επαναληπτικού όπλου.

Όχι λιγότερο επικίνδυνος για τους δύτες, είναι κι' ο θαλασσιος λέων, είδος φώκιας, που καταστρέφει κι' αυτός τις παγίδες. Φτάνει σε μήκος 5 μέτρων και βάρος 1 τόννου. Μπορεί δε να κόψει με τα γέρα του δόντια το σωλήνα του αερισμού, έτσι για παίχινά!

Για να τον τρέψουν σε φυγή, οι δύτες χρησιμοποιούν συχνά ένα τέχνασμα, που επιτυγχάνει επιτυχία και με τους καρχαρίες: Βγάζουν δηλαδή από την περικεφαλαία τους άφθονες μπουρμπούλες προς το μέρος του! Το ζώο φοβάται τότε κι' απομακρύνεται.

Στη χώρα των ξεχασμένων

Το παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' ένα καιρό σ' ένα μακρινό μέρος ζούσαν με τους γονείς τους δυο παιδιά. Ο Γιακουμής κι' η Παυλίνα.

Ο Γιακουμής ήταν ένα καλόκαρδο παιδί κι' αγαπούσε πολύ την αδελφούλα του.

Μια μέρα αρρώστησε βαρεια ή Παυλίνα κι' οι γονείς του τον έστειλαν στην πόλη, που ήταν κοντά, να πάρη φάρμακα για την αδελφούλα του.

Στο δρόμο που πήγαινε ο Γιακουμής συνάντησε ένα παλιό του φίλο, που τον παρέσυρε στο δάσος για φωλιές. Ξέχασε τα φάρμακα και το θράδυ γύρισε σπίτι ντροπισσμένος και χώθηκε κρυφά στο κρεβάτι του.

Σιγά-σιγά τον πήρε ο ύπνος. Κι' έξαφνα δρέθηκε σ' έναν περιεργο τόπο, που πρώτη φορά τον έβλεπε. Κιτάξε γύρω του και είδε πως βρισκόταν σ' ένα σπίτι χωρίς νταβάνι. Η βροχή έπεφτε πάνω στο κρεβάτι του. Λίγο πιο πέρα, στη γωνιά, καθόταν μια γρηούλα.

—Κουρούλα μου, της λέει ο Γιακουμής, θάχης την καλυσουνά με μου πής το όνομα σου και που βρισκόμαι;

—Το όνομά μου... μπά! Νά, τώρα το θυμόμουν και το ξεχάσα, αποκρίθηκε η γρηά. Βρίσκεσαι όμως στη χώρα των Ξεχασμένων... αυτό, το ξέρω πολύ καλά. —Πώς λοιπόν να-σε λέω; τη ρώτησε ο Γιακουμής.

—Ω! λέγε με 'Αράχνη. Καλό είναι αυτό το όνομα ως που να το ξεχάσεις, Κωστάκη μου.

—Δεν με λένε Κωστάκη... με λένε Γιακουμή.

—Α, νά. Θα προσπαθήσω να το θυμάμαι. Θωμά δεν είπες πως σε λένε;

—Όχι, δεν είπα τέτοιο όνομα, της φώναξε ο Γιακουμής θυμωμένος.

—Μη φωνάζεις, του είπε η 'Αράχνη. Θέλεις να φας τίποτε;

—Νά, θα ήθελα λίγη σοκολάτα.

—Άμέσως. Έχω ωραία φωτιά εδώ, δηλαδή... θα έιχα. Ξέχασα μονάχα ν' ανάψω τα φρύγανα!

Ο Γιακουμής κύταξε τον ουρανό. Είχε πάψει η βροχή.

—Γιατί δεν έβαλες κεραμίδια στο σπίτι σου; ρώτησε τη γρηούλα.

—Θα τα ξεχάσαν οι χτίστες, του αποκρίθηκε εκείνη. Ξέχασα κι' εγώ να τους το πω. Πάρε τώρα τη σοκολάτα σου.

—Μά... αυτή είναι κρύα! φώναξε ο Γιακουμής.

—Καλά λές... ξεχάσα να τη θράσω.

—Στάσου!... Στάσου! Το φλυτζάνι δεν έχει σοκολάτα, παρά νεράκι θολό!

—Καλά λές... ξεχάσα να ρίξω σοκολάτα!

Ο Γιακουμής άρχισε τότε να κλαίει. Πονούσε το κορμί του, ήταν αρρωστος.

—Μην κλαίς... Κωστάκη μου. Νά, έρχονται δι' ο γιατροί να σε δούν.

Σε λίγο μπήκαν δυο γιατροί μέσα στο σπίτι, κι' ο ένας ρώτησε την 'Αράχνη αν ήταν καλύτερα.

—Μου φαίνεται πως είμαι, είπε η γρηά.

—Πήρες το γιατρικό σου;

—Δεν θυμάμαι.

Σε λίγο οι γιατροί έφυγαν. Ο Γιακουμής, όταν έφυγαν οι γιατροί, έβαλε ιγάλι τα κλάματα.

—Γιατί κλαίς... Θωμά μου; ρώτησε η γρηά.

Κουκουρίκο, κουκουρίκο!

Το ποιηματάκι σας

Κάθε αύρη όπου φωτάει μόλις φέγγει ο ουρανός από τον ύπνο του ξυπνάει και φωνάζει ο πετεινός: «Κουκουρίκο, κουκουρίκο! Νίκο, σήκω! σήκω, Νίκο!»

Μα ο Νίκος μας γυρίζει από την άλλη την πλευρά και τον ύπνο ξαναρχίζει, κι' ως του λένε καθαρά: «Κουκουρίκο, κουκουρίκο! Νίκο, σήκω! σήκω, Νίκο!»

—«Όταν πάλι θα φωνάξω παρευθές θα σηκωθείς, και προτού καλά χαράξη θα ντυθείς και θα πλυθείς. Και ο πετεινός ξανά, του φωνάζει: «Κουκουρίκο! Νίκο, σήκω! σήκω, Νίκο!»

«Μόνον μια φορά ακόμα, τότε δά στ' αληθινά θα τ' αφήσω πιά το στρώμα». Και ο πετεινός ξανά, του φωνάζει: «Κουκουρίκο! Νίκο, σήκω! σήκω, Νίκο!»

Έτσι πάντα μωρουρίζει νυσταγμένος το πουρνό κι' ο σκληρός ξελαργυρίζει τον φτωχό τον πετεινό να του κρῆξη: «Κουκουρίκο! Νίκο, σήκω! σήκω, Νίκο!»

Ός που να βρή τον φίλο ο μπαμπάς καμιά φορά, και τον πιάσει με το ξύλο τον μικρό τον υπναρά: «Σαν δεν θές με κουκουρίκο, με το ξύλο σήκω, Νίκο!»

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

γρηά.

—Δεν σου είπα πως δεν με λένε Θωμά; φώναξε άγρια ο Γιακουμής.

—Αλήθεια, ξεχάσα το όνομά σου! Μα γιατί κλαίς;

—Μά... εγώ είμαι αρρωστος κι' ενόμιζα πως οι γιατροί ήρθαν να δούν έμένα!

—Αλήθεια λές! φώναξε η γρηά. Έπρεπε να το θυμηθώ να το πω στους γιατρούς, αλλά το ξεχάσα. Τρέχω να τους φωνάξω.

Η 'Αράχνη έτρεξε έξω. Σαν γύρισε, είπε του Γιακουμή, ότι οι άνθρωποι είχαν ξεχάσει τα στίπια των γιατρών και δεν τους βρήκε.

—Πρέπει να ξέρης, μικρέ μου. Ξανάπε, ότι βρισκόμαστε στη Χώρα των Ξεχασμένων.

Τότε ο Γιακουμής έκλαψε πικρά.

—Θέλω να πάω σπίτι μου. Θα πεθάνω εδώ! Θέλω να πάω σπίτι μου! Δεν θα το ξανακάνω! φώναξε.

Μόλις είπε αυτά τα λόγια ξύπνησε, για τι όλα όσα είδε ήταν ένα κακό όνειρο. Γλαί του στεκόταν η μητέρα του.

—Μαμά μου, φώναξε, συγχώρησέ με. Τότε πιά δεν θα ξεχάσω να πάω εκεί που με στέλνεις. Ο Θεός μουστείλε ένα φοβερό όνειρο για να με τιμωρήσει!

Η μητέρα του του χαμόγελασε γλυκά και τον χαίδεψε.

—Ήσυχασε, του είπε, η αδελφούλα σου, είναι καλύτερα.

—Μανούλα μου, δεν θα το ξανακάνω ποτέ! φώναξε πάλι ο Γιακουμής. Θα είμαι πρόνιμο και υπάκουος παιδί!

Κι' από τότε ο Γιακουμής έκοψε την κακή του συνήθεια να ξεχνάει το καθήκον του.

Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ιστοριούλα σας

Μεσημέρι. Ο μικρός Μίμης γυρίζει από το σχολείο με κατεδασμένα μούτρα. Όταν φτάνει στο σπίτι, το ύφος του γίνεται πιο περίλυπο. Σφίγγει ώστόσο το κουράγιο του, ανεβαίνει επάνω και μπαίνει στην τραπεζαρία.

Εκεί βρίσκεται μπροστά στο μπαμπά του, που του λέει:

—Καλώς το Μίμη. Γιατί είσαι έτσι κατσούφης;

—Τώρα μόλις σχόλασα, μπαμπά, κι' είμαι χαλισμένος από τα μαθήματα.

Ο μπαμπάς του σκύβει και τον γαί-δεύει.

Ο Μίμης τον κυττάζει λοξά και τον ρωτάει απότομα:

—Δεν μου λές, μπαμπά, μπορείς να δάλης την υπογραφή σου με κλειστά τα μάτια;

—Και βέβαια, μπορώ.

—Κλείσε λοιπόν, τα μάτια σου και υπογράψε τον έλεγχο μου!

MIKY — ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Στο Ζάππειο μια κυρία βλέπει ένα κοριτσάκι να γυρίζει κλαίγοντας:

—Γιατί μικρούλα μου, κλαίς; Χάθηκες;

—Ω! όχι εγώ, απαντάει η μικρούλα. Η μαμά μου χάθηκε και δεν ξέρω πού είναι!

Ο μικρός Γιώργος βλέπει το σκυλί τους, τον Άζωρα να δαγκώνει παίζοντας τα παπούτσια του μπαμπά του.

—Μπαμπά, δώδε τον Άζωρ! φωνάζει.

—Γιατί, παιδί μου;

—Γιατί θα φάει τις φώλες των παπουτσιών σου και θα φοφήσει! Έτσι μου είπε η μαμά σήμερα πως τα σκυλιά ψοφούν όταν φάνε φώλες!...

—Έχετε την καλωσύνη να μου δώσετε το βέλος μου;...

«ΚΟΡΟΝΑΪΪΣΟΝ» και Γκέρντον Ρίτσαρντς

Ένας αναβάτης που
κέρδισε 4.000 νίκες

Ο «Αγγλος φίλαθλος κ. Ρίτς, του οποίου η συμβολή στην εξέλιξη των Ιπποδρομιών στην Ελλάδα εκτιμάται από όλους τους λάτρεις του ευνουχισμού αυτού αθλήματος, κατώτατος ύψους από υπεράνθρωπους προπονητές να επιτύχουν την αναδιοργάνωση του «Ελληνικού» Ιπποδρόμου. Οι φανατικοί θασάδες των Ιπποδρομιών θα έχουν έτσι την ευκαιρία να παρακολουθήσουν και πάλιν, ύστερα από τόσα χρόνια δραματικών τερατισμών αλόγων, επίκαιρους αγώνες στις στροφές για την πρωτοπορεία, άσπρασιες εκκινήσεις, απίθανες νίκες και επιβλητικές κατακτήσεις πρωτείων.

Ο «Θησαυρός», που ενδιαφέρεται για όλα γενικά τα αθλήματα, θα δίνει κάθε τόσο και Ιπποδρομικά θέματα, αρχίζοντας από σήμερα με την Ιστορία ενός περιφημού «αλόγου» του «ΚοροναΪΪσον» και ενός διάσημου τζοκεύ, του Γκέρντον Ρίτσαρντς.

Η Ιστορία της φορβάδας «ΚοροναΪΪσον» είναι πράγματι πολύ ενδιαφέρουσα. Ο ιδιοκτήτης της Μαρόζελ Μπουσσάκ θεωρείται σήμερα ως ο πλουσιώτερος Γάλλος. Την περιουσία του τη δημιούργησε με το εμπόριο Βαυβακίου κι έχει την εκκεντρικότητα να μη δίνει ποτέ συνεντεύξεις στους δημοσιογράφους. Πάντα ετοιμάζει νέες εκπλήξεις στους σταύλους του, για να τις παρουσιάσει στους Μεγάλους Ιππικούς Αγώνες.

Ένας ειδικός των σταύλων του Μπουσσάκ τον ρώτησε τε-

λευταία, τί πιθανότητες έχει το «ΚοροναΪΪσον» αν λάβει μέρος στις Ιπποδρομίες της Αμερικής. Ο Μπουσσάκ δεν δίστασε να απαντήσει, πως τ' αλόγο του είναι σήμερα απίτητο. Τόση πεποίθηση έχει σ' αυτό! Συμπλήρωσε μάλιστα λέγοντας πως «θ' αγωνιστή με τους τεταρτέσις Ιππους».

Η γενεολογία του «ΚοροναΪΪσον» έχει ως εξής: «Ντέμπελ», ο πατέρας του ΚοροναΪΪσον, είναι υιός του πεπρωμένου «Τουρμπιγιόν» και της «Λόικα». Η «Εσμεράλδα» ή μητέρα του, είναι επίσης κόρη του «Τουρμπιγιόν» και της «Λί». Έσπερανς.

Ο Μπουσσάκ επεδίωξε αυτή τη διασταύρωση, γιατί είχε μεγάλη εμπιστοσύνη και έκτιμηση στην αξία του «Τουρμπιγιόν». Το πείραμά του αυτό για τη δημιουργία του «ΚοροναΪΪσον» συζητήθηκε εύρυστα απ' τους ειδικούς και πολλοί το σχολίασαν με δυσμένεια. Τ' αποτελέσματα όμως των αγώνων στους οποίους έλαβε μέρος το «ΚοροναΪΪσον» τους διέπνευσαν παταγωδώς. «Ετσι ο Μπουσσάκ θριαμβεύει!»

Το «ΚοροναΪΪσον» γεννήθηκε το 1946. Είναι μία ρούσα στο χρώμα φοράδα με πολύ καλές γραμμές.

Στους έννέα, άγινες, που έλαβε μέρος, κέρδισε 34.000.000 γαλλικά φράγκα, που αποτελεί εύωπακό ρεκόρ. Στο συνολικό αυτό πείραμα των τριάντα αγώνων έκατομμύρια γαλλικών φράγκων περιλαμβάνεται βέβαια και το τελευταίο βραβείο της «Αΐδας του Θριάμβου» των 28.000.000 φράγκων, που είναι η πλουσιότερη κούρα στην Ιστορία των Ευρωπαϊκών Ιπποδρομιών.

Το «ΚοροναΪΪσον» στις ενδιαφέρουσες αγγλικές Ιπποδρομίες του Έπσομ ήθελε δεύτερο, μετά το περίφημο «Μυσιδώρα» και στις Ιαπωνικές Ιπποδρομίες ήθελε πάλι δεύτερο μετά το «Σιάγκ».

Με τη νίκη του στην κούρα για το βραβείο της «Αΐδας του Θριάμβου» το «ΚοροναΪΪσον» πέρασε στην Ιστορία των Ιπποδρομιών

ως μία απ' τις περιφημότερες γαλλικές φοράδες. Οι Γάλλοι είδικο όμως νομίζουν πως υπάρχουν και άλλες φοράδες εξ ίσου διάσημες, όπως η «Μπαγκέρας», που φέτος κέρδισε τριπλή νίκη, το «Πρίντ Ντιάν», το «Εκράν Πρίντ Παρί» και το «Πρίντ Βερμύιν».

Το «ΚοροναΪΪσον» Ιππεύετο τόσο στις γαλλικές όσο και στις κούρες του εξωτερικού από τους περίφημους τζοκεύ του σταύλου Μπουσσάκ, τον Άγγλο Έλλιοτ και τον Γάλλο Ρουπέο Πόινσελ. Για το μεγάλο βραβείο της «Αΐδας του Θριάμβου» ο Άγγλος Έλλιοτ προτίμησε να Ιππεύσει το αλόγο «Ντέντα», του σταύλου Μπουσσάκ και αυτό. Ο Πόινσελ τότε αναγκαστικά Ιππεύσε το «ΚοροναΪΪσον» και νίκησε.

Ο Άγγλος τζοκεύ Γκέρντον Ρίτσαρντς είναι ένα φαινόμενο μοναδικό στην Ιστορία των Ιπποδρομιών του 20ου αιώνα. Έπαινε 4.000 νίκες και έγραψε με χρυσά γραμμάτια τ' όνομά του στην αθλητική Ιστορία.

Θα είναι επιτύχει από το 1949 το κατόρθωμα αυτό δηλώνει ο Ρίτσαρντς, αν δεν είναι πάθει ήλωση στις διεθνείς Ιπποδρομίες. Έτσι αναγκάσθηκε να άπονην επί τρείς βδομάδες. Η αναγκαστική αυτή άγνια του στερήθηκε ναυμονή τουλάχιστον μερικών μηνών για το ρεκόρ των 4.000 νικών.

Ο Ρίτσαρντς, άσος πραγματικός των Άγγλων τζοκεύ και ένας απ' τους καλύτερους του κόσμου, έχει πραγματοποιήσει, όπως είπαμε, μέσα σε 28 χρόνια 4.000 νίκες. Πρωτοπόρησε αλόγο σε κούρα το 1920. Το 1949 επέτυχε 261 νίκες. Είναι το δεύτερο καλύτερο ρεκόρ, που σημειώσε ποτέ Άγγλος τζοκεύ. Έννοείται πως το άνοτερο ρεκόρ το έχει ο ίδιος που τριετίας, όταν πραγματοποιήσει σε μία χρονιά 269 νίκες.

Η Ιπποδρομική Ιστορία έχει να αναφέρει παρόμοια κατορθώματα, σαν του μικροσκοπικού στο σώμα, αλλά γεροδεμένου Ρίτσαρντς που έχει ηλικία 46 ετών. Οι δημοσιογράφοι, κυνηγοί πάντα των αθλητικών διασημοτήτων, τον ρώτησαν τελευταία: «Ποιο είναι το μυστικό της επιτυχίας σου»;

— Υπόφα, απλούστατα, τυχερός. Ήταν η απάντησή. Το Ιππευτικό στυλ μου δεν διαφέρει απ' εκείνο των συναδέλφων μου. Άγαπώ τ' αλόγα και ώδηγησα πολλά απ' τα καλύτερα απ' αυτά. Έγω έχω ασκήσει σε πολλά Ιπποδρόμια βέβαια και απόγνωση άκακτη πείρα. Πάντως, όταν οδηγώ αλόγο στην κούρα, προσπαθώ πάντα να το κάνω να κερδίσει τον αγώνα. Αυτό είναι.

Όστόσο μάλιστα αυτός των Ιπποδρομικών στίδων φαίνεται πως ανήκει να γεννηθεί. Δεν δυσκολεύεται να τ' αναγνωρίσει και ο ίδιος:

— Παρ' όλα αυτά είμαι σήμερα 46 περίπου χρονών και βέβαια δεν είμαι τόσο νέος για αναβάτης. Λέει με αξιοθαύμαστη ειλικρίνεια. Θα εξακολουθώ όμως να οδηγώ μένους ότου καταλάβω πως ήλθε ο καιρός να αποχωρήσω. Αυτό θα συμβεί τη χρονιά, που θα σημειώσω τις μεγαλύτερες άποτυχίες. Αέσως όμως θα μεταπηδώ στον κλάδο των προπονητών.

Οι αγγλικές Ιπποδρομίες άογίζουν κάθε χρόνο στα μέσα Μαρτίου και τελειώνουν στα μέσα Νοεμβρίου. Μετά την Ιπποδρομική περίοδο του 1951 ο Ρίτσαρντς σκέπτεται να επισκεφθεί τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλολέξο

Α' ΣΕΙΡΑ

1) ΘΥΡΕΟΣ, 2) ΚΙΣΣΟΣ, 3) ΝΟΣΤΟΣ, 4) ΚΥΣΤΙΣ.

Β' ΣΕΙΡΑ

5) ΠΥΘΜΗΝ, 6) ΜΙΚΤΟΣ, 7) ΤΟΝΟΣ, 8) ΝΥΚΤΩΡ.

Γ' ΣΕΙΡΑ

9) ΠΑΡΝΗΣ, 10) ΠΕΣΣΟΙ, 11) ΑΝΙΣΟΙ, 12) ΧΑΪΡΩΝ.

Δ' ΣΕΙΡΑ

13) ΖΑΠΠΑΣ, 14) ΠΕΠΕΡΙ, 15) ΕΝΑΤΟΣ, 16) ΤΑΧΕΥΣ.

Απρόοπτο

Απλούστατα, γράφετε με μαύρο μελάνι τη λέξη «κόκκινος».

Αλυσίδα λέξεων

1) ΔΑΝΙΑ, 2) ΑΝΑΜΑ, 3) ΜΑΝΙΑ, 4) ΑΝΕΤΑ, 5) ΤΑΝΑΓΡΑ, 6) ΓΡΑΝΑΔΑ, 7) ΔΑΝΕΙΚΑ, 8) ΚΑΝΑΛΙ, 9) ΛΙΝΑΡΙ, 10) ΡΙΝΙΚΑ, 11) ΚΑΝΑΤΑ, 12) ΤΑΝΥΩ, 13) ΟΝΙΑ.

Οι τέσσερες Αμερικανοί

Ο Τάπτον κατοικούσε στο Τίπτον κι' εργαζόταν στο Τόπτον. Ο Τίπτον κατοικούσε κι' εργαζόταν στο Τόπτον. Ο Τόπτον κατοικούσε στο Τάπτον κι' εργαζόταν στο Τίπτον. Ο Τόπτον κατοικούσε στο Τάπτον κι' εργαζόταν στο Τάπτον.

Σωστό — Λάθος

1) Λάθος (της Χίλς). 2) Λάθος (στο Λαιμό). 3) Σωστό.

Η μάχη

Κατά το χρονικό, οι Γάλλοι ήταν 22.500 και οι Άγγλοι 7.500 (άναλογία 3 προς 1). Στην πραγματικότητα, οι πρώτοι ήταν 11.250 κι' οι δεύτεροι 18.750.

Μαγική εικόνα

Το κεφάλι του βοσκού στυμνίζεται ακριβώς πάνω από το κεφάλι του λύκου, αν κτυπάτε την εικόνα με Βάσι την άριστη πλευρά της.

Μπλεγμένες παροιμίες

1) "Όσα δεν φτάνει ή αλεπού τ' κάνει κρεμαστάκια.
2) Το ψωμί τρώγεται με το μέλι κι' όχι με το ξύδι.
3) Όποιος φυλάει τ' αούνα του έχει τ' αμύδα.

Τρεις ημέρες

Σήμερα, αύριο και μεθαύριο.

Η λύσις του 332 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΡΕΝΑΝ — ΑΝΑΤΑΣΙΣ — ΔΑ, 2) ΑΚΟΠΗ — ΑΜΥΝΑ — ΙΝ, 3) ΡΕΝΑ — ΑΡΕΤΗ — ΣΚΙ, 4) ΑΕΡΑ — ΙΤΑΜΟ — ΤΗΣ, 5) ΚΑΜΗΛΑ — ΑΝΕΜΩΝΗ, 6) ΠΛΗΣΙΣΤΙΑ — ΙΡΕΝ, 7) ΛΕΠΙΑ — ΔΙΣ — ΚΑΡ, 8) ΩΡΟΣ — ΧΗΜΙΚΟΣ — ΑΛ, 9) ΣΟΣ — ΚΑΜΑΤΟΣ — ΑΓΩ, 10) ΙΣ — ΓΑΝΩΣΙΣ — ΑΡΑΝ, 11) ΔΕΝ — ΝΙΣ — ΣΠΑΘΙ, 12) ΜΩΡΟ — ΑΙΜΑΤΩΔΗΣ, 13) ΑΛΑΜΑΝΑ — ΣΙΓΑΛΑ, 14) ΡΟΔΑΚΙΝΟ — ΣΑΓΗ, 15) ΕΧΩ — ΙΚΑΝΗ — ΝΟΤΑ, 16) ΝΟ — ΟΜΑΛΑ — ΝΟΜΟΣ, 17) ΑΣ — ΚΑΝΑΡΙΝΙ — ΑΣΗΜΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΡΑ — ΔΙΠΛΩΣΙΣ — ΑΡΕΝΑ, 2) ΕΚ — ΛΕΡΟΣ — ΛΟΧΟΣ, 3) ΝΟΡ — ΚΗΠΟΣ — ΜΑΔΟ, 4) ΑΠΕΛΑΣΙΣ — ΔΟΜΑ, 5) ΝΗΝΕΜΙΑ — ΚΕΡΑΚΙ, 6) ΑΡΗΣ — ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ, 7) ΑΛΤ — ΧΑΚ — ΑΝΑΜΑ, 8) ΝΑ — ΑΙΔΗΜΩΝ, 9) ΝΑΡ — ΑΜΑ — ΑΙΜΑΣΙΑ — ΗΑΙ, 10) ΤΥΡΙ — ΣΙΤΙΣΙΣ — ΑΝ, 11) ΑΝΕΤΑ — ΚΟΣ — ΜΙΣ, 12) ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ — ΑΓΑΝ, 13) ΗΜΕΡΑΣ — ΣΤΑΓΟΝΑ, 14) ΟΜΕΡ — ΑΠΟΛΑΤΟΣ, 15) ΣΤΩΝ — ΑΡΑΔΑ — ΑΜΗ, 16) ΔΙΚΗΝ — ΑΓΑΘΗ — ΟΜ, 17) ΑΝΙΣΗ — ΑΛΩΝΙΣΜΑ — ΣΙ.

Δέν δά χαθήγε

Πονευμένην άρρωστικήν Α. Φ. Κ.: Η άσιωπία πείσας, ή γενναίωστος ή ή μόρφωσις σας μου επιβάλλουν να είμαι ειλικρινής μαζί σας. Είσαθε πραγματικά θυμά της ερωτοπληξίας του νεαρού, που δεν φρόθηκε καθόλου καλά και που θέλει να προτιμήσει την άλλη ή μάλλον να υποκύψει στον έκδιασμο εκείνης. Έπειτα φοβούμαι ότι περισσότερο ένδοξισμο παρά βαθύ αίσθημα φαίνεται να είναι για σας. Αλλοίωτικά ώφειλε να σας δείξει όλον τον απαιτούμενο σεβασμό και την άγνη, που αξίζετε αληθινά. Έπρεπε να εκτιμήσει την εμπιστοσύνη που του δείξατε. Αλλά, αν αυτός ο κύριος δεν μετανοήσει για τη στάση του τότε σεις φαίνεται λογική και μη παρασυρθείτε από πόνον.

Κυτάδε αποκλειστικά τη δική σας ύγεια—έχω την αίσια να μη υπακούσετε σ' αυτό—και τότε, δεν άμφισβάλω, θα βοηθήσει έγκαιρα, που σας αξίζει αληθινά: Την άγνη, τη καρδιά της ζωής, πλάι σ' έναν άνδρωπο, που να σας νοιάζει. Χαρακτηριστικό σαν το δικό σας, αγαπητή μου φίλη, δεν νάνονται, όσο κι' αν ή κακία των ανθρώπων τους βραχνάσει, έστω κι' αν βράσκονται μόνοι στον κόσμο. Ο Θεός δεν άφινει κανέναν να χαθεί. Στιγμάτε τις ελπίδες σας μονάχα εκεί, κι' άσφα ή γρήγορα όλα θαθούν καλά. Σας το εύνομαι μ' όλη μου την καρδιά.

Δύο φίλες που σκέπτονται: Κάνετε πολύ καλά που δεν έχετε εμπιστοσύνη στις κολακείες των διαφόρων. Ένας γάμος από συνοικέσιο άποτελεί σταθερή έξασφάλισι της ζωής και μάλιστα αν πρόκειται για άνθρωπο σοβαρό, με κατανόησι κι' ευγένεια αίσθηματος. Αν όμως στο μεταξύ δοθή άνθρωπος και σας άγαπήσει, πρέπει πρώτα—πρώτα να ψυχολογήσετε τους σκοπούς του απέναντί σας. Όσο για τη φίλη σας, να σβύσει κάθε θυμωσι για τον νέο που τόσο οίκορά της ξεγέλασε.

Μ. Π. 113—Β: Του κάκου με άπασχολήσατε με το δωδεκάσέλιδο γράμμα σας, για να μου πείτε πράγματα, που δεν αξίζει να γίνεται λόγος. Αν ό νέος σας ήθελε θα σας το έλεγε και δεν θ' άφινε να περάσει τόσος καιρός. Αν έσεις τον συμπαθή, μιλήστε του για να σας έξηγηθή τί ήτπάει. Αν πάλι δεν σας δώση συγκεκριμένη άπάντησι, τότε σημαίνει ότι εκείνος διασκεδάει και σεις τρέφεσθε με όνειρα.

Ερωτευμένην τριόφονον: Απορώ με την επιμονή της υπέρτας σας να μη θέλη να σας νοιάσει και δημιουργεί μια κατάστασι επικίνδυνη για σας. Προκειμένου να... τρελάθητε ή να πάθετε τίποτε χειρότερο, κάντε το σταυρό σας και

Μ. Π. 113—Β: Του κάκου με άπασχολήσατε με το δωδεκάσέλιδο γράμμα σας, για να μου πείτε πράγματα, που δεν αξίζει να γίνεται λόγος. Αν ό νέος σας ήθελε θα σας το έλεγε και δεν θ' άφινε να περάσει τόσος καιρός. Αν έσεις τον συμπαθή, μιλήστε του για να σας έξηγηθή τί ήτπάει. Αν πάλι δεν σας δώση συγκεκριμένη άπάντησι, τότε σημαίνει ότι εκείνος διασκεδάει και σεις τρέφεσθε με όνειρα.

Ερωτευμένην τριόφονον: Απορώ με την επιμονή της υπέρτας σας να μη θέλη να σας νοιάσει και δημιουργεί μια κατάστασι επικίνδυνη για σας. Προκειμένου να... τρελάθητε ή να πάθετε τίποτε χειρότερο, κάντε το σταυρό σας και

Μ. Π. 113—Β: Του κάκου με άπασχολήσατε με το δωδεκάσέλιδο γράμμα σας, για να μου πείτε πράγματα, που δεν αξίζει να γίνεται λόγος. Αν ό νέος σας ήθελε θα σας το έλεγε και δεν θ' άφινε να περάσει τόσος καιρός. Αν έσεις τον συμπαθή, μιλήστε του για να σας έξηγηθή τί ήτπάει. Αν πάλι δεν σας δώση συγκεκριμένη άπάντησι, τότε σημαίνει ότι εκείνος διασκεδάει και σεις τρέφεσθε με όνειρα.

Ερωτευμένην τριόφονον: Απορώ με την επιμονή της υπέρτας σας να μη θέλη να σας νοιάσει και δημιουργεί μια κατάστασι επικίνδυνη για σας. Προκειμένου να... τρελάθητε ή να πάθετε τίποτε χειρότερο, κάντε το σταυρό σας και

Μ. Π. 113—Β: Του κάκου με άπασχολήσατε με το δωδεκάσέλιδο γράμμα σας, για να μου πείτε πράγματα, που δεν αξίζει να γίνεται λόγος. Αν ό νέος σας ήθελε θα σας το έλεγε και δεν θ' άφινε να περάσει τόσος καιρός. Αν έσεις τον συμπαθή, μιλήστε του για να σας έξηγηθή τί ήτπάει. Αν πάλι δεν σας δώση συγκεκριμένη άπάντησι, τότε σημαίνει ότι εκείνος διασκεδάει και σεις τρέφεσθε με όνειρα.

πάρτε την κοπέλλα χωρίς την έγκοισι της άστυχίας σας υπέρτας. Μονάχα μη βιασθήτε. Κανονίστε τις εύθνες, κοινωνικές και οικονομικές, και ένεργήστε με συνέσιν. Ποδ πάντων κυτάδε το ζήτημα της υπέρτας σας.

Αγαπώ έναν παντρεμένο Κ. Τ. Ψυχικό: Μά συγχωρήτε, τέτοια επιπολαιότητα κι' άφέλεια σε μία κοπέλλα της εποχής μας! Μπλεντήκατε μ' έναν έγγαμο και δεν καθίσατε να ρωτήσετε τον ένστον σας: Τι γυρεύετε μ' αυτόν; Είναι άξιωπότες και τίμιο αυτό που κάνετε; Λοιπόν, άφου με ρωτάτε, σας λέω, να τον περιφρονήσετε, χωρίς να του δώσετε έξηγήσεις. Και να συμμαζεύσετε, για να μην έναφουντώσι το σουσουρά, με τον άραβωνιστικό σας. Όλα αυτά, δεν έχουν καλό τέλος.

Μί νωα τής Κροήτης: Συμπονώ τη δύσκολη θέση σας. Η αλήθεια είναι, ότι με οικείες φορές το πείσμα, των γυνών είναι άκατανόητο. Άφου όμως τα πράγματα έφτασαν σε τόσο σοβαρό σημείο, μπορείτε να πάρετε το κορίτσι, χωρίς την άδεια τους, για να σας θέλουν κι' οι δικοί της. Μά πως θα τα βγάλετε πέσα με το οικονομικό πρόβλημα; Αυτό σας το λέω, έφ' όσον ή κοπέλλα είναι ακόμα... διασείσιμη. Γιατί, αν την άραβωνιάσουν με άλλον, τότε πρέπει να δεινθήτε το μοιραίο με ψυχραιμία χωρίς να την άδικήτε. Η θέσις ενός κοριτσιού, που έξατάται από τους γυνείς του, είναι πολύ λεπτή και διαφορετική από ενός νέου.

Γιάννην Αγιάννην: Έννηά όλοκληρα χρόνια αίσθημα, αγαπητή μου, δεν ξεγράφεται εύκολα, κι' ούτε μπορεί να σας συστήσω να ξεκαθαρίσετε σήμερα το φταγμό με καί καλό κορίτσι, που σας εμπιστεύθηκε, για να έλπιονε ότι το νόμο σας, αντί έντονη ληρών, με άλλη. Μά μη βιάζεσθε, άφου είσαθε και φαντάρος. Όταν τελειώσετε με το καλό το στατιστικό, θα έξηγησετε στους δικούς σας τί ύπαινον όσεις έχετε αναλαβεί απέναντι στη φτωχή «βασκαλίστα» Παροστήστε τα τότε και λίγο, τα γαϊκά. Έλπίζω, σαν μοναχοπαίδι που είσαθε, να μη σας γαλασσούν το χατίρι, άφου μάλιστα κι' ή νέα είναι καλή, αξία και σας άγαπάει τόσο.

Δ. Σ. ρ. ρ. 6. Καβαλάν: Συνκινητικό το θέμα και καλοσυνθεμένοι οι στίχοι σας. Στείλτε σε στρατιωτικό—πατριωτικό—περιοδικό το τραγούδι, γιατί έμεις δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άνογνωτων.

Γκρεμισμένα όνειρα: Αγαπητή μου, άφου τις επιπολαιές έρωτοτροπίες και μην εμπιστεύεσθε στα γλυκίσματα των νεαρών. Είναι επικίνδυνα.

Κάτι εν Κ. Α.: Γιατί μου γράφετε όλες αυτές τις άναίσιμες υπέρτας; Είσαθε τις άσιωπείες, έρωτοτροπίες της ζωής σας, έξ αίτίας των οποίων κινδυνεύει ή υπόληψις σας μ' όλο που δεν είσαθε «κακού θυράματος» ψυχή; Χαραμίζετε τα νεύρα σας σε ταπεινά υπερέματα, χωρίς ως τώρα να έχετε νοιώσει το άσθινό αίσθημα της άγάπης. Είναι κρίμα! Τώρα, σας συμβούλεω, να σταματήσετε τις Ιστορίες αυτές. Σας το εύνομαι και το έλπίζω για το καλό σας.

Ακριτά εν σ. υ. ν. ο. ρ. ν. μ. α.: Απορώ, που δεν μπορεί να άπάντησι με έρωτιστήν επιστολήν. Η δική σας άπάντησι, δεν έχει τέτοιαν άναγκήν. Γι' αυτό σας συμβούλεω, να μην εκτεθείτε με λόγια προς την κοπέλλα, έφ' όσον κι' έσεις κι' εκείνη δεν θα υποσέσετε να έπωμισθήτε τις ύπαινορές και τις εύθνες ενός γάμου. Προτι-

μώτερο, σαν τίμιος άνδρας, να χωρίσετε τώρα άμέσως, παρά να συνεχίσετε μία κατάσταση δίγλωσσου, που μπορεί να σας όδηγήσει σε πενιπτεία σκληρή... Μαργариτa: Η μου τή λήνη: Δεν είναι φοβερό, αγαπητή μου, που στην ηλικία σας δεν έχετε δοκιμάσει ακόμα αίσθημα έρωτικό. Γιατί όμως βιάζεσθε τόσο; Όσο κι' ή σειρά σας, Γιατί ό έρωτας είναι σαν την... Ιλαρά, που δεν άφινει κανένα άπορόβλητο!

Ασθενών τού έρωτα: Δεν μπορεί, δυστυχώς, να σας συμβούλεω τί πρέπει να κάνετε. Μά αυτά τα πράγματα είναι άσάφιστα. Όπως όποτε φαίνεται ευγενικός, μην εκφράζεσθε έγωιστικά, μην έχετε άξιώσεις, και σεβάσθητε την επιθυμητική της κοπέλλας.

Ανάμεσα σε δυό άγάπες: Προχωρήστε, αγαπητή μου, με θάρρος στο σκοπό του γάμου σας, χωρίς να υποκύψετε στον έγωισμό του πρώην μυστήριος σας. Αν σας άγαπήσει δεν θα άσινε 5 όλοκληρα χρόνια στη σιωπή—έστω κι' αν είναι αληθινές οι δικαιολογίες του. Γι' αυτό αν σας ένοχλήσει να του πείτε να σας άφήσει στο μέλλον ήσυχη, γιατί αλλοίως θα τα φανερώσετε στον μέλλοντα σύζυγό σας κι' εν άναγκή και στην άστυνομία.

Χωροφύλακα Γ. 1.: Που να έρω, φίλε μου, που όφειλετε ή σιωπή της αγαπημένης σας; Αλλά σεις, λόγω του έπαγωγέματός σας, δεν μπορείτε, από γέννησης ή συγγενείας, να μάθετε κάτι γι' αυτήν. Πάντως πρέπει να συνέλθετε και να μην άγωνιάτε έτσι, άφου μ' αυτό δεν βγαίνει τίποτε. Κι' αν «εγάθη» ή κοπέλλα είναι άπαράκλητο να γράψετε και σεις τό... μυαλό σας:

Πλην όμως ένν. κ. ρ. δ. 1. α. ν. Ζάκυνθον: Έγω την έντύπασι ότι σας άπάντησα στο προηγούμενο γράμμα σας. Το ό τι άσείτε, κάπως να ήθετε άπάντησιν στη στήλη αυτή δεν φταίω έγώ. Μ' έχουν κατακλύσει τα γράμματα φίλων άναγνωστών και άναγνωστών, που με άναγκάζουν ν' άπάντω με σειράν προτεραιότητας. Πάντως αυτά που γράφετε δεν στέκουν στη φύσι, ούτε στην άσιωπία σας. Μαθήτριά

σεις, δεν καταλαβαίνετε ότι αυτό είναι άποτροπιαστικό και σας παρασύρουν ήθικώς και διανοητικώς στον κατήφορο; ΕΡΗ

ΘΘ

Ο έρως μιας άρρωστης

Η Ζίλντα Κ.: Ένα ώραίο, έαυθό κορίτσι όπως μου περιγράφει ή ίδια τον έαυτό της, είναι άρρωστη εδώ κι' ένα χρόνο και βρίσκεται στο σανατόριο. Οι γιατροί δεν την έχουν άπελπίσει, εκείνη όμως βρίσκει ότι άδικα τυραννά τους γυνείς της γιατί δεν την ενδιαφέρει πια αν θα ζήσει ή θα πεθάνει. Και ποιος ό λόγος; Γιατί έχασε την άγάπη της.

Κι' όμως δεν είναι έτσι, όπως τα φαντάζεστε, μικρή μου Ζίλντα. Αν σας έγκατέλειπε εκείνος σ' αυτό δεν φταίτε έσεις για να τιμωρήσετε τον έαυτό σας. Ήταν ένας επιπολαίος και έδειξε ότι δεν ήταν έρωτευμένος στα σοβαρά μαζί σας, μόλις έμαθε ότι άρρωσταίσατε. Έναν τέτοιο άνθρωπο λοιπόν, σκοπεύατε να κάνετε σύζυγό σας; Ο Θεός σας προστατέψει και σας φανερώσει το χαρακτήρα του έγκαίριος. Ο Θεός πάλι θα σας κάνει γόνογα καλά, για να βοηθή τον άνθρωπο που αληθινά σας αξίζει.

Εν αν άπε λ π ι σ μ ε ν ο ν: Απο όσα μου γράφετε για την ιδιότητα σας ζωη, νομίζω ότι ή πείρα θα σας έχει διδάξει άρκετά ώστε να ψυχολογήσετε την κοπέλλα και να ξεκαρίώσετε αν τ' αίσθημα της είναι ειλικρινή απέναντί σας. Έγώ νομίζω πως είναι ειλικρινής και σας άγαπά χωρίς συσφόνον, για τους έξης λόγους: Είναι όραφή, φτωγή και πονεμένη από ένα σφάλμα για το οποίο δεν έσταινε αυτή. Τώρα αν άποτύνετε και στο πρώτο πείραμα τότε τί να σας πώ... Για έξετάστε, όμως λιγάκι και τον έαυτό σας: μήπως φταίει σε τίποτα;

Ερωτευμένην Μελαγχολικούλα: Πολύ καλά κάνετε να διακόψετε τις σνέσεις και ακόμα καλύτερα, που άρνηθήκατε ύστερα από τη συμπεριφορά του να τρέχετε μαζί του σε ραντεβού. Φροδύκατε, όπως πρέπει να φέρεται ένα τίμιο κορίτσι. Σας συμβούλεω να κρατήσετε την ίδια τακτική και αν έκείνος πραγματικά σας άγαπά

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Μέσα στο πλαίσιο των εορτών που γίνονται για τον πανηγυρισμό των 2.000 χρόνων του Παρισιού, ένας μεγάλος κοσμηματοπώλης της γαλλικής πρωτεύουσας παρουσιάζει μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες τελευταίες δημιουργίες του. Στη φωτογραφία μας, η Φαμπιέν, το περισσότερο μανεκέν της Γαλλίας, παρουσιάζει με αληθινή υπερόψη μερικά κομψοτεχνήματα, που αποδεικνύουν πως και στον κλάδο αυτό το Παρίσι κατέχει την πρωτεία.

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΑΠΟ ΤΟ «ΚΡΑΝ-ΠΡΙ» ΤΟΥ 1936
Ο Ίππος «Μπαγιάρντο» που κέρδισε το έπαθλο των 150.000 φράγκων, επί αποστάσεως 1.600 μ., με αναβάτην Τάκην Παπαδόπουλο.

κι' έχει καλό σκοπό θαρρώ στους γονείς σας να σας ζητήσω σε γάμο. Αν δεν τ'όχη τότε να σκεφθείτε την καρδιά σας και να σκεφθείτε πως αυτός ο νέος δεν είναι για σας. Ξεχάστε τον. 'Η μόνη πιθανόν να σας επιθυλάττη μια καλύτερη τύχη.

Μιάν ορφανούλα μ η τ έ ρ α : Μην απογοητευθείτε. Πολλές, πάρα πολλές έχουν το ίδιο παράπονο με το δικό σας. Οι άντρες τους τις παραμελούν, τις κλείνουν στο σπίτι, αδιαφορούν κλπ. 'Αφαισώθητε στο κοριτσάκι σας, που έχει ανάγκη από τις φροντίδες σας και τη μητρική στροφή και καθοδήγηση. Κι' όταν έχετε και άντρας σας σπίτι, προσπαθήστε να είστε καλή μαζί του δημιουργώντας μια ευχάριστη ατμόσφαιρα. Σ' αυτό θα σας βοηθήσουν τα παιχνίδια κι' οι ναυαρχές του παιδιού σας. Κι' όταν μένετε μόνοι ενδιαφερόμενη για τις δουλειές του, χωρίς να του δείχνετε μ' αυτό ότι η περιουσία, που διαγιγνίσεται είναι δική σας και φοβάστε πως θα την σπαταλήσει. Βρείτε την ευκαιρία πάνω σε μια συζήτηση να του δείξετε την εμπιστοσύνη σας. Όταν ένας άντρας βρήκε όλες αυτές τις αρετές στη γυναίκα του, στη μητέρα του, στην αδελφή του, να είστε βέβαια, πως οι φίλοι του δεν θα έχουν πια τη δύναμη να τον παρασύρουν για πολύ καιρό μακριά της.

Δόκιμο Ν. Σ.: 'Από όσα μου αναφέρατε για τη συμπεριφορά της κοπέλας απέναντί σας συμπεραίνω ότι καλύτερα είναι να την ξεχάσετε και να κυττάτε το μέλλον σας. Πού τ'όσον ώρα έχει σχεδιάσει. Γιατί η κοπέλα αυτή φέρνει πολύ επιπλοκή και δεν έχει συναισθήσει ενός σοβαρού δεσμού. 'Αφού από τώρα όσα λέγει ψεύματα και διασκεδάζει άλλοι κρυφά από σας, πως μπορείτε να της έχετε εμπιστοσύνη ότι θα σας μείνει πιστή και ως σύζυγος; Είπατε όμως πολύ νέος και να είπατε βέβαιος ότι οι ευκαιρίες δεν θα λείψουν. Θα γνωρίσετε μια σοβαρή κοπέλα, που πραγματικά θα σας κάνει ευτυχισμένο.

Μιάν κοπέλα που άγ ω ν ι α : Είπατε πολύ λογική και αξιοπρεπής. Αυτό δείχνει η στάση σας απέναντί του. Μά μη δειχθείτε ποτέ αυτό που σας προτείνει γιατί έτσι μόνο θα σας εκτιμήσει περισσότερο. 'Αρκεσθήτε στους άπλους, άγνωστους πελάτες σας. 'Όσον αφορά το ζήτημα του γάμου, μου φαίνεται περίεργο πως έπαισα από τόσο δελεαστικές προτάσεις, που του κάνατε για ένα άνετο μέλλον, δεν έσπευσε ακόμα να σας ζητήσει. Γι' αυτό έχω τη γνώμη να περιμένετε. 'Η υπέρτατα σας έχει απόλυτα δίκιο.

Νικολάου Ν. 'Αλεξάνδρου: 'Εχετε τόσα πολλά προτερήματα

και είπατε 20 χρονών. Κάνετε, λοιπόν, υπομονή και το κοριτσάκι, που θα σας καταλάβει, θα βρεθεί οπωσδήποτε, γιατί ένας νέος με την ψυχραιμία της δικής σας άρρεσει ιδιαίτερα στα καλά, ωριμά και φρόνιμα κορίτσια. Μην απογοητευθείτε τόσο εύκολα. Λάβετε υπ' όψη σας την εποχή μας και μη βιάζεστε συμπεράσματα. Δεν μπορεί ποτέ να έχετε γνωρίσει τόσο καλό, τη γυναίκα στην ηλικία σας. Τα κορίτσια που μας γράφουν, υπογράφουν με ψευδώνυμο, επομένως δεν θα μπορέσω να σας εξυπηρετήσω.

Μιγ α λ ά κ η ν, Χουρούπης: 'Εκάνετε άσχημα από την άποψη. Πούν της υπονοηθείτε γάμο, πριν πάτε σπίτι της, έπρεπε να έχετε ξεκαθαρίσει το ζήτημα και με τους γονείς σας. Τώρα δεν σας μένει άλλο από εκθέστε την κοπέλα τόσο πολύ και την κάνατε να βασίζεται στο λόγο ενός τιμίου νέου, να της πείτε να κάνει υπομονή, όποτε να ξεκαθαρίσετε τελικά την υπόθεσή. Και ν' αρχίσετε την αντίδραση για ν' αναγκάσετε την πλοήσιν ν' απομακρυνθεί. Και να μιλήσετε με πιστικότητα στους γονείς σας.

Α γ α π ω τ ό ν Σ α μ η : Σας πρόσφερε δηλ. τον εμπιστοσύνη και την αγάπη του, γι' αυτό νομίζω πως δεν είναι σωστό να τον στενοχωρήσετε. 'Ενας ξενητεμένος έχει ανάγκη από την αφοσίωσή σας, από εύνοια, γαμήλια κι' όχι να μισώται γυνίκες και το τί σας είπε ο ένας και ο άλλος. Μη λάβετε, λοιπόν, υπ' όψιν σας τί σας λένε. 'Αφήστε τους να υποβούν ό,τι θέλουν αυτό.

Σ τ ο φί λ ο σ α ς : Είπε η αντίθετη περίπτωση από τη δική σας. Λοιπόν, νομίζω ότι ο φίλος σας πρέπει πρώτα να έλυνται κάθε μέσον πειστικό εκτός, να πάη στους γονείς της να δείξη το ενδιαφέρον του και να τους παρακαλέσει να μην κάνουν την κόρη τους δυστυχισμένη αφού έχει εκθέσει μαζί του. Νομίζω πως μ' αυτόν τον τρόπο θα τα καταφέρει.

MIPANTA

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

Πλατιά 'Ομονοία 9, άρχας Δώρου, πλάι 'Καφενείου 'Αθηνών. Μαντάρουν άνδρική και γυναικεία μάλλινα ένδυμα-σίου από σκώρον, κάψιμο, σί-σμο, λωύσιμο, κλπ. Για όλα τα σχέδια ύφασμάτων πείρα έξω-τερνά. Γυρίζονται ένδυμασίου με έπιμελημένη εργασία και πολύ φθηνά. 'Επίσης πολυτελές τμήμα δια κοινουργίας ένδυμασίου και γυναικεία Ταγιέρ. Μεγάλη έφο-μογή λόγω μακράς πείρας.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΡΥΕ

Δέν υπάρχει καλλίτερο

1. ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ — ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ: Μεσαία — 4 σκάλες βραχέα.
2. ΥΓΡΑΣ ΜΠΑΤΑΡΙΑΣ: Μεσαία—7 σκάλες βραχέα—μάτι.
3. ΞΗΡΑΣ ΜΠΑΤΑΡΙΑΣ: Μεσαία — μακρά — 6 σκάλες βραχέα.
4. ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ: Μεσαία — 7 σκάλες βραχέα — μάτι.
5. ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ: Μεσαία — μακρά— 6 σκάλες βραχέα.
6. ΡΕΥΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΕΝΑΛΛΑΣΣΟΜΕΝΟΥ: Με-σαία 4 σκάλες βραχέα.

ΡΑΔΙΟ ΚΑΙΝΙΧ

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗ ♦ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 49

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

'Απαντήσεις έπιστολών

Β α σ.—Π α π., σπουδαστήν: Είπε τ'όσον έλλειψης ή περιγραφή της περίπτωσης σας, ώστε μου είναι τελείως άδύνατον να σχη-ματίσω γνώμη. Στο νοσοκομείο της Ν. 'Ιωνίας, που μένετε ύ-πάρχει συνάδελφος δερματολόγος από τους άριστους των 'Αθηνών. Γιατί δεν περνάτε προς εξέτα-σιν;

Ξ α ν θ ή ν ά μ α ζ ό ν α : Είπε τ'όσον έλλειψης ή περιγραφή του περιστατικού σας, ώστε μου είναι τελείως άδύνατον να σχη-ματίσω ούτε κατά προσέγγισιν γνώμη, ώστε να σας συστήσω θεραπευτικήν άγωγήν.

Α. Ρ., Καβάλαν: Συμφώνως με όσα στο γράμμα σας αναφέ-ρετε νομίζω ότι απαγορεύεται ά-πολύτως να κάνετε θαλάσσια μπάνια έστω και άνευ της σχε-τικής ήλιοθεραπείας που συνο-δεύει πάντοτε τα μπάνια της θαλάσσης. Καί, χωρίς να με θεωρήσετε άσπλην, ενώ τουλά-νιστον θα σας συνιστούσα να μη διαμένετε ούτε σε παραθαλά-σιον μέρος. 'Όσο για την παγυ-σκρακία λόγω υπέρτασας, δεν πρέπει ούτε να σκεφθείτε να την καταπολεμήσετε με δίαιταν ή νυ-μναστικήν διότι ασφαλώς θα κά-μειτε μεγάλο κακό στον έαυτό σας.

Α γ ρ ι ο λ ο ύ λ ο υ δ ο : Ζητάτε να σας πώ, την γνώμη μου για ζήτημα που άφορά την υγιεινής της έγκυου γυναίκας, έ-νώ σείς, όπως μου λέτε, είπατε ά-κόμα δεσποινίς, Νομίζω, πάντως, ότι έχετε ανάγκην εξέτασως παρ' ειδικού συνάδελφου κι' έφ' ό-σον μένετε στην 'Αθήνα μην το παραμελήσετε.

Κ α ί τ η ν Κ α π., Θεσ/νί-κην: Τα αίτια που προκαλούν το περιστατικό σας είναι πλείστα όσα. Θα εύρητε σκετικά δια την διάγνωσιν και θεραπείαν στα ύπ' αϊθ. 545 και 546 φύλλα του «Θησαυρού», στήλη Ιατρού.

Τ ρ ο β α δ ο ρ ύ ρ ο ν Φ. Ω.: Σας συνιστώ να παίοντε επί έ-να μήνα δύο γάτια ήμεροσίων Ο-ρετον των 10 μιλιογ. άνευ ένεσέ-ων. Μετά διακοπήν ενός μηνός ε-παναλαμβάνετε τα ίδια γάτια στην αυτήν όσιν, και αναλόγως των άποτελεσμάτων μου έανα-γράφετε.

Μ ι ά ν ά ρ ω σ τ η 44: Κατά την έπιθυμία σας (δεδο-μένου ότι πιστεύω απόλυτως ότι όλα τα πλάσματα του Θεού έχουν δικαίωμα στη ζωή) έζήτησα συμ-βουλήν ειδικώς δια την περίπτω-σιν σας της συνάδελφου Κας Λυ-δίας Χάνα, ή οποία σας συνι-στά να κάμει νησιν της κατω-τέρω άλριφς: 'Υδροβρωμική κινί-νη 1,0 απόσταγμα δαφνοκέρσου 15,0, λαυλίνη 15,0, βαζελίνη καθάρη 10,0.

Π ο λ υ δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η, Θεσ/νίκην: Πρέπει να σας διαβεβαιώσω και έγω όπως και ό συνάδελφος μου, που σας νοση-λεύει ότι οπωσδήποτε πρέπει να άποκατασταθή ή έσω έκκρσις ή προκαλούσα την πάθησιν σας. 'Η έπίτευξις όμως τούτου έχει ανάγκην μακράς θεραπείας και πρό-παντός υπομονής και έπιμονής εκ μέρους σας.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ο ύ λ α ν, Τζιτζιφίς: Με τις εκ του ασ-κρόθεν συστάσεις μου δεν θα κα-τορθώθι τίποτα δυστυχώς. 'Εχετε ανάγκην θεραπείας από ειδικόν συνάδελφο δερματολόγον.

Φ ο ι τ η τ ρ ι α ν Α. Β. Γ., 'Αθήνας: Καί σε σας όπως και στην «Μεταχρονιόλαν» συνιστώ να έπισκεφθήτε έναν καλόν δερ-ματολόγον, ό οποίος θα αναλάβη να βρή το αίτιον το προκαλούν την εκδήλωσιν που περιγράφετε στην έπιστολήν σας, και άκο-λούθως θα προβή στην ένδεξι-μένην θεραπείαν.

Κ. Ι. Κ. 25, 'Αλεξανδρούπο-λιν: Δυστυχώς δεν υπάρχει ά-πόλυτη θεραπεία για την πάθη-σιν σας, θφειλομένην εις διάφο-

ρα αίτια, δι' ό και παρίσταται ανάγκη να γίνουν διάφοροι ένε-αι όπως π.χ. του αίματος, του νευρικού συστήματος και των δι-αφόρων οργάνων (ήπατος γεννη-τικών κλπ.) προς ανακάλυσιν του προκαλούντος αίτιου. 'Η δια δι-αφόρων αλοιφών θεραπεία είναι ά-νευ θετικού αποτελέσματος.

Α ν α γ ν ω σ τ η ν Θ α ν ά σ η ν, Ν. Σμυρνί: Σας συνιστώ να συμβουλευθήτε το ύπ' α-ριθ. 579 φύλλον του «Θησαυρού», στη στήλη του γιατρού. Θα βρή-τε εν πάση λεπτομερεία ό,τι ά-φορά την πάθησιν σας. 'Επί πλέ-ον άν τούτο δεν σας εινε άρκε-τον έπισκεφθήτε έναν ειδικόν συ-νάδελφον από τους πολλούς των 'Αθηνών.

Δ. Π., Νεάπολιν: 'Ανευ Ια-τρικής διαγνώσεως και μόνον με την άποψήν σας τοιαύτην είναι τελείως άδύνατον να σας συστήσω σκετικήν θεραπεία, διότι πιθανόν να έγωμεν δυσάρεστον συνεπείας.

Η. Κ., Νησιώτην: 'Η μοναδική μου σύσταση στην πα-λευλίδον και πλήρη αντίδρασιν και παραπονοών έπιστολήν σας εινε ή έξης: 'Εφ' όσον έρχεσθε στην 'Αθήνα να έπισκεφθήτε καλόν νευρολόγον συνάδελφον και μόνον αυτόν. 'Όλα τα άλλα συστήματα θεραπείας είναι τελεί-ως άνοηστα.

Α π ό κ λ η ρ ο ν Τ. 33: Δεν υπάρχει ούδεις λόγος να ά-ποταχθείτε. Θα κάμειτε πρώτον 12 ένεσεις στρυμνίνης των 0,002 εν συνεχεία 10 ένεσεις Testosan παρ' ειδικού συνάδελφου κι' έφ' ό-σον μένετε στην 'Αθήνα μην το παραμελήσετε.

Φ ο β ι σ μ έ ν ο έ π α ρ υ ν ω τ ό π ο υ λ ο : Το περιεχόμε-νον της έπιστολής σας εινε άν-τικρου αντίθετον με το ψευδω-νυμόν σας. Πάντως τοιούτου εί-δους θέματα δεν συζητούνται, ούτε δια των στήλων του «Θη-σαυρού», ούτε δι' έπιστολογρα-φίας. 'Εξ άλλου ή περιγραφή εί-νε άτελεστάτη λόγω των πεύε-ρων ομολογουμένων συνθηκών ύ-πο τους όποιους έλαβε χώραν τ'ό γεγονός που αναφέρετε. 'Από τα ελάχιστα που κατορθώσατε να άν-τιληφθώ έλπίζω ότι δεν συνέβη τίποτε το άνεπιανόδοτον. 'Από-δειξιν άλλωστε θα έχετε σαφέ-στεράν μετά παρέλευσιν 40—50 ήμερών από τότε.

Ε ρ ο ν κ ο ν Ε. Μ., 'Ενταύ-θα: Δεν νομίζω ότι πρέπει να άι-σθανέσθε τ'όσην άπογοήτευσιν και κατωτερότητα όπως άποκαλεί-τε το εκ της παθώσεως σας προ-καλούμενον συναισθήμα. Το πε-ριστατικό σας εινε από τα πλέον συνηθ. 'Εγώ την γνώμην ότι ή μέρι τούδε θεραπεία είναι άνε-παρκής. Πρέπει να συνεχίσετε μετά υπομονής και έπι-νής. 'Ο γιατρός πρέπει να άπολαμβάνη της εμπιστοσύνης σας και να σας έπιβάλλεται ψυχικές (στοι-χείων λίαν επάναγκες δια το θε-τικών άποτελεσμάτων). 'Η θεραπεία πάντως εινε μακροχρόνιος.

Π α π α ν ι κ ο λ ή ν, Πει-ραιά: 'Εφ' όσον μένετε στην Πειραιά σας συνιστώ να έπισκε-φθήτε έναν ειδικό συνάδελφο για να έχετε σαφέστεράν άπάντησιν στο άσας έ δι' έμ' ερώτημά σας.

Σ ο η ν Ε. Π.: 'Η έφαρμοσθεί-σα θεραπεία σύμφωνα βεβαίως με όσα μου γράφετε εινε άνεπαρ-κής. 'Εχετε ανάγκην μακράς θε-ραπείας από ειδικόν νευρολόγον.

Α. Τ. Μ. 268, 'Αθήνας: Για το περιστατικό σας συμβουλευθή-τε το ύπ' αριθ. 516—517 φύλ-λα του «Θησαυρού». Θα βρήτε λεπτομερή περιγραφήν της παθώ-σεως και τα σκετικά με την θε-ραπείαν, ή οποία όπως θα όπτε εινε μακρά. 'Εν ανάγκη έπισκε-φθήτε έναν καλόν δερματολόγον έφ' όσην διαμένετε ένταύθα.

Α. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
'Ιατρός

'Η παραστρατημένη

Με τους άγκώνες στηριγμένους πάνω στο κρύσταλλο του γραφείου του, κρατούσε το κεφάλι του ανά-μεσα στις χούφτες του ό καπετάν-Βρασίδας και διαβάσε στην έφη-μερίδα που ήταν άπλωμένη μπρός του για μία αυτοκτονία. 'Επρόκει-το για κάποια Ντόρα, μία νέα εί-κοσι χρονών, πολύ όμορφη που ζού-σε μια έκλυτη ζωή με παραληδες φίλους. Μά το όνομα Ντόρα, πρόσ-θετε ό άστεινομικός ρεπόρτερ, ήταν ένα ψευδώνυμο, που έκρυβε το ά-ληθινό όνομα της αυτόχειρος, ένα όνομα πολύ γνωστό στην άνωτερη κοινωνία του τόπου απ' τον όποιο κατήγχετο. 'Η άτυχη νέα, αφού ά-κολούθησε τον κακό δρόμο, πήρε ψεύτικο όνομα για να μη ντροπι-άση την οικογένειά της. Καί τέλος αυτοκτόνησε για να γλυτώσει από μια ζωή άτιμίας και ντροπής.

'Η άστεινωμένη βρήκε το πτώμα της δυστυχισμένης παραμορφωμένο άναμεσα στα βράχια, σε μία από-μερη ακτή της Βουλιαγμένης. 'Απάνω της δεν βρέθηκε ταυτό-της για να ξέρουν ποιά εινε πρα-γματικώς και να είδοποιήσουν τους συγγενείς της, άν είχε. Μονάχα ό ι-διοκτήτης ενός κέντρου εκεί κοντά στην ακτή άναγνώρισε το πτώμα. 'Ανέκη στη Ντόρα.

'Ο καπετάν-Βρασίδας άφησε το γκριζό κεφάλι του να γλυστρήσει βαρύνάμενος από τα χέρια του και να πέση πάνω στην έφημερίδα ξεσπώντας σ' ένα λυγμό, άκρα-τητο κλάμα, πούμοιας με μουγγρη-τό πληγωμένου ζώου.

'Υστερα άνοιγόντας ένα συρτάρι του γραφείου του πήρε από μέσα ένα φύλλο χαρτιού και το άπλωσε πάνω στο τραπέζι.

Το κύτταξε σιωπηλός με τα μά-τια θολωμένα από τα δάκρυα κι' άρχισε να διαβάξη τις λέξεις μία-μιά, άν και τις ήξερε απόξω από τις πολλές φορές που είχε διαβά-σει αυτό το γράμμα:

«'Αγαπημένη μου μπαμπά, άρ-κετά σε έχω στενοχωρήσει και σ' έχω πικράνει. 'Όλα, όμως τελειώ-νουν μ' έμένα, και δεν θα ντρεπέ-σαι πια για την κόρη σου στο μέλλον. 'Όταν θα λάβης αυτό το γράμμα, θα είμαι πια νεκρή. 'Προτού πεθάνω, όμως, θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη για το δα-χτυλίδι και τα λεπτά που σου έ-κλεψα. 'Ούτε κι' έγω δεν ξέρω για-τί τα πήρα...»

«Είχα έρθει να σε δω, για να σου ζητήσω να με συγχρέσης. 'Η-μουν πολύ στενοχωρημένη που δεν σε είχα δη τόσο καιρό... από τό-τε που μου έδωσες την κατάρτα σου, γιατί πήρα τον κακό δρόμο. 'Ανέθηκα κατ' ευθείαν στο γρα-φείο σου, γιατί ήξερα πως βρισκό-σουν εκεί. 'Ηθελα να μη με δοϋν για να μην ντρέπεσαι για μένα...»

'Ανέθηκα από τη σκάλα της ύ-πηρεσίας. Δεν ήσουν στο γραφείο σου. Σε άκουγα, όμως, να μιλάς στο διάδρομο, από τη μισάνοιχτη πόρτα.

«Περίμενα... 'Ανοιξα την τσάντα μου για να πάρω το μαντήλι μου. 'Ηθελα να δώλω τα κοκκινάδια ά-πό τα χείλη μου — ίσως μ' άφη-νες να σε φιλήσω — και ξαφνικά είδα ένα κλειδί, που ήξερα ότι ταί-ριαζε στην κλειδαριά του συρταρι-ού σου. Δεν σου το είχα πη ποτέ. Τό ήξερα από μία μέρα — τότε που ήμουν ακόμα τό άγαπημένο του κοριτσάκι κ' έρχόμουνα συχνά στο γραφείο σου.

«Δεν ξέρω τί έπαθα ξαφνικά. Ξέ-χασα τις καλές μου διαθέσεις. 'Α-νοιξα το συρτάρι και πήρα μαζί με το δαχτυλίδι της μαμάς, που τό έκρυβες από μένα και όσα λεπτά βρήκα εκεί μέσα: Είκοσι λίρες, δύο εκατομμύρια σε είκοσαχίλιας, δε-μένα σε δύο πακετάκια. Τάχωσα στην τσάντα μου κι' έφυγα χωρίς να σε περιμένω.

«'Από τότε μετανοιωμένη για ό,τι έκανα στον έαυτό μου και σε σένα, κλαίω... Καί τις νύχτες με βα-σανίζουν διαρκώς εφιάλτες... 'Ετσι άποφάσισα να πεθάνω... Δεν θέλω πια να σε στενοχωρώ.

«Μόνη μου τιμωρώ τον έαυτό μου για τό παραστράτημά μου και τον τιμωρώ, όπως βλέπεις, σκληρά. «Δεν θ' άκούσεις πια να σου λέ-νε πικρά, όδυνηρά λόγια για μένα. Σιγά-σιγά ό χρόνος θα κλείση και τις παλιές και την καινούργια πλη-γή της καρδιάς σου. Καί, ποιάς ξε-ρει, ίσως ν' άρχίσης νάρχεσαι στον τάφο μου, φέρνοντας λίγα λουλού-δια για το σταυρό μου...»

«'Ισως να μην φταίω έγω για ό-τι έγινε, καλέ μου πατερούλη. 'Ι-σως αυτό να ήταν τό θλιβερό γρα-φτό μου, ίσως έτσι να τό θέλησε ή τραγική μου Μοίρα. Ποιάς μπορεί να πάη κόντρα στο γραφτό του; Ποιάς τολμάει να άντισταθή στη Μοίρα και ν' αλλάξη τό δρόμο του πεπρωμένου του;

«Δεν ζητάω να δικαιολογηθώ για ό,τι έκανα. 'Αναγνωρίζω τό λάθος μου και γι' αυτό άκριβώς πεθάνω...

«Μπαμπά, συγχώρησε την κόρη σου που σ' έκανε να χύσης τόσα δάκρυα και που σ' άγαπούσε, ό-μως, πάντα. Χαίρε! 'Η Λένα σου».

'Ο Βρασίδας ήταν συντριμμένος από τό χτύπημα αυτό της μοίρας. Κι' όμως τί δεν έκανε για να σω-ση αυτό το παιδί του, να τό εα-ναφέρει στον καλό δρόμο.

Μά όλες του οι προσπάθειες πη-γαν χαμένες. Μάταια άγωνίσθηκε, μάταια κατέφυγε σ' όλα τα μέσα για να συγκαταστή την άμοιρη μικρή απ' τον όλεθριο κατήφορο...

«'Όλα πήγαν χαμένα!... Καμμία έλπίδα συγκαταστή, καμμία έλπίδα σωτηρίας...»

«Απ' την εποχή που πέθανε ή γυ-ναίκα του, ενώ αυτός έλειπε σε μα-κρινά ταξίδια, ή δυστυχισμένη κό-ρη του είχε παρασυρθεί από τις κα-κές συναναστροφές...»

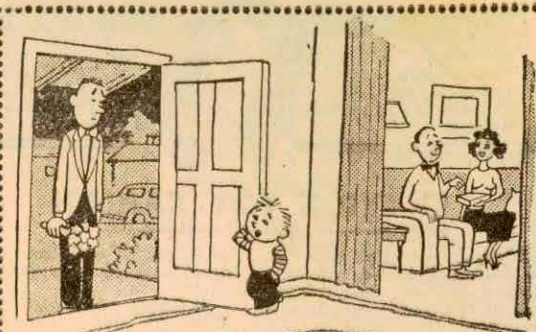
«Ετσι είχε αναγκαστή να της ά-παγορεύη να φέρη το όνομα του. Τώρα πια ή Λίνα είχε πεθάνει! Δεν είχε πια παιδί!

Σηκώθηκε τρικλίζοντας, σαν με-θυμένος και ξεκρέμασε από τον τοίχο μία φωτογραφία, που παρί-στανε ένα κοριτσάκι όχτώ χρονών.

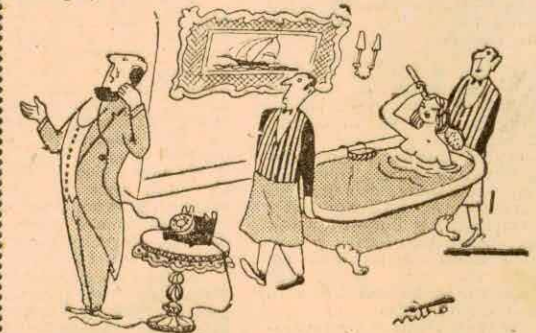
«Ακούμπησε τα χείλη του πάνω στα ξανθά μαλλιά της μικρής και ψιθύρισε:

«Σε συγχώρω, δυστυχισμένη μου κόρη, μά και σ' άπό και ψη-λά που βρίσκεσαι, πρέπει να με συγχωρήσεις... γιατί έφταιξα κι' έ-γω πολύ!... 'Επρεπε να σε προσέ-ξω περισσότερο, να σε προστατέ-ψω... Συγχώρεσέ με, παιδί μου!...»

MIPANTA

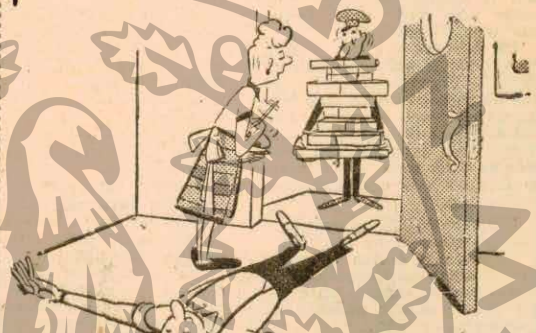
—Την έπαθες, φιλαράκο μου. Σήμερα ήρθες δεύτερος!...

—'Η κυρία παίρνει το μπάνι της, αλλά για σ'ας θα έρθη άμέσως!...

—Τη φαντασμένη!... Θέλει να μ'ας δείξη πως ή τσάντα της εινε άπό δερμα κροκοδείλου!...

ΤΑ ΨΩΝΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

—Προχώρησε, παιδί μου, μέσα, χωρίς διατα-γμή... Δεν εινε τίποτε. 'Οά του περάση.

Το πιο μοντέρνο ηλεκτρικό πλυντήριο...

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΗ

Καμιά γυναίκα δεν είχε τόλομας μάτια, τα καμπυλωτά φουδια, την αλαβάστρινη επιδερμίδα και το λυγρό κορμί της Χαλίλας, της κόρης του 'Αμπντούλ Χαριμά. Την έλεγαν «Ρόδο της Μεδίας» και δεν ήταν μόνο η ωραιότερη νέα της Ιερής Πόλης του Προφήτη, αλλά κι όλη της 'Ανατολής.

Όσοι, μ' όλη την ασύγκριτη ομορφιά της και μ' όλη τη μεγάλη προικιά που της έδινε ο πατέρας της, κανείς δεν σκεφτόταν να τη ζητήσει σε γάμο.

Ποιος, λοιπόν, θ' αποφασίζε να κάνει πενιχρό το 'Αμπντούλ Χαριμά, που ήταν το σκανδαίο της Μεδίας; Γιατί ο πατέρας της διοικούσε Χαλίλας, χωρίς να σέβεται τη μεγάλη γενιά του και τους νόμους της Ιερής Πόλης του Προφήτη, μεθοκοπούσε από το πρωί ως το βράδυ.

Ο τοποτηνητής του χαλίφη βρισκόταν σ' απάνωσι. Καί, στο τέλος, έδωσε μία διαταγή, που ώριζε ότι, όποιος από τους ανθρώπους του παλατιού του συναντούσε τον 'Αμπντούλ Χαριμά μεθυσιμένο έξω από το σπίτι του, θα είχε τό δικαίωμα να του δώσει όδοντα ραβδισμούς.

Η προσβολή ήταν μεγάλη για έναν άνθρωπο που καταγόταν από τον ίδιο τόν Προφήτη.

Ο 'Αμπντούλ Χαριμά πηγε τότε, τότε, να παση στη μακρινή Σαμαρκάνδη, στα βάθη του Τουρκεστάν, όπου είχε τό παλάτι του ο χαλίφης 'Ελ Μανσούρ, για να πείση στα πόδια του και να τον παρακαλέσει ν' ακυρώσει τη διαταγή του τοποτηνητή του.

Στο ταξίδι αυτό πήρε μαζί του και την Χαλίλα.

Πατέρας και κόρη πέρασαν από άγνωστες πολιτείες και χώρες και, στο τέλος, έφτασαν στο Τουρκεστάν.

Τη δεύτερη μέρα, καθώς προχωρούσαν προς τη Σαμαρκάνδη, διασταυρώθηκαν με μία έορτη συνοδεία από παλαιστής, που έρχονταν από την αντίθετη διεύθυνση. Ο αρχηγός τους ήταν ένας νέος με μελαύτο πρόσωπο, άσπασφρο βλέμμα και άρρενική φυσιογνωμία.

Σαφινάκ τὰ μάτια του νέου έπασαν πάνω στην Χαλίλα.

Η νέα είχε εκείνη τη στιγμή ακάλυπτο τό πρόσωπό της. Όπου να κατεβάσει τό φερτζέ της, ο νεαρός πολεμιστής βρισκόταν κι' όλος πλάι της.

Ο 'Αμπντούλ Χαριμά, ζαλισμένος από τό κρασί που είχε πει σ' ένα καπηλίο που είχαν συναντήσει στο δρόμο τους, κοιμόταν στο βάθος του αμαξίου. Η Χαλίλα δεν τον έλπινη.

—Ο πατέρας μου λέγεται 'Αμπντούλ Χαριμά κι' είχε απόγονος του Προφήτη από την τρίτη του γυναίκα, είπε στο νέο. Έμένα με φώναζαν Χαλίλα, Έροχάσσε από τη Μεδία, την Ιερή Πόλη, και πηγαίνουμε στη Σαμαρκάνδη για να παρακινήσουμε τον 'Ελ Μανσούρ, τον άρχηγό των πιστών.

—Ας είναι δοξασιμένο τ' όνομα του μεγάλου 'Αλλάν, που σ' έφερε στο δρόμο μου, όμορφη Χαλίλα, είπε ο νεαρός πολεμιστής.

Κι' υψώνοντας τό χέρι του, έκανε νεύμα στους συντρό-

φους του ν' αλλάξουν κατεύθυνση και να τον ακολουθήσουν.

Κάλπαζε τώρα πλάι σ' α' α' και κάθε τόσο έσκυβε για να χαμογελάσει στην Χαλίλα και να της πη ένα γλυκό λόγο.

Η νέα, από τ' άλλο μέρος, τον κυτάζε κατά από τον φερτζέ της και θαύμαζε τη λυγρή κορμοστασιά του, τα μεγάλα μάτια του, με την αστραφτερή λάμψη, που ήσαν να γίνονται τρυφερά, όταν σ' απλώνονταν πάνω της και την εκτομούσε κι' αποφασιστική έκφραση του.

Ο ήλιος είχε άρσιξει πια να νέωνη προς τη δύση. Έκείνη τη στιγμή, ο νεαρός πολεμιστής έσκυψε προς τό μέρος της κόρης του 'Αμπντούλ Χαριμά και της είπε:

—Όμορφη Χαλίλα, τό καθήκον μου με καλεί μακριά από δω. Μά θα ξανασυναντηθούμε στη Σαμαρκάνδη...

Όλας έκανε τη γαρί στον πιστό δούλο του να τό επιτρέψει να ιδή τό γλυκό πρόσωπό σου. Ο Μανσούρ 'Ελ Μανσούρ δεν θα τον ξεχάσει ποτέ!

Έπειτα τράβηξε τό χαλινό της και άπλωσε τα χέρια της να τό ανάγκσει να γυρίσει κι' απομακρύνθηκε καλπάζοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση. Οι σύντροφοί του τον ακολουθούσαν και σε λίγο η μικρή συνοδεία εξαφανίστηκε από βάθος του δρόμου, πίσω από ένα πυκνό σύννεφο σκόνης.

Ο νεαρός πολεμιστής ήταν, λοιπόν, ο Μανσούρ 'Ελ Μανσούρ, ο έακουσμένος για την ανδρεία και τό καταράθωμά του νυνός του χαλίφη: Η καρδιά της Χαλίλας ντυπόσε τόσο δυνατά, που της φαίνονταν πως θαόβαινε από τό στήθος της.

Μά τὰ πονηρά τζίν, (πνεύματα) που περνούσαν εκείνη τη στιγμή από τό δρόμο, πηραυν τό σκέψι της νέας. Καί βάλθηκαν άμέσως να κάνουν κακό στο Μανσούρ και την Χαλίλα.

Έτσι, όταν η νέα έμφανίστηκε μαζί με τον πατέρα της μπροστά στο χαλίφη, άρχισαν να περιτοινυρίζουν τον 'Ελ Μανσούρ και να του μιλούν για την ασύγκριτη ομορφιά της κόρης του 'Αμπντούλ Χαριμά.

Κι' ο άρχηγός των πιστών σήκωσε τό χέρι του κι' είπε: —Θα γίνη η έπιθυμία σου, 'Αμπντούλ Χαριμά! 'Αλλά η Χαλίλα θα μείνη κοντά σου. Θα την κάμω γυναίκα μου και βασιλίσσα!

Τέτοια τιμή, ο 'Αμπντούλ Χαριμά δεν την φανταζόταν ποτέ. Κι' ο πατέρας της Χαλίλας έκλαψε από τη γαρά και τη συγκίνησή του.

Οι προετοιμασίες του γάμου άρχισαν άμέσως. Μά όσπου να τελειώσουν, ο Μανσούρ γύρισε στη Σαμαρκάνδη. Κι' ένοωσε μία άπεράντη λυπη, όταν έμαθε πως εκείνη που ο πατέρας του προόριζε για γυναίκα του, ήταν η όμορφη Χαλίλα, η κόρη του 'Αμπντούλ Χαριμά.

Η πρώτη του σκέψη ήταν να φύγη από την πατρίδα του, για να πάη να κρύψει κάποιον μακρινή χώρα τό μεγάλο τον πόνο και την απελπισία του.

Μά δεν σταμάτησε σ' αυτή

τη σκέψη, γιατί, τό φάνηκε πως ήταν άνάγια της μεγάλης άγάπης του. 'Αφού έλάτρευε την Χαλίλα δεν είχε τόχα περισσότερα δικαιώματα από τον πατέρα του, που μόνον ο πόθος του τον είχε παρακινήσει στην άπόφασή του να την κάμει γυναίκα του;

Όχι, δεν έπρεπε να υποχωρήσει! Όθρυε, βέβαια, από τό Τουρκεστάν. 'Αλλά θα πάινε μαζί του και την Χαλίλα.

Κατάστρωσε, λοιπόν, τό σχέδιό του και, μία νύχτα την έκλεψε από τό σπίτι όπου έμενε μαζί με τον πατέρα της. Την έβαλε κοντινιά καπούλια του άλάνου του κι' άρχισε να τρέχει, μ' έναν τεράστιο καλτσάσιμό προς τό μέρος του 'Ισάν.

Ο χαλίφης 'Ελ Μανσούρ φρόνισε από τό κακό του μολίς έμαθε την άπαγωγή της Χαλίλας. Καί, μ' όλη τα γρατεία του, άνέθηκε σ' όλόγο του και έκίνησε μαζί με τους ανθρώπους του για να προλάβει τους δύο φυγάδες, πρώτου πέρασαν τό σύνορο στο Τουρκεστάν.

Τρεις μέρες και τρεις νύχτες κράτησε αυτή η καταδίωξις. Ο Μανσούρ κι' η Χαλίλα είχαν ότασει πια κοντά στα σύνορα. Δεν τους έμνε παρά να περάσουν ένα μονοπάτι, που προχωρούσε ανάμεσα σε μία διπλή σειρά από μεγάλους βράχους. Όαμπταίναν κατόπι στο 'Ισάν κι' έτσι θα γλύτωναν από την καταδίωξι.

Τη στιγμή αυτή άκουσε πατήματα και γυρίζοντας κατατομαγμένος είδε μπροστά του τον 'Οσάν άγά.

—Χότζα, τό φώναζε εκείνος, τζιζητάς μέσα στον κήπο μου; Ο Μανσούρ δεν τάχασε.

—Άγά μου, τό άπάντησε, πούλάω σκάλες και σούφερα αυτή για δείγμα! 'Αν σου κάρη θα στη δώσω φτηνά.

Τόσο είχε σασίσει ο άγας με την άναίδεια του, που είχε μείνει μ' άνοιχτό τό στόμα και τον νύταζε χωρίς να μιλά.

—Δεν σου κάνει, άγά μου; φώναζε ο παμπόνηρος ο Χότζας. Δεν πειράζει. Θα την πουλήσω σε κανέναν άλλον.

Κι' άνεβαίνοντας στην κορυφή του τοίχου, τράβηξε τη σκάλα από τό άλλο μέρος κι' έφυγε, πριν προφτάσει ο άγας να συνείλη και να τον καταχειρίση!...

Όα δέλη;..

Μία φορά ο Μανσούρ Χότζας μάλασε με τον πασά του 'Ικονίου, κι' ήταν πολύν καιρό μαζί τον στα μαχαίρια.

Υστερ' από κάμποσα χρόνια ο πασάς πέθανε χωρίς να συμφιλιωθούν. Τη στιγμή που έφρονετο να τον σηκώσουν, για να πάνε να τον θάψουν, μερικοί φίλοι του μακαρίτη πήγαν στο Χότζα και τον παρακάλεσαν να πάη να διαδόση τις νεκρώσιμες ευχές απ' τό Κοράνιο, στο νεκρό.

Όταν τους άκουσε ο Χότζας, γύρισε και τους είπε: —Μά... ξέρω γά;... Αυτός ήταν θυμωμένος μαζί μου, τόχα θα θέλη;...

Αγορεύεται η άνοδος του έακουσμένου θεότου στο παρόντος τεύχος άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρ 6 § 7 τώ Α. Ν. 1092/1938

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000 Έξάμηνος 100.000 Τρίμηνος 60.000

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και Έξωτερικού διά τραπεζική τοιούτης προς τον κ. 'Ιωάννη Παπαγεωργίου.

PEMY NTE MONOPOR

Εξαιρετικές ΧΙΟΙΛΟΙ

Σκάλες πουλάω!...

Όταν ήταν στις φτώχειες του ο Μανσούρ Χότζας είχε βάλει στο μάτι τὰ μήλα, που κοκκινόρουσαν όριμα, πάνω στην όρα τους, στο περιβόλι του 'Οσάν άγά.

Στό τέλος, μ' ήμπούοντας να συγκρατήση τη λαίμαργία του, άποφασίσε να μνη στο περιβόλι και να κλέψη όσα μπορούσε. Ο τοίχος όμως του περιβόλιού ήταν ψηλός. Κι' ο Μανσούρ σκέφτηκε να χρησιμοποιήση τη σκάλα του.

Όα μωό στο περιβόλι, ο κόσμος να χαλάει, σκέφθηκε, και θα γεμίσω, όχι μονάχα την πασαδαμένη μου, αλλά και τις τσέπες μου!... Δεν είχε σωστό, τζιζανου, να ερεβίζον την όρεξί των ανθρώπων με τὰ μήλα τους...

Ένα μεσημέρι λοιπόν, που όλοι άναπαύοντοσαν, στήριξε τη σκάλα, άνέθηκε στη ράχη του τοίχου, τη σήκωσε, τη στήριξε απ' τό μέσα μέρος και κατέβηκε σαν καλός νοικοκύρης στο περιβόλι.

Τη στιγμή αυτή άκουσε πατήματα και γυρίζοντας κατατομαγμένος είδε μπροστά του τον 'Οσάν άγά.

—Χότζα, τό φώναζε εκείνος, τζιζητάς μέσα στον κήπο μου; Ο Μανσούρ δεν τάχασε.

—Άγά μου, τό άπάντησε, πούλάω σκάλες και σούφερα αυτή για δείγμα! 'Αν σου κάρη θα στη δώσω φτηνά.

Τόσο είχε σασίσει ο άγας με την άναίδεια του, που είχε μείνει μ' άνοιχτό τό στόμα και τον νύταζε χωρίς να μιλά.

—Δεν σου κάνει, άγά μου; φώναζε ο παμπόνηρος ο Χότζας. Δεν πειράζει. Θα την πουλήσω σε κανέναν άλλον.

Κι' άνεβαίνοντας στην κορυφή του τοίχου, τράβηξε τη σκάλα από τό άλλο μέρος κι' έφυγε, πριν προφτάσει ο άγας να συνείλη και να τον καταχειρίση!...

Όα δέλη;..

Μία φορά ο Μανσούρ Χότζας μάλασε με τον πασά του 'Ικονίου, κι' ήταν πολύν καιρό μαζί τον στα μαχαίρια.

Υστερ' από κάμποσα χρόνια ο πασάς πέθανε χωρίς να συμφιλιωθούν. Τη στιγμή που έφρονετο να τον σηκώσουν, για να πάνε να τον θάψουν, μερικοί φίλοι του μακαρίτη πήγαν στο Χότζα και τον παρακάλεσαν να πάη να διαδόση τις νεκρώσιμες ευχές απ' τό Κοράνιο, στο νεκρό.

Όταν τους άκουσε ο Χότζας, γύρισε και τους είπε: —Μά... ξέρω γά;... Αυτός ήταν θυμωμένος μαζί μου, τόχα θα θέλη;...

Αγορεύεται η άνοδος του έακουσμένου θεότου στο παρόντος τεύχος άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρ 6 § 7 τώ Α. Ν. 1092/1938

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000 Έξάμηνος 100.000 Τρίμηνος 60.000

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική έπιταγή και Έξωτερικού διά τραπεζική τοιούτης προς τον κ. 'Ιωάννη Παπαγεωργίου.

PEMY NTE MONOPOR

ΤΑ ΜΑΤΙΑ του ούρανού

Παράξενο διήγημα

Πρό έτών συνοδευόμενος από ένα όδηγο, ένα σφριγηλό γεροντάκι, είχα άποφασίσει ν' ανέβω στην κορυφή του Μόν Μπλάν τών Άλπεων. Ο όδηγός μου είπε τότε την παρακάτω ιστορία:

—Η ιστορία που θα σάς διηγηθώ έγινε σ' αυτό έκει τό μέρος, πριν από σαράντα χρόνια... 'Ημουν είκοσι χρονών κι' άγαπούσα παράφορα μία κοπέλα που την έλεγαν Μαντελέν. 'Ητανε μία όμορφη καστανή, δέκα όχτώ χρονών... Τὰ μάτια της ήταν μαύρα και πετούσανε στίβες... 'Όποτε μ' έδλεπε κοντά στην πηγή, όπου την περιμένα νάρη για νερό, με πείραζε για τις παράξενες ιστορίες μου, λέγοντας ότι είμαι όνειροπαρμένος... Πολλές φορές, τὰ πειράγματά της ήσαν τόσο σκληρά, όστε έφευγα από κοντά της με την καρδιά μετωμένη...

Μία μέρα, η Μαντελέν άρραβωνίστηκε με τον άδελφό μου Φερνάν. Τόν αγαπούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής της. Υστερα, όμως, από μερικούς μήνες, ο Φερνάν έξελογίστηκε με μία άλλη, και παραμέλησε τη μνηστή του. Η θλίψις της Μαντελέν ήταν άπερίγραπτη. 'Όποτε τη συναντούσα, τό βλέμμα της ήτανε σδυμένο και δεν είχε καμιά διάθεσι να με πειράξη, όπως άλλοτε. Είχε γίνει χλωμή σαν τό κερί κι' έλυνε από τον πόνο... Μαζί της, έλυνε, πονούσα κι' εγώ, μ' όλο που δεν είχα καμιά έλπίδα να κερδίσω την άγάπη της...

Ένα άνοιξιότικο πρωί, ξεκίνησα πάλι για τό βουνό. Καθώς περνούσα από μία γραφική κοιλάδα, μου φάνηκε πως άκουσα γυναικείους λυγμούς. Κύτταξα γύρω μου έσθιασμένος. Κανείς!... 'Ημουν όλομόναχος. Σκέφτηκα ότι είχα πείσει όθμα της άχαλινωτης φαντασίας μου, γιατί είχα δεικαρκώς τό νού μου στη Μαντελέν. 'Αλλά σε λίγο, οι λυγμοί ξανακούστηκαν. Ξανακυτάζω γύρω μου και τί να δώ; Λίγο πιο κάτω, ανάμεσα σε κάτι σπάνια λουλούδια, δύο μεγάλα μάτια, δύο μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, με κυτάζανε με βλέμμα γεμάτο ίκεσία...

Στην άρχη τρώμαξα. 'Ασφανα, άκούστηκε μία γλυκιά φωνή, γεμάτη μελαγχολία:

—Μη φοβάσαι!... Πέσαμε αυτή τη νύχτα από τόν ούρανό... Θέλαμε να καθρεφτιστούμε στα νερά του χειμάρρου.

—Από τόν ούρανό;

—Ναί... 'Ισως να μη ξέρης, καλέ μας άνθρωπε, ότι τ' άστέρια είναι μάτια... Μάτια που αγαθήσανε χωρίς έλπίδα και που κλάψανε όσπου τάκλεισε ο θάνατος... Ο Θεός μάς βρήκε πιδ όμορφα από τὰ μάτια των εύτυχισμένων έραστών, 'Ισως γιατί τὰ δάκρυα μάς έκαναν πιδ λαμπερά... Κι' ο Παντόδυναμος, για να μάς παρηγορήσει, μάς έβαλε τις νύχτες την ανθρώπινη θλίψη...

Άκουγα, γεμάτος συγκίνησι. Πώς μπόρεσα τόσο καιρό να μη τό μάθω ότι τ' άστέρια ήτανε μάτια πονεμένων ανθρώπων. 'Η μυστηριώδης φωνή άκούστηκε και πάλι:

—Εμείς, πριν άνεβούμε στον ούρανό, ήμασταν μάτια μιας πολύ όμορφης γυναίκας, που ο άντρας της την έγκατέλειπε για μίαν άλλη. 'Ο! Πόσο είχαμε κλάψει, περιμένοντας τόν άπιστο να ξαναγυρίσει!... 'Αλλά δεν ξαναγύρισε... Κλείσαμε τότε για πάντα κι' ο Θεός μάς επέτρεψε να

ξανανοίξουμε στο ούράνιο στερέωμα και να γίνουμε άστέρια...

—Και τί θ' άπογίνετε τώρα που ξαναπέσατε στη γη; ρώτησα με ειλικρινή συμπάθεια. Μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος;

—Μπορείς, είπε η φωνή. Τύλιξέ μας καλά, με χλόη και κρύψε μας στην τσέπη σου.

—Κι' ύστερα; ρώτησα περίεργος.

—Θα μάς κατεβάσης στο χωριό σου.

—Μά, δεν πρέπει να ξαναγυρίσετε στον ούρανό;

—Όχι, είπε η φωνή. Μία και ξαναπέσατε στη γη, έχουμε υποχρέωσι να παρηγορήσουμε μίαν όποια-δήποτε γυναίκα που θηρήνη για την έγκατάλειψι ενός άπίστου... Κι' όταν η γυναίκα αυτή ξαναδρής τη χαρά της ζωής, τὰ μάτια της θα πάνε στον ούρανό, να πάρουν τη θέσι μας. Γνωρίζεις καμιά γυναίκα που να τὰ αξίζει μία τέτοια παρηγορία; 'Ο νους μου πήγε άμέσως στη Μαντελέν. Μ' όλο που εγώ δεν είχα καμιά έλπίδα να την κάνω να μ' αγαθήσει, συλλογίστηκα ότι είχα καθήκον να της ξαναδώσω τη χαρά της ζωής... 'Ας ξαναγυρίσει κοντά της ο άπίστος άδελφός μου κι' ας θυσιασζόμουνά εγώ... 'Αρκεί να έκανα τη Μαντελέν εύτυχισμένη...

Όταν κατέβηκα στο χωριό, η νύχτα ήταν αρκετά προχωρημένη. Όλος ο κόσμος είχε άποτραβήχθι στο σπίτι του για ύπνο. Στους δρόμους βασίλευε άπόλυτη σιγή...

Τράβηξα για τό σπιτάκι της Μαντελέν. 'Ιλυστρώνας τοίχο-τοίχο, πλησίασα στο παράθυρο του ισόγειου. 'Από τις μισόκλειστες γυαλίες, έδγαινε η άδύνατη λάμψη ενός καντηλιού... 'Εβαλα τό αυτί στον ύπνο... 'Ανοιξα, όσο μπορούσα πιδ δαδρόμια τό παράθυρο, μήκα στο δαμάτιο κι' άφησα τα ούράνια μάτια στο προσκέφαλό της. 'Αμέσως κατόπι άπομακρύνθηκε, χωρίς να γίνω αντίληπτος από κανέναν...

Στό σημείο αυτό, ο γέρο-όδηγός σταμάτησε την αφήγησί του κι' άρχισε να ξαναγεμίζει την πίπα του.

—Και η Μαντελέν; ρώτησα περίεργα.

—Την είδα τό άλλο πρωί. Στο πρόσωπό της έλαμπαν τὰ δύο μάτια που είχανε πέσει από τόν ούρανό. Τό βλέμμα τους ήτανε γαλήνιο, γεμάτο γλυκύτητα. Μόλις με είδε ήρθε κοντά μου και μούπε χαμογελώντας: 'Απόψε σε είδα στον ύπνο μου...

—Κι' ύστερα; Ξαναγύρισε ο Φερνάν;

—Όχι! 'Η Μαντελέν παντρεύτηκε με μένα... Είμαστε τό πιδ εύτυχισμένο ζευγάρι τό χωριό... Σαράντα όλοκληρα χρόνια κρατεί αυτή η άδιάταρακτη εύτυχία...

—Και τό μαύρα μάτια που είχε πρώτα η Μαντελέν; ρώτησε και πάλι.

—Άνεβήκανε στον ούρανό, άπάντησε ο όδηγός.

—Τα ξαναείδατε;

—Ναί... Τό ίδιο βράδυ που έγινε τό θαύμα, κύτταξα με τη Μαντελέν στον ούρανό... 'Ασφανα, καθώς έγερνε τό κεφάλι της στην αγκαλιά μου, είδαμε να διασχίζουν τόν ούρανό δύο διάττοντες άστέρια... Είμαι βέβαιος ότι ήτανε τὰ μαύρα μάτια της Μαντελέν, που πήρανε τη θέσι τους στον ούράνιο θόλο...

ΛΥΔΙΑ ΠΙΤΣΕΡΜΟΖ

Η υγιεινή του ξηρού δέρματος

Είπαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς προφυλάσσεται και συντηρείται τό κανονικό δέρμα, που δεν είναι ούτε πολύ λιπαρό, ούτε πολύ στεγνό (ξηρό). Με τὰ ξηρά δέρματα θα άσχοληθούμε σήμερα.

Τό δέρμα είναι ξηρό, γιατί οι αδένες που εκκρίνουν τόν ιδρώτα και τό σμήγμα δεν λειτουργούν καλά. Τό σμήγμα είναι μία λιπαρή ούσια που χρειάζεται για να κρατή την επιδερμίδα σε καλή κατάσταση, δηλαδή, άπαλή, ελαστική και εύκαρστη. 'Αν τό σμήγμα δεν παράγεται σε αρκετή ποσότητα, τότε τό δέρμα στεγνώνει, ξηραίνεται και σκίζεται εύκολα. Τό δέρμα είναι ξηρό πιδ πολύ στίς ξανθές γυναίκες. Τό σαπουνί, τό νερό των πηγαδιών, η κολώνια κι' διάφορες καλλυντικές λοσιόν, ο αέρας, τό κρύο και ο ήλιος τό στεγνώνουν ακόμα πιδ πολύ, τό κοκκινίζουν, τό άπολείπουν, τό ρυτίδες και έτσι τό γερνάν πρόωρα. Προκαλούν επίσης έκέματα ξηρά, με μεγάλη άπολείπια και δυνατή φαγούρα, καθώς και διαταραχές στην κυκλοφορία του αίματος, που καταλήγουν, με τον καιρό, στο ροδόχρωον ά κ μ η, που χαρακτηρίζεται από μία δυνατή κοκκινίλα του δέρματος, πιδ πολύ στη μυτη και στα μάγουλα. Πολλές ζωρες φλεβίτσες αυλακώνουν την κοκκινίλα αυτή.

Για να προλάβετε αυτά τὰ δυσάρεστα άποτελέσματα, όσες έχετε ξηρό δέρμα, πρέπει να φροντίζετε για τη συντηρήσί του και να μη μεταχειρίζεστε ούσιες που σε άλλες δεν φέρνουν, 'Ισως καμιά βλάβη, σε σας όμως, που έχετε τόσο εύαίσθητο και ντελικάτο δέρμα μπορούν να προκαλέσουν καταστροφές. Πρέπει, λοιπόν, να τό περιποιηθώ με εξαιρετική φροντίδα και με πολύ ήπια μέσα, άποφεύγοντας ό,τι μπορεί να τό βλάψη.

Εύτυχώς που δεν λερώνουν εύκολα τὰ ξηρά δέρματα, γιατί δεν έχουν πολύ λίπος και δεν κολλάνε πολλές σκόνης επάνω τους. 'Ετσι δεν έχουν ανάγκη να πλένονται συχνά με νερό και σαπούνι.

Νερό δεν θα χρησιμοποιήτε παρά άραιά για τό πλύσιμο του προσώπου. 'Αν μάλιστα καταλαβαίνετε πως σας έρεβίζει, θα τό άποφεύγετε δόλοτελα. Τό νερό πρέπει να είναι της βροχής ή βρασμένο και κατασταλαγμένο. Καλύτερα να είναι κρύο, γιατί τώννει και φρεσκάει τό δέρμα. Τό ζεστό νερό λυώνει τὰ λίπη και γι' αυτό δεν πρέπει να τό χρησιμοποιήτε καθόλου. Πλένοντας τό πρόσωπό σας με νερό δεν πρέπει να τό τρίβετε. Τό χτυπάτε έλαφρά με τις παλάμες σας.

Σαπούνι καλύτερα να μη χρησιμοποιήτε γιατί αφαιρεί κι' αυτό τό λίγο λίπος που έχουν τὰ ξηρά δέρματα. 'Αν βέλετε πάντως να μεταχειρισθήτε καμιά φορά, πρέπει να χρησιμοποιήσετε πολύ λιπαρό, με λαολίνη, με δούντρο του κακάου ή με γλυκερίνη. 'Επαναλαβάνω πως πρέπει να άποφεύγετε γενικά τὰ σαπούνια.

Για να καθαρίσετε τό δέρμα σας ο καλύτερος τρόπος είναι να τό αλείψετε με ένα γαλά για ντεμακιγιάζ ή με μία άνάλογη κρέμα και μετα να τό σκουπίσετε καλά με ένα είδικό χαρτί λεπτό ή με ένα μαντηλάκι, από υψηλή μαλακή μπατίτα. 'Αν τό χαρτί ή τό πανί δεν βγαίνει όλοτελα καθαρό, ξανασκουπίζετε τό πρόσωπο. Αυτό θα γίνετε πρωί και βράδυ κι' όταν χρειαστεί και την μέρα.

Για τὰ μάτια σας, τη μυτη, τό στόμα και τὰ αυτιά θα μεταχειρισθήτε λίγο γαλαρά για να τὰ καθαρίσετε. Μετά τό καθάρισμα θα αλείψετε τό πρόσωπό σας με μία θρεπτική κρέμα, καλής ποιότητας.

Γενικά οι κρέμες και όλες οι λιπαρές ούσιες είναι πολύ άνεκτες από τὰ ξηρά δέρματα και πολύ ωφέλιμες, άρκεί να είναι καμωμένες από καλά υλικά και να μη περιέχουν βλαβερές ούσιες.

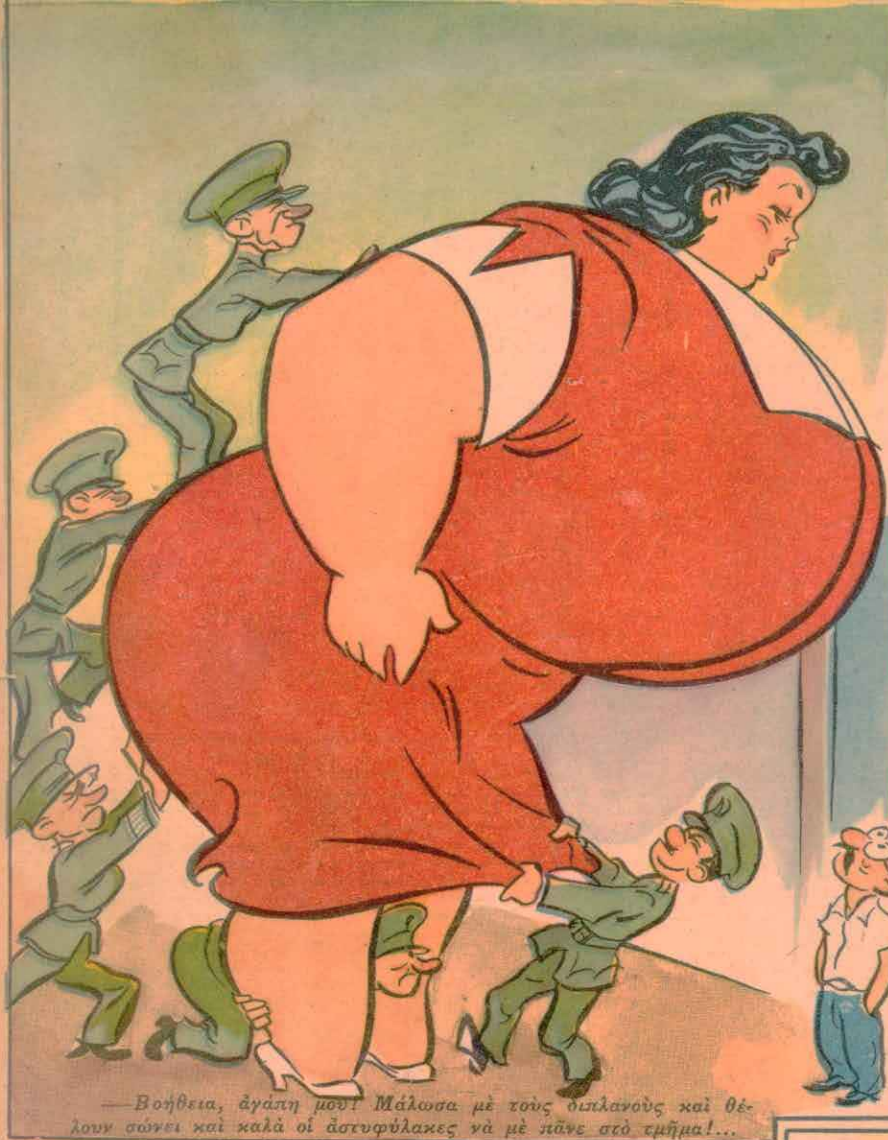
Για να τώνωσώμε, να κάνουμε φρέσκο, απαλό, ελαστικό και με καλό χρώμα τό δέρμα, να προλάβωμε τις ρυτίδες ή να τις μετριάσωμε, όταν έχουν γίνη πια, μεταχειριζόμεθα σήμερα διάφορες είδικες κρέμες, που με γαλακτικά ρευστά, εισχωρούν βαθειά στο δέρμα.

Η κολώνια και οι διάφορες δυνατές λοσιόν αφαιρούν τό λίπος από τὰ ξηρά δέρματα και πρέπει να τις άποφεύγουμε άπόλυτως. Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να αλείψουμε τό πρόσωπό μας με κολώνια και δυνατή λοσιόν για να τό βραστήωμε, γιατί σε λίγο θα παρουσιασθί, όπως είπαμε, κοκκινίλα, φαγούρα κι' άπολείπια. Πιδ συχνή χρήσι θα προκαλέσει και πιδ σοβαρές βλάβες.

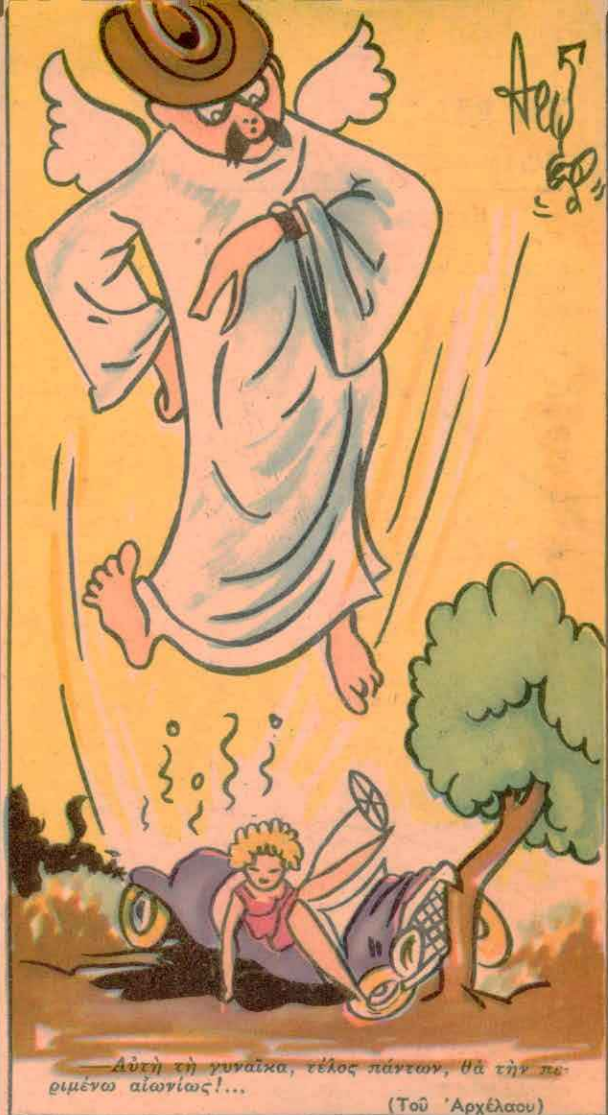
Ο αέρας και τό κρύο σκίζουν ακόμα πιδ πολύ τὰ ξηρά δέρματα, τὰ ρυτίδωνουν και τὰ γεράζουν. Γι' αυτό πρέπει να άποφεύγετε να έκτίθεστε χωρίς να προφυλάξετε τό πρόσωπό σας με λιπαρές ούσιες και με σάρπα.

Ο ήλιος προκαλεί εύκαλύτερα έρυθματα και περισσότερο ξηρότητα του δέρματος, άπολείπια, φαγούρα και έλπίδες, καθώς και ρυτίδες. Πρέπει να μην βγαίνετε, την άνοιξη, προσηνών και τό καλοκαίρι, στο ύπαιθρο χωρίς μόνον άφου αλείψετε καλά τό πρόσωπό σας με κρέμες είδικές που προφυλάν από τις άκτινες του ήλιου. Γενικά όσες έπουν ξηρό και στεγνό δέρμα πρέπει ν' άποφεύγουν να έκτίθενται στο ύπαιθρο.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Δερματολόγος - 'Ιατρός

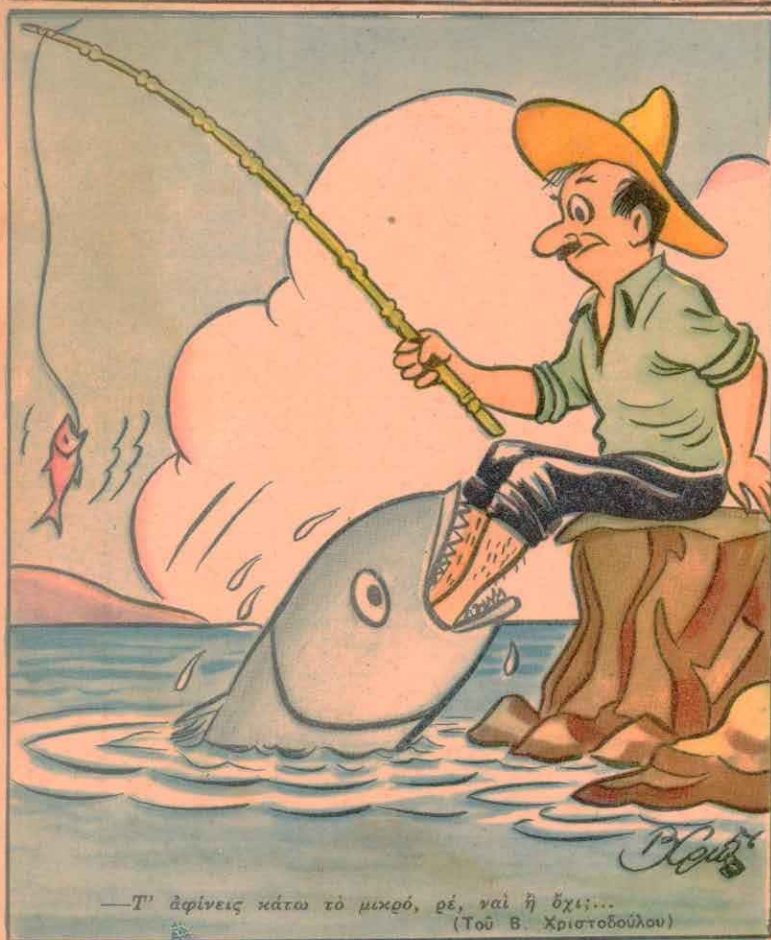

—Βοήθεια, αγάπη μου! Μάλωσα με τους διπλανούς και θέλουν σώσει και καλά οι αστυφύλακες νά με πᾶνε σὸ τμήμα!...

Αὐτὴ τὴ γυναῖκα, τέλος πάντων, θὰ τὴν πε-
ριμένω αἰωνίως!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

—Τ' ἀφίνεις κάτω τὸ μικρό, ρέ, νὰ ἢ ὄχι;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Οἱ κουτσομπόλες: Δουπόν, Μαρίκα μου, πότε παν-
τρεύεσαι;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)